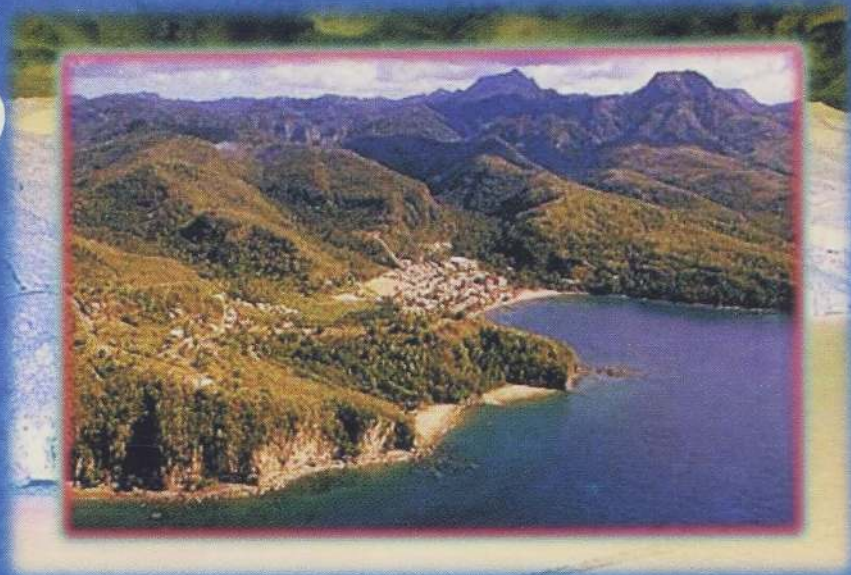

மலையகச்

சிறுகதை

வரலாறு

—தெளிவத்தை ஜோசப்

மலையக்சு சிறுகதை வரலாறு

தெளிவத்தை ஜோசப்

85, இரத்தினஜோதி,
சரவணமுத்து மாவத்தை,
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி : 331596

20A/9, கோபாலகிருஷ்ணா தெரு,
தியாகராய நகர்,
சென்னை - 17.
தொலைபேசி : 8283391

முதல் பதிப்பு : பிப்ரவரி 2000

பதிப்புரிமை : ஆசிரியர்

விலை : 90/-

பக்கங்கள் : XXVI + 328

வெளியீடு : பிப்ரவரி 2000

அச்சிட்டோர் : எக்ஸலண்ட் ஜெராக்ஸ் &
பிரிண்ட்ஸ் (பி) லிட்.,
44, நுங்கம்பாக்கம் நெடுஞ்சாலை,
சென்னை - 600 034.
☎ : 822 3469, 826 5576

சமர்ப்பணம்

தன்னுடைய நூல் வெளியீட்டுப் பணிகள் மூலம்
மலையக இலக்கியத்தை உயிர்ப்பித்துக் காட்டிய
இலக்கிய ஆர்வலர்
அமரர் துரை விஸ்வநாதன் அவர்களுக்கு.

திரு. துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
அறிமுகவுரை ...	1
ஆரம்ப காலம் ...	5
முன்னோடிகள் 1920 - 1960 ...	13
அறுபதுகளின் பின் ...	107
முடிவுரை ...	315

பதிப்புரை

மலையகச் சிறுகதை வரலாறு என்னும் இந்த நூல் துரைவியின் பத்தாவது நூல்.

1997இல் என் தந்தையாரான அமரர் துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள் மலையகச் சிறுகதைகள் என்னும் நூலுடன் துரைவியின் வெளியீட்டுப் பணிகளை ஆரம்பித்து வைத்தார். அவரின் பிறந்த நாளான பிப்ரவரி 28இல் (1997) இந்த முதல் நூல் வெளியிடப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து மலையகச் சிறுகதைகளின் இரண்டாம் பாகம் 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' என்னும் பெயரில் ஜூலை-97இல் வெளிவந்தது. இந்த இரண்டு தொகுதிகளிலும் மலையகத்தில் இருந்தெழுந்த முதல் சிறுகதையான கோ. நடேசய்யரின் ராமசாமி சேர்வையின் சரித்திரத்திலிருந்து தொண்ணூறுகளில் எழுத வந்த புதிய எழுத்தாளர் வரையிலான 88 மலையகச் சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தொடர்ந்து பாலாயி, மலையகம் வளர்த்த தமிழ், சக்தி பாலையா கவிதைகள் என்று ஐந்து நூல்களை 1997இல் வெளியிட்டு ஈழத்தின் நூல் வெளியீட்டு துறையில் ஒரு புரட்சியையே செய்து காட்டியது துரைவி.

ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம், மலையக மாணிக்கங்கள், தோட்டத்துக் கதாநாயகர்கள் என்ற மூன்று நூல்களை 1998 நவம்பருக்குள் வெளியிட்ட கையுடன், தினகரனுடன் இணைந்து அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியையும் நடத்திக் காட்டியது துரைவி.

எனது தந்தையார் அவர்தம் பெற்றோர்களான அமரர் துரைசாமி ரெட்டியார் அமரர் திருமதி சிவகாமி அம்மாள் ஆகியோர் நினைவுக்காகவே இந்தச் சிறுகதைப் போட்டியை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அம்மையப்பர் ஞாபகார்த்தமாக இலக்கியப் போட்டி என்பதால் இதுவரை இலங்கையில் யாருமே கொடுத்திராத வகையில் ஒரு லட்சத்து ஓராயிரம் ரூபாய் பரிசுத் தொகையாக அறிவிக்கப்பட்டது.

ஏப்ரல் 98இல் அறிவிக்கப்பட்டு ஜூன் 98இல் முடிவுற்ற இப்போட்டியின் முடிவுகளை நவம்பர் 98இல் அறிவிக்கப்பட்டன. டிசம்பர் 98இல் பரிசளிப்பு விழா நடைபெறும் அதே தினம் பரிசு பெற்ற பதினைந்து சிறுகதைகளின் தொகுப்பும் பரிசுபெற்ற எழுத்தாளர்களுக்குக் கையளிக்கப்பட வேண்டும் என்பது என் தந்தையாரின் விருப்பம். இது ஒரு பேராசையும் கூட.

டயரி என்றும் கேலண்டர் என்றும் அச்சுக்கூடக்காரர்கள் ஆவலாய்ப் பறக்கும் மாதம் நவம்பர்-டிசம்பர். நவம்பரில்தான் பரிசுக் கதைகள் தெளிவாயின. டிசம்பர் கடைசிக்குள் ஏறத்தாழ 300 பக்கங்கள் கொண்ட பரிசுக்கதைகள் நூல் தயாராக வேண்டும் என்னும் ஆசையைப் பேராசை என்று சொல்லாமல் வேறு என்னவென்று சொல்வது.

எண்ணியவைகளை எண்ணியவாறு செய்து காட்டும் வல்லமை கொண்டவர் அய்யா.

யூனியூர்ட்ஸ் அச்சக்கூட அரியர் விமலேந்திரன் அவர்களை நூல் சுற்றிய பம்பரமாய் இயக்கி எடுத்து விட்டார்.

பரிசு பெற்ற சிறுகதை நூல் தயாராகிவிட்டது. பரிசளிப்பு விழாவுக்கான திகதி குறித்தாகி விட்டது. விழா நடத்துவதற்கான மண்டபமும் தெரிந்தாகி விட்டது.

அப்போதுதான் அந்தப் பயங்கரம் நிகழ்ந்தது.

கற்பனைகளை விடவும் வாழ்வின் நிஜங்கள் திடீர்த் திருப்பங்களையும் சோகத்தையும் தரக்கூடியவை என்னும் உண்மை நிகழ்த்திக் காட்டப்பட்டது.

பெற்றோரின் நினைவு-அதற்கான இலக்கியப் போட்டி-பரிசு கொடுக்கும் விழா-பரிசுக் கதைகளின் நூல் வெளியீடு என்ற நினைவுடனேயே அந்த 67 வயதிலும் ஓர் இளைஞனைப்போல் கறுசுறுப்புடன் சுற்றிக் கொண்டிருந்த அய்யா மேலுக்குச் சரியில்லை, கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்தால் நல்லது என்று கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தார். பகல் சாப்பாட்டிற்கு பின், 'சரி நீங்கள் ஓய்வெடுங்கள்' என்று கூறிவிட்டு நான் மட்டும் கடைக்கு வந்தேன். இனி வரப்போகும் நாளெல்லாம் நான் மட்டுமே தனியாகத்தான் கடைக்கு வரப்போகின்றேன் என்று அன்று நான் கற்பனைகூடச் செய்யவில்லை.

1998இன் டிசம்பர் மாத இருபத்தியோராம் திகதி அது. பரிசளிப்பு விழா சம்பந்தமாக அய்யாவுடன் பேச அவரைத் தேடி விஜயாவுக்கு வந்த அவருடைய நெருக்கமான இலக்கிய நண்பர்கள், 'சரி ஓய்வெடுக்கட்டும் ; நாளை வந்து பேசிக்கொள்கின்றோம்' என்று கூறிச் சென்றனர்.

நாளை என்பது இன்றுடன் எந்தவிதமான தொடர்புகளும் இல்லாத ஒரு புதிய நாள். நாளை என்பது மற்றொரு நாள் என்னும் உண்மைகளை உணர்த்தி விட்டு அந்த நாள் போய்விட்டது. பெற்றோரின் ஞாபகார்த்தமாகவே இருந்த அய்யா, பெற்றோர் இருந்த இடம் தேடிப் போய் விட்டார்.

அம்மாவும் அக்காவும் நானும் தங்கையும் சுற்றத்தாரும் மட்டுமல்ல ஈழத்து இலக்கிய உலகமே ஒரு கணம் திடுக்குற்று ஸ்தம்பித்துப் போய்விட்டது.

டிசம்பர் இருபத்தியோராம் நாள் இரவு 10 மணி இருக்கும். நெஞ்சு வலிக்கிறது என்றார் அப்பா. எங்கள் நெஞ்சுகளை எல்லாம் தீராத வலிகளுக்குள் ஆழ்த்திவிட்டுப் போய்விட்டார்.

1998 டிசம்பரில் வெளிவந்த துரைவி தினகரன் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள் தொகுதி. துரைவியின் ஒன்பதாவது நூல்.

இந்த 'மலையகச் சிறுகதை வரலாறு' என்னும் நூல் துரைவியின் பத்தாவது நூல். துரைவியின் நினைவுக்காக துரைவியின் ஒரே மகனான ராஜ்பிரசாத் என்னும் நான் அவரின் ஆசியுடன் வெளியிடும் முதல் நூல்.

அய்யாவின் முதல் நூல் மலையகச் சிறுகதைகள். அந்தப் பாரிய முயற்சிக்கு ஓர் உந்து சக்தியாக இருந்து செயலாற்றியவர் மலையகத்தின் மூத்த எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள். இந்த முதல் நூல் வெளியிடும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட 1997இன் ஆரம்பத்தில் இருந்து அய்யாவும் அவரும் எத்தனை இலக்கிய நெருக்கத்துடன் -அன்னியோன்யமாக இருந்தார்கள் என்பதை நான் அறிந்தே இருந்தேன். மலையகச் சிறுகதை வரலாறு என்னும் கட்டுரைத் தொடர், தினகரன் வாரமஞ்சரியில் ஏப்ரல் 98 -லிருந்து வரத்தொடங்கியது. துரை விஸ்வநாதன் அய்யா அவர்கள் ஓர் ஆழமான வாசகர் என்பது யாவருமறிந்ததே. இந்த வரலாற்றுக் கட்டுரை தொடராக வரத்தொடங்கிய நாளிலிருந்தே அதை விடாமல் வாசித்து அது பற்றிக் கலந்துரையாடி விமர்சித்து வியந்து பேசி அவைகளைச் சேகரித்தும் வைத்தவர் அய்யா.

இந்தத் தொடர் முடிந்ததும் முடிந்த கையுடன் அதை நூலாக்கித் தருவேன் என்று ஆர்வம் பொங்க திரு. தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களிடம் எத்தனையோ தடவைகள் மகிழ்ச்சியுடன் அய்யா கூறியதை அருகிலிருந்து கேட்டவன் நான். அய்யா இன்று நம்முடன் இல்லை என்றாலும் அவருடைய விருப்பத்தை (ஆசையை) நிறைவேற்றி வைக்கும் பணியாகவும் இதை நான் கொள்கிறேன்.

அய்யாவின் முதல் நூலுக்கும் அய்யாவின் பெயரால் நான் வெளியிடும் முதல் நூலுக்கும் நெருங்கிய பிணைப்புகள் இருக்கின்றன. அந்த முதல் நூல் மலையகச் சிறுகதைகள். தொகுத்தவர் திரு. தெளிவத்தை ஜோசப். இந்த நூல் மலையகச் சிறுகதை வரலாறு. எழுதியவர் திரு. தெளிவத்தை ஜோசப்.

ஒரு நான்கு சகாப்தங்களுக்கு மேலாக மலையகத்து இலக்கியத்துடன் தொடர்பும் பிணைப்பும் அர்ப்பணிப்பும் கொண்டவரான திரு. தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களே, இந்த ஆய்வினை எழுதுவதற்குப் பொருத்தமும் தகுதியும் உடையவர் என்பது என்னுடைய கருத்து. எனது தந்தை விரும்பியபடி இந்த நூலை துரைவி பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளியிடக் கிடைத்தமைக்காக மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இந்நூலை வெளியிட உதவிய எக்ஸலண்ட் ஜெராக்ஸ் & பிரிண்ட்ஸ் (பி) லிட்., உரிமையாளருக்கும் அதன் ஊழியர்களுக்கும் மற்றும் மெய்திருத்தம் செய்து உதவிய திரு. தி. நடராசன் அவர்களுக்கும் நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

கொழும்பு,
21-12-99

ராஜ் பிரசாத்

கருத்துரை

காலத்தின் தேவைப்பாட்டைப் பூர்த்தி செய்யும்

ஓர் இலக்கிய ஆவணம்

தமிழகத்தை ஊற்றுமூலமாகக் கொண்ட உலகத் தமிழ் இலக்கியத்தில் வீரியமிக்கதொரு கூறாகத் திகழ்கிறது ஈழத் தமிழ் இலக்கியம். தற்கால மக்கள் இலக்கிய வடிவமாகத் திகழும் சிறுகதை, ஆங்கில மொழியிலிருந்து வ.வே.சு ஐயரினால் தமிழுக்குக் கூட்டிவரப்பட்டது. இலங்கையிற் பதியம்பெற்ற சிறுகதைப் போதி மரம் செழுமைமிக்க நமது மண்ணில் வேருன்றி விசாலித்தது. இந்த விருட்சத்தின் பிரதான கிளைகளில் ஒன்றாக மலையகச் சிறுகதை இலக்கியம் மலர்ச்சி பெற்றுள்ளது.

பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கையில் பெருந்தோட்டம் பயிர் செய்கையை மேற்கொள்வதற்கெனத் பெருந்தொகையான தமிழ் மக்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து மத்திய மலைப்பகுதிக்குக் கூட்டிவரப்பட்டார்கள். உழைப்பாளிகள் மிக்க இந்தத் தொழிற்படையின் புலப்பெயர்வு இலங்கையின் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கு மட்டுமன்றி கலை, இலக்கியம், கலாச்சார அபிவிருத்திக்கும் பாத்திரமான பங்களிப்பை நல்கியுள்ளது.

ஆரம்ப காலத்தில் மனித இயந்திரங்களாகக் கருதப்பட்ட இந்த அற்புதமான உழைப்புப் படை, கோ. நடேசையர், சீ.வீ.வேலுப்பிள்ளை போன்ற முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்களாலும் சமூக முன்னோடிகளாலும் சிந்தனைக் கிளர்ச்சியூட்டப்பட்டது. தொழிற்சங்கம் போராட்டங்கள் பாரிய சமூக மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. அரசியல் அதிகாரத்துவமே எந்தவோர் இனத்திற்கும்-இனக் குழுமத்திற்கும் அங்கீகாரத்தையும் உரிமைகளையும் பெற்றுக்கொள்ள வழி அமைக்கின்றன. தமக்கென அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் முயற்சியில் இந்த மக்கள் செய்த தியாகங்களும் அர்ப்பணிப்புகளும் எண்ணிலடங்காதவை.

குறிப்பாகக் கல்வித்துறையிலும் அறிவுத்துறையிலும் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சி பாரிய பாய்ச்சல்களை ஏற்படுத்தின. இதன் ஒரு கூறாகவே உலக இலக்கிய வளர்ச்சி அமைவுறுகிறது.

ஓர் இனம் இன்றேல் இனக் குழுமம் தனது வரலாற்றைத் தானே எழுதும்போது மட்டுந்தான் வரலாற்று வழக்கள் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க முடியும். இந்த வகையில் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களினால் எழுதப்பட்ட

மலையகச் சிறுகதை வரலாறு பல உண்மைகளை வெளிக்கொணர்ந்து ஆவணப்படுத்தியுள்ளது. இது வெறுமனே ஒரு வரட்டுத்தனமான வரலாறாக அமையாது நடைமுறை நிகழ்வுகளுடன் கூடிய நெகிழ்ச்சியான-வாசிப்பற்குச் சுவையான படைப்பாக அமைந்துள்ளது. இந்தச் சிரமமான பணியினைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு இவர் பல்வேறு தேடல்களையும் ஆய்வுகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

இது தொடர் கட்டுரையாக வெளிவந்துகொண்டிருந்தபோதே, பல்வேறு முரணியக் கருத்துகளும் அபிப்பிராயங்களும் தெரிவிக்கப்பட்டு வந்தன. ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்களும், சர்ச்சைகளும் ஆரோக்கியமான இலக்கியப்போக்கிற்கு உறுதுணையாக அமைவுறுகின்றன. இந்த வகையில் தனது நிலைப்பாட்டைத் தெளிவுற உரைப்பதோ, விதண்டாவாதங்களைப் பயந்தொதுக்குவதோ தெளிவத்தையாரின் பொறுப்பாழ்ந்த பணியாகும்.

மலையக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு சக்திமிகுந்த உந்துவிசையைத் தந்தவர் இலக்கியப் புரவலர் துரை விஸ்வநாதன். மிகக் குறுகிய காலத்தில் இவராற்றிய இலக்கியப் பணிகள் பதிவு செய்யப்பட வேண்டியவை. இவரால் விட்டுச் செல்லப்பட்ட இலக்கியப் பணிகளை அவரது அன்பு மகன் ராஜ் பிரசாத் ஆர்வத்துடன் முன்னெடுத்துச் செல்வது பெரிதும் வரவேற்கத்தக்கது.

எவ்வித ஆர்பாட்டங்களும் ஆர்ப்பரிப்புகளும் இல்லாமல், அமைதியாக இலக்கியப் பணியாற்றி, புகழுடல் பூண்டுவிட்ட எங்கள் துரை விஸ்வநாதன் அவர்களின் எழுபதாவது ஜனன தின நினைவாக மலையக இலக்கிய வரலாறு துரைவி பதிப்பகத்தின் பத்தாவது புத்தகமாக வெளிவருவது மிகுந்த மன மகிழ்வினைத் தருகிறது.

லேக் ஹவுஸ்
கொழும்பு-10

ராஜ் ஸ்ரீ காந்தன்
பிரதம ஆசிரியர்,
தினகரன்.

முன்னுரை

இலங்கை, பல நூற்றாண்டுக் கால வரலாற்றினையும் அரசியல் கலாச்சாரப் பின்னணியையும் கொண்ட ஒரு சிறிய நாடு.

இலங்கையின் ஏடறிந்த வரலாற்றில் கால்பங்குக்குச் சற்று முன் பின்னான காலம், ஐரோப்பியர்களால் ஆளப்பட்ட சரித்திரத்தையே கூறுகின்றது.

போர்த்துக்கேசியர், ஒல்லாந்தர் போன்றோர் இலங்கையைக் கைப்பற்றி ஆண்டபோதும், பிந்தி வந்த பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியமே இலங்கையின் பொருளாதார அடித்தளத்தை மாற்றி அமைத்தது.

ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட கைத்தொழில் புரட்சியும் பொருளாதார விஸ்தரிப்பும் ஆக்கிரமிப்பு சக்தியும் ஏனைய நாடுகளைப்போலவே இலங்கையையும் பாதித்தது. இலங்கையில் இருந்து வந்த கிராமிய முறையில் கட்டி எழுப்பப்பட்டிருந்த நிலப்பிரபுத்துவ முறையை, பலம் குன்றச் செய்யும் விதத்தில் அந்நிய முதலும் அந்நிய உழைப்பும் ஆங்கிலேயர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன.

அந்நிய முதல், பிரித்தானியருடையது !

அந்நிய உழைப்பு இந்தியத் தமிழருடையது !

இவ்வாறு ஒரு புதிய பொருளாதார மாற்றத்தினை மையமாகக் கொண்டு ஆரம்பமானதே, இன்று இலங்கையில் 'மலையக மக்கள்' என்று அழைக்கப்படும் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வரலாறு. 1827ஆம் ஆண்டிலிருந்து இவர்களது வரவு மதுரை புதுக்கோட்டை, திருச்சி, சேலம், தஞ்சாவூர், கோயம்புத்தூர், திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம் ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து ஆரம்பமாகி நடைபெற்றுள்ளது.

இம்மக்களின் ஆரம்பப் பயணமே இவர்களது பிற்கால வாழ்வின் சோகம் நிரம்பிய தன்மைக்கு ஒரு முன்னுதாரணமாக இருந்துள்ளது.

தென்னிந்தியக் கரையிலிருந்து படகு மூலம் தலைமன்னாரை வந்தடைய, படகுக்காரர்களின் பேராசையால் அளவுக்கதிகமாக ஏற்றப்பட்டு கடலில் மூழ்கிச் செத்தவர்கள் ஏராளம். உயிருடன் தலைமன்னாரில் இறங்கியவர்களும் அங்கிருந்து காடுகள் அடர்ந்த மலைப்பகுதிக்குப் பசியையும் சோர்வையும் பொருட்படுத்தாது நடந்தே செல்ல வேண்டியிருந்தது.

விலங்குகள் மலிந்த மனித சஞ்சாரமற்ற மலைப்பகுதியில், காடழித்து மலைகளைக் குடைந்து பாதை போட்டுப் பயிர் செய்கைக்கு ஏற்ற நிலமாக இப்பிரதேசத்தை மாற்றி, தோட்டங்களில் பெயர் பதிந்து தொழிலாளர் சமூகமாக உருப்பெற்ற பிறகும் கூட உணவு-உடை-வசிப்பிடம்-கல்வி ஆகிய அனைத்துத் தேவைகளுக்காகவும் போராடியே தீரவேண்டிய நிலை இவர்களுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது.

ஆரம்பப் பயணத்திலிருந்து குடியேறி உழைக்கத் தொடங்கிய பிறகும் இவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலை துர்ப்பாக்கியம் நிறைந்ததாகவும் சோகம் சூழ்ந்ததாகவும் இருந்தும் கூட, இவர்களுடைய வரவின் அதிகரிப்பு ஆச்சர்யமானதாக இருந்தது.

1827இல் பத்தாயிரமாக இருந்த தொழிலாளர் தொகை ஒரு நூற்றாண்டில் பத்துலட்சமாக அதிகரித்துள்ளதை அட்டவணைகள் காட்டுகின்றன.

இந்திய விவசாயத்தில் காலம் தப்பிய மழை, வறட்சி ஆகியவையும் - ஆங்கில ஆதிக்கத்தின் விளைவான கைத்தொழில் புரட்சியின் செல்வாக்கு விவசாயத்தையே மையமாகக் கொண்டிருந்த - நிலமற்ற சாதிப்பிரிவுகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட விவசாயிகளை வேலையற்று பட்டினியால் வாடும் ஒரு மக்கள் கூட்டமாக்கியது. செய்வதற்கு தொழிலே இல்லாததொரு சூழ்நிலையிலிருந்து கொண்டு பட்டினியால் சாவதைவிட இருக்கும் ஏதாவது ஒரு தொழிலை உயிரைப் பணயம் வைத்தாவது செய்து பார்ப்போம் என்னும் முயற்சியே இவர்களை இலங்கையின் மலைப்பிரதேசத்துக்குக் குடிப்பெயர வைத்தது.

செல்லும் வழி இருட்டு என்று தெரிந்து கொண்டேதான், சென்ற பின்பு ஏதாவது வெளிச்சத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கையில் இந்தக் குடியேற்ற அதிகரிப்பு நிகழ்ந்திருக்கிறது.

தொழில் வாய்ப்பை மட்டுமே ஆதாரமாகக் கொண்டு தோட்டங் களுக்குக் குடிப்பெயர்ந்த இம்மக்கள், இங்கேயே தங்கிவிடும் நோக்கத்தில்

வரவில்லை. ஆனால் பெருந்தோட்டத் துறையின் வளர்ச்சி மாற்றங்கள் கோப்பிப் பயிர் செய்கையின் வீழ்ச்சி ; தேயிலையின் அறிமுகம்; ரப்பர் பயிரிடல் ஆகியவைபெருவாரியான தொழிலாளர்களின் தேவையை எதிர்பார்த்தது. நிரந்தரத் தன்மையை வற்புறுத்தியது.

இந்திய அரசாங்கம் இவர்களை இலங்கையில் நிரந்தரமாகவே குடியேறிவிட்டவர்களாகக் கணித்துக் கொண்ட அதேவேளை, இலங்கை அரசாங்கம் இவர்களைத் தொழில் நிமித்தம் மட்டுமே குடிவந்தோராகவும் இலங்கையில் ஆர்வம் அற்றோர் எனவுமே கணித்தது.

ஆனால் இரு அரசாங்கமும் இது பற்றி ஆய்வு செய்யவும் இல்லை ; தீவிரமான ஒரு முடிவெடுக்கவும் இல்லை. ஆகவே இப்பரிதாபத்துக்குரிய மக்கள் அரசியல் அனாதைகளாக-நாடற்றோராக ஆக்கப்பட்டனர்.

இந்தியாவிலிருந்து படகேறி வந்த இவர்களைப் பற்றி இந்தியாவுக்கே அக்கறை இல்லாதபோது இலங்கைக்கு என்ன வந்தது ! தொழில் நிமித்தம் வெள்ளைக்காரர்களால் கொண்டுவரப்பட்டவர்கள், அந்நியர்கள் என்ற இலங்கை அரசின் நிலைப்பாட்டுடன் பெரும்பான்மை சிங்கள இனத்தின் அறிவு ஜீனிகள் சிலரால் சிங்கள இனத்தின் விரோதிகள் இம்மலையக மக்கள் என்னும் பிரச்சாரமும் அப்போதே எழுந்தது.

1815இல் கண்டி ராஜ்யமும் ஆங்கிலேயர் வசம் வந்தது. அதன் பின்பே ஆங்கிலேயர் பெருந்தோட்டப் பயிர் செய்கையை ஆரம்பித்தனர். பெருந்தோட்டப் பயிர் செய்கைக்கென உட்படுத்தப்பட்ட பெருவாரியான நிலம் கண்டி ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த பாமர விவசாயிகளினுடையதே. நிலமிழந்த ஒரு சிங்கள விவசாயியின் அபிப்பிராயம் எப்படி இருந்தது தங்களுடைய நிலத்தைப் பறித்து தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்த தமிழரிடம் கொடுத்து விட்டார்கள் வெள்ளைக்காரர்கள் என்பதாகவே இருந்தது.

பாமர விவசாயிகளின் எண்ணம் இப்படி இருந்துவிட்டாலும் பாரவாயில்லை. படித்தவர்களும் புத்தி ஜீனிகள் சிலரும் கூட இதே கருத்தைப் பெரும்பான்மை மக்கள் மனதில் பதியச் செய்ய முயன்றுள்ளமை சான் வருந்தத்தக்க செயலாகும். சிங்கள வரலாற்றுக் குறிப்புகள் சிலவும் இக்கிளவிகள் சிலவும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தவே முனைந்துள்ளன. தென்னிந்தியர் சிங்களத்தவர்களுக்கு ஒரு பாரம்பரிய எதிரிகள் என்றே ஒரு சில சந்திராசியர்களும் எழுதியுள்ளனர்.

உழைப்பைத் தவிர வேறு எந்த சுகமுமே அனுபவியாத. அந்த உழைப்புக்கேகூடத் தகுந்த ஊதியமும் கிடைக்காத இப்பரிதாபத்துக்குரிய மக்களை குழ உள்ள பெரும் பான்மையின மக்கள் நேசமனப்பான்மையுடன் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் மிகக் குறைவாகவே இருந்தது.

ஆரம்ப காலத்தில் இருந்தே ஏற்பட்டு சிறுகச் சிறுக வளர்ந்து வந்த இந்தப் பகைமை உணர்வே, இம்மக்கள்மேல் இன்று மேற்கொள்ளப்படும் அரக்கத்தனமான தாக்குதல்களுக்கும் வெளியேற்ற யத்தனிக்கும் முயற்சிகளுக்கும் பாலமாய் அமைந்துள்ளது என்பது கைப்புண் போன்றது.

மலையக மக்களது சமூக அமைப்பு, பேச்சு, பழக்க வழக்கங்கள், சாதி அமைப்பு முறைகள், சமய அனுட்டானங்கள், கலாச்சார நடவடிக்கைகள் ஆகிய அனைத்திலும் இந்திய கிராமிய முத்திரையே பதிந்திருந்தது. தங்களுடன் சம்பந்தப்படாத ஒர் அந்நியர் கூட்டமாகவே இம்மக்களை மற்றவர்கள் கருத இதுவும் ஒரு காரணியாகும். தொழில் மற்றும் வாழ்வுக்கான அடிப்படைத் தேவைகள் ஆகியன தோட்டங்களுக்குள்ளேயே தீர்க்கப்பட்டதால், இவர்கள் தோட்டங்களுக்குள்ளேயே அடைக்கப்பட்ட நிலையில் வாழ்ந்தனர். ஆங்கிலேயரின் காலனி ஆட்சியும் இவர்கள் தனிமைப்பட்டிருப்பதையே பெரிதும் விரும்பியது. வெளித் தொடர்புகள் சட்டங்கள் மூலமாகவும் தடுக்கப்பட்ட பொதுஜன போக்குவரத்து-போக்குவரத்துக்கான பிரதான பாதைகள் என்பன தோட்டங்களுக்குத் தொலைவான இடங்களிலேயே அமைக்கப்பட்டன. இவைகள் இம்மக்களின் வெளித் தொடர்புகளைக் குறைத்தன.

வெவ்வேறு தோட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒன்று சேரும் இடமாக மலையக நகரங்கள் விளங்கின. பதுளை, பண்டாரவளை, பசரை, வெளிமடை, நுவரெலியா, உடபுசல்லாவ, நாகலை, தலவாக்கொல்லை, அட்டன், நாவலப்பிட்டி, நானு ஓயா, கண்டி, மாத்தளை, கம்பளை, டிக்கோயா, பொகவந்தாலாவை ஆகியவை குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய மலையக நகரங்களாகும். நீண்ட காலமாக, இலங்கை சுதந்திரம் அடையும் வரை என்றும் கொள்ளலாம் - இந்நகரங்களின் வியாபாரக் களம் தென்னிந்திய முதலாளிகள் கைகளிலேயே இருந்தமையால் இந்நகர்ப் பிரவேசங்களும் இம்மக்களுக்கு பிற இனத் தொடர்புகளைத் தருவதாக அமையவில்லை.

புதிய மாற்றங்களுக்கு உட்படாத சமூகமாக பெருந்தோட்டச் சமூகம் இருந்துவிட்டமைக்கு இதுவும் ஒரு முக்கியக் காரணியாகும்.

அரசு இவர்களை அந்நியர்களாகக் கருதிக் கொண்டமையால், இலங்கையின் மரபு ரீதியான சட்டங்களும் இவர்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாகவே இருந்தது. இவர்களுக்கான சட்டப்பாதுகாப்பு மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. டொனமூர் ஆணைக்குழு தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் சேர்த்து வழங்கிய சர்வஜன வாக்குரிமை இம்மக்கள் மத்தியில் ஓர் அரசியல் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது. இலங்கையின் மலையகத்தில் குடியேறி ஏறத்தாழ நூறு ஆண்டுகளின் பின்பே (1927) இச்சிறு சலசலப்பு ஏற்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து தொழிலாளர் இயக்கங்கள் தோன்றின. அரசியல் பிரச்சாரமும் துண்டுப் பிரசுரங்களும் இவர்கள் மத்தியில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனம் நடேச ஐயரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது (1931). இவரின் தீவர நடவடிக்கைகளும் இயக்க ரீதியான செயற்பாடுகளும் பெருந்தோட்ட மக்களைத் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட வைத்தது. 1939இல் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் (இன்றைய இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ்) உருவாகியதைத் தொடர்ந்து, தோட்டத் தொழிலாளர்களில் பெரும்பான்மையினர் தொழில் ரீதியான இயக்கங்களில் தீவிர ஈடுபாடு கொள்ளத் தொடங்கினர்.

1948இல் இம்மக்களின் அரசியல் பிரவேசிப்பைக் கட்டுப்படுத்த குடியுரிமைச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. இச்சட்டத்தின் பின் இம்மக்கள் மற்ற இனத்தவரைப்போல் அல்லாமல் தத்தம் பூர்விகத்தை சட்ட நிலைப்பாட்டுடன் அத்தாட்சிப்படுத்தப்பட வேண்டிய கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டனர். ஆரம்பகால தோட்ட நிர்வாகத்தின் அசட்டை, இப்படி ஒரு பிரச்சினை பின்னாளில் வரும் என்று முன்கூட்டியே அறிந்திராமையினால், பூர்விகச் சான்றுகளைத் தேடிக்கொள்வதில் ஏற்பட்ட சிரமம் ஆகியவை இவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்களைக் குடியுரிமை அற்றவர்களாக்கியது. பிறகு தொழிற்சங்க ரீதியான தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களும் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களின் ஆளும் அரசியல்வாதிகளுடனான இணக்கப்பாடுகளும் எத்தனை எத்தனையோ ஒப்பந்தங்களையும் மாற்றுச் சட்டங்களையும் ஏற்படுத்தினாலும், பரம்பரைப் பிரஜையுடன் பதிவுப்பிரஜை-என்னும் ஒரு புதிய உருவாக்கம் இக்குடியுரிமைப் பிரச்சினையை, பூரணத்துவம் இல்லாத விவாதத்துக்குரிய விஷயமாகவே தொடர்ந்தும் வைத்திருக்கிறது.

குடியுரிமைச் சட்டம் இவர்களை நாடற்றோராக்க முயன்றது; சிரிமா சாஸ்த்திரி ஒப்பந்தம் ஆண்டாண்டு காலமாக வாழ்ந்த இம்மண்ணை விட்டு இவர்களை நாடுகடத்த முயன்றது. 5 லட்சம் பேரைக் குடும்பத்தைப் பிரித்து அழகையும் கூக்குரலுமாக அக்கரைக்குக் கப்பலேற்றியது. நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டம் இவர்களைத் தொழிலற்றோர் ஆக்க முயன்றது. மீண்டும் இந்தியத் தஞ்சமும் வவுனியா மட்டக்களப்புப் போன்ற பிற பிரதேசங்களுக்கான இம்மக்கள் சிலரின் குடிபெயர்வும் இச்சட்டங்கள் ஏற்படுத்திய சங்கடங்களாலேயே !

சட்டங்கள் மக்களைச் சங்கடங்களிலிருந்து பாதுகாப்பதற்காகவே இயற்றப்படுகின்றன. இம்மக்களைப் பொறுத்தவரை இயற்றப்படும் புதுப் புதுச் சட்டங்கள் இவர்களை மேலும் மேலும் சங்கடங்களுக்குள்ளாக்கியே வந்துள்ளன.

பெருந்தோட்டத் துறையைச் சேர்ந்த இம்மக்களின் கல்வி நிலை மிகவும் பின்தங்கிய தொன்றாகும். ஆரம்பத்தில் பெருந்தோட்டக் குடியேற்றத்துக்காகக் கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் கல்வியறிவற்றவர்களாகவே இருந்தனர். ஆகவேதான் அவர்களை எளிதாக ஏமாற்ற முடிந்தது. சுலபமாகச் சுரண்ட முடிந்தது. எனவே அவர்களுக்குக் கல்வியறிவூட்டுவது பற்றிய யாருக்கும் அக்கறையில்லை. தோட்டக் குழந்தைகளுக்குக் கல்வியறிவு அவசியம் இல்லை என்று கருத்து வழங்கும் கல்வியதிகாரிகளே அப்போது இருந்தனர்.

ஐந்தாம் வகுப்புவரையிலான படிப்பும் ஒற்றை ஆசிரியப் பள்ளிக் கூடங்களும் 1906ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் தொன்றலாயின. தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் பதினைந்து வயதில் பெயர் பதிந்து தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டனர். ஆகவே ஐந்தாம் வகுப்பிற்கு மேல் தோட்டப் பாடசாலைகளில் கல்வி பயில வேண்டிய சூழலோ அவசியமோ இல்லை. நகர்ப்புறப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று கல்வி பயிலும் வாய்ப்போ வசதியோ இச்சிறார்களுக்கு இருக்கவில்லை. 1945இல் இலவசக் கல்விமுறை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. 1948ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்ததை அடுத்து இம்மக்களின் குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டது.

பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவத்தை இம்மக்கள் இழந்தனர். 1970 ஆம் ஆண்டு வரையிலான கல்வித்துறை வளர்ச்சிகள், இம்மக்களுக்கு அதிக

தூரத்திலேயே இருந்தன. 1975ஆம் ஆண்டை அடுத்து ஒரு சில தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்றது. ஆனால் கல்விநிலை உயரவில்லை. நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் விளைவாகச் சில பாடசாலைகள் மூடப்பட்டன. இலங்கை முழுவதும் மேற்கொள்ளப்பட்ட சகல கல்விச் சீர்திருத்தங்களும் தோட்டத்துறையை உள்ளடக்கவில்லை.

இம்மக்களின் தாழ்ந்த கல்வி நிலைமைக்குக் காரணம் இவர்கள் வாக்குரிமை அற்றவர்களாக இருந்ததுதான். இப்போது நிலைமைகள் ஓரளவு சீரடைந்து வருகின்றன. சிறிதளவான முன்னேற்றமே என்றாலும் மேலும் வளர்வதற்கான அறிகுறிகள் தெரிகின்றன. தொழிற்சங்க உதவி பெற்றும் தாய்மொழிக் கல்வி ; இலவசக் கல்வி என்பவற்றைப் பயன்படுத்தியும் சில தொழிலாளர் பிள்ளைகள் கல்வித் துறையில் வெற்றி பெற்று அரசாங்கத்தில் பெரும் பதவிகள் வகிக்கின்றனர். எழுத்தாளர்களும், கவிஞர்களும் ஆய்வாளர்களும் விமர்சகர்களும் தோன்றியுள்ளனர்.

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புகளான 'லயங்கள்' என்னும் தொடர்வீடுகள் நூறாண்டு வரலாறுடையவை. இவர்கள் இம்மலைப் பிரதேசங்களில் குடியேறி குடும்பமாக, ஒரு சமூகமாக வாழ ஆரம்பித்த அந்தப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் அமைக்கப்பட்ட அதே முறையிலேயே இன்னும் இந்த 'லயங்கள்' எல்லாத் தோட்டங்களிலும் ஒரே மாதிரியான அமைப்புடன் இருக்கின்றன. வேலை செய்து ஓய்ந்திருக்கவும் இரவில் படுத்தெழும்பவும் என்று மட்டுமே மாட்டுக் கொட்டில்போல் கட்டப்பட்டவை இந்த லயங்கள்.

எட்டடிக்காம்பராக்கள் ஆறு அல்லது பத்துப் பன்னிரண்டு என்று இருபது வரை ஒரே கூரைக்கடியில் வரிசையாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும். ஒரு குடும்பத்துக்கு ஒரு காம்பிரா (அறை) என்ற வீதத்திலேயே இவைகள் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. சுகாதாரம் பற்றியே கவலைப்படாத இந்த எட்டடிக்காம்பிராக்களைக் கொண்ட லயங்களிலேயே இத்தொழிலாளர் கூட்டம்பரம்பரை பரம்பரையாகப்படுத்தெழும்பியது. வீடமைப்புக்கு ஏற்றதான நிலத்தோற்றம்போன்ற பொறியியல் சார் நிலைகள் பற்றிய எதுவித அக்கறையுமில்லாது இந்த லயங்கள் கட்டப்பட்டன. ஆனால், அதே நேரம் தோட்டத்துறைமார்களுக்காகக் கட்டப்பட்ட பங்களாக்கள், உத்தியோகஸ்த்தர் களுக்காகக் கட்டப்பட்ட சின்ன பங்களாக்கள் போன்றவைகள் பொறியியல் சார் நிலைகள் பற்றிய அவதானிப்புகளுடனேயே கட்டப்பட்டன.

அடைமழை காலங்களில் ஏற்படும் மண்சரிவுகளில் லயங்கள் மூடப்பட்டு, இந்த ஏழை மக்கள் குடும்பம் குடும்பமாக மண்ணுக்குள் புதை யுண்டு மாண்ட கதைகள் இங்கு ஏராளம். பெரிய சிறிய பங்களாக்கள் மண் சரிவில் புதையுண்டதாகக் கேள்விப்பட்டதில்லை.

குடும்பம் பெருகும்போது இந்த எட்டடி காம்பிரா போதவில்லை என்பதற்காக அதைச் சற்று விஸ்தரித்துக்கொள்ளவோ, புதிதாக ஒரு குடில் கட்டிக்கொள்ளவோ இவர்கள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. "யாரைக் கேட்டுக் கட்டினாய் உடைத்து விடு" என்று தோட்ட நிர்வாகம் சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கும்.

பெருகிவரும் தொழிலாளர் தொகைக்கேற்பப் புதிய லயங்கள் கட்டப்படுவதில்லை. தாத்தா, பாட்டி, அப்பா, அம்மா, மருமக்கள், பேரக் குழந்தைகள் என்று ஒரு மூன்று நான்கு பரம்பரைகளைக் கொண்ட குடும்பமே இந்த எட்டடிக்குள் வாழ்ந்து காட்டிச் சாதனை புரிவதுண்டு.

இந்தப் பக்கம் இருபது அந்தப் பக்கம் இருபது என்று ஒரே கூரைக்கடியில் நாற்பது காம்பிரா லயங்களும் இருக்கின்றன. நாற்பது காம்பிரா லயம் என்றால் நாற்பது குடும்பங்கள். ஒரு குடும்பத்தில் குறைந்த பட்சம் ஆறு நபர்கள் என்று கொண்டாலும் இருநூற்று நாற்பது பேர். லயங்கள் இரவிலும் தூங்கி வழியும் லாம்புகளுடன் ஜே ஜே என்று இருக்கும். ஒரு வீட்டில் ஒரு கணவன் மனைவி தகராறு அல்லது இரண்டு வீட்டுக்கான ஒரு சண்டை என்றால் கேட்கவா வேண்டும்!

எல்லா லயங்களின் கூரைகளும் தகரத்தால் ஆனவை. ஒழுங்காக மாற்றப்படாததால் மழைக்காலங்களில் வஞ்சகமின்றி ஒழுகும், மலை நாட்டைப் பொறுத்தவரை எல்லாக் காலமும் மழைக்காலம் போலத்தான். ஆகவே எல்லாக் காலங்களிலுமே கூரைகள் ஒழுகும் சுவர்கள் ஈரமாகவே இருக்கும். எரியும் அடுப்புகளுக்குப் புகை போக வழி கிடையாது. இது போன்ற லயங்களின் சோகங்கள் தொடர் சங்கிவிபோல் முடிவற்றவை.

தொழிற்சங்கங்களின் கெடுபிடிகள் கூடிய பிறகு, கூலாத்தகரங்களை மாற்றுவதற்குப் பதிலாகத் தார் பூசி ஓட்டைகளை மூடச் செய்வார்கள். 1975 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு யூனிசெப். ஐ. ஆர். டி. பி. போன்ற நிறுவனங்களும்; நோர்வே, நெதர்லாந்துபோன்ற வெளிநாடுகளும் செய்த உதவியின் மூலம் தோட்டங்களின் இந்த நூறாண்டு பழைய குடியிருப்பு முறைகள் மாற்றம் பெறத்

தொடங்கின. லயங்களுக்குப் பதிலாகப் புதிய தனித்தனி வீடுகளைச் சுற்றாடல் வசதிகளுடன் கட்டிக் கொடுக்கும் திட்டம் அமலுக்கு வந்தது.

இரண்டு வீடுகள் கொண்ட இப்புதிய அமைப்பு 'குவாட்டர்ஸ்' என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்தக் 'குவாட்டர்ஸ்' லயங்களின் உருவத்தை மாற்றியதே தவிர உள்ளடக்கத்தை (அடிப்படை அமைப்பை) மாற்றவில்லை. அதே அளவு-அதே கூரை-அதே சுவர். ஒரு குடும்பத்துக்கு ஒரு வீடு என இரண்டு குடும்பங்களுக்கு ஒரு 'குவாட்டர்ஸ்' இப்புதிய குவாட்டர்ஸ் முறை கூட இம்மக்களின் குடியிருப்புப் பிரச்சினையை தீர்க்க உதவவில்லை. இதனால் அதிருப்தி அடைந்த வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் (இம்மலையக மக்களின் இருப்பிடப் பிரச்சினைகளை ஓரளவிற்கேனும் தீர்க்கத் துணிந்த வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள்), அந்த நிதி அதன் குறிக்கோளுக்காகப் பயன்படுத்தப் படுவதில்லை என்பதை அறிந்து, தங்களுடைய தோட்ட வீடமைப்புக்கான உதவிகளை நிறுத்திக்கொண்ட சம்பவங்களும் உண்டு.

குடியிருக்கும் இந்த எட்டடிக் காம்பிராக்களும் இவர்களுக்குச் சொந்த மாக்கப்படுவதில்லை. தோட்டத்தில் வேலை இல்லை என்னும் நிலை உருவானால் லயத்தை விட்டு வெளியேறிவிடவேண்டும் அல்லது வெளியேற்றப்படுவர். இம்மக்களும் இந்நாட்டுப் பிரஜைகள் என்று அங்கீகரிக்கப்பட்ட பின்னரும் தேசிய வீடமைப்புத் திட்டம், கிராம உதயத் திட்டம் ஆகியவற்றில் இவர்கள் சம்பந்தப்படுத்தப்படுவதில்லை. குடியிருப்பு வசதிகளில் இம்மக்களின் நிலை மிகவும் பரிதாபகரமானது.

பொருளாதாரம், கல்வி, குடியிருப்பு, அரசியல் விழிப்புணர்வு ஆகிய பல்வேறு தளங்களிலும் இம் மலையகச் சமூகம் பின்தங்கியதாகவே-பின்தள்ளப்பட்டதாகவே இருந்துவிட்டது. இம்மக்களின் மூத்த பரம்பரையினர் கல்வி அறிவு குறைந்தவர்களாகவும் தமது சந்ததிகளையும் அப்படியே வைத்துக் கொண்டதனாலுமே இந்நிலை நீடித்தது.

ஒரு சமூகத்தின் உயர்வும் முன்னேற்றமும் அச்சமூகத்தினர் அதனை மதிக்கும் போதும் தங்களது சமூகக் குறைகளைத் தாங்களே களைய முன்வரும் போதுமே ஏற்பட முடியும்.

இம்மக்களின் வாரிசுகளாக லயங்களில் பிறந்து, பிள்ளைமடுவங்களில் கிடந்து, பெற்றவர்களின் பராமரிப்பிற்கோ, பாசத்துக்கோ, வசதியற்ற ஏக்கங்களுடன் வளர்ந்து தோட்டத்தின் ஒற்றை ஆசிரியரிடம் கல்வியை ஆரம்பித்து,

அப்பன் ஆத்தாளின், அண்ணன் அக்காக்களின் உழைப்பையும் சில சமயம் அவர்களையுமே ஈடு வைத்துப் படித்துப் பட்டம் பெற்ற சில இளைஞர்கள் - தங்கள் பெற்றோரை, தங்கள் சமூகத்தை மதிக்கத் தெரிந்து கொண்டனர். 'மலையகம்' என்னும் ஒரு கோஷத்தை முன்வைத்து இந்த மக்கள் கூட்டத்துக்கு ஒரு அடையாளத்தைத் தேடித்தர அரசியல் சமூக உணர்வு கொண்ட இந்த மலையகப் படித்த இளைஞர்கள் ஆற்றிய பணி மகத்தானது. இந்த உத்வேகங்களின் முதல்வராக அண்மையில் அமரரான (9-7-99) இர. சிவலிங்கம் அவர்களைக் கொள்ளலாம்.

ஐம்பதுகளின் இறுதிக் காலங்களில் தோன்றிய இவ்வெழுச்சிக்கு ஊக்கமளிக்கும் விதத்தில் மலையகத்தில் இருந்து பத்திரிகைகள் தோன்றின; எழுத்தாளர்கள் தோன்றினார்கள்; இலக்கிய விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது.

உயிரைப் பணயம் வைத்து ஓடிவந்த இம்மக்களின் உதிரத்தில் தோன்றிய இவர்களுடைய எழுத்துகள் பற்றி, இவ்வெழுத்துக்களிலும் சிறப்பான இடம் வகிக்கும் மலையகச் சிறுகதை இலக்கியம் பற்றி விரிவாக ஆராய்கிறது இந்த நூல்.

துயரம் தோய்ந்த பன்முக அலைக்கழிப்புகள் மத்தியிலும் தங்களை இனம் காட்டிக் கொண்டு தனித்துவத்துடன் நிலைபெற்றுள்ள இந்த மக்களைப் போலவே பலவித இன்னல்களுக்கிடையே அரும்பி வளர்ந்து மலையகச் சிறுகதைகள் என்று செழுமை பெற்று நிற்கும் ஓர் இலக்கியத் துறையின் வரலாறு இது.

சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல் என்னும் எனது படைப்புலகிற்கும் அப்பால், தமிழிலக்கியம் பற்றிப் பொதுவாகவும் மலையக இலக்கியம் பற்றிக் குறிப்பாகவும் சின்னச் சின்னதாக நிறையவே எழுதி வந்துள்ளேன்; கூடுதலாகச் சிறுகதைகள் பற்றி! தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு வலுவும், வனப்பும் சேர்த்த எழுத்தாளர்களை அவர்களுடைய சிறுகதை ஒன்றுடன் தினகரன் வார மஞ்சரியில் 'வாரம் ஒரு சிறுகதை விருந்து' என்னும் தலைப்புடன் அறிமுகம் செய்து வந்தேன். அந்த அறிமுகக் குறிப்புகள் ஒரு வரலாற்றைக் காட்டும் ஆவணங்களாகப் பேசப்பட்டன. சிட்டியுடன் இணைந்து தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு எழுதிய ஈழத்தின் இலக்கிய முன்னோடியான திரு. சோ. சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள் இந்தக் குறிப்புகளைக் கேட்டு தினகரன் மூலமாக எனக்கெழுதி இருந்தார். எண்பதுகளின் தொடக்கத்தில் இலங்கையில் இருந்த அரசியல் சூழ்நிலைகள்

அச்சடித்த விஷயங்களைக் கடல் தாண்ட விடவில்லை. நான் அனுப்பியவைகளும் அவருக்குக் கிடைத்திருக்க நியாயமில்லை. 1989இல் வெளிவந்த இந்த நூல் ஈழத்துச் சிறுகதைகள் பற்றி ஏனோ பேசவில்லை. வளர்ச்சி என்பது பற்றிப் பேச வந்து 'ஈழத்தில் தளர்ச்சி' என்பதுடன் (பக்கம் 306) முடித்துக்கொண்ட விபரீதம் ஏன் நிகழ்ந்தது என்பது ஒரு புதிர்! புதுமைப்பித்தனைவிடக் கல்கி தாழ்ந்தவர் அல்ல என்பதைக் காட்டவும், வேதசகாய குமாருக்குப் பதில் கூறவும் செலவழித்த நேரத்தில், ஒரு சிறிதை ஈழத்துச் சிறுகதைகளைப் பற்றிப் பேசுவதற்குச் செலவிட்டிருந்தால் இந்த விபரீதம் நேராமல் இருந்திருக்கலாம் என்பது எனது எண்ணம்.

மலையகச் சிறுகதையின் தோற்றம் வளர்ச்சி பற்றி விரிவாக எழுத வேண்டும் என்னும் நினைவு என்னில் எழக் காரணமாக இருந்தவர் துரைவி'யின் அதிபர் திரு. துரைவிஸ்வநாதன் அவர்கள். 1997ன் ஆரம்பத்தில் நூல் வெளியீட்டுப் பணியில் கால்பதித்த அவர், மலையகச் சிறுகதைகள் என்னும் தொகுதியை வெளியிட்டார். மலையகத்தின் முதல் சிறுகதையிலிருந்து தொடங்கி வரிசையாக அண்மைக்காலம் வரை வரவேண்டும் என்பது அவருடைய விருப்பம். அதற்கான தொகுப்புப் பணிகளில் ஈடுபட்டபோதே இந்த எண்ணம் எழுந்தது. பிப்ரவரி 97இல் இந்த நூல் வெளிவந்த கையுடன் மலையகச் சிறுகதைகளின் இரண்டாம் பாகமாகிய 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' தொகுதி ஜூலை 97இல் வெளிவந்தது. இந்த இரண்டாவது தொகுதிக்கான கதைகளைச் சேகரிக்கத் தொடங்கியபோது, மலையகச் சிறுகதை வரலாறு எழுதும் எண்ணம் வலுப்பெற்றது. ஏறத்தாழ ஒரு வருடத்தின் பின் இந்தப் பணி தொடங்கியது.

எழுதி முடித்து ஒரு நூலாக வெளியிடுவதைவிடவும், ஒரு தொடராகப் பத்திரிகையில் வெளியிட்டுக்கொள்வதில் சில வசதிகளும் வாய்ப்புகளும் இருக்கின்றன. நூலாக வெளியிடும் வாய்ப்புகள் நமக்குக் குறைவு என்பது ஒரு புறமிருக்க, தொடராகப் பத்திரிகையில் வரத் தொடங்கினால் வாசகர்களின் கருத்துகளையும் அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பும், எழுதி முடிக்க வேண்டும் என்னும் நிர்ப்பந்தமும் வந்துவிடுகிறது.

எழுத்தையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் இலங்கை இலக்கிய உலகில் எவரும் இல்லை. அன்றாட வாழ்வுக்கு ஒரு தொழில். அடுத்தது இலக்கியம். ஆகவே இலங்கை எழுத்தாளர்களின் நிலை மிகவும் இக்கட்டானது. எழுத்துப் பணிகள் சில வேளைகளில் போட்டாற்போட்டதுபோல் கிடந்து விடுவதும்

உண்டு. பத்திரிகையில் தொடராக வருகிறது என்றால் எழுதியே ஆகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது என்பதுவும் ஒரு வசதியே.

தினகரன் வாரமஞ்சரியில் இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை தொடராக வந்து கொண்டிருந்தபோது வாசகர்கள், எழுத்தாளர்கள், மலையக மக்கள்பால் அன்பும் அக்கறையும் கொண்டிருந்தோர் என்று ஏராளமானவர்கள் இக்கட்டுரை பற்றித் தினகரனுக்கு எழுதினார்கள். அவைகளில் தொண்ணூறுக்கும் கூடிய வீதமானவை 'இந்த வரலாறு எப்படியாவது நூலாக்கப்பட வேண்டும்' என்பதாகவே இருந்தன.

இவ்வளவு பேர் இந்தக் கட்டுரைத் தொடரை விடாமல் வாசித்து வருகின்றார்களே என்னும் நினைவே ஓர் இலக்கிய இனிமையாக இருந்தது. அவர்களுக்கெல்லாம் என் மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகிறது. 'தொடராக வரும் நாவல் மட்டுமா காத்திருந்து வாசிக்கச் செய்யும், கட்டுரைத் தொடரும் கூடத்தான் என்பதற்கு இந்தத் தொடர் ஒரு சான்று' என்று ஓர் அன்பர் எழுதி இருந்தார். மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. ஒரு ஞாயிறு தினகரனில் இந்தக் கடிதம் வந்திருந்தது. அடுத்த நாள் திங்கள். ஆபீசுக்குள் நுழையும்போதே கேட்டில் செக்கியூரிட்டி ஆபீசர் ஒரு கடித உறையைக் கொடுத்து நேற்று மாலை ஒருவர் கொடுத்துவிட்டுப் போனதாகக் கூறினார். கடித உறை அசாதாரண மொத்தமாக இருந்தது. பிரித்துப் பார்த்தால் பத்துப் பன்னிரண்டு புல்ஸ்கேப் தாள்கள். இந்தத் தொடர் ஆரம்பித்த முதல் வாரத்தில் இருந்து அதுவரை வெளிவந்திருந்த பத்து வாரக் கட்டுரைகள் பற்றிய ஒரு விமர்சனம் அது. எனக்குப் பிரமிப்பாக இருந்தது.

'பேசப்படாத ஒரு மக்கள் இலக்கியம் பற்றி பேசத்தொடங்கியிருக்கின்றீர்கள் உரத்துப் பேசுங்கள். வாழ்த்துக்கள். என்னிடம் சில பழைய புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. அடுத்தவாரம் கொண்டு வந்து கேட்டில் கொடுப்பேன். பயன்படும் என்றால் சந்தோஷப்படுவேன். புத்தகங்கள் வைத்துக்கொள்ள அல்ல வாசிப்பதற்கு மட்டுமே' என்று கடிதத்தை முடித்திருந்தார். அதன் பிறகும் அவருடைய விமர்சனங்கள் தொடர்ந்து வந்து கொண்டே இருந்தன. கட்டுரைத் தொடரை வாசிப்பதென்பது வேறு. நேரத்தை ஒதுக்கி அது பற்றி எழுதி என்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்ப்பிப்பது என்பது.. எத்தனை ஆர்வம்! ஓ.எஸ்.எம். அலி என்னும் அந்த நண்பருக்குப் பிரத்தியேகமாக நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இந்தத் தொடரைப் பிரசுரிக்க முன்வந்த தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் திரு. ராஜபூரீகாந்தன் அவர்களுக்கு எனது உளமார்ந்த நன்றி உரித்தாகின்றது. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் சில வரலாற்றுச் சுவடுகளைப் பதித்த பெருமை கொண்டது தினகரன். அதன் பிரதம ஆசிரியராக அண்மையில் பொறுப்பேற்றவர் ராஜபூரீகாந்தன். ஒரு சிறுகதை ஆசிரியர் - மொழி பெயர்ப்பாளர் ; மனித நேயம் மிக்க ஓர் இலக்கியவாதி.

பேராசிரியர் அமரர் கைலாசபதி அவர்கள் ஆசிரியராக அமர்ந்திருந்த அந்த நாற்காலியில் அமர்வதும் ஒரு பெருமைதான். கைலாசபதியின் நிழலில் வளர்ந்து முற்போக்கு இலக்கியவாதியாக உயர்ந்த ராஜபூரீகாந்தன் அந்தப் பெருமைக்குத் தகுதியானவரே.

மலையகச் சிறுகதைகளின் வளர்ச்சிக்குப் பெரும்பங்காற்றிய பெருமை வீரகேசரியையே சாரும். மலையக எழுத்தாளர்களின் இலக்கியப் பிரவேசங்களுக்காக வீரகேசரி நடத்திய சிறுகதைப் போட்டிகள், தோட்ட மஞ்சரியினூடாக வீரகேசரி ஆற்றிய பணிகள் ஆகியவை முத்திரை பதித்தவை. அவைகளை ஒளிவு மறைவின்றி விரிவாகச் சொல்லாமல் இந்த வரலாற்றை எழுத முடியாது.

“தினகரனில் வரும் தொடர் கட்டுரை வீரகேசரியின் புகழ் பாடலாமா” என்னும் சிக்கல் தினகரனுக்குள் தோன்றினால் இந்த கட்டுரைத் தொடர் என்னவாகும்.

இதுபோன்ற இக்கட்டுகள் எதுவுமில்லாமல் மிகவும் சுதந்திரமாகவே இந்தத் தொடரை எழுத உதவிய எனது இலக்கிய நண்பர் திரு. ராஜபூரீகாந்தன் அவர்களை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும். மனித நேயமும் இலக்கிய நேயமும் பெருந்தன்மையும் மிக்கவரான ராஜபூரீகாந்தன், அந்த ஆசிரியர்க் கதிரையில் இருந்தமையினால் தான் இது சாத்தியப்பட்டது என்று நிச்சயமாகவே நம்புகின்றேன்.

ஓர் இலக்கியக் கௌரவத்துடன் இந்தக் கட்டுரைத் தொடர் வெளிவர சகல வழிகளிலும் எனக்கு ஒத்தாசையாக இருந்து செயற்பட்ட தினகரன் ஞாயிறுப்பதிப்பின் பொறுப்பாசிரியர் நண்பர் அருள் சத்தியநாதனுக்கும் இலக்கிய நண்பர் அமரர் மு. கனகராசனுக்கும் என் மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

துரைவி என்றே இலக்கிய உலகில் நிலை பெற்றுவிட்ட திரு. துரைவிஸ்வநாதன் அவர்கள் ஓர் அபூர்வ மனிதர். நூல் வெளியீட்டுத்

துறையில் இருளுக்குள் கிடந்த மலையக எழுத்தாளர்களுக்குக் கையில் விளக்குடன் வழிகாட்டியாக வந்த ஒரு புயல் அது. இரண்டே வருடங்களில் எட்டு மலையக நூல்களை வெளியிட்ட சாதனையாளர் அவர். எனக்கும் அவருக்குமான தொடர்பு 97இல் தான் தொடங்கியது. அதன்பிறகு மிகவும் நெருக்கமாகப் பழகினோம். நூல் வெளியீடுகள், அதைத் தொடர்ந்து துரைவி-தினகரன் சிறுகதைப் போட்டி என்று எத்தனையோ இலக்கிய நிகழ்வுகள் எங்களை இணைத்தன.

'துரைவி பதிப்பகத்தின் வெற்றிக்கு திருவாளர்கள் டொமினிக் ஜீவா, தெளிவத்தை ஜோசப் இருவருடைய ஒத்துழைப்பும் கிடைத்ததற்கு மகிழ்கிறேன்' என்று அவரே மனம் திறந்து கூறியுள்ளார் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள் தொகுதியின் என்னுரையில்..

இந்த மலையகச் சிறுகதை வரலாறு தினகரனில் வரத் தொடங்கிய ஆரம்பத்திலேயே மிகவும் உற்சாகப்படுத்தினார் துரைவி. வாசித்த கையுடன் தொலைபேசியில் உரையாடுவார். அவருடைய மகிழ்ச்சி என்னை மேலும் உற்சாகமாக எழுதத் தூண்டியது. பத்துப் பன்னிரண்டு வாரம்போல் கட்டுரை ஒடிவிட்டபின் 'எப்பங்க முடியும்' என்று கேட்டார். இன்னும் நிறைய இருக்கிறதே என்றேன். 'எவ்வளவு இருந்தாலும் சரி எழுதுங்கள், முடிந்த கையுடன் அதை நூலாக்கித் தருவது எனது பொறுப்பு என்றார் உற்சாக மிகுதியுடன். 'ஆஹா' இப்படி ஒரு சடையப்பவள்ளலா! என்று வியந்தேன். 'இந்தப் பெரிய பேச்செல்லாம் வேண்டாம்' என்று கூறினார்.

மலையக இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை அவர் ஒரு சடையப்ப வள்ளலே தான்.

என்னுடைய மனமகிழ்வுக்கு ஓர் எல்லையே இல்லை. எழுதி முடியுங்கள் நூலாக்கித் தருகின்றேன் என்று உறுதியுடன் கூற யாரிருக்கிறார்கள் எங்களுக்கு!

துரைவி - தினகரன் சிறுகதைப் போட்டி முடிந்தது. பரிசுக் கதைகள் பதினைந்தும் தெளிவாகிவிட்டன. பரிசுக் கதைகளை நூலாக்கும் பணியும் நடக்கிறது. டிசம்பர் 27இல் (1998) பரிசளிப்பு விழா நடக்கும்போது பரிசுக்கதைகள் தொகுதியே பரிசு பெறும் எழுத்தாளர்களுக்குக் கையளிக்க வேண்டும் என்பது அவருடைய ஆசை பதிப்புத் துறையில் பல வருட அனுபவசாலிகளாக முத்திரை பதித்துள்ள பதிப்பாளர்களால்கூட சாதிக்க முடியாத காரியம் இது! நவம்பரில் முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்டன.

டிசம்பர் 27இல் பரிசளிப்பு விழா. இருப்பதோ ஒரே ஒரு மாதம். பரிசுக்கதைகள் 15 முன்னுரை பதிப்புரை-எழுத்தாளர் அறிமுகம் என்று 300 பக்கம் கொண்ட நூல் இது. நவம்பர்-டிசம்பர் மாதங்கள் என்றால் கேலண்டர்-டயரி-என்று அச்சுக்கூடக்காரர்கள் ஆலாய் பறப்பார்கள். முடியுமா இந்த வேலை!

முடியும் என்று காட்டினார் துரைவி. அதுதான் அவருடைய தனித்துவம். நினைத்ததை முடிப்பேன், செய்து முடிக்க முடியும் என்பதையே நினைப்பேன்' என்பது அவருடைய கொள்கை.

27-12-98இல் பரிசளிப்பு விழாவுக்கான எல்லாமே தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றன. விழா நடக்கும் மண்டபத்துக்கான பணம்கூடக் கட்டியாகி விட்டது. ஆனாலும் ஏதோ ஒன்று இன்னமும் தயாராக மாட்டேன் என்கிறது. ஒரு சின்னக் குழந்தையைப்போல் அடம்பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. 'அடுத்து முயன்றாலும் ஆகும் நாளன்றி எடுத்த கருமங்களா ஆகா..' என்னும் வாக்கியம் எத்தனை சத்தியமானது. மரணம் கள்வனைப்போல் வரும் என்கிறது பைபிள். இந்த அற்புதமான மனிதரிடமும் அந்த மரணம் கள்வனைப் போலத்தான் வந்தது. 21-12-98 அன்று இரவு நேரத்தில்தான் வந்தது. கல்லாய்ப் போய்விட்டோம் நாங்கள். நம்பவே முடியவில்லை. ஆனாலும் அது நடந்துதான் இருந்தது. எங்களுடைய இலக்கியச் செல்வத்தை இரவோடிரவாக வந்த எமன் களவாடிக் கொண்டு போய்விட்டான். தொலைபேசியில் என்னை அழைத்து அனுதாபம் கூறியோர் அனந்தம். எனக்கு ஒரு கரம் ஒடிந்ததுபோல் இருந்தது. அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள நீண்ட நாள் பிடித்தது. அவரின் திடீர் மறைவால் தடைபட்டுப் போன பரிசளிப்புவிழா 16-1-99இல் தினகரன் கேட்போர் கூடத்தில் நடந்தேறியது.

அய்யாவின் அகால மறைவால் அல்லலுற்று அடுத்து எதைச் செய்வது எதை விடுவது, எப்படித் தொடங்குவது என்ற ஏக்கங்களுக்கிடையிலும் துணிவுடன் அந்தப் பரிசளிப்பு விழாவினை நடத்தினார் துரைவியின் ஒரே மகனான திரு. ராஜ்பிரசாத். அன்று மாலை விழா முடிந்த கையுடன் என்னிடம் கூறினார். 'உங்களுடைய மலையகச் சிறுகதை வரலாற்றை நூலாக்கித் தருவேன் அது அய்யாவின் விருப்பமாக இருந்தது என்பதை நான் நன்றாக அறிவேன்' என்று. இப்போது அது சாத்தியப்பட்டுள்ளது. பத்திரிகையுடன் போய்விடாமல் இந்தக் கட்டுரைத் தொடர் நூலாக வேண்டும் என்னும் வாசகர்களின் எண்ணம் நிறைவேறியுள்ளது என்பது மகிழ்வான விஷயமே.

துரைவி ராஜ்பிரசாத் அவர்களுக்கு என் உளமார்ந்த நன்றிகள். இது துரைவியின் பத்தாவது நூல். துரைவியின் நூல் வெளியீட்டுப் பணிகளை முன்னெடுத்துச் செல்ல விழைந்திருக்கும் ராஜ் பிரசாத்தினதும் மலையகத்தைப் பொறுத்தவரை இரண்டாயிரமாம் ஆண்டினதும் முதல் நூல் இது!

'கிறிஸ்தவமும் தமிழும்' என்னும் ஆராய்ச்சிநூலை ஆக்கிய ஆய்வறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள் 1936 முதல் 1971 வரை அந்த நூலின் ஏழு பதிப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார். ஏழாவது பதிப்பின் முன்னுரையில் கூட இந்தப் பதிப்பில் ஒரு சில புதிய தகவல்களைச் சேர்த்துள்ளேன் என்றெழுதுகின்றார். இந்த என்னுடைய நூலும் ஒரு முதல் முயற்சியே. சில தகவல்கள் விடுபட்டிருக்கலாம். முக்கியமான சிலர் பேசப்படாமல் போயிருக்கலாம். அடுத்தடுத்த பதிப்புகளில் அப்படியான புதிய தகவல்கள் இருப்பின் அவைகள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படலாம். மலையகத்தின் சிறுகதை வளர்ச்சிக்காகப் பணியாற்றிய - பங்களிப்புச் செய்துள்ள சகலரைப் பற்றியும், சகலதைப் பற்றியும் ஒர் இலக்கிய நேர்மையுடன் பேசுகிறது இந்த நூல்.

மலையகச் சிறுகதை வரலாறு என்னும் இந்த நூலின் வரவு 'மலையக மக்கள் வரலாறு', 'மலையகத் தொழிற் சங்க வரலாறு' 'மலையக இலக்கிய வரலாறு' 'மலையக சஞ்சிகை வரலாறு', 'நாவல்' மற்றும் 'கவிதை வரலாறு' என்று மேலும் சில ஆய்வு நூல்கள் வெளிவர ஒரு தூண்டுதலாக இருக்குமேயானால் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைவேன். வாழ்க மலையகம்! வளர்க மலையக இலக்கியம்!!

என்றும் அன்புடன்,
தெளிவத்தை ஜோசப்.

35, N.H.S. HEKITTA
WATTALA
SRI-LANKA
21-12-99

...

...

...

...

...

அறிமுகவுரை

தமிழில் சிறுகதை என்றதும் எப்படி ஒரு சில பெயர்கள் முதலில் மனத்தில் தோன்றுகின்றனவோ..

ஈழத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதை என்றதும் எப்படி ஒரு சில பெயர்கள் முதலில் மனத்தில் தோன்றுகின்றனவோ..

அதேபோல் மலையகத்தில் சிறுகதை என்றதும் செந்தூரன், என்.எஸ். எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல் நாடன், மலரன்பன், மு. சிவலிங்கம், மாத்தளை சோமு என்னும் சில பெயர்களே முதலில் மனத்தில் தோன்றும்.

இவர்கள் அனைவருமே அறுபதுகளில் மலையக இலக்கியத்துக்குள் பிரவேசித்தவர்கள் என்பதனையும்-மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்துடன் இணைத்துப் பார்க்கையில்...

தென் இந்தியாவில் சிறுகதை வளர்ச்சி பற்றி எழுத வருபவர்கள், பேச வருபவர்கள் 1930ஆம் ஆண்டின் பின் உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தின் இலக்கிய அலையாகத் தோன்றிய புதுவேகம் சிறுகதை இலக்கியத்திலும் தோன்றியது. சில நல்ல எழுத்தாளர்கள் தோன்றினார்கள் என்பதை ஒரு மரபாகக் கூறுவதைப்போலவே.

மலையக இலக்கியத்தில் 1960க்குப் பின் ஒரு திடீர்க் குமுறலாகக் கிளம்பிய புதுவேகம், சில சிறந்த எழுத்தாளர்களைத் தோற்றுவித்தது என்று கூறுவது சாலப் பொருத்தமாகும்.

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் 1956ஐ தற்கால இலக்கியத்தின் எல்லையாகக் கொள்ளலாம். இந்த ஆண்டில் பதவிக்கு வந்த அமரர் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்காவின் அரசாங்கம், கலாச்சாரத் துறையில் காட்டிய ஆர்வமும், தேசிய மொழிகள் உயர் கல்விக்குரிய போதனா மொழிகளாக்கப்பட்ட பெருமாற்றமும் அதன் விளைபயன்களுமே அவ்வாண்டைத் தற்கால இலக்கியத்தின் எல்லையாகக் கொள்வதற்குக் காரணமாக அமைகின்றன.

இந்த மாற்றங்களின் விளைச்சல்கள் சிங்களக் கலை இலக்கியத் துறைகளில் ஒரு மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. வடக்கு சிழக்கு மாகாண மக்களிடையேயும் தொற்றி வளர்ந்தது.

மலையகத்தின் சமூகச் சூழ்நிலை; பொருளாதாரத் தாழ்வு; அரசியல் அநாதை நிலை ஆகிய மும்முனைத் தாக்குதலால் அழுந்திப் போய்க் கிடந்த மலையகத்தின் கலை இலக்கிய முயற்சிகள், மற்றப் பிராந்தியங்களின் கலை கலாசார முயற்சிகளின் தரத்தை எட்டவில்லை.

இந்த அவலச் சூழ்நிலையிலும் மலைநாட்டவரின் மன அவலங்கள் கவிதைகளாக, கதைகளாக, நாவல்களாக மலர்ந்தன. ஓர் ஆற்றல் மிகு சமூகத்தின் குரலாக இவை அமைந்திருந்தன என்றாலும் உரத்து ஒலிக்கவில்லை.

உரத்து ஒலிக்காத இம் மலையக எழுத்து முயற்சிகள் பற்றி யாரும் கதைக்கவில்லை, வாய்திறந்து ஒன்றுமே பேசவில்லை.

இந்த ஆதங்கம், காலம் காலமாக நாங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள் தானா என்னும் ஆத்திரம்; படித்த மலையக இளைஞர்கள் மத்தியில் பரவலாக ஏற்பட்டிருந்தது.

இவர்கள் மலையகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், ஒருவரை ஒருவர் நேரில் சந்தித்துக் கொண்டவர்கள்கூட இல்லை என்றாலும், மேற்கூறிய ஆதங்கமும் ஆத்திரமும் நான்கு வருட கர்ப்பவாசத்தின் பின் ஒரேவிதமான நாடித்துடிப்புடன் சமூக உணர்ச்சிப் பிரவாகம் பொங்க, ஒன்றுபட்ட ஓர் உத்வேகத்துடன் காலத்தின் குரலாக 1960ஆம் ஆண்டளவில் பீறிட்டுக் கிளம்பியது.

இதன் முதற்குரலாக, செந்தூரனின் 'உரிமை எங்கே'யைக் கொள்ளலாம். அப்போது மிகப் பிரபலமான பத்திரிகையாக இருந்த 'கல்கி' இலங்கைக்கென நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற இந்தக் கதை, மலையகத்தின் எரியும் பிரச்சினையான குடியரிமைப் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டதாகும். சமூக, பொருளாதார, அரசியல் ரீதியில் மிகவும் பின் தள்ளப்பட்டிருந்த தோட்டத் தொழிலாளி ஒருவரின் வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற சம்பவத்தை விளக்குகிறது இச்சிறுகதை.

“பறங்கிமலைத் தோட்டம்; ஏழாம் நம்பர் லயம்; சுப்பையாவின் காம்பிரா, கொழுந்து கணக்கப் பிள்ளையிடம் கைமாற்றாக வாங்கி வந்திருந்த அலாரம் விடியற்காலை மூன்று மணிக்குக் கணீரென்று ஒலித்தது” என்று ஆரம்பிக்கும் செந்தூரனின் உரிமை எங்கே நேராகவே ஒரு தோட்டத்திலிருந்து, அதிகாலையிலேயே எழுந்து பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக, கொழுந்து கணக்கப்பிள்ளையிடம் இருந்து அலாரக் கடிக்காரத்தை இரவலாக வாங்கி வைத்திருக்கும் அவர்களுடைய வாழ்நிலை விளக்கத்துடன் தொடங்குகிறது.

பறங்கிமலைத் தோட்டத்திலிருந்து பதினாறு மைல் தொலைவில் உள்ள கண்டி பிரஜா உரிமை ஆபீசுக்கு சத்தியப் பிரமாணம் செய்ய வரும்படி அவருக்குக் கடிதம் ஒன்று வந்திருக்கிறது.

இரவு முழுக்க அவருக்குச் சந்தோஷம் நிலைகொள்ளவில்லை. அதிகாலை மூன்று மணிக்கே அலாரம் வைத்து எழுந்து. மனைவியையும் மகளையும் எழுப்பி..

“இனி யார் என்னைக் கள்ளத்தோணி என்று கூற முடியும்? நாளை முதல் நானும் இந்த நாட்டின் பிரஜை’, என்று மகிழ்ந்து கிடக்கின்றார்.

பிரஜா உரிமை சட்டம் வந்தபோது தானும் எழுதிப்போட்டது. ஆரேழு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவர்கள் தோட்டத்துக்கு வந்து விசாரணை நடத்தியது.. கடலே தெரியாத தன்னை கள்ளத்தோணிக் காரனாகவே சந்தேகித்து அவர்கள் கேட்ட கேள்விகள் ; ‘சரியான ரூசு இல்லையே’ என்று கூறிவிட்டுப் போனது.. பிறகு.. பிறகும் இரண்டொரு தடவை விசாரணைக்குக் கூப்பிட்டது.. ஆகிய அத்தனைச் சம்பவங்களும் மாறி மாறி நினைவிலாட. பஸ் ஏறி கண்டி ஆபீசுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தால்... ‘உன்னை யார் வரச் சொன்னது? உனக்குப் பிரஜா உரிமை இல்லையே. நாங்கள் வரச் சொன்ன சுப்பையாவே வேறு...’ என்று சர்வ சாதாரணமாகக் கூறி ‘நீ போ’ என்கின்றனர்.

பிரஜா உரிமைச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது 1948இல். அதாவது இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்த அதே ஆண்டு. அந்த ஆண்டில்தான் இந்த மக்கள் நாடற்றவர்களாக்கப்பட்டு அரசியல் அநாதைகள் ஆக்கப்பட்டனர்.

இலங்கைப் பிரஜா உரிமைக்காக அப்போதே எழுதிப் போட்ட லட்சக்கணக்கான தோட்டத்து மக்களில் இந்தச் சுப்பையாவும் ஒருவர்.

‘சுப்பையா நாயக்கருக்கு அன்று நிலை கொள்ளவில்லை. இருக்காதா பின்னே... எத்தனை ஆண்டுகள்? ஒன்றா இரண்டா? பத்தாண்டுகள்! எழுதிப் போட்டு இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பின் இப்போது தான் கண்ட்ரோலரிடமிருந்து கடிதம் வந்திருக்கிறது..’ என்று ஓரிடத்தில் எழுதுகின்றார் செந்தூரன்.

இலங்கைப் பிரஜா உரிமைக்காக விண்ணப்பம் கோரும் ‘இந்திய பாகிஸ்தானிய வதிவிடப் பிரஜா உரிமைச் சட்டம் 1949இல் அமல் படுத்தப்பட்டது.

‘பத்தாண்டுகள் எப்படியோ ஓடி மறைந்து விட்டன’ என்னும் கதையின் கூற்றுப்படி நோக்கினாலும் 1959 வந்து விடுகிறது. இந்தக் கதை பரிசுக் கதையாகக் கல்கியில் பிரசுரம் பெற்ற ஆண்டு 1960. ஆகவேதான் அறுபதுகளில் மலைநாட்டில் நீண்டதொரு நெடுந்துயிலின் பின் சிலிர்த்துக் கொண்டெழுந்த இலக்கியப் புத்துணர்ச்சியின் முதற்குரலாக இச்சிறுகதையைக் கூறலாம் என்று ஆரம்பத்தில் கூறினேன்.

மலை நாட்டில் மந்தமடைந்திருந்த இலக்கிய முயற்சிகள், உயிர்த்துடிப்புடன் செயல்பட ஆரம்பித்துள்ளதற்கான அறிகுறிகளை இந்தக் காலப் பகுதியிலேயே பரவலாக நாம் காண்கின்றோம்.

வீரகேசரி ‘தோட்ட மஞ்சரி’ என்னும் பகுதியை ஆரம்பித்து மலையக எழுத்துக்கு ஒரு பகிரங்கக் களம் அமைத்தமை; சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றை மலையக எழுத்தாளர்களுக்காக ஏற்பாடு செய்தமை; ‘மலையக மக்கள் மன்றம்’ என்னும் பகுதியை தினகரன் ஆரம்பித்தமை; மலைமுரசு, மலைப் பொறி என்று மலையகச் சஞ்சிகைகளின் தோற்றம் ஆகிய அனைத்தும் ஒரு காணொலித்தின் விடிவெள்ளியாக அமைந்தன.

ஆகவே மலையகத்தின் இலக்கிய வரலாற்றில் 1960ஆம் ஆண்டையே தற்கால எல்லையாக நாம் கொள்ளலாம்.

ஒரு மலையகத்துச் சிறுகதைக்கு லட்சங்களில் அழியும் பிரபல பத்திரிகையான கல்கி பரிசளித்துக் கௌரவித்தமை, அப்போதுதான் எழுத்துலகில் ஈடுபடத் தொடங்கிய மலையக எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு முனைப்பான உந்துசக்தியாக அமைந்தது.

மலையகத்தின் இந்த இலக்கிய விழிப்புக்கும் கலாச்சார மறுமலர்ச்சிக்கும் உருவம் கொடுத்தவைகளாகப் பின்வருபவற்றை நாம் கொள்ளலாம்.

1. மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்தின் தோற்றம்.
2. வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரி.
3. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பிரதேச இலக்கிய மறும் மண்வாசனைப் பிரச்சாரத்தின் அழுத்தம்.
4. மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் தோற்றமும் அதன் சிறுகதைப் போட்டிகளும்.
5. மலையகச் சஞ்சிகைகளின் வரவு.

ஆரம்ப காலம்

மலையகச் சிறுகதை இலக்கியம் ஓர் உத்வேகத்துடன் 1960க்குப் பின்பே எழுந்தாலும், அதற்கான ஒரு தளம் முன்பிருந்தே சிறுகச் சிறுகப் போடப்பட்டே வந்துள்ளது என்பதும் மனம் கொள்ளத்தக்கது. ஆனாலும் அறுபதுக்குப்பின் எழுந்த இப்புதுவேகம் அந்தப் பழைய தளத்தின்மேல் தான் எழுந்தது என்று நாம் மயங்க வேண்டியதில்லை.

‘பரந்த அடிப்படையில் நாம் இதை நோக்கினால், தமிழ் நாட்டில் இருந்து எப்போது இந்த மக்கள் இங்கு குடியேறினார்களோ அன்று தொட்டே தமிழ்க் கலை, கலாச்சாரம், இலக்கியம் ஆகியன இங்கு வளரத் தொடங்கின என்கின்றார் அமரர் சி.வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் (மாவலி சஞ்சிகை 1974. புதுமை இலக்கியம் கட்டுரை).

1930க்கு முன் மலைநாட்டில் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்களாக இருந்தவர்கள், பண வசதி படைத்த ஒரு தனிப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவராகவே இருந்தனர்.

உழைக்க வந்த மக்கள் பிரிவை சேர்ந்தவர்களாக இவர்கள் இருக்கவில்லை. உழைக்க வந்த மக்களைப் பார்த்துக்கொள்பவர்களாக -கண்காணிப்பவர்களாக-இந்த மக்களிலும் சற்று மேல் மட்டத்தினர்களாக-இந்த மக்களுக்கும், ஆங்கிலத் துரைமார்களுக்கும் இடையிட்ட ஒரு மத்தியதர வகுப்பினைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தனர்.

மலையகத் தோட்டங்களில் வெள்ளைக்காரர்களின் அதிகாரங்களுக்கு மத்தியில், பட்டாளத்துக்காரர்களைப் போன்ற இராணுவக் கட்டுப்பாடு களுக்கு மத்தியில், சவுக்கடி குதிரை மிதிப்பு, தோட்டத்தைவிட்டு வெளியே சென்றமைக்காகச் சிறை என்னும் கொடூரங்களுக்கு மத்தியில், இவர்களுடன் வாழ்ந்திருந்தும் துரைமார்களின் பக்கம் சாய்ந்தவர்களாகவே இவர்கள் இருந்தார்கள்.

தோட்டங்களை அண்மித்த பட்டணத்துப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று ஆங்கிலம் படிக்கும் பண வசதி பெற்ற குடும்பங்களைச் சேர்ந்த இவர்களுக்குத் தமிழ் நாட்டில் இருந்து வரும் ஆங்கிலத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் பார்வைக்குக் கிடைத்தன.

விரித்துப் படிக்கின்றார்களோ இல்லையோ, சுருட்டி ஒட்டப்பட்ட பத்திரிகைகள்-சஞ்சிகைகள் இவர்களது வீடு நோக்கி வருவதை ஒரு கௌரவமாக, பெருமையாக நினைத்தவர்கள் இவர்கள். மிகச் சிறிய

எண்ணிக்கையிலான இந்த மேலோர் வட்டத்திலும் ஒரு சிலர். துர்ப்பாக்கியவான்களான இந்தத் தோட்டத்து மக்கள் படும் துயரம் கண்டு 'ஐயோ பாவம்' என்று எண்ணும் நெஞ்சம் கொண்டவர்களாக இருந்தனர். அரசாங்கப் பாடசாலைகளில் கல்விபெறும் வாய்ப்பும், ஆங்கிலமும் தமிழும் எழுதும், வாசிக்கும், ஆற்றலும் இவர்களுக்கு இருந்ததால் சுருட்டிக் கட்டப்பட்டு வரும் ஆங்கிலத் தமிழ் ஏடுகளை பிரித்துப் படிக்கும் ஆர்வம் இவர்களுக்கு இயற்கையாகவே வந்திருந்தது.

அந்தப் பத்திரிகைகளில் வரும் படைப்புகளின் ஈர்ப்பு இவர்களையும் எழுதத் தூண்டியது. சதா அச்சத்தின் மத்தியில் அராஜகத்தின் மத்தியில் வாழும் தோட்டத்தின் பாவப்பட்ட மக்களைப்பற்றி 'ஐயோ பாவம்' என்றெண்ணும் மனசு இவர்களிலிருந்தாலும் அதுபற்றி எழுத வேண்டும் என்னும் ஒரு மனவெழுச்சி இல்லாத காலம் அது. ஆனாலும் பிறர் படும் துன்பம் கண்டு தான் துயருறும் அந்த மனத்தின் ஈரம், அந்த ஈரத்தின் ஓரத்தில் ஏற்பட்ட கசிவு இவர்களையும் எழுதும்படி தூண்டிவிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

கல்லாய் உறைந்து போய்க் கிடக்காமல், துயரம் கண்டு நெகிழும் உள்ளத்தின் சக்தி அது!

லோகோபகாரி, அமிர்தகுணபோதினி, ஆனந்தபோதினி, இன்டியன் ரிவியூ ஆகிய தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகள் இந்தப் பணக்கார வீடுகள் தேடி வந்ததற்கு இலங்கையில் அந்த நாட்களில் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் இல்லாமலிருந்ததுவும் அல்லது வெகு சொற்பமாக இருந்ததும் ஒரு காரணமாகும்.

வணிகரீதியிலான செய்திப் பத்திரிகைகளின் தோற்றம்கூடத் தமிழில் 1930களின் பின்பே நடைபெறுகின்றது.

வீரசேகரி 6-8-1930ல் உதயமாயிற்று. தமிழர்களுக்கான இன்னுமொரு தமிழ்ச் செய்திப் பத்திரிகையான தினகரன் 15-3-1932இல் உதயமாயிற்று. ஆகவே 30களுக்கு முந்திய மலையகத்துப் பெரிய வீடுகளுக்கு நாம் மேற்கூறிய தமிழ் நாட்டுப் பத்திரிகைகளே வந்து கொண்டிருந்தன. 1939 வரையிலும் கூட இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையே பிரயாணத் தடைகளோ, கட்டுப்பாடுகளோ கிடையாது.

தமிழகத்து அறிஞர்கள், புலவர்கள், கவிராயர்கள் ஆகியோர் தங்குதடையின்றி இங்கு வந்தனர். கதிர்காமம், சிவனொளிபாதமலை போன்ற இடங்களுக்கு யாத்திரை மேற்கொண்டு வரும் இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனிப்பட்ட துறையில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்களாக இருந்தனர். பாரதம், இராமாயணம் பாடும் புலவர்கள், திருப்புகழ்

கவிராயர்கள், காவடிச்சிந்து பாடகர்கள் என்று பலவிதத் துறைகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள் தமது யாத்திரைக் காலங்களில் இந்தப் பெரிய வீடுகளுக்கும் சென்று உணவருந்தி இராத்தங்கல் செய்து போவதுண்டு.

இவர்களின் வருகையும் இவர்களுடன் பேசிப் பழகக் கிடைத்த சிறு அவகாசங்களும் இந்தப் பெரிய வீட்டுப் பிள்ளைகள் மத்தியில் ஒரு கலை உணர்வை ஏற்படுத்தின; மனக்கிளர்வை உண்டுபண்ணின.

இந்திய விடுதலை இயக்கத்தின் தீவிரச் செயற்பாடுகள் பற்றியும், சுதந்திரத்தைப் பற்றியும், தாகூர், சரோஜினி, பாரதி, நாமக்கல் கவிஞர், ஆகியோரின் பாடல்களும்; இந்திய தேசிய இயக்கத்தில் பங்கு கொண்ட தலைவர்களின் ஆற்றல், பெருமை, தியாகம் ஆகியவை பற்றி மதுரை பாஸ்கரதாஸ் பாடிய கீர்த்தனங்கள் ஆகியவைகளும் மலை நாட்டில் தனியிடம் பெற்றிருந்தன.

உரைநடை முதல்வர் மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளையின் எழுத்துகள் மற்றும் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள், உடுமலை முத்துசாமிக்காரியார் ஆகியோரின் படைப்புகளும் மலை நாட்டை எட்டித் தொட்டன. உரைநடை வளர்ச்சி பெற்று வந்த காலம் அதுவெனினும், புதிய உரைநடை நவீனங்கள் இங்கு வரவில்லை.

படிப்பறிவற்ற சாதாரண மக்களே பெரும்பான்மையாக இருந்த காலமென்பதால், இராமாயணம், பாண்டவர் வனவாசம், ராஜாதேசிங்கு கதை, ஆயிரம் தலைவாங்கிய அபூர்வ சிந்தாமணி, நளன்-தமயந்தி போன்ற கதைகளையும், மாரியம்மன் தாலாட்டு, பதினெட்டுச் சித்தர் பாடல்கள் ஆகியவற்றையும் வாசிக்கத் தெரிந்த ஒருவர் சத்தத்துடன் ராகமிழுத்து வாசிப்பதும் மற்றவர்கள் கூட்டமாகக் குந்தியிருந்து கேட்பதும் இவர்களிடமிருந்த ரசனையுணர்வினைக் காட்டுகின்றன.

‘இப்படியாகத்தானே அந்தப் பத்துத் தலை ராவணனாகப்பட்டவன், இராமபிரானின் மனைவியாகிய சீதாப்பிராட்டியை பர்ண சாலையுடன் பெயர்த்து எடுத்துச் கொண்டு வானவீதியில் புட்பக விமானத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தான்...’

‘மேட்டு லயத்து அண்ணாவிடக் கங்காணி பெரிய எழுத்து ராமாயணத்தை எழுத்துக்கூட்டி சுருதி சேர்த்துப் படிக்கும் ஒலி பணிய லயத்துப் பார்வதியின் காதுகளில் விழுகிறது.

அண்ணாவிடக் கங்காணியின் காம்பிரா திண்ணையில் ஒரு கும்பல் உட்கார்ந்திருக்கிறது. புராணங்கள் படிக்கும்போது படுத்துக் கொண்டு கதை கேட்டு அடுத்த பிறவியில் பாம்பாய்ப் பிறக்க விரும்பாததால், உட்கார்ந்து

கொண்டே கதை கேட்கிறது கும்பல்...’ ரசனையுடன் இராமாயணக் கதை படிக்கும் - கேட்கும் காட்சியொன்றினை மலரன்பனின் ‘பார்வதி’ சிறுகதை 1967 தினபதி அச்சொட்டாகக் காட்டுகிறது. தமிழகத்திலிருந்து யாத்திரை வரும் இவ்வறிஞர்கள் தங்கள் வருகையால், பேச்சால் மலையகத்தில் ஓர் இலக்கிய உணர்வை உண்டாக்கியிருந்தனர். அந்த நாட்களில் சினிமா இல்லை. ஆகவே மலையகத்தின் சில முக்கிய பட்டினங்களில் நாடகங்கள் நடைபெற்றன. இராமாயணம், லங்காதகனம், அரிச்சந்திர மயானகாண்டம், சத்தியவான் சாவித்திரி, கண்டிராஜன் கதை, குலேபகாவலி போன்ற பிரபல்யமிக்க நாடகங்கள் போடப்பட்டன. இவைகளின் தாக்கத்தால் தோட்டங்களில் அரிச்சந்திரன் தபசு, பொன்னர் சங்கர் கதை, மதுரை வீரன், நந்தன் காதை போன்ற நாடகங்கள் மேடை ஏற்றப்பட்டன. இவைகளுடன் கிராமிய ஆடல் பாடல்களும் மலிந்திருந்தன. மலைநாட்டில் 1930களுக்கு முன்னரே உயர்ந்த கலாசாரமும், இலக்கியமும் வேருன்றி வளர்வதற்கான வித்துக்கள் இடப்பட்டுள்ளன என்பது தெளிவாகின்றது என்றெழுதுகின்றார் சிவி. அவர்கள், தனது புதுமை இலக்கியம் கட்டுரையில். (மாவலி, மார்ச் 74)

இவைகளால் வசீகரிக்கப்பட்ட பெரிய வீட்டுப் பிள்ளைகள் அமிர்தகுண போதினி, நவசக்தி போன்ற பத்திரிகைகளுக்குக் கட்டுரைகள், கவிதைகள் என்று எழுதத் தொடங்கினார்கள். சி. சுப்பிரமணியம், ஆர். ராமையா, பெரியாம்பிள்ளை கந்தசாமி கணக்கப் பிள்ளை, எம்டன் ஏ. விஜயரத்னம் ஆகியோரே இப்படி எழுதத் தொடங்கியவர்.

மாடர்ன் ரிவியூ, இன்டியன் ரிவியூ, யங் இந்தியா போன்ற ஆங்கில ஏடுகளாலும் அவைகளில் எழுதிய மகாத்மா காந்தி, கவி தாகூர், சரோஜினி போன்றோரின் படைப்புகளாலும் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டு எழுதத் தொடங்கி மலையக எழுத்து இலக்கியத்தின் முதல்வர்களாக, முன்னோடிகளாகக் கணிக்கப்படும் திருவாளர்கள் சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, கே. கணேஷ் ஆகிய இருவர் பற்றிச் சற்றே விரிவாகப் பிறகு பார்ப்போம்.

முப்பதுகளின் இந்த இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு ஓர் ஐம்பதாண்டு காலத்துக்கு முன்பதாக 1869இல் மலையகத்தில் இருந்து எழுந்த முதல் நூல் என்னும் பெருமையுடன் வந்திருக்கிறது ‘கோப்பிக்கிருஷிக்கும்மி’ என்னும் நூல். இதனை எழுதி வெளியிட்டவர் ஆபிரஹாம் ஜோசப் என்னும் கண்டக்டர். 170 ஆண்டுக்கால மலையக வரலாற்றில் மலையக இலக்கியத்துக்கு 125 ஆண்டுக்கால சரித்திரத்தைத் தேடிக் கொடுத்த பெருமையும் இந்தக் கோப்பிக்கிருஷிக்கும்மிக்கு உண்டு.

அக்காலத்தில் மலையகத்தில் அச்சக் கூடங்கள் ஏதும் இல்லாத நிலையில் யாழ்ப்பாணம் எட்ராங் அன்ட் ஆஸ்பரி பிரிண்டர்ஸ் என்னும் அச்சகத்தில் இந்நூல் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

'125 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுந்த மலையகத்தின் முதல் நூல் கோப்பிக்கிருஷிக்கும்மி' என்னும் தன்னுடைய தொடர் கட்டுரையில் இந்நூலைப் பற்றிய ஒரு விரிவான ஆய்வினைத் தந்துள்ளார் மலையக ஆய்வறிஞர் மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள். (தினகரன் வார மஞ்சரி ஆகஸ்ட் 1994).

மிக நேர்த்தியாக அச்சிடப்பட்டிருக்கும் இந்நூலின் தலைப்பு A CUMMI POEM ON COFFEE PLANTING WITH ENGLISH TRANSLATION என்று ஆங்கிலத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளதாகவும் குறித்துச் சொல்கின்றார் திரு. நித்தியானந்தன். 'சமர்ப்பணம்' என்னும் இந்த நூலுக்கான முன்னுரையையும் ஆசிரியர் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதியுள்ளார். ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்தே பிரசுரங்களில் இடம் பெறுவது அக்கால வழக்கம்தான்.

1876இல் வெளிவந்த தமிழின் முதல் நாவலான பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்திலும் அதன் முன்னுரையை ஆங்கிலத்திலேயே எழுதியுள்ளார் வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்கள்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கோப்பித் தோட்டக் குடியேற்றம் பற்றியும் குடியேறிய தென்னிந்தியத் தொழிலாளர்களின் சோகம் மிகுந்த வாழ்வு பற்றியும் ஆதாரபூர்வமான மேற்கோள்களுடன் கூறும் ஒரே நூல் டொனோவன் மோல்ட்ரிச் (DONAVAN MOLDRICH) எழுதி வெளியிட்டுள்ள BITTER BERRY BONDAGE என்னும் ஆங்கில நூல் (மலையகம் வளர்த்த தமிழ் - சாரல் நாடன் - ஒரு சமூகத்தின் சோகக் கதை)

'கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இலங்கையில் நடத்தப்படும் விதம் வெட்கக் கேடாய் இருக்கிறது என்று டொரிங்டன் தேசாதிபதி கிரே (GREY) பிரபுவுக்கு எழுதிய அறிக்கையில் தெரிவிக்கின்றார். பலர் பட்டினியால் இறந்துவிட்டிருக்கின்றார்கள் என்று பிரிட்டிஷ் தேசாதிபதியே தெரிவிக்கின்றார்.

'கஷ்டம் தாங்க முடியாமல் கோப்பித் தோட்டங்களை விட்டு ஓடிய தொழிலாளர்களை, வாரண்டுகள் மூலம் பிடித்து மலை நாட்டின் சிறைக் கூடங்களில் ஆண்கள் பெண்கள் பிள்ளைகள் என்று அடைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதை என் கண்களாலேயே கண்டேன், என்று கண்டி

மாவட்ட நீதிவான் தோமஸ் பெர்லீக் கூறியதையும் டொனோவன் மோல்ட்ரிச் தனது பிட்டர் பெரி பொண்டேஜ் என்னும் நூலில் குறிக்கின்றார்.

சுகமில்லை என்று சாக்குச் சொல்லி திங்கட்கிழமை வேலைக்கு வராமல் நிற்பவர்களை செவ்வாய்க்கிழமை காலை பிரட்டுக்களத்தில் பிடித்து ஜெயிலுக்கு அனுப்பி வைத்தேன். இப்போது ஒழுங்காக வேலைக்கு வருகின்றார்கள் என்று பெருமை பேசுகின்றார். கோப்பித் தோட்டத்துறை ஒருவர்.. (கோப்பிக் கிருஷிக்கும்மி - தினகரன் வார மஞ்சரி 11-9-94, மு. நித்தியானந்தன்)

கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் துயரக்கதைகள் இப்படி இருக்க, கோப்பிக்கிருஷிக்கும்மியில் ஆபிரகாம் ஜோசப் என்ன செய்கின்றார்?

'கோப்பித் தோட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் எவ்வளவு சலுகைகளை அனுபவிக்கின்றார்கள், எவ்வளவு சந்தோஷமான வாழ்க்கையை அனுபவித்து மகிழ்கின்றார்கள். இங்கு வரும்முன் தம் சொந்தத் தாய்நாட்டில் எவ்வளவு மோசமான வாழ்க்கையை அனுபவித்தார்கள், அதனால் இக்கோப்பித் தோட்ட மக்கள் தமது எசமானர்களுக்கு நன்றி விசுவாசம் கொண்டவர்களாய், அவர்களின் முன் பணிவுள்ளவர்களாய் நடந்து கொள்ள வேண்டும், என்று உபதேசிக்கின்றார்.

உடல் உழைப்பில் ஈடுபடும்போதும் ஓய்வின்போதும் அலுப்பை மறந்து உற்சாகம் பெற கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தமக்குள் பாடித் திரியும் பல்வேறு விதமான ஆட்சேபகரமான பாடல்களுக்குப் புதிய மாற்றாக நடைமுறையில் பிரயோசனமானதும் தார்மீக ரீதியில் பூரணத்துவமானதுமான இப்பாடல்களை இயற்றியுள்ளேன். இத்துறையில் இந்நூல் முதல் முயற்சி என்றாலும், கோப்பிப் பயிர் செய்கை பற்றிய நடைமுறைபூர்வமான பயன் மிக்க பல தகவல்களை இந்நூல் கொண்டுள்ளது என்பதனையும் பெரு மகிழ்வுடன் கூறிக் கொள்கிறேன். என்றெழுதுகின்றார் கோப்பிக் கிருஷிக்கும்மி யாத்த ஆபிரகாம் ஜோசப்.

நூலாசிரியரின் இக்கூற்றுக்கள் உண்மைக்குப் புறம்பானவைகளாகவும், நியாயத்தின் பக்கம் நிற்காமல் துரைத்தனத்துக்காரர்கள் பக்கம் நிற்பவைகளாகவும் இருப்பதை நாம் காண்கின்றோம். அதே வேளையில் உடல் உழைப்புத் தொழிலாளர்கள் அலுப்புத் தீர்ப் பாடும் ஆட்சேபகரமான பாடல்களுக்கு ஒரு மாற்றீடாக இப்பாடல்களைப் படைத்திருப்பதாகவும் இவர் முன்னுரையில் குறித்துள்ளார்.

அந்த 1860களில், ஏறத்தாழ ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் கோப்பித் தோட்ட உழைப்பாளர்கள் எந்தவிதமான பாட்டுகளைப் பாடித் திரிந்திருப்பார்கள் நாட்டார் பாடல்களைத்தான் பாடியிருப்பார்கள்.

“ஊரான ஊரிழந்தேன்; ஒத்தப்பனை தோப்பிழந்தேன்
பேரான கண்டியிலே; பெத்ததாய நா மறந்தேன்”
என்றும்

‘அடி அளந்து வீடுகட்ட; நாம ஆண்டமனை அங்கிருக்க
பஞ்சம் பொழைப்பதற்கு; பாற்கடலை தாண்டி வந்தோம்,
பஞ்சம் பொழச்சு நம்ம; பட்டணம் போய் சேரலியே”
என்றும்

‘கூனி அடிச்சமலை கோப்பிகண்ணு போட்ட மலை
அண்ணனைத் தோத்த மலை அந்தா தெரியுதடி” என்றும்;

‘கோணக் கோண மலையேறி கோப்பிப் பழம் பறிகையிலே.
ஒரு பழம் தப்பிச்சின்னு ஒதைச்சானையா சின்ன தொரை.”

என்றும்

“எண்ணிக் குழிவெட்டி இடுப்பொடிஞ்சு நிக்கயிலே
வெட்டு வெட்டு என்கிறானே வேலையத்த கங்காணி” என்றும்.

“அந்தானை தோட்டமுன்னு ஆசையாகத்தானிருந்தேன்
ஒரு மூட்டைத் தூக்கச் சொல்லி ஒதைக்கிறானே கண்டாக்கு”
என்றும் பாடியிருப்பார்கள்.

துரை, கண்டக்டர், கங்காணி போன்ற தோட்டத்து நாட்டாண்மைகளை கடிந்துகொள்ளும் இப்பாடல்களும், ஏன் வந்தோம் இந்தக் கண்டிக்கு என்று ஏங்கும் பாடல்களும் ஆட்சேபகரமான பாடல்களாகப் பட்டிருக்கிறது ஆபிரஹாம் ஜோசப்புக்கு.

கோப்பித் தோட்டத்துக் கண்டக்டரான இவருக்கு இம்மக்களின் சோகமயமான வாழ்வும், அவர்கள் மத்தியில் பாடப்பட்ட பாடல்களும் நன்றாகத் தெரிந்த ஒன்றே. இந்தப் பாடல்களை விட்டு இவர் இயற்றிய கும்மிப் பாடல்களைத் தொழிலாளர்கள் பாடவேண்டும் என்பதற்காகத் துரைமார் மூலமாக சில்லரைக் கங்கணிகளுக்கும் இப்புத்தகங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. இந்தப் பாடல்கள் பாடிக் காட்டப்பட்டன.

நாட்டார் பாடல்கள் வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முந்தியவை. கூட்டுழைப்போடும் கூட்டு வாழ்வோடும் தொடர்புடையவை. அதனைப் படைத்தவர்கள் சொத்துரிமையால் ஏற்பட்ட உடைமையாளர்கள் - உழைப்பாளர்கள் என்ற பிரிவினை சமுதாயத்தில் தோன்றிய பிறகு நாட்டுப் பாடல்கள் உழைப்பவர்களுக்குச் சொந்தமானதாயிற்று. உடைமையாளர்கள் தாங்கள் உருவாக்கிய பண்பாட்டின் வெளியீடாக இலக்கியத்தைப் படைத்தனர். இவையிரண்டும் கருத்துகளில் சில வேளைகளில் ஒன்றுபட்டும் வளரும்; சில வேளைகளில் முரண்பட்டும் இருக்கும்.

உழைப்பவர்களின் பாடலுடன் முரண்பட்டதால், உழைக்கும் மக்கள் நாட்டார் பாடல்களைப் பாடாதிருக்க வேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடன் பாடப்பட்டதால்; கோப்பிக்கிருஷிக் கும்மிப் பாடல்களுக்கு உழைக்கும் மக்கள் மத்தியில் வரவேற்பிருக்கவில்லை.

சமுதாய விழிப்புணர்வினாலோ, கலை இலக்கிய எழுச்சியினாலோ, அல்லது அடிமைப்பட்டுப்போய்க் கிடக்கும் இம்மக்களின் அவலங்களை வெளிக்கொணர வேண்டும் என்னும் ஓர் ஆவேசத்தினாலோ எழுதப்படாமையினால் இக்கும்மிப் பாடல்கள் யாத்த ஆபிரஹாம் ஜோசப்பிற்கு ஓர் எழுத்துத் தொடர்ச்சியினை அல்லது இயக்கத்தை ஏற்படுத்தும் வலு இருக்கவில்லை.

ஆகவே எதுவித அசைவுமின்றி ஒரு நெடுந்துயிலில் மலையகம் ஆழ்ந்து போய்க் கிடந்ததைப்போலவே இந்த நூலும் கிடந்துவிட்டது.

ஆனாலும் இக்கும்மிப் பாடல்கள் எழுவதற்கான நோக்கம் பற்றிய ஆபிரஹாம் ஜோசப்பின் முன்னுரைக் குறிப்பு மலையக நாட்டார் பாடல்களை 'கோப்பித் தோட்டக் காலப் பாடல்கள்' 'கோப்பிப் பின் காலத்துப் பாடல்கள்' என்று பிரித்துப் பார்க்கும் ஒரு தேவையை இப்போது உணர்த்துகிறது.

'கங்காணி காட்டுமேலே

கண்டக்கையா ரோட்டு மேலே

பொடியன் பழமெடுக்க - பொல்லாப்பு நேர்ந்ததையா'

என்பது கோப்பித்தோட்டக் காலப் பாடல்.

'ஓடி நெர புடிச்சு

ஒரு கூடைக் கொழுந்தெடுக்க

பாவிக் கணக்கப்புள்ளை பத்து றாத்தல் போடுறானே'

என்பது கோப்பிக்குப் பின் எழுந்த தேயிலைத் தோட்டக் காலப் பாடல்.

முன்னோடிகள் 1920-1960

கலை, இலக்கியம், நாகரிகம் என்று கலாச்சாரத்தின் எல்லா அம்சங்களும் உறைந்துபோய் கிடந்த மலையகத்தில் ஒரு நூறாண்டு கால பயங்கர மௌனத்தின் பின் ஒரு புயலெனக் கிளம்பியவர் கோ. நடேசய்யர்.

மலையகத்தின் தொழிற்சங்க வரலாற்றில், அரசியல் நடவடிக்கைகளில்; பத்திரிகை வெளியீட்டுத் துறையில், எழுத்து முயற்சிகளில் ஒரு இருபதாண்டுக் காலம் சாதனை புரிந்தவர் இவர்.

தங்களை அறியாமல், தங்களின் சக்தி அறியாமல், தங்களது உழைப்பின் பலத்தை அறியாமல், குளிர் சாதனப் பெட்டிக்குள் இடப்பட்ட பொருட்களைப்போல், இந்த மலையகத்தின் குளிர்க்குள் அசைவின்றி உறைந்துபோய்க் கிடந்த மலையகத்தின் மக்கள் கூட்டத்தை உலுப்பி உலுப்பி அசையச் செய்ததன் மூலம், தோட்டத்து வெள்ளைத் துரைமார்களுக்கும், தோட்டங்களில் துரைத்தனம் புரிந்த கங்காணிகள் மற்றும் கறுப்புத் துரைமார்களுக்கும் ஒரு சவாலாக - ஒரு திகிலாகத் திகழ்ந்தவர் அய்யர்.

நடேசய்யர் இந்த மக்களுடன் வந்தவரல்லர் !

இந்த மக்களுக்குச் சேவையாற்றவென வந்தவருமல்லர் ! தமிழ்நாட்டில் தன்னுடைய பிறந்த ஊரான தஞ்சாவூரில் 'இந்திய வியாபாரிகள் சங்கம்' என்ற அமைப்பினை ஏற்படுத்தி, அதன் கிளை ஒன்றினைத் தனது நண்பர் மூலம் கொழும்பிலும் அமைத்திருந்தார்.

இந்தியாவிலிருந்து வந்து இலங்கையில் குடியேறிய அனைவருமே பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களாகப் போய்விடவில்லை. இவர்களை இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாக நோக்கலாம்.

முதலாவதாக-உடல் உழைப்புத் தொழிலாளர்கள்; அடுத்ததாக வர்த்தகர்கள், கைத்தொழிலாளர்கள் ஆகியோர் போன்ற பெரு நகரங்களிலே இரண்டாவது இரகத்தினர் தொழில் புரிந்தனர். கொழும்பின் வர்த்தகத் துறையில் மிக அண்மைக் காலம் வரை இந்தியர்களே ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தனர் என்பது கண்கூடு. கொழும்புத் துறைமுகத்திலும், மற்றும் பிரதான பாதையிடல், ரயில் பாதைகள், பாலங்கள் கட்டுதல் ஆகிய உடல் உழைப்பிற்கும் தினக்கூலித் தொழிலாளர்களாக இந்தியர்களே ஆரம்ப நாட்களில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர்.

பெருமளவில் இந்தியர்கள் கொழும்பில் இருந்ததால், இந்திய வர்த்தகர் சங்கத்தை வெற்றியுடன் கொழும்பில் இயங்கச் செய்யவும் நடேசய்யரால் முடிந்திருந்தது.

இந்தச் சங்கத்தின் ஆண்டு விழாவுக்கெனவும் கூடவே தன்னுடைய வர்த்தகமித்திரன் பத்திரிகைக்குச் சந்தா சேர்ப்பதற்கெனவுமே அய்யர் முதன் முதல் கொழும்பு வந்தார் (தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர் - சாரல் நாடன்).

அய்யரின் வருகை தனது தனிப்பட்ட விஜயமாக இருந்ததுடன் இன்னுமொரு பொது விஷயத்தையும் தன்னுடன் கொண்டே வந்திருந்தது ! அதுதான் தஞ்சை ஜில்லா காங்கிரஸ் கமிட்டி அய்யரிடம் ஒப்படைத்திருந்த ஒரு பணி.

‘ஆடு மேய்த்த மாதிரியும் இருக்கும் அண்ணனுக்குப் பொண்ணு பார்த்த மாதிரியும் இருக்கும்’ என்னும் பழமொழி தமிழ் நாட்டில் இருந்து வந்தது தான்!

அண்ணனுக்குப் பெண் பார்க்கும் பொறுப்பு கெட்டிக்காரத் தம்பியிடம் தானே விடப்படும்.

அதேபோல் அய்யரின் ஆற்றலையும் அறிவு நுட்பத்தினையும் சாகசத் திறனையும் அறிந்து வைத்திருந்த தஞ்சை ஜில்லா காங்கிரஸ் கமிட்டியினர், ‘கொழும்பிற்குப் போறதுதான் போகின்றீர்; அப்படியே தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் இந்தியத் தொழிலாளர்களின் பொருளாதார நிலைமை பற்றியும் ஆராய்ந்து கொண்டு வாரும்’ என்று கூறி அனுப்பினர்.

இந்த ஆய்வுக்கான செலவினங்களைப் பணமாக அவர்கள் அய்யருக்குக் கொடுத்திருக்கலாம்! இல்லாவிட்டால் அய்யரும் மலை நாட்டுப் பக்கம் போயிருக்கமாட்டார் - இந்த முதல் வருகையின்போது.

ஒன்றரை அல்லது இரண்டு வருட இடைவெளிக்குப் பின் இரண்டாவது தடவையாக மீண்டும் இலங்கை வந்த அய்யர் சூழ்நிலை நிர்ப்பந்தங்கள் காரணமாக மலையகம் நோக்கி மறுபடியும் சென்றார்.

ஆரம்ப காலங்களில் தோட்டப்பகுதிகளில் நிலவிய ‘அத்துமீறல் தடைச்சட்டம்’ வெளியார் தோட்டங்களுக்குள் பிரவேசிப்பதைத் தடுத்தது.

‘சேவை ஒப்பந்தக் கட்டளைச் சட்டம், தோட்ட மக்கள் வெளியே செல்வதைத் தடுத்தது. ஒரு வகையில் ஒவ்வொரு தோட்டமும் ஒரு திறந்தவெளிச் சிறையாகவே இருந்ததை அய்யர் தனது முதல் விஜயத்தின் போதே கண்டு கொண்டார்.

தொழிலாளர்களின் நிலை எவ்வளவு மோசமாக இருந்தது! போதிய பராமரிப்பின்றி; பாதுகாப்பின்றி; சுகாதார வசதிகளின்றி; லாபத்தையே குறியாகக் கொண்ட துரைமார்களினாலும், சுரண்டியே பழகிவிட்ட கங்காணிகளினாலும் போதிய வருமானமின்றிப் பாதிப்பிற்குள்ளாகி இருந்த இம்மக்களைப்பற்றி அந்த முதல் விஜயத்தின் போதே அறிந்து கொண்டார்.

இருந்தும் 1920இல் இலங்கையில் தொடர்ந்து வசிக்கும் எண்ணத்துடன் இரண்டாவது தடவையாக வந்த நடேச ஐயர், நேராக மலையகம் நோக்கிப் போய்விடவில்லை. கொழும்பில், தனக்குப் பழக்கமான, கைவந்த கலையான பத்திரிகை வெளியிடும் பணியில் ஈடுபட்டார். கொழும்பில் இருக்கும் இந்தியர்களுடன் சேர்ந்து இயங்கினார். ஏ. ஈ. குணசிங்காவோடு இணைந்து தொழிற்சங்கம் நடத்தினார். ஆங்கிலத்தில் பத்திரிகை போட்டார். இப்படியே ஓர் ஆறேழு ஆண்டுகள் கழிந்த பின் குணசிங்காவின் இந்திய எதிர்ப்புப் பேச்சுக்களால் ஆத்திரம் கொண்டார். குணசிங்காவுக்கெதிராகப் பிரச்சாரம் செய்யவும் துணிந்தார். ஆகவே குணசிங்க அய்யரை சங்கத்திலிருந்து தூக்கி எறிந்துவிட்டார்.

இந்தச் செய்கையே நடேசய்யரின் வாழ்க்கையில் ஓர் அசாத்திய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியது.

தாங்களே உலகின் அதிசக்தி வாய்ந்த, அதிஉன்னதமான மனிதர்கள் என்னும் இன அகங்காரம் ஐப்பானியர்களிடம் அதிகமாகவே உண்டு. அதேபோன்ற எண்ணம் கொண்டவராகத்தான் ஏ. ஈ. குணசிங்க அவர்கள் இருந்திருக்கின்றார்! ஒரு சிங்களவரான அவருக்குக் கொழும்பிலும் அதன் சுற்றுப்புறங்களிலும் உள்ள சிங்களவர்கள் மத்தியில் பெரும் மதிப்பிருந்த காலம் அது. சிங்களத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் ஒரு தனிப்பெரும் தலைவராகத் திகழ்ந்த அவரை எதிர்த்துச் செயல்படுவது பாறாங்கல்லுடன் மோதும் செயலுக்கொப்பானது என்பதை முளைசாலியான நடேசய்யர் உணர்ந்தே இருந்தார்.

‘கொழும்பு நகரில் வளர்ந்து வந்த குணசிங்க வழிபாடும் சிங்கள உணர்வும் இந்தியத் துவேஷமும் அய்யரை ஆழமாகச் சிந்திக்க வைத்தது. தான் நம்பியிருந்த தோட்டப் பெரிய கங்காணிகளும் தான் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு எழுந்து நடக்காததை உணர்ந்தார் அய்யர். தனது பலம் தோட்டத்து மக்களை மையமாகக் கொண்டு வளர வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்தார்’ என்றெழுதுகின்றார் சாரல் நாடன் (கோ. நடேசய்யர் பக் - 41).

மலையகம் நோக்கிய அய்யரின் மனத் திரும்புதலுக்கான காரணம் எதுவாக இருந்தபோதும், அய்யரின் வருகை மலையகத்தை ஓர் உலுக்கு உலுக்கிவிட்டது என்பதை எவராலும் மறுக்கவும் முடியாது; மறக்கவும் முடியாது; மறைக்கவும் முடியாது!

ரிஷிமூலம். நதிமூலம் ஆராயக் கூடாது என்பதற்கிசைய, எங்கிருந்து வந்தாலும் எப்படி வந்தாலும் அதனதன் பலாபலன்களும் பெறும் பேறுகளுமே வரலாற்றில் பொறிக்கப்படுகின்றன.

நடேசய்யர் என்னும் நதியின் பிரவாகம் நலிந்தும் அடிமைப்பட்டும் போய்க்கிடந்த மலையகத் தொழிலாளர்களை எழுச்சியுறச் செய்தது. உரிமையுடைய மக்களைப்போல் தன்மானத்தோடு எழுந்து நடக்கக் கற்பித்தது.

தலைநகர் கொழும்பில் இருந்து மலையகம் நோக்கிச் சென்ற அய்யர் கோப்பித் தோட்டம் என்று வழங்கப்பட்ட இன்றைய ஹட்டனைத் தனது செயற்களமாகக் கொண்டார். 'இலங்கை இந்தியத் தொழிலாளர் சம்மேளனம்' அங்கிருந்துதான் தோன்றியது. அது வெள்ளைக்காரர்களுக்கு ஒரு தொல்லையாகவே இருந்தது. 'சகோதரி' பிரஸ், ஹட்டன் என்னும் தன்னுடைய அச்சுக்கூடத்தை மலையகத் தொழிலாளர்களின் விழிப்பிற்காகவே பயன்படுத்தினார்.

'சர். பொன்னம்பலம் அருணாசலம், திரு. தியாகராஜன் செட்டியார் ஆகியோர் காலத்திலிருந்து ஐயரவர்களைப்போல் தொழிலாளர் சங்கத் தலைவர் எவரும் தொழிலாளர் மத்தியில் இருந்த அநீதிகளை அச்சமின்றியும் ஊக்கத்துடன் எடுத்துக்காட்டவில்லை. இதற்காகத் தமது அச்சுக் கூடத்தையும், மேடையையும், துண்டுப் பிரசுரத்தையும் பயன்படுத்தினார். 'தோட்ட முதலாளிகள் இராஜ்ஜியம்' என்னும் நூலையும் எழுதி வெளியிட்டார். நூல் பரவாமல் தடுப்பதற்காகத் தோட்டத் துரைமார் 'நூற்றுக்கணக்கான பிரதிகளை வாங்கி எரித்தார்கள்' என்று திரு. நடேசய்யரின் சாதனைகள் என்னும் தனது கட்டுரையில் குறிக்கின்றார் அமரர் சி. வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் (கொழுந்து காலாண்டிதழ், ஜனவரி-மார்ச் 1988 - மறு பிரசுரம்).

உறங்கிக் கிடக்கும் ஒரு சமூகத்தைத் தட்டி எழுப்பிவிடத் துணியும் அறிவு ஜீவிகளுக்கு எழுத்து, பத்திரிகைத் தொழில், நூல் வெளியீடு ஆகியவற்றுடன் நெருங்கிய தொடர்பு எல்லாக் காலங்களிலுமே இருந்து வந்துள்ளது; எல்லா நாடுகளிலுமே இருந்து வந்துள்ளது.

'அரசியலில் நேரடிப் போராட்டத்திற்கு ஒரு கட்சி அமைப்புத் தேவைப் படுவதைப்போல், சமூகச் சீர்திருத்தக் கருத்துகளைப் பரப்பவும் ஒரு கருவி தேவைப்பட்டது. இதன் மூலம் சமூகத்தின் ஒரு பகுதியினரிடம் புதிய எழுச்சியைத் தோற்றுவித்துவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கை இவர்களுக்கு! அந்த இடத்தை இலக்கியம் பிடித்துக்கொண்டது. சமூக மறுமலர்ச்சி என்பதன் துணை விளைவாகவே புது மரபின் ஆரம்பகால

இலக்கியங்கள் தோன்றலாயின என்கின்றார் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு எழுதிய எம். வேதசகாயகுமார்.

மலையக மக்களின் விழிப்புணர்வுக்காகத் தன்னை முழுதும் அர்ப்பணித்துக் கொண்ட அய்யரும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. தன்னுடைய அச்சக் கூடத்தை இதற்காகவே பயன்படுத்தினார் என்று சி. வி. குறிப்பதன் உண்மையும் இதுதான்.

'தமிழ்நாட்டு வாலிபர்களை உறக்கத்திலிருந்து தட்டி எழுப்பும் அருமையான நூல் என்னும் முன் அட்டைக் குறிப்புடன் அகவெழுச்சி நூல்கள் என்று சிலவற்றை அய்யர் வெளியிட்டார்.

இதன் முதல் நூல் 'நீ மயங்குவதேன்' என்னும் பெயருடன் 1931இல் சகோதரி பிரஸ்-ஹட்டனில் இருந்து வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இதில் பதினொரு கட்டுரைகள் இருக்கின்றன. முன்பதாகவே அட்டையில் குறிப்பிட்டுள்ளதைப்போல் அத்தனையையும் உறக்கத்தில் இருக்கும் ஒரு மக்கள் கூட்டத்தைத் தட்டி எழுப்பும் பிரச்சாரத்தை மையக் கருத்தாகக் கொண்ட கட்டுரைகள். இறுதியாக இருப்பது திரு. ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம் என்பது. இதில் அய்யர் எழுதியிருக்கும் முன்னுரை பின்னுரைகளை அகற்றிவிட்டால் இது ஒரு முழுமை பெற்ற சிறுகதையாகவே திகழ்வதைக் காணலாம்.

இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்குச் சமுதாய விழிப்புணர்வு அத்தியாவசியமானது என்னும் உண்மைக்கிணங்க, மலையகச் சமூகத்தின் விழிப்புக்காகத் தன் எழுத்தையே ஆயுதமாகக் கொண்டு போராடிய நடேசய்யரை, மலையக எழுத்து இலக்கியத்தின் பிதாமகனாகக் கொள்வதில் எதுவித சங்கடமும் இருக்க முடியாது.

தமிழ்ச் சிறுகதையின் முதல் முவராகக் கொள்ளப்படும் பாரதியும், வ.வே.சு.ஐயரும், மாதவையாயும் இலக்கியவாதிகள் என்பதையும்விட அரசியல் சமூக இயக்கங்களின் தலைவர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள் என்பதே உண்மை. இவர்களைப்போலவே மக்களை எழுச்சியுறச் செய்யத் தனது எழுத்தைப் பயன்படுத்தியவர் நடேசய்யர்.

'1920க்குப் பின்னர் எழுத்துலகில் பிரதான இடம் வகிப்பவர் கோ. நடேசய்யர். இவரை நாம் இலக்கியவாதி என்று கொள்ள முடியாவிட்டாலும், அவர் நூலுருவில் வெளியிட்ட நமது மக்களின் பிரச்சனைகள் சிந்திக்கத் தெரிந்தவர்கள் மத்தியில் பெரும் செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்தது' என்றெழுதுகின்றார் எஸ். எம். கார்மேகம் தனது ஆண்டறிக்கையில் (மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் - குறிஞ்சி மலர் செயலாளர் ஆண்டறிக்கை : ஜனவரி 1967).

திரு. ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம் இப்படி ஆரம்பிக்கிறது. கதைக்கு ஒரு முன்னுரைபோல்.

‘ஒருவன் தன் உழைப்பால் எவ்விதம் உயர்நிலையை அடையலாம் என்பதைப் பற்றி விளக்க ஒரு நண்பரது சரித்திரத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏழ்மையில் பிறந்து, ஏழ்மையில் வளர்ந்து பிறர் உதவியின்றி, கல்வியில்லாதிருந்தும் உற்றார் உறவினரை விட்டு அந்நிய நாட்டில் தன் முயற்சியால் உயர்நிலையை அடைந்த திரு. ராமசாமி சேர்வையின் சரித்திரத்தைக் கேள்..’

இந்த முன்னுரை வ.வே.சு. அய்யரின் ஒருசில கதைகளுக்கு அவர் கொடுத்துள்ள சூசிகையை நினைவுபடுத்துகின்றது. இந்த சூசிகைபற்றி வ.வே.சு. அய்யர் கூறும்போது “ரீதி புதிதென்பதால் சூசிகை சேர்க்கப் பட்டுள்ளது. சூசிகையைப் படிக்காமல் கதையைத் துவக்கினால் சுவை அதிகமாக உணரப்படும் என்றாலும், கதை புரிதலுக்காக சூசிகை சேர்க்கப்பட்டுள்ளது” என்கின்றார்.

கதையின் சுவை குன்றினாலும் புரிதலே முக்கியம் என்பதுதான் இதன் பொருள்!

கதையின் சுவையைவிட அதன் உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளுதலே முக்கியம் என்பதே நடேசய்யரின் கருத்தாகவும் இருக்கிறதை நாம் இலகுவாக உணரலாம்.

நடைமுறைப் பிரச்சினை ஒன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டதே நடேசய்யரின் சிறுகதை.

திருவிழா பார்க்க வந்த 12 வயது ராமசாமியை இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்துக்கு ஆள் பிடிக்கும் கங்காணி பிடித்துக் கொண்டான். சிறுவனுக்குப் பலகாரம் வாங்கிக் கொடுத்து, புது வேஷ்டி சட்டை வாங்கிக் கொடுத்து, கண்டிச்சீமை மிக நல்ல சீமை போல் நீ இங்கு மாடு மேய்க்கத் தேவையில்லை. தோட்டத்தில் சும்மா இருந்தாலும் நாள் ஒன்றுக்கு ஒரு ரூபாய் சம்பளம் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள். உனக்கு செலவு ஒன்றும் இருக்காது.. என்றெல்லாம் கூறிக் கூட்டிக்கொண்டு வருகின்றான்.

பலவகையான திருவிழாக் கடைகளை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிறுவன் ராமசாமி முன் பெரிய கங்காணி நின்ற நிலையை நடேசய்யர் கூறும் விதம் ஆச்சர்யம் தருகின்றது.

‘காதில் பொன் கடுக்கனாடத் தலையில் சரிகை வேஷ்டி. கையில் தங்கக் காப்பு; பத்து விரல் பொன்; மோதிரங்கள்; இடுப்பில் புது வேஷ்டி கையில் புதுக்குடை காலில் புதுச் செருப்புடன் விசுவ உல்லாசமாக.....’

ஓவியத்துக்கு வண்ணம்போல் சிறுகதைக்கு முக்கியமானது வார்த்தைகள். அவைகளைப் பாவிக்கும் பக்குவம்.. வாசிப்பவனைத் தனது சொல்லாட்சியால் விலங்கிட்டு வைத்துக் கொள்ளும் வீரியம்.. அத்தனையும் அவரிடம் இருந்திருக்கிறது. இன்றைய எழுத்தாளனைப்போல் அவர் கதை எழுத வரவில்லை. அவருடைய எண்ணற்ற எழுத்துகளில் இது ஒன்றே கதையாக வந்திருக்கின்றது. பாரதியைப்போல், வ.வே.சு. அய்யரைப் போல் இலக்கியத்தை விடவும் இந்த மக்களின் எழுச்சியே அய்யருக்கும் பிரதானமாக இருந்திருக்கிறது. தமிழ்ச் சிறுகதையின் தந்தை என்று போற்றப்படும் வ.வே.சு. அய்யர் தன்னுடைய எட்டுக் கதைகளில் நடைமுறைப் பிரச்சனைகளை மையமாகக் கொண்ட இரண்டு கதைகளை மட்டுமே எழுதியுள்ளார் - ஒன்று குளத்தங்கரை அரசமரம். மற்றது கமல விஜயம் (தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் வடிவம் - டாக்டர் கோ. கேசவன்). ஏனையவைகள் காவியத்திலிருந்தும், புராணங்களில் இருந்தும் எடுத்து எழுதப்பட்டவை. ஆனால் நடேசய்யரோ கதை ரூபத்தில் தான் எழுதிய ஒன்றே ஒன்றையும் கூட சமூகத்தின் நடைமுறைப் பிரச்சனை ஒன்றை மையமாக வைத்தே அமைத்துள்ளது அபூர்வமானது; சிலாகிக்கப்பட வேண்டியது!.

ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகளைப்பற்றிப் பேராசிரியர் கைலாசபதி ஒரு தடவை இப்படிக் கூறினார். “எமது முன்னோடிகள் சிறுகதையின் உருவத்திலும் உரைநடையிலும் அதிகம் கவனம் செலுத்தினர். தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளிலும் இவர்கள் ஈடுபாட்டுடன் எழுதியமையால் ஈழம் என்ற இடர் வரையறைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் கதைகளை எழுதினர். இவர்களைப் பொறுத்தவரையில் இலக்கியத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் நேரடியான தொடர்பு இருக்கவில்லை..” (கலாச்சாரப் பேரவை இலக்கியவிழா மலர் - 1972, அம்பலத்தான் - ஈழத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சி.

இவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவராகவே நடேசய்யரை நாம் காண்கின்றோம். கதை படித்துக் கதை எழுத வந்தவரல்ல அவர். அவர் ஒரு சமூக சீர்திருத்தக்காரர்; ஒரு பிரச்சாரகர்; சமூக இழிநிலைகளை எழுதிக் காட்டியவர்.

அங்கே தென்னிந்தியக் கரையில் ‘பேராண்டி என்றவர்; கேட்காமலே பலகாரமும் புதுவேஷ்டியும் வாங்கிக் கொடுத்தவர். கடல் தாண்டியதும் மாறிவிட்டார்.

ராமசாமிக்கு உண்மை விளங்கியது. இனி என்ன செய்வான்? தோட்டத்தை விட்டு ஓடிவிட ஆசைதான். ஆனால் கங்காணிக்குத்

தெரியாமல் ஓடிவிடுபவர்கள் காவற்காரனால் பிடிக்கப்பட்டு, கங்காணியின் வீட்டு முன் கம்பத்தில் கட்டப்பட்டு அடிக்கப்படுவதைத் தினந்தோறும் பார்க்கும் ராமசாமிக்குப் பயமாக இருந்தது - ஓடவும் தைரியமில்லை. 'ஒரு வேளை பலகாரத்துக்கும் நாலு பணம் வேட்டிக்கும் அடிமையானோமே என்று வருந்தினான்.' என்றெழுதுகின்றார் அய்யர்.

இந்த வருத்தத்திலும் ஒரு துணிவு இருக்கிறது. மலையக மக்கள் என்று இன்று அடையாளம் காணப்படும் ஒரு சமூகத்தின் நிலைத்தலை, சகல விதமான அடக்குமுறைகளுக்கும் சுரண்டல்களுக்கும் மத்தியில் மிகவும் பொறுமையுடனும் சகிப்புத்தன்மையுடனும் உழைத்து முன்னேறி இலங்கையராக இந்நாட்டுடன் தங்களை ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்வதற்கான இருத்தலை உறுதிப்படுத்தும் துணிவு இந்த வருத்தத்தில் தொனிக்கிறது. நடேச அய்யர் இதை வெகு லாவகமாகக் கையாண்டிருக்கின்றார்.

1947இல் 'வெற்றியுனதே' என்னும் நூலை அய்யர் வெளியிட்டார். "தமிழில் அகவெழுச்சி நூல்கள்" என சிறு புத்தகங்களை வெளியிட எண்ணி முதற் புத்தகமாக 'நீ மயங்குவதேன்' என்ற நூல் ஒன்று வெளியிட்டோம். அதன் இரண்டாம் புத்தகமாக இந்நூலை வெளியிட்டிருக்கின்றோம் என்று இந்த நூலின் முகவுரையில் 18-3-1947 என்று திகதி குறித்து எழுதியிருக்கின்றார். இதே ஆண்டு நவம்பரில் (6-11-1947) கொழும்பில் அய்யர் அமரர் ஆனார் என்பதால் இந்த 'வெற்றியுனதே' நூலே அய்யர் வெளிட்ட இறுதி நூலாகவும் இருக்கலாம்.

சமூக விழிப்புக்குப் புறவெழுச்சியுடன் அகவெழுச்சியும் முக்கியமானதே என்பதை உணர்ந்தே அய்யர் செயற்பட்டார் என்பதற்கு அவர் வெளியிட்ட-வெளியிட எண்ணியிருந்த அகவெழுச்சி நூல் வரிசைகள் நல்ல உதாரணம்.

தன்னுடைய இடைவிடாத பிரசன்னத்தால், ஆற்றல்மிகு பேச்சால், எழுத்தால், துண்டுப் பிரசுரங்களால், பாட்டால், தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளால் மலையகத்தை ஆட்கொண்டிருந்த நடேசய்யரையும், அவர்தம் செயற்பாடுகளையும் பரவலாக வெளிக்கொணர்ந்த பெருமையை நாம் மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவைக்கும் அதன் செயலாளர் அந்தனி ஜீவாவுக்கும் பேரவையின் தலைவரும் 'தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர்' நூலாசிரியருமான சாரல் நாடனுக்கும் கொடுக்கலாம்.

'நீ மயங்குவதேன்' என்னும் நூலில் இருந்து 'திரு. ராமசாமி சேர்வையின் சரித்திரம்' என்னும் படைப்பை எடுத்து இதையே மலையகத்தின் முதல் சிறுகதையாகக் கொள்ளலாம் என்று எழுதியதுடன்.

அதைப் பிரசுரித்ததும் காட்டிய ஆய்வறிஞர் மு. நித்தியானந்தனுக்கும் நாம் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம் (வீரகேசரி 22-3-92 வார வெளியீடு);

பாரதி பற்றி இலக்கிய ரீதியாக ஆய்வு செய்யும் அறிஞர்கள் இப்படிக் கூறுவதுண்டு: 'பிரிதொரு காலகட்டத்தில் பாரதி தோன்றியிருப்பாரானால் அவரிடமிருந்து இலக்கிய உலகு இன்னும் நிறையப்பெற்றிருக்கும்'. என்று இதன் அர்த்தம் பாரதி இன்னும் கூடுதலாக எழுதியிருப்பார் என்பதல்ல! ஒரு பிறவிக்கலைஞனான அவர். ஓடுவதும், ஒளிவதும், பாட்டெழுதுவதும், பதுங்கிக்கொள்வதுமான ஒரு காலகட்டச் சூழலில் ஒரு கலைஞனாகச் செயற்படமுடியாமல் 'நமக்குத் தொழில் கவிதை என்று வீரா வேசப் பாட்டெழுதும்' புரட்சிக் கவியாகச் செயற்படும்படி ஆகிவிட்டது என்பதே ஆகும்!

அதேபோல் இன்னொரு காலகட்டத்தில் நடேசய்யர் மலையக எழுத்துலகில் கால் பதித்திருப்பாரேயானால், அவரிடமிருந்து நாம் நிறைய எதிர்ப்பார்த்திருக்க முடியும்.

அய்யரின் காலத்தில் மலையகச் சமுதாய விழிப்புணர்வுக்கான முயற்சிகள் பெருமளவுக்கு நடந்தன. ஆனால் மலையக இலக்கிய மறுமலர்ச்சி என்பதை அதன் முழு அர்த்தத்துடன் 1960களின் ஆரம்பத்தில் இருந்துதான் நாம் காண முடிகிறது.

அய்யரின் காலத்துக்கும் அறுபதுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில். மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்தில் அல்லது எழுத்து முயற்சிகளில் ஏதாவது நடைபெற்றுள்ளதா என்பதைப் பார்க்கையில் ஆச்சர்யமாகவும் இருக்கிறது: அதிசயமாகவும் இருக்கிறது.

அய்யரின் இடைவிடாத எழுத்துக் குரலின் தொந்தரவால் எழுந்த மலையகம், சோம்பல் முறித்துவிட்டு மீண்டும் தூங்கிப்போய்விட்ட நிலையே காணப்படுகிறது.

மலையகத்தில் எழுந்த ஆரம்பச் சிறுகதையில் இருந்து இன்று வரையிலான சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் ஒவ்வொரு சிறுகதைகளைத் தொகுத்துவிடும் ஒரு அசுரப்பணியில் ஈடுபட்ட துரைவி பதிப்பகம் 'மலையகச் சிறுகதைகள்' என்னும் ஒரு தொகுதியினை 1997-இன் ஆரம்பத்தில் வெளியிட்டது. 33 மலையக எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளும் படைப்பாளிகளைப் பற்றிய அறிமுகக் குறிப்புகளும் கொண்ட இந்த நூல். 325 பக்கங்களில் மிக அருமையாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

மலையகத்துக்கு வெள்ளைக்காரர்கள் தங்களது ஏஜென்டுகளான கங்காணிகள் மூலம் ஆள்கூட்டி வந்த அந்தக் காலம்தொட்டு இன்று வரையிலான இம்மலையக மக்களின் வாழ்க்கையை, வரலாற்று ரீதியாக ஆவணப்படுத்தும் பணியினையும் இந்தத் தொகுதி செய்வதால், இது ஒரு சரித்திர முக்கியத்துவம் கொண்ட தொகுதியாகவும் மிளிர்கிறது என்று கூறுகிறது இத்தொகுதியின் முன்னுரை.

இந்தத் தொகுதியின் முதல்வராகக் கொள்ளப்பட்டிருப்பவர் கோ. நடேசய்யர். அவர் 1931இல் வெளியிட்ட 'திரு ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்' இத்தொகுதியின் முதல் சிறுகதையாக வந்திருக்கிறது. இரண்டாவது சிறுகதையாக வெளிவந்திருப்பது கே. கணேஷ் எழுதிய 'சத்திய போதி மரம்' இந்தச் சிறுகதை 1949இல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றாவது கதை. பொ. கிருஷ்ணசாமி 1960இல் எழுதிய 'மன்னிப்பா உனக்கா' என்னும் சிறுகதை.

இதிலிருந்து அய்யரின் காலமான 1930க்கும் மலையக இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் காலமான 1960க்கும் இடையில் கே. கணேஷ் எழுதிய ஒரே ஒரு சிறுகதை மட்டுமே. இந்தத் தொகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. சிறுகதை முயற்சித்தான் இப்படி ஆகிவிட்டது என்கையில், வேறு ஏதாவது எழுத்து முயற்சிகள் - இலக்கிய நடவடிக்கைகள் இந்த முப்பதாண்டுக் கால இடைவெளியில் நடைபெற்றுள்ளனவா என்பதை அறிந்துகொள்ளும் ஆர்வம் எழுவது இயற்கையே.

தமிழகத்திலும், தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு எழுதியவர்கள் இப்படியான ஓர் இடைக்கால வெறுமை பற்றி ஆராய்வதை நாம் காண்கின்றோம். தமிழ்ச் சிறுகதையின் முதல் மூவராகக் கொள்ளப்படும் அ. மாதவய்யா (1872-1925), வ.வே.சு. ஐயர் (1881-1925), சுப்பிரமணிய பாரதி - (1882-1921) ஆகியோர் 1925க்குள் தங்கள் உலக வாழ்வை முடித்துக் கொண்டனர். அதன்பின் மணிக்கொடி தோன்றிய 1933 வரை-புதுமைப் பித்தன், கு.ப.ரா. பிச்சமூர்த்தி, மௌனி என்று சிலர் கிளம்பிய 33 வரை ஒரு கௌரவமான இலக்கியத் தொடர்ச்சியற்ற இடைவெளியையே தமிழிலக்கிய உலகில் காணமுடிகிறது. என்றெழுதுகின்றார் வேதசகாயகுமார் (தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு).

‘காந்திய இயக்கம் நாட்டிலுள்ள எல்லாச் சக்திகளையும் ஒருமுனைப்படுத்தி அதிலே ஈடுபடுத்திக்கொண்டதால் இலக்கிய அக்கறை பின்வரிசைக்கு வந்துவிட்டது’ என்று குறிப்பிடுகின்றார் சி.சு. செல்லப்பா. (தமிழ் சிறுகதை பிறக்கிறது) ‘வ.வே.சு. அய்யர் காலத்தில்தான் சிறுகதை வடிவம் திடீரெனத் தோன்றியது என்றோ அல்லது மணிக்கொடி - புதுமைப்பித்தன் காலத்தில்தான் மறுபிறவி எடுத்தது என்றோ கூறுவதும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தேக்கமே நிலவியதென்று முடிவு செய்வதும் தவறான இலக்கிய வரலாற்றுப் பார்வையாகும் என்றெழுகின்றனர் சிட்டியும் - சிவபாத சுந்தரமும் (தமிழில் சிறுகதை - வரலாறும் வளர்ச்சியும்).

எப்படி இருப்பினும் ஓர் இலக்கியத் தொடர்ச்சியற்ற இடைவெளி இருந்தது என்பது ஒத்துக்கொள்ளப்படுகிறது - அதற்கான காரணம் எதுவாக இருப்பினும்.

எழுத்தையே ஆயுதமாகக் கொண்டு மலைநாட்டின் சகலவிதமான அராஜகங்களுக்கும் எதிரான ஒரு போராட்டத்தை நடேசய்யர் நடத்திக் கொண்டிருந்த அதே பிந்திய இருபதுகளில், மலையக எழுத்து முயற்சிகளில் இன்னும் சிலர் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஆனாலும் அந்த முன்னோடிகளின் முயற்சிகள் ஒரு தொடர்ச்சியற்ற உதிரி இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளாகவே நடந்து முடிந்துவிட்டன.

1930இல் வெளிவந்த வீரகேசரியின் ஸ்தாபக ஆசிரியரான திரு. எச். நெல்லையா தான் ஆசிரியராக இருந்த வீரகேசரியில் தொடராகச் சில நாவல்களை எழுதியுள்ளார்.

சுந்திரவதனா அல்லது காதலின் வெற்றி-1934.

இரத்தினாவளி அல்லது காதலின் மாட்சி-1938; காந்தாமணி அல்லது தீண்டாமைக்கு சாவுமணி - 1938; சோமாவதி அல்லது இலங்கை இந்தியா நட்பு-1940; பிரதாபன் அல்லது மஹாராஷ்டிர நாட்டு மங்கை-1941.

இந்த நாவல்களின் தலைப்புக்களே அவற்றின் உள்ளடக்கத்துக்கும் தரத்துக்கும் சாட்சிகளாக அமைகின்றன.

இதே காலகட்டத்தில்தான் மஸ்கெலியாவைச் சேர்ந்த ஆ. பால் (A. PAUL) என்பவர், சுந்தரமீனாள் அல்லது காதலின் வெற்றி என்னும் நாவலை கொழும்பு யூனியன் பிரஸ்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்.

1937இல் வெளியிடப்பட்ட இந்த நாவல் பற்றிய சில ஆதாரக் குறிப்புகள் தினகரன் வார மஞ்சரியில் வெளிவந்துள்ளன (மலையகத்தின் முதல் நாவல்-மு. நித்தியானந்தன்-தினகரன் வார மஞ்சரி, செப்டம்பர் 17-1995).

இரத்தினபுரி கிரியல்வையைச் சேர்ந்த ஜி.எஸ்.எம். சாமுவேல் என்னும் தமிழாசிரியர், 1940இல் இரத்தினபுரி வித்தியாலோக அச்சக் கூடத்தில் அச்சிட்டு வெளியிட்ட நாவல் கண்ணனின் காதலி. (மு. நித்தியானந்தன்-தினகரன் வார மஞ்சரி, 23-11-1997).

இந்த நாவல்களின் வெளியீட்டிற்கு அல்லது இது போன்ற எழுத்துகளின் வரவுக்கு முக்கியக் காரணியாக அமைந்தவை, தமிழ் நாட்டில் இருந்து வந்து குவிந்த இலக்கியத் தரமற்ற வியாபார நோக்கம் கொண்ட நூல்களே ஆகும். வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள், வடுவூர் துரைசாமி அய்யங்கார் போன்றவர்களின் மர்ம நாவல்கள் பெருவாரியாக வந்து சாதாரண வாசகர்களைக் கட்டிப் போட்டிக் கொண்டிருந்த காலம் அது.

'லட்சுமி அல்லது ஹரிஜனப் பெண்' என்று இரட்டைப் பெயரில் தமிழ்ப் படங்கள் பிடிக்கப்பட்ட காலம் அது (1937). வடுவூர் துரைசாமி அய்யங்காரின் துப்பறியும் நாவல்கள் திரைப்படங்களாகத் தொடர்ந்து வந்த காலம் அது.

பி. இரத்தின நாயகர் சன்ஸ், புஸ்தக வியாபாரம், ஜார்ஜ் டவுன் சென்னை என்னும் பிரசுராலயம் வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாளின் 'சண்பக விஜயம்' என்னும் நாவலை 1936இல் 310 பக்கங்களில் வெளியிட்டபோது, அம்மையாரின் முந்திய நாவல்களுக்கு கிடைத்த பத்திரிகைகளின் பாராட்டுரைகள் உயர்நீதிமன்ற வக்கீல்களின் நற்சாட்சிப் பத்திரங்கள்-அரசு உயர் பதவிக்காரர்களின் மதிப்புரை எழுத்தலங்காரங்கள் என்று ஏழெட்டுப் பக்கங்களை நிரப்பி, வாசகர்களை வை. மு. கோதைநாயகியை விட்டு விலகிப்போய்விடாத மயக்கத்தை உண்டாக்கி வைக்கின்றனர். இரண்டு ரூபாய் எட்டணாவில் இருந்து வெறும் நாலணா வரையிலான கோதைநாயகியின் முப்பத்தைந்து நாவல்களின் பட்டியல் பின் அட்டையில் அச்சடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

பெருவாரியான இவைகளின் வரவும் 1930களில் எழுதக் கிளம்பியவர்களை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன. மக்களின் வாழ்க்கையைப் பயின்று கதை எழுத வந்தவர்களாக இல்லாமல் கதைபடித்துக் கதை எழுத வந்தவர்களாகவும். அரைத் தூக்கத்தில் இருந்தபடியே வாசித்துப் பழகிவிட்ட ஒரு வாசகர் கூட்டத்தின் உறக்கத்தைக் கலைத்துவிடாத அபூர்வக் கற்பனை மிகுந்த பத்திரிகைப் படைப்புகளையே தருபவர்களாகவுமே இவர்கள் இருந்துவிட்ட அவலமுமே அந்த இடைக்காலத்தில் நடந்தேறியுள்ளது. இவைகள் எல்லாவற்றையுமே நாம் அப்படி ஒதுக்கிவிட முடியாது.

சிட்டியும் சிவபாதசந்தரமும் இணைந்து எழுதிய 'தமிழ் நாவல் நூறாண்டு வரலாறும் வளர்ச்சியும், என்னும் நூலில், எச். நெல்லையா பற்றி இப்படிக் கூறியுள்ளனர்.

'இலங்கையில் கொழும்பு நகரத்தில் 1930ஆம் ஆண்டிலே வீரகேசரி என்ற பெயரில் தினசரி தமிழ் பத்திரிகை ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்தப் பத்திரிகைக்கு திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த எச். நெல்லையா என்பவர் ஆசிரியர் பொறுப்பை ஏற்றிருந்தார். முன் பின் பத்திரிகைத் தொழில் அனுபவமில்லாதவராயிருந்தும் அவர் செயலாற்றிய காலத்தில் அந்தப் பத்திரிகைக்கு ஒரு பேரும் புகழும் வளர்த்து வைத்தார். சாதாரண வட்டிக்கடை எழுத்தாளராக இருந்த நெல்லையா பத்திரிகைக்குக் கட்டுரை எழுதுவதும் செய்திகள் மொழி பெயர்ப்பதும் ஆகிய தினசரிக் கடமைகளுடன், நாள்தோறும் இரண்டு முன்று கலம் தொடர்கதையாகப் பல நாவல்களும் எழுதி வந்தார். அபூர்வ கற்பனை நிறைந்த கதைகளாயினும் அந்த நாட்களில் வாசகர் பெருக்கத்தை வளர்த்தன.

இந்தக் குறிப்பு எந்தளவுக்குச் சரியானது என்று பார்க்க வேண்டும்! பத்திரிகை அனுபவமே இல்லாத வட்டிக் கடை எழுத்தர் என்று ஓர் இடம் குறிக்கின்றது. ஆனால் 1927இல் நடேசய்யரின் தேசபக்தனில் நெல்லையா பணியாற்றியிருக்கின்றார்.

வாசகர் பெருக்கத்திற்காக அபூர்வ கற்பனைகள் நிறைந்த நாவல்களையே இவர் எழுதியதாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆனால் 1940ல் எச். நெல்லையா வெளியிட்ட 'சோமாவதி அல்லது இலங்கை இந்தியா நட்பு' என்னும் நாவல் கற்பனை நாவல் அல்ல.

இந்த நூலுக்கான முன்னுரையில் ஆசிரியர் எச். நெல்லையா, 'சமீப காலத்தில் இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையில் மனக்கசப்பு ஏற்பட்டதை எல்லாரும் அறிவார்கள். விரும்பத்தகாத இம்மனஸ்தாபத்தை நீக்கி, இரண்டு நாடுகளையும் அன்பினால் இணைப்பதற்கு முயற்சிகள் செய்யப்படும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் இச்சிறுகதையை

வெளியிட்டுள்ளேன். இந்தியா-இலங்கைத் தொடர்பு அன்பு நிறைந்த சிநேகமாகத்தான் இருக்க முடியும் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடன் வரையப்பட்டுள்ள இக்கதையைப் பற்றியும் அதில் காணப்படும் கருத்துகளைப் பற்றியும் இங்கு நான் எதையும் எழுத விரும்பவில்லை. அவற்றை வாசக நேயர்களாகிய உங்களின் பரிசீலனைக்கே விட்டு விடுகின்றேன்..' என்று எழுதுகின்றார்.

120 பக்கம் கொண்டிருக்கின்ற இந்த நாவலை 'ஒரு சிறுகதை' வெளியிட்டுள்ளேன் என்ற நெல்லையா குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திரு. ஏ. ஈ. குணசிங்கவின் இந்திய விரோதப் பேச்சுகளால் அவருடன் மரணப்பட்டு உறவை முறித்துக் கொண்டு நடேசய்யர் வெளியேறிய காலம். அந்த முப்பது (1931) இந்தியத் தமிழர்களால் தாங்கள் விழுங்கப்பட்டு விடுவோம் என்று சிங்கள அரசியல்வாதிகள் சந்தேகப்பட்டு, அதற்கான எதிர் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட காலம் அது! இந்தியர்களின் வாக்குரிமை கட்டுப்படுத்தப்படுவதைத் தங்களது சொந்த நலன்கள் கருதி டொனமூர் ஆணைக்குழுவினர் ஆதரித்து அறிக்கை சமர்ப்பித்த காலம் அது! இங்கிலீஷ்காரர்களின் கைகளில் இருந்து ஆட்சி அதிகாரம் இந்தியர்களின் கைகளுக்கு மாற்றப்படுவதை நாம் அனுமதிக்கப் போவதில்லை என்று டி. எஸ். சேனாநாயக்கா (இலங்கையின் முதல் பிரதமர்) வாதாடிய காலம் அது!

அப்படியானதொரு கால கட்டத்தில்தான் இந்த நாவல் பதிருக்கின்றது.

1940இல் வெளிவந்த இந்த நாவலில், கண்டியைச் சேர்ந்த சோமாவதி என்னும் சிங்களப்பெண், சந்திரசேகரன் என்னும் இந்தியத் தமிழ்ப் பணக்கார இளைஞனைக் காதலிக்கின்றாள். அரசியல்வாதியான பெண்ணின் அண்ணனுக்கும், பெற்றோர்களுக்கும் இது உடன்பாடானதாகப்படவில்லை. எதிர்ப்புக் கிளம்புகிறது.

அண்ணன் தங்கையை சந்தேகத்துடன் வினவுகின்றான். இன்று நீ சந்திரசேகரனின் 'இன்டோசிலோன்' வர்த்தகசாலைக்குப் போனாயா?

சோமாவதி : போனால் என்ன... அதைக் குறிப்பிட்டு நீ கேட்பானேன்?

விஜயரட்ணம் : நம்மினத்தைச் சேர்ந்த சிங்களவர்களின் கடைகள் கண்டியில் இல்லையா? அந்நியனான இந்தியனுடைய கடைக்கா நமது பணத்தைக் கொடுக்க வேண்டும்.. (பக்கம் 18)

மேடைப் பிரசங்கம் மூலமாகவும் துண்டுப் பிரசுரங்கள் மூலமாகவும் இந்திய விரோதக் கருத்துகளை விதைக்கின்றனர் விஜயரட்ணவும் அவனது ஆதரவாளர்களும்.

‘சிங்களச் சகோதரர்களே, அந்நியர்களான இந்தியர்கள் திரும்பிய திக்கெல்லாம் பணக்காரர்களாக இருக்கின்றார்கள். நீங்களோ தரித்திரர்களாக இருக்கின்றீர்கள். இந்தச் சந்திரசேகரன் யார்? இவனுடைய பூட்டன் 25 சதக்கூலிக்கு தோட்டக்காட்டிற்கு வந்தவன். இவன் இன்று காரோட்டுகின்றான். எங்கிருந்து வந்தது காசு? இந்தியாவிலிருந்தா கொண்டு வந்தான்? இந்த நாட்டைச் சுரண்டிய காசு. அவனுடைய கடையைப் பகிஷ்கரியுங்கள் என்றெல்லாம் மேடைகளில் பேசுகின்றனர். (பக்கம் 26, 27). தனிப்பட்ட விரோதம், குடும்பப் பகை என்பதெல்லாம் கூட எப்படி இனக்குரோதமாகக் கிளம்புகிறது அரசியல் ஆக்கப்படுகின்றது என்பதை அந்த 40களிலேயே படம் பிடித்துக் காட்டிய படைப்பு இது. இன்றைய வரையிலான இன நெருக்குதல்கள், அரசியல் கெடுபிடிகள் அதை அடியொற்றியேதான் வந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பதற்கு சாட்சிகள் தேவையில்லை.

இந்த நூல் வெளிவந்த அதே 40இல் வெளிவந்த இரத்தினபுரி சாமுவேலின் ‘கண்ணின் காதலி’ ‘மலையகத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையின் யாதார்த்தமான சில கூறுகளையாவது சித்தரிப்பதால், இலக்கிய அரசியல் அக்கறைக்குரியதாகிறது’ என்றெழுதுகின்றார் மு. நித்தியானந்தன்.

இவர்களைத் தொடர்ந்து மலையக எழுத்துலகில் பிரவேசித்து, மலையக இலக்கியம் என்னும் ஒரு மரபுக்கு வித்திட்டவராக நம் முன் எழுந்து நிற்பவர் சி. வி. வேலுப்பிள்ளை. 1931இல் பத்மாஜினி 1948இல் வழிப்போக்கன் ஆகிய இரண்டு கவிதை நாடக ஆங்கில நூல்களை வெளியிட்டிருந்தாலும், 1950க்குப் பிறகே மலைநாட்டு மண் வளம் மிக்கதான, மலையக மக்களின் விடிவுக்குக் காவலாய் அமையும் படைப்புகளைத் தரத் தொடங்கினார்.

1914இல் பிறந்த சி. வி. 1931 லேயே பத்மாஜினி என்னும் ஆங்கிலக் கவிதை நாடக நூலை வெளியிட்டிருந்தார் என்பதிலிருந்து, மிக இளம் வயதிலேயே அவர் எழுத்தில் கொண்டிருந்த ஆர்வம் புலனாகின்றது.

முப்பதுகளுக்கு முன்னெழுந்த மலையக இலக்கியம் பற்றிய தன்னுடைய ‘புதுமை இலக்கியம்’ என்னும் கட்டுரையில் சி.வி.யே இப்படி எழுதுகின்றார்:

‘மலைநாட்டில் உள்ளவர்கள் எழுத்தறிவில் குறைந்தவர்களாக இருந்தாலும், பண வசதியுள்ள பெரிய வீட்டுப் பிள்ளைகள் ஆங்கிலமும் தமிழும் படிக்கக்கூடிய வசதி பெற்றவர்களாக இருந்தார்கள்’ என்றும்:

‘தாசூர், சரோஜினி போன்ற இந்தியக் கவிஞர்களின் படைப்புகளும் மாடர்ன் ரிவியூ, இன்டியன் ரிவியூ ஆகிய சஞ்சிகைகளும் பெரிய வீட்டுப் பிள்ளைகளை மிகவும் கவர்ந்தன. இந்த உந்துதலில் ஆட்பட்டவர்களான சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, கே. கணேஷ் ஆகியோர் எழுத்துலகப் பிரவேசம் செய்தனர்’ என்றும்:

தமிழ் நாட்டில் இருந்து வரும் புலவர்கள், கவிஞர்கள் ஆகியோர் இப்பெரிய வீடுகளுக்குச் சென்று தங்கி உரையாடிப் போவார்கள். இவர்களின் வருகை இலக்கிய உணர்ச்சியை வளர்த்தது’ என்றும் எழுதுகின்றார்.

அப்படியான ஒரு பெரிய வீட்டுப் பிள்ளைதான் ஒரு சகாப்தத்தின் குரல் என மலையகத்தில் ஒலித்த அமரர் சி.வி. வேலுப்பிள்ளை என்பதை நம்மால் இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

‘அறிவாளிகளும், கவிஞர்களும், புலவர்களும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து சிவனொளிபாதமலை, கதிர்காமம் யாத்திரையை மேற்கொண்டு இங்கு வருவதுண்டு என்று சி.வி. கூறியதற்கும் இவர்களின் யாத்திரை வசதிக்காகப் பல நலன்புரிச் சங்கங்கள் தோன்றின; பதுளையில் வி. ஞானபண்டிதன் செட்டியார் நிறுவிய பதுளை சமத்துவ சேவா சங்கம் யாத்ரிகரின் வசதியுடன் பல சமூகப் பணிகளையும் செய்தது’ என்று கே. கணேஷ் கூறுவதற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறது (கண்டி வளர்த்த தமிழ் அகிலம், கட்டுரை-சித்தார்த்தன்)

இளைஞர் சி.வி. வேலுப்பிள்ளைக்கு கவி தாசூர்மீது அளவற்ற ஈடுபாடு இருந்தது. ஒரு பக்திகூட இருந்தது. ஆகவேதான் தனது பதினேழாவது வயதில் தான் யாத்த பத்மாஜினி என்னும் கவிதை நாடக ஆங்கில நூலை, தாசூர் இலங்கை வந்திருந்தபோது அவரிடம் பக்தி சிரத்தையுடன் கையளித்து ஆசி பெற்று மகிழ்ந்திருக்கின்றார்.

சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை, கவிதை, பாடல் இறுதியாக ஒலியம் என்று அனைத்துத் துறைகளையும் கையாண்டவர் தாசூர். ஆனால் அவர் சாதனை காட்டியதும் தனி முத்திரை பதித்ததுவும் கவிதையில்தான்!

சி. வி. யும் மக்கள் கவிமணி என்றுதான் போற்றப்பட்டார். IN CEYLONS TEA GARDENS என்னும் இவருடைய ஆங்கிலக் கவிதை நூல் பற்றிய மதிப்புரையில், ‘இலங்கை தேசத்தின் தாசூர் இவர்’ என்று

எழுதியுள்ளது கல்கி. பம்பாய் பாரதஜோதி. சென்னை ஹிந்து இன்டியன் ரிவியூ போன்றவைகளும் இந்த நூல் பற்றி சிலாகித்து எழுதி இருந்தன.

பத்மாஜினிக்குப் பிறகு 'வழிப்போக்கன்' (WAYFARER) என்னும் ஆங்கில வசன கவிதை (PROSE POEMS) நூலை 1948இல் வெளியிட்டார். இவருடைய 50க்கு முந்திய எழுத்துகள் தாகூர் பாணியிலமைந்த அழகும் உணர்வுப் பெருக்கும் கொண்ட கவிதைகளாகவே இருந்தன.

'முள்முடியைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தேன்' என்று சுந்தரராமசாமி குறிப்பிட்டுள்ளதுபோல்.

1950இன் முற்பகுதியில் சாம்ராஜ்ய நாடுகளில் முதன்மை இடம் வகிக்கும் ஓவியரும் கவிஞருமான திரு. 'ஜோர்ஜ் கீட்' அவர்களைச் சந்தித்த பின்னே இலக்கியவாதியானேன்' -மலைநாட்டின் மண்வளத்துக்கு எனது கவனம் திரும்பியது என்று சி. வி.யே கூறியுள்ளார்.

புறக்கணிக்கப்பட்டதும் ஒடுக்கப்பட்டதுமான மலையக சமூகத்தின் அவலநிலைகளைத் தமிழின் எல்லைகளுக்கப்பாலும் கொண்டு சென்றவர் சி.வி. தோட்டத்து மக்களின் பரிதாபகரமான வாழ்க்கையை வெளியுலகிற்கு எடுத்துக்காட்டும் பணியினை இவருடைய ஆங்கிலப் படைப்புகள் அருமையாகச் செய்தன.

1954இல் வெளிவந்த 'இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே' என்னும் ஆங்கிலக் கவிதை நூலே இவருக்கு ஏகோபித்த புகழையும், பரவலான அறிமுகத்தையும் ஓர் இலக்கிய அந்தஸ்தையும் ஈட்டித் தந்தது. ஆங்கில மூலத்திலிருந்து ரஷ்ய மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ள இந்தக் கவிதை நூல் 1969இல் ஓவியரும் கவிஞருமான சக்தி அ.பாலையாவினால் தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிடப்பட்டது. செய்திப் பதிப்பகம் இப்பணியினைச் செய்துள்ளது.

நன்கு பண்படுத்தப்பட்ட ஓர் இருதயத்தை மலையகம் தன் வரலாற்றில் வருடியபோது இயல்பாய் உருண்ட எழுத்துகள் இவை.

வேலுப்பிள்ளையின் தேயிலைத் தோட்டத்திலே என்னும் நீள் கவிதை. ஏற்கனவே திரு. சக்தி பாலையாவால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருந்த போதிலும், சற்றே வித்தியாசமான நடையில் மீண்டும்.. என்னும் குறிப்புடன் திரு. ஜோதிசுமாரின் நந்தலாலா இதழ் தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்தில் ஒரு மீள் மொழி பெயர்ப்பினை ஆரம்பித்தது. ஆனால் தொடரவில்லை.

'என் வாழ்வின் அபத்தங்களும் கசடுகளும் உருகி ஓர் இன்னிசையாக வழிந்தோடுகிறது..

என் பாடலில் மகிழ்வு கொள்கின்றீர். தங்களின் முன் ஒரு பாடகனாகத் தான் நான் வர முடியும்.

பெருங்கவிஞனே, உனது பாதங்களினடியில் நான் அமர்ந்திருக்கின்றேன். (தாகூர்-கீதாஞ்சலி)

தனக்கு அருள் பாலிக்கும்-தன்னை ஆட்கொள்ளும் இறைவனும் கூட 'தாகூருக்கு' ஒரு கவிஞனாகவே காட்சியளிக்கின்றான்.

ஒரு கவிஞனின் மன நிலையில் இருந்தபடியே ஆன்மீகம், அரசியல், இலக்கியம் என்று சகலத்தையும் பார்த்ததே அவருடைய பலமும் பலவீனமும் ஆகும் என்கின்றனர் தாகூரை விமர்சிப்பவர்கள்.

சி.வி.யும் ஒரு கவிஞனின் மனநிலையில் இருந்தே அனைத்தையும் நோக்கினார். ஆனால் அதுவே அவரது பலமாக அமைந்துவிட்டது.

தாகூர் ஒரு முறை 1937இல் சாந்தி நிகேதனத்தில் 24 மணி நேரம் பிரக்ஞை இழந்திருந்தார். வைத்தியர்களின் பெருமுயற்சியால் முழுமையான ஒரு நாளின் பின்பே தன்னுணர்வு பெற்றார். அந்த இருபத்து நான்கு மணி நேரத்தில் வாழ்வுக்கும் மரணத்துக்குமான போராட்ட நேரத்தில் அவரது அடிமனம் அடைந்த அனுபவம், மரண உணர்வு அழுத்தம் ஆகியன பின்னர் கவிதைகளாக வெளிவந்தன. அந்தக் கவிதைகளின் தொகுப்பு THE BORDERLAND என்னும் பெயருடன் வெளிவந்தது.

சி.வி. ஆங்கிலத்தில் எழுதி அவராலேயே தமிழ்ப்படுத்தப்பட்டு தினகரனில் தொடராக வெளி வந்த நாவல் "THE BORDERLAND".

நாழிக்கு நாழி வீதியில்
நின்று என்
யாழினை எடுத்து கீதத்தை
இசைப்பேன்!..
ஈழத்தின் மானுடர்க்காய்
வயல் புல்
வெளிகளிலும்
தேயிலை ரப்பர் தோட்டங்
களிலும் பிறந்திட்ட
மானுடர்க்காய்.....
ஆம் நான் காதலிக்கும்
அவர்களுக்காய்...?

என்பது தேயிலைத் தோட்டத்திலே என்னும் நூலுக்கான சி.வி.யின் சமர்ப்பண வரிகள்.

தாசூரின்பால் இவருக்குண்டான மதிப்பை, ஈடுபாட்டை இவை துல்லியமாகக் காட்டுகின்றன.

அமரர் சி.வி. சிறுகதை எழுதவில்லை; ஆனால் மலையகத்தின் இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சிக்கு இவர் ஆற்றிய பங்களிப்பு மகத்தானது.

'நான் ஒரு கவிஞன் அல்ல; எழுத்தாளன்கூட அல்ல; ஆனால் எழுதுவதற்கு நான் தேர்ந்தெடுத்த கருப்பொருட்களே இன்றைய எனது பெருமைக்குக் காரணம். உழைக்கும் இந்த மலையகத்து மக்களைப் பற்றி எழுத ஆரம்பித்த பிறகே நான் பெருமைப்படுத்தப்பட்டேன்' என்று பிற்காலத்தில் சி.வி. அடிக்கடி கூறுவதுண்டு.

மஞ்சேரி ஈஸ்வரன் 1935இல் SHORT STORY என்று மாத சஞ்சிகை வெளியிட்டதைப்போல் 'கதை' என்றொரு மாத சஞ்சிகையையும் சி.வி. வெளியிட்டார். FANCYFIELD-TALANGAMA என்னும் விலாசத்திலிருந்து 'கதை' ஓர் இதழ் மட்டுமே வந்தது. சக்தி பாலையாவின் அட்டை ஒவியத்துடன் நாற்பது சத விலையில் வெளிவந்த இவ்விதழின் தலையங்கத்தில் சி.வி. இப்படி எழுதுகின்றார்:

"தமிழ் நாட்டிலிருந்து பல்வேறு பத்திரிகைகள் வருகின்றன; நமது புத்தகசாலைகளை அலங்கரிக்கின்றன; நமது கலையையும் கலாசாரத்தையும் நமது பண்பாட்டிற்கேற்பப் பாதுகாக்கவும் உதவுகின்றன.

"தமிழ் இலக்கிய ஜீவநதி பெருக்கெடுத்தோட நாம் கொண்டுள்ள பங்கு என்ன? நமது இதயத்தின் துடிப்பிலே சிந்தனையின் ஓட்டத்திலே புதிய பல எழுத்தோவியங்கள் படைக்க வேண்டும். இந்தப் பணியைச் செய்வதே கதையின் நோக்கம். கதையை கவையாய்ச் சொல்வது மட்டும் கதையின் நோக்கம் அல்ல. நாட்டிலே கோர நர்த்தனம் புரியும் வறுமையையும் துன்பத்தையும் எடுத்துக்காட்ட கதை முயலும். அத்தோடு நாட்டின் பல்வேறு பாகங்களில் வசிக்கும் தமிழர்களைப் பிணைக்கும் சக்தியாகக் கதை வளர வேண்டும் என்பதே நமது அவா!

'இலங்கை எழுத்தாளர்களின் இன்பப் படைப்புகளைத் தமிழ் மக்களுக்குக் கதை சமர்ப்பிக்கும் தொழிலாளவர்க்கத்திடையே தோன்றியுள்ள இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்து' அவர்கள் இலக்கியக் கதை அரங்கேற்ற மேடையாகும்.'

இதிலிருந்து சி.வி. யின் இலக்கிய நோக்கம் புரிகின்றது.

வாழ்வின் மிதப்பைப் போற்றிக் கொண்டிருந்த ஆனந்தவிகடன், கலைமகள் போக்கிற்கெதிராக எங்கும் தென்படும் வறுமையையும் நோயையும் ஆராய்ச்சி செய்ய முனைந்த மணிக்கொடியின் உன்னதத்தை சி.வி.யின் கதை நினைவுபடுத்துகிறது.

மனிதனை மனிதனாகக் காணமுடிந்த பார்வையின் சக்திதான் அடித்தட்டு மக்களின் சாதாரண வாழ்வைக்கூடப் புனிதமானதாக உயர்த்திக் காட்டுகிறது. இதைச் செய்தவர்கள் மணிக்கொடிக் குழுவினர். உழைக்கும் மக்களின் உணர்வுக்கும் மதிப்பளிக்கும் மனம் அவர்களிடையே இருந்தது. தாசூரின் 'கபூலிவாலா' சிறுகதை இதைத்தான் செய்கிறது. தமிழுக்கு இந்தக் கதைகூட மணிக்கொடி மூலமாகவே வந்து சேர்ந்தது.

தொழிலாளர் வர்க்கத்திடையே தோன்றியுள்ள இளம் எழுத்தாளர்களைக் 'கதை' அரங்கத்துக்குக் கொண்டு வரும் என்னும் கூற்று எதைக் காட்டுகிறது?

தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்திறங்கி நமது புத்தக சாலைகளை அலங்கரிக்கும் பலவிதமான பத்திரிகைகள் பற்றி சி.வி. ஒன்றும் கோபமாகக் கூறாவிட்டாலும், அவைகளின் போக்கிற்கெதிராகச் செயற்படும் உள்நோக்குடனையே 'கதை'யை வெளியிடத் தொடங்கினார் என்பதுதான் உண்மை.

கதையின் முதல் இதழில் சக்தி பாலையா, வி. எஸ். நாதன் ஆகியோரின் கவிதைகள், டி. இராமநாதன், த. ரஃபேல், நந்தி, சொக்கன், எச்.எம்.பி. மொஹிதீன், பொ. கிருஷ்ணசாமி ஆகியோரின் சிறுகதைகள் ஆகியவை இடம் பெற்றுள்ளன.

நடேசய்யரைப்போல் வெளியிலிருந்து வந்தவராக இல்லாமல் தோட்டத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்த சி.வி.க்கு இம்மக்களின் அவல வாழ்வு நன்றாகப் பரிச்யமானது. இம்மக்களின் உணர்வுகளுடன் மிக நெருக்கமானவராக அவர் இருந்தார்.

தாசூரின் லயிப்புடன் மலையக நாட்டார் பாடல்களில் அதிக ஈடுபாடுடையவராகவும் இருந்தார். மலையக மக்களின் வாய்மொழிப் பாடல்கள் என்னும் வகையினை வெளிக்கொண்டு வந்தவரும் சி.வி.யே ஆகும். வீரகேசரியின் ஆசிரியராகத் திரு. நெல்லையா இருந்தபோது இவருடைய கட்டுரைகள் வீரகேசரியில் அடிக்கடி வந்தன.

1952இல் 'தேயிலைத் தோட்டத்திலே' என்னும் கவிதைச் சித்திரங்கள் டைம்ஸ் ஆப் சிலோனில் வெளிவரத் தொடங்கின. தேயிலைத் தோட்டம் என்பது ஒரு மண்ணின் கௌரவத்துடன் 'மலைநாடு' என்று குறிக்கப்பட்டது

இக்கவிதைகள் மூலமாகவேதான். இக்கவிதைகள் நூலாக வெளிவந்தபோது 'கற்பனையும் சாந்தமும் மிகுந்த இவரது கவிதைகளின் ஆவேசக்குரலில் மலைநாட்டு ஏழை மக்களின் இதயத் துடிப்பைத் தெளிவாகக் கேட்கலாம்' என்று பாரத் ஜோதியில் ஜக்மோகன் எழுதினார்.

இதே ஜக்மோகன்தான் இதே கட்டுரையில் 'தாசூரின் ரோமாண்டிக் வயப்பாட்டிலிருந்து சி.வி. விடுபட்டு புதுமைக் கவிஞராக மிளிரத் தொடங்கியுள்ளார், என்றும் எழுதுகின்றார்.

அமரர் கே. கைலாசபதி தினகரனில் ஆசிரியப் பொறுப்பேற்ற ஐம்பதுகளில் சி.வி.யின் வாழ்வற்ற வாழ்வு எல்லைப்புறம் ஆகிய நாவல்கள் தொடர்கதையாக வந்தன. இரண்டுமே ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டவை. வாழ்வற்ற வாழ்வை பொ. கிருஷ்ணசாமி தினகரனுக்காக மொழிபெயர்த்தார். எல்லைப்புறத்தை சி.வி.யே தமிழ்ப்படுத்திக் கொடுத்தார். "பார்வதி" என்னும் நாவல் சி.வி.யால் நேரடியாகவே தமிழில் எழுதப்பட்டது. இதுவும் தினகரனில் தொடராக வெளிவந்த நாவலே.

'வீடற்றவன்' என்னும் நாவல் வீரகேசரியில் தொடராக வந்து மு. நித்தியானந்தன் அவர்களால் வைகறை வெளியீடாக 1981-இல் வெளியிடப்பட்டது. எண்பதுகளின் இனக்கலவரங்களைப் பின்னணியாகக் கொண்ட "இனிப்படமாட்டேன்" என்னும் நாவலும் வீரகேசரியில் தொடர்கதையாக வந்து பிறகு நூலுருப் பெற்றதே. 1984-இல் மீனாட்சி புத்தக நிலையம் இந்நாவலை வெளியிட்டது.

வீடற்றவன் இரண்டாம் பதிப்பும் (NCBH) இனிப்பட மாட்டேன் நாவலும் தமிழகத்தில் வெளிவந்த அதே 1984இல் சி.வி. மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார்.

'பல வருடங்களுக்கு முன் வீரகேசரியில் நான் முதன் முதலில் தமிழில் எழுதிய வீடற்றவன் குறுநாவலில் இந்திய வம்சாவளியினரான மலைநாட்டு மக்களது வஞ்சிக்கப்பட்ட வாழ்க்கையின் ஒரு சிறு பகுதியைத் தொட்டுக் காட்ட முற்பட்டேன். கடல் கடந்து இலங்கை வந்து சேர்ந்த இம்மக்கள், கப்பலுக்கான செலவினை மாத்திரமல்ல வழியில் உண்ட உணவுக்கான செலவினையும் கூடத் தன்னைக் கொண்டு வந்து சேர்த்த கங்காணிக்குத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நியதி அன்று இருந்தது. அப்படிக் கொடுத்து முடித்தவர்களையே கடன்றவர்களாகக் கணிக்கலாம். ஆனால் இது ஆகக்கூடிய காரியமாக இருக்கவில்லை. எனவே கிட்டத்தட்ட நூறு வருடங்களாய் அவன் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த இந்தத் தேயிலைச் செடிகளிடையே கடனாளியாகவே இருந்தான். இது அவனது துன்பியல் வாழ்வின் ஒரு துளி. என்று வீடற்றவன் இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரையில் சி.வி. எழுதுகின்றார்.

அட்டை இரத்தம் குடிக்கும்: இது இயற்கை நியதி. ஆனால் உழைக்கும் மலையகத்து ஏழை மக்களின் இரத்தத்தை எத்தனை வித விதமான அட்டைகள் உறிஞ்சிக் குடிக்கின்றன. பெரியதான வெள்ளை அட்டைகள், கங்காணி அட்டைகள், வட்டிக்குக் காசு கொடுக்கும் அட்டைகள், அரசியல் அட்டைகள், தோட்டக் கடைக்கார அட்டைகள், பாஸ்போர்ட் விசா அட்டைகள், இப்போது புதிதாக பிரஜா உரிமை அட்டைகள்.. இத்தனை அட்டைகள் உறிஞ்சிய பின் உடலில் இரத்தம் ஏதாவது மீதமிருக்குமா என்று கேட்கின்றார் BORN TO LABOUR என்னும் சித்திரங்களில்.

மெட்ராஸ் மெயில், சண்டே ஒப்சர்வர், சண்டே டைம்ஸ் ஆகிய ஏடுகளில் சி.வி. எழுதிய இந் நடைச் சித்திரங்கள் 1970ல் "BORN TO LABOUR" என்னும் தலைப்பில் எம்.டி. குணசேன நிறுவத்தினரால் வெளியிடப்பட்டது.

நவீன சிங்கள இலக்கியத்தின் பிதாமகனான அமரர் மார்டின் விக்ரமசிங்க இந்த "BORN TO LABOUR" நூல் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், உழைக்கும் மலையக மக்கள் வாழ்வின் சின்னச் சின்ன சம்பவங்களை சிந்தனையைத் தூண்டும் வண்ணம் சிறுகதைபோல் சுவைபடத் தருகின்றார் ஆசிரியர். இம்மக்கள்பால் அவரின் பரிவும், வாழ் நிலை பற்றிய அவரின் மனநோவும் ஒவ்வொரு சித்திரங்களினூடும் நூலாக இழைந்து இம்மக்கள் குழுவின் வாழ்வியல்புகளை ஒரு தொடர் காட்சியாகக் காட்டுகின்றன.

இலங்கையைத் தங்களது தாய் நாடாக நேசிக்கும் சகல மக்களினதும் நெருக்கமான உறவினர்களாகவே இந்தத் தோட்டத்து மக்களும் இருக்கின்றனர் என்பதை, வேலுப்பிள்ளையின் நூலை வாசிப்போர் ஒவ்வொருவரும் உணரவே செய்வர் என்று எழுதுகின்றார்.

'BORN TO LABOUR IS AN INTERESTING COLLECTION OF SKETCHES: STUDIES AND ANECDOTES WHICH REVEAL MANY ASPECTS OF LIFE OF THE ESTATE LABOUR COMMUNITY. THE AUTHORS SYMPATHY FOR AND INSIGHT INTO THE LIFE OF ESTATE LABOURERS RUN LIKE A THREAD THROUGH THESE ANECDOTAL STUDIES GIVING THE COLLECTION THE CONTINUOUS FORM OF AN ETHNOLOGICAL ESSAY. THOSE WHO READ VELUPILLAI'S BOOK WILL BEGIN TO FEEL THAT ESTATE LABOURERS ARE KITH AND KIN OF ALL COMMON PEOPLE WHO TREAT CEYLON AS THEIR MOTHER COUNTRY' (MARTIN WICKRAMANASINGHE)

சி.வி.க்கு நாட்டாரிலக்கியத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு உண்டு. அவருடைய உரைநடை வெற்றிக்கு இந்த நாட்டார் பாடல் ஈடுபாடும் ஒரு கவிஞரின் மனநிலையுமே முக்கியக் காரணங்களாயமைந்தன. அடர்ந்த இந்தக் காடுகளுக்குள் இப்படி ஒருவகைப் பாடல் இருக்கிறது என்பதை அடி எடுத்துக் காட்டிய பெருமையும் இவரையே சேர்கிறது.

ஒரு வானம்பாடியைப் பற்றிய பழைய கதை ஒன்றுண்டு. தனது உடலை முள்ளிலே தைத்து இதயத்தை முள்ளின் மேல் வைத்து அழுத்தி இரத்தம் சொட்டச் சொட்டக் குரலை எழுப்பி கீதம் இசைத்ததாம் அந்த வானம்பாடி. அமரத்துவம் வாய்ந்த அதன் கீதம் இரத்தத்திலிருந்தும் வேதனையிலிருந்தும் பிறந்த தொன்றாகும். தோட்டப் பகுதிகளிலே உள்ள அற்புதமான நாடோடிப் பாடல்களில் பெரும்பாலானவை பெண்களுக்கே உரியவை. இந்த பாடல்களைப் பாடும் இந்தப் பெண்களும் அந்த வானம்பாடி போலத்தான்

‘தோட்டப் பெண்கள் கம்பெனிக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கும் உழைப்பாளிகள். குடும்பத்தைப் பராமரிப்பார்கள். கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்து, குழந்தைகளைப் பேணி குடும்ப வாழ்வை நடத்துவதற்கு நடுநாயகமாக விளங்குபவர்கள். மலையிலும் லயத்திலுமாக நாளொன்றுக்குப் பதினேழு மணி நேர ஓய்வு ஒழிச்சலின்றி பாடுபடுபவர்கள். இதை எல்லாம் செய்து கொண்டே பாட்டும் பாடுகிறார்கள். உழைப்போடு வாழ்வோடு மக்கள் இலக்கியம் உதயமாகிறது’ என்றெழுதுகின்றார் சி.வி. வேலுப்பிள்ளை (முற்போக்கு எழுத்தாளர் மன்றம், புதுமை இலக்கியம் சிறப்பு மலர் 1962)

கலைகள் யாவற்றிலும் அவை உருவாகிய காலத்து வரலாறு முத்திரையாகப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் காலத்துக்குக் கட்டுப்பட்டும் காலத்தைக் கடந்தும் இயங்கும் பண்புகள் கொண்டவையே இலக்கியங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இலக்கியம் சமுதாயத்தின் பிரிக்கமுடியாத ஓர் அம்சம். அது சமுதாயத்தின் ஆழமான விஷயங்களைத் தேடி இணைத்து ஒன்றுபடுத்தி உருவமும் கொடுக்கிறது. விளக்கமும் கொடுக்கின்றது. இலக்கியத்துக்கும் சமுதாயத்துக்கும் உள்ள இப்பிணைப்பேச் சமூக சீர்திருத்தக்காரராகக் கிளம்பிய நடேசய்யரை இலக்கியவாதியாகவும் சமூகச் சேவையாளராகவும் பரிணமிக்க வைத்துள்ளது.

பள்ளி ஆசிரியர், கவிஞர், தொழிற்சங்கவாதி, இலங்கையின் முதல் பாராளுமன்றத்தில் தலவாக்கொல்லைத் தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினரான அரசியல்வாதி, பத்திரிகை ஆசிரியர் என்று எத்தனை பரிமாணங்களைக் கொண்டவராக இருந்திருக்கின்றார் இந்த மனிதர்.

இலங்கையிலும் வெளியிலும் உள்ள விமர்சகர்கள் சி.வி. அவர்களின் கவிதைகளைப் பற்றியும் பிற எழுத்துகளைப் பற்றியும் உயர்வாக மதிப்பிட்டுள்ளனர். பேராசிரியர் கைலாசபதிக்கூட, சுதேசிய மேற்கத்திய வீச்சுகளின் சேர்வையாகவும் யதார்த்தத்தினதும் இலட்சியவாதத்தினது சேர்வையாகவும் வேலுப்பிள்ளையைக் காண்கின்றார் என்று குறிக்கின்றார் தங்கதேவன் (மல்லிகை சி.வி. அட்டைப் படக் கட்டுரை, மே-1979)

அந்த அறுபது எழுபது காலங்களில் மலையக இலக்கியம் பற்றிப் பேசக் கூசியவர்கள்கூட சி.வி. யின் ஆங்கில எழுத்துகள் பற்றிப் பேசத் தயங்கவில்லை. சி.வி. சில சிந்தனைகள் என்னும் தனது நூலில் சாரல் நாடன் இதை அழகாகக் காட்டியுள்ளார்.

மலையக இலக்கியக் கர்த்தாக்கள் இலங்கையின் தமிழ் இலக்கிய உலகிலும் விமர்சக வட்டத்திலும் அங்கீகாரத்தைப் பெறாது போனார்கள். சி.வி.யின் எழுத்துகள் இந்தப் புறக்கணிப்பை மீறி வெற்றி பெற்றன. இந்தக் குறுகிய இலக்கிய விமர்சக அங்கீகாரத்தைப் பெறாமலேயே இலக்கியமாக மிளிர்ந்தன. அதற்கான காரணம் அவை ஆங்கிலத்தில் எழுதப் பட்டமையே. பிரசித்தமான இவரது ஆங்கிலப் படைப்புகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு எழுதுவதைப் பெருமையாகக் கருதினார்கள் சில தமிழ் விமர்சகர்கள். இது ஒரு விசித்திரம்தான். . . . (சி.வி. சில சிந்தனைகள் சாரல் நாடன், பக்கம்-8)

சி.வி.யின் நாட்டாரிலக்கிய ஆர்வம் பற்றியும் மலையக நாட்டார் பாடல்களை அறிமுகம் செய்த பணி பற்றியும் இக்கட்டுரையில் முன்பே குறிப்பிட்டிருந்தேன். பணம் சேர்ப்பதற்கோ, பட்டம் பெறுவதற்கோ அன்றி, உண்மையான சமுதாய உணர்வுடன் அவர் நடத்திய தேடல் இது. தான் தேடித் திரட்டிய இவைகளைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக்கிவிட வேண்டும் என்பதும் அவருடைய அடங்கா ஆவல். இம்மலையக நாட்டுப் பாடல்களை ஒரு நூலாகத் தொகுத்துவிடும் பணியில் அவர் இறங்கினார். ஆனால் புத்தகம் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆகவே அச்சக் கூடத்திலிருந்து நூலைப் பெற்றுக்கொள்ளவோ, வெளியிட்டு வைக்கவோ விற்பனைக்கு விடவோ சி.வி. ஒப்பவில்லை. அப்படியே அச்சக் கூடத்தில் கிடந்து அங்கொன்று இங்கொன்றாக வெளியே தலைகாட்டி இப்படி ஒரு நூல் வெளிவரவிருந்த, வெளிவந்த செய்தியே கூட வெளியே வராமல் போய்விட்டது.

ஆனாலும் 1983இல் கலைஞன் பதிப்பகம் மலைநாட்டு மக்கள் மக்கள் என்னும் பெயரில் கைலாசபதி அவர்களின் முன்னுரையுடன் சி.வி. தேடித் திரட்டிய இப்பாடல்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளது.

1983இல் வெளிவந்த எந்த ஒரு நூலுமே இலங்கையில் பரவலாக விநியோகிக்கப்படவில்லை. இனக்கலவரத் தீயில் இலங்கையின் தமிழ் மக்கள் பறிபட்டுப் பதறிச் சிதறியோடிய காலம் அது. இந்தியாவில் 1983இல் வெளியிடப்பட்ட இந்நூலை இங்கு எத்தனை பேர் பார்த்திருப்பார்கள் என்பதே புதிர் தான்.

மலையக மக்களும், மண்ணும் சி.வி. யின் மனத்தில் மிக ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டவை.

தோட்டத்து மனிதன் மற்றவர்களைப்போல்தான் பிறக்கிறான்; வளர்கிறான்; உழைக்கிறான்; சாகின்றான். ஆனால் செத்த பின் புதைப்பதற்கு அவனுக்கு மட்டும் ஏன் புதை குழி இல்லை? இப்படி இப்படி எல்லாம் வாழ்ந்தான்; இப்படி இப்படி எல்லாம் துயர்ப்பட்டான் என்று யாராவது ஒருவர் என்றாவது ஒருநாள் அவனைப் புதைத்த அந்த மண்மேட்டின் மேல் ஒரு பூவைப் பறித்துப் போட்டதுண்டா? என்றெல்லாம் ஏங்கும் மனம் அவருக்கிருந்தது.

உள்ளத்தாலும், உத்தியோகத்தாலும் கூட இந்த மக்களை விட்டு விலகிப் போய்விடாத ஒருவராகவே அவர் ஜீவித்தார்.

பாரதியின் மரண ஊர்வலத்தில் பத்துப் பேர்கூடக் கலந்து கொள்ளவில்லை என்று படித்திருக்கின்றோம். 19.11.1984இல் மறைந்து மூன்றாம் நாள் காலை மக்கள் கவி சி.வி. இறுதி ஊர்வலம் சென்றபோது, எத்தனை பேர் பங்கேற்றிருப்பார்கள்? அன்று காலையில் வேறு அரசியல் காரணங்களுக்காக ஊரடங்குச் சட்டம் போடப்பட்டிருந்தது.

மலையகச் சிறுகதைகளின் இரண்டாம் பாகமான 55 மலையகச் சிறுகதைகள் அடங்கிய துரைவியின் இரண்டாவது நூல் 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' என்னும் சி.வி.யின் தலைப்புடனேயே வெளிவந்திருக்கிறது. இதில் முதல் சிறுகதையாக இடம் பெற்றிருப்பது சி.வி.யின் BORN TO LABOUR நூலிலிருந்து செபஸ்தியன் மொழிபெயர்த்த GOLDEN EARRINGS என்பதாகும். 'இந்த இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியின் முதல்வராக அமரர் சி. வி. யைக் கொள்வதில் நாங்கள் பெருமைப்படுகின்றோம்' என்று முன்னுரை ஓரிடத்தில் குறிக்கிறது.

மாார்டின் விக்கிரமசிங்கா அவர்கள் இந்த BORN TO LABOUR ஆக்கங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், 'ANECDOTE' என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இந்த ஆங்கில வார்த்தைக்கான பொருள் ஆங்கிலத்தில் இப்படி இருக்கிறது - 'A VERY SHORT STORY DEALING WITH A SINGLE INCIDENT.' ஒரேயொரு தனிப்பட்ட சம்பவத்தை விளக்கும் பண்பினையே இவைகள் கொண்டிருந்தாலும், இவைகளைச் சிறுகதைகள் என்று ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை! சி.வி. சிறுகதைகள் எழுதவில்லை என்பது எந்தவிதத்திலும் அவருடைய இலக்கிய அந்தஸ்தைக் குறைக்கப் போவதில்லை.

'வாரம் ஒரு சிறுகதை விருந்து' என்னும் பகுதியை நான் தினகரன் வார மஞ்சரியில் எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது சி.வி.யிடம் இது பற்றிக் கேட்டேன். அப்போது அவர் என்னிடம் கூறினார். 'டெயிலி நியூசில்' ஒரு சிறுகதை எழுதி இருக்கிறேன். நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பு பத்திரிகை நறுக்கு

இருக்க வேண்டும். எப்படியாவது தேடித் தருகின்றேன் உங்களுக்கு' என்று ஆனால், அது கடைசி வரை கிடைக்கவே இல்லை. வாரம் ஒரு சிறுகதை விருந்தில் சி.வி. இடம்பெறவும் இல்லை.

((BORN TO LABOUR நூலில் இருந்து ஓர் ஆக்கத்தை எடுத்துப் பாவித்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சி.வி. சுலபமாக என்னிடம் கூறியிருக்கலாம். ஆனால், அவர் அப்படிச் சொல்லவில்லை. ஏனெனில், அவைகள் சிறுகதைகள் அல்ல என்பது அவருக்கும் தெரியும்.

துரைவியின் மலையகச் சிறுகதைகளின் இரண்டாம் பாகமாக வெளிவந்துள்ள பாரிய வெளியீடான உழைக்கப் பிறந்தவர்கள் தொகுதியின் முதல்வராக சி.வி.யைத் தெரிவு செய்துள்ளமைக்கும், சி.வி.யின் ஆங்கிலப் படைப்புகள் சில சிறுகதைகளாக மு.சிவலிங்கத்தால் அண்மைக் காலங்களில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்படுகின்றமைக்கும், சிறுகதை பற்றிய இக்கட்டுரையில் சி.வி. பற்றி இவ்வளவு விரிவாக எழுதுவதற்கும் காரணம், அவரை ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளராக நிலை நிறுத்திக்கொள்வதற்காக அல்ல! மலையக எழுத்துக்கு, இலக்கிய எழுச்சிக்கு தனது பங்களிப்பின் மூலம் அவர் ஆற்றியுள்ள பணியினைக் கௌரவிப்பதற்காகவே.

ஆங்கிலத்தில் எழுதியதன் மூலம் துயரம் தோய்ந்த இம்மக்களின் வாழ்வை, தமிழின் எல்லைகளுக்கப்பாலும் கொண்டு சென்ற பெருமைக்குரியவர் சி.வி. என்பது ஒருபுறமிருக்க, ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ஒரே காரணத்தால் மலையகம் அல்லாத மற்றைய இலக்கியக்காரர்கள் மத்தியில் ஒரு பரவலான அறிமுகத்தையும் எழுத்தாள அந்தஸ்தையும் சி.வி. பெற்றிருந்தார். ஆனால், மலையகத் தமிழ் எழுத்து, இலக்கியம் பொறுத்தவரை ஓர் அந்நியராகவே இருந்திருக்கின்றார். அறுபதுக்குப்பின் சிலிர்த்துக் கொண்டெழுந்த மலையக இலக்கியம் கண்டு பூரித்துப்போன சி.வி., புதியவர்களுடன் தன்னைப் பரிச்சயம் செய்துகொண்டார். புதுமை இலக்கியம் என்று அதற்குப் பெயரிட்டுப் போற்றினார். தன்னுடைய எழுத்துகள் தமிழில் வரவேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தார். 'ஒரு சில இடர்பாடுகளைத் தவிர தமிழில் எழுதுவது அவ்வளவு சிரமமாக இல்லை, என்று கூறியபடி சில படைப்புகளைத் தமிழிலேயே எழுதினார். தோட்டத்து வாழ்வை மையமாகக்கொண்ட இவருடைய முதல் நாவல் 'வாழ்வற்ற வாழ்வு' இதை இவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதி பி. கிருஷ்ணசாமியைக்கொண்டு மொழிபெயர்த்து தினகரனில் 1960இன் ஆரம்பத்தில் தொடர்கதையாக வெளியிட்டார்! அறுபதுக்குப் பிந்திய மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்தின் எழுச்சி சி.வி.யையும் தமிழில் எழுத நிர்ப்பந்தித்தது என்பதையே இது காட்டுகிறது.

எல்லைப்புறம் என்னும் நாவலையும் (THE BORDER LAND) பி.கிருஷ்ணசாமியைக் கொண்டே தமிழாக்கி அதையும் தினகரனில் தொடர்கதையாக வெளியிட்டவர். வீடற்றவன் என்னும் குறுநாவலை 1962-இல் தானே தமிழில் எழுத முன்வந்தார். வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரியின் பொறுப்பாசிரியராக எஸ். எம். கார்மேகம் பணியாற்றிய அந்த அறுபதுகளில் (1962), சி.வி.யே தமிழில் எழுதிய வீடற்றவன், வீரகேசரியில் தொடராக வெளிவந்தது. பிறகு தினகரனில் “பார்வதி”; வீரகேசரியில் இனிப்படமாட்டேன் ஆகியவைகளையும் சி.வி.யே தமிழில் எழுதலானார்.

தொ. சிக்கன் ராஜுவின் தாயகம் குறுநாவல் மல்லிகைக் காதலனின் குறிஞ்சிப் பண்ணையின் இரண்டாவது வெளியீடாக ஜனவரி 1969-இல் வந்தது. சி.வி.-யின் மதிப்புரை இந்த நூலில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. “இன்று மலை நாட்டில் நல்ல கதைகள், கவிதைகள் படைக்கப்படுகின்றன. அவைகள் புத்தக ரூபத்தில் வராத காரணத்தால், இப்பிராந்தியத்தில் தோன்றியுள்ள இலக்கிய வளர்ச்சியைக்கூட நிர்ணயிப்பதற்கு சிரமமாயிருக்கிறது. என்று ஆரம்பிக்கும் சி.வி., இது மலை நாட்டின் புதிய எழுத்து என்று முடிக்கின்றார்.

1964 ஜூனில் நான் கொழும்பு வந்துவிட்டேன். எனவே கொழும்பு வாசியாகிவிட்ட என்.எஸ்.எம்.ராமையாவுடன் நெருக்கமாகப் பழகினேன். ஆனால், அவருடைய ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்தை’ வாசித்திருக்கவில்லை. என்னுடன் எழுத்துலகில் பிரவேசம் செய்த இன்னொருவரான சாரல் நாடனுடன் நெருக்கமான கடிதத்தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். செந்தூரன் அடிக்கடி கடிதம் கதை வீரகேசரியில் வெளிவந்திருந்தது. எண்ணி இரண்டாவது நாள் எழுதுவார் “அழகு தெரிந்தது” என்னும் என்னுடைய சிறு கதைக்குச் சுருக்கம் செந்தூரனிடம் இருந்து ஒரு போஸ்ட் கார்ட் வந்தது. நாலு வரிக்கடிதம் தான்! அந்த வரிகள் இன்னும் என் அடிமனத்தில் கிடக்கின்றன. ‘கதையை வாசித்துக்கொண்டு போகையில் ஒவ்வொரு பாராவுக்கும் உங்களை அறைய வேண்டும் போலவே இருந்தது. கடைசிப் பாரா என்னைக் கலங்க வைத்துவிட்டது. வாழ்த்துகள். உடனே எழுதினேன். விரிவாகப் பிறகு எழுதுவேன்’ என்பதே செந்தூரனின் தபாலட்டை.

அடுத்து, சாரல் ஒரு நீண்ட கடிதமே எழுதியிருந்தார். ‘முழுக் கதையையுமே கடைசி வரியில் வைத்துக்கொள்வது ஒர் அலாதிப் பாணிதான். ஒஹென்றி போல்’ என்று சாரல் நாடன் எழுதியிருந்தார்.

சாரலின் ‘பிரேத ஊர்வலம்’ ஓவியர் மூர்த்தியின் அழகான சித்திரத்துடன் தினகரனில் வெளிவந்திருந்தது. என்.எஸ்.எம். மின் தீக்குளிப்பும் தினகரனில் மூர்த்தியின் ஓவியத்துடன் பிரசுரமாகியது. இவை

பற்றி எல்லாம் நாங்கள் கலந்து பேசுவோம். கடிதம் மூலம் உரையாடி மகிழ்வோம். ராமையாவின் 'முற்றுக்கை' 'கதையில்' லயத்திலிருந்து ரோடு வரைக்கும் இறங்கும் இருபது கருங்கல் படிக்கட்டுகளும் ஐஸ் துண்டங்களாகச் சில்லிட்டு வேர்த்திருந்தன' என்று ஒரு வரி வருகிறது!

பெரியார் இரா. சிவலிங்கம் 'ஐஸ் துண்டங்களாகச் சில்லிட்டு' என்ற பிறகு, 'வேர்த்திருந்தன' என்று எழுதுவது சரியா தெளிவத்தை என்று என்னிடம் கேட்டெழுதியிருந்தார். 'அது சரியில்லை தவறு' என்பதே அவரின் தொனியாக இருந்தது. ராமையாவின் விவாசம் தெரியவில்லை. அதையும் தாருங்கள் என்றெழுதியிருந்தார் சொல்லின் செல்வர். 'ஐஸ் துண்டங்களாகச் சில்லிட்டு' என்பது வரை மண் மாத்திரமல்ல கருங்கல்கூட இப்படித்தான் ஈரளிப்பாக... என்னும் தன்மையையும் வேர்த்திருந்தது என்பது கல்லில் பொட்டுப் பொட்டாக நீர் முத்துக் கோர்த்திருப்பதற்கான உவமானமாகவும் இருக்கிறது. ஒரு புதுமாதிரியான உவமானம்' என்று அவருக்கு நான் எழுதியிருந்தேன்.

நான் ஒரு மூலையில் சாரல் இன்னொரு மூலையில், செந்தூரன், சிவலிங்கம், ராமையா என்று எங்கெங்கோ இருந்தோம். சின்னச் சின்ன விஷயங்கள் பற்றிக்கூடப் பேசினோம்; விவாதித்தோம்; வாதிட்டோம்; மகிழ்ந்தோம். ஒருவரை ஒருவர் அறிந்திருந்தோம். கண்டியில் இருந்து க.ப. சிவம் அடிக்கடி தெளிவத்தைக்கு எழுதித் தொடர்புகொள்வார். ஈழக்குமார் கடிதம் எழுதுவார். ஆனால், சி.வி. என்ற இந்தப் பெரியவர் பற்றி நான் அப்போது ஏதும் அறிந்திருக்கவில்லை. அவர் பற்றி நாங்கள் ஏதும் கலந்துரையாடியதாய் ஞாபகமும் இல்லை. நாங்கள் தமிழ் எழுத்தாளர்களாகவும், அவர் ஆங்கில எழுத்தாளராகவும் இருந்து விட்டதனால் ஏற்பட்ட தூரம் அது. நந்தியின் மாலைக்கொழுந்து பற்றி நானும், சாரலும் அடிக்கடி எழுதிக்கொள்வோம். ஆனால், சி.வி.யின் வீடற்றவன் பற்றி ஏனோ எழுதிக்கொள்ளவில்லை. விவாதிக்கவில்லை. வீடற்றவனை என்னால் வாசிக்க முடிந்தது. 'நித்தி' அதை நூலாக வெளியிட்ட பிறகே (1981).

அறுபதுகளில் 'வீடற்றவன்' தோட்ட மஞ்சரியில் வெளியிடப்பட்ட போது, ஓவியத்துக்குப் பதிலாகப் புகைப்படங்களே பாவிக்கப்பட்டன. பிந்திய நாற்பதுகளில் சீரஞ்சீவி என்னும் உண்மைக் கதைப் பத்திரிகை (இதன் ஆசிரியர் பெயரும் சிரஞ்சீவிதான்) 'மலிவான புஷ்பா தங்கத்துரைக் கதைகளை பெரிய பெரிய புகைப்படங்களுடன் பிரசுரித்து, புகைப்படக் கதைகளுக்கு ஒரு மட்டமான ரசனையுணர்வை ஏற்படுத்தியிருந்தது. 'மலர்ந்த ரோஜா', 'முதல் இரவு', 'நினைவு முகம்', 'வாடிய மலர்' என்பதாகவே இக்கதைகளின் தலைப்புகள் அமையும். புகைப்படங்களுடன்

வெளியிடப்படும் கதைகள் மேலுள்ள ஒரு வெறுப்பாலும் நான் இதை வாசிக்காமல விட்டிருக்கலாம்.

1965இல் தீபம் வெளிவரத் தொடங்கியது. நா. பார்த்தசாரதியை நான் என்றுமே ஒரு நல்ல படைப்பாளியாகக் கொண்டதில்லை. ஆனால், ஒரு நல்ல பத்திரிகையாளர் என்பதில் அபிப்பிராயபேதம் கொண்டதில்லை. தீபம் அதற்குச் சான்று பகரும். இந்திரா பார்த்தசாரதியின் 'தந்திர பூமி' தொடர் நவீனம் தீபத்தில் 1968இல் தொடங்கியது. என்.எஸ்.எம்.ராமையா தொலைபேசியில் கேட்டார்: 'தந்திர பூமி' வாசிக்கின்றீர்களா? நான் பதில் சொன்னேன் 'இல்லை! பார்த்தசாரதிகளை எல்லாம் நான் படிப்பதில்லை'. இந்திரா பார்த்தசாரதி வேறு; நா. பார்த்தசாரதி வேறு; தந்திர பூமி வாசிக்க வேண்டிய நாவல் என்று என்.எஸ்.எம். எனக்குத் தெளிவுபடுத்தினார். 'இந்திரா' என்ற தன்னுடைய மனைவியோ மகளோவினது பெயரை இணைத்துக்கொண்டு நா.பா.வே. எழுதுவதாக நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தது தவறானது என்பதை ராமையா விளங்கப்படுத்தினார். ஆனால், புகைப்படங்களுடன் வருவதெல்லாம் 'சிரஞ்சீவித்தனமான கதையாகத்தான் இருக்கும் என்ற எண்ணத்தை; அது அப்படி அல்ல; சி.வி.யைக் கட்டாயமாய் வாசிக்க வேண்டும். என்று அந்த அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் என்னைத் தெளிவுபடுத்த யாரும் இல்லாமல் போனது ஏன்?

எனக்கு மட்டும்தான் சி.வி. தூரமானவராக இருந்தார் என்பதில்லை. எங்கள் எல்லாருக்குமேதான் போலிருக்கிறது! 1964இல் தெளிவத்தையில் இருந்து கொழும்பு வந்துவிட்டதாகக் கூறினேன். அள்ளிக்கொண்டு வந்த புத்தகங்களைக்கூட அடுக்கிக்கொள்ள இடம் இல்லாமல் ஒரு சிறிய அறையில் எப்படியோ மூன்று வருடங்களை ஒட்டிவிட்டு, 1968இல் மணம் முடித்து வத்தளை ஏக்கித்தையில் தனியாக ஒரு வீட்டுத்துக் குடியேறினேன். கொழும்புக்கு வேலைக்கு வர அதிகாலையில் ஏக்கித்தை பஸ் ஸ்டாண்டில் நின்றுகொண்டிருந்தேன். ஓடுவது ஒரே ஒரு '260' பஸ். வழமை போலவே இரண்டு மூன்று பஸ்கள் விட்டாயிற்று - ஏறிக்கொள்ள முடியாமல். அப்போதுதான் அது நடந்தது. ஒருவர் என்னிடம் வந்தார். வட்டக் கழுத்துச் சட்டை, முழுக்கால் சட்டை, கையில் ஒரு தோல் பை. மெலிந்த உயரமான உருவம்.

"குட்மோர்னிங்.. என்றவர், மிஸ்டர் ஜோசப்?" என்று கேள்வித் தொனியில் கேட்டார்.

பதில் வணக்கம் கூறிவிட்டு "எஸ்" என்றேன். "தெளிவத்தை" என்றார் அதே கேள்வித் தொனியில். எனக்கு உற்சாகமாக இருந்தது. 'ஆம் ஆம்' என்று கையை நீட்டினேன். நீட்டிய கரத்தைப் பிடித்துக் குலுக்கியபடி, 'ஐ ஆம் வேலுப்பிள்ளை', என்றார்.

மலையக எழுத்துக்குள் புதிதாகப் பிரவேசித்தவர்களை அவர் இனம் கண்டு வைத்திருந்தார் என்பதையே இது காட்டுகிறது. எனக்குத்தான் அவரைத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

தெளிவத்தை என்று என்னை அவர் கண்டுகொண்ட உற்சாகம்தான் என்னுள் இருந்ததே தவிர, சி.வி. என்ற ஒரு மகத்தான படைப்பாளியை நான் கண்டு கொண்டுவிட்டதற்கான உற்சாகம் ஏதும் என்னிடம் ஏற்படவில்லை. சிவாவை, செந்தூரனை, ராமையாவை, சாரலைக் காணும்போது ஏற்படும் அந்த உற்சாகம், அந்த உணர்வு அப்போது என்னுள் எழவில்லை. இதைத்தான் 'அந்தத் தூரமாக' அந்நியமாக நான் கருதுகிறேன்.

இந்தத் தூரத்தைக் குறைத்துக்கொள்ள சி.வி. எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளே அறுபதுகளைத் தொடர்ந்த அவரின் தமிழ் எழுத்துகள். அவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதியவற்றை மற்றவர்கள் தமிழில் மொழிபெயர்த்த நாட்கள் போய்; அவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதியவற்றை அவரே தமிழ்ப்படுத்திப் பிரசுரம் செய்த காலமும் போய், தமிழில் அவரே எழுதிப் பிறகு அதை அவரே ஆங்கிலத்தில் மொழிமாற்றம் செய்யும் காலம் ஒன்றும் வந்தது. அவரின் இறுதி நாவலான 'இனிப்படமாட்டேன்.' முதலில் தமிழிலும் பிறகு ஆங்கிலத்திலும் எழுதப்பட்டது. ஆங்கிலப் படைப்பு இன்னும் பிரசுரம் பெறவில்லை. இந்த இடைவெளியைக் குறைத்துக்கொள்ள சி.வி. எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளைவிடவும் இப்படி ஒரு இடைவெளியே தெரியாமல்-இல்லாமல் செய்துவிட்ட பெருமைக்குரியவர்கள் அறுபதுகளின் பின் எழுந்த மலையக இலக்கிய கர்த்தாக்கள். சி.வி.யை அறிந்துகொள்ள; அவரை அவரது எழுத்துகள் மூலம் புரிந்துகொள்ள; அவருக்கான மதிப்பை, கௌரவத்தை அவருக்குக் கொடுக்க அவர்கள் பெரிதும் உழைத்தார்கள்-மனத்தூய்மையுடன் முன்வந்தார்கள்.

அவர் எப்போதோ எங்கெங்கோ எழுதியவற்றை எல்லாம் தேடிக்கண்டுபிடித்துப் போற்றினார்கள்.

“சி.வி.யிடம் நான் நெருங்கிப் பழகியது கிடையாது என்று கூறும் சார்ல் நாடன், தமிழகத்தில் வெளியான அவரது புத்தகங்கள் அனைத்தையும் பெறுவதற்கென்றே தனது மனைவியைத் தமிழகம் போய்வரச் செய்தேன்” என்கின்றார் - (சி.வி. சில சிந்தனைகள்-முன்னுரை)

மலையகத்தையும் மலையக இலக்கியத்தையும் என்னை நேசிக்க வைத்த பெருமை சி.வி.யைச் சாரும் என்று கூறும் அந்தனிஜீவா, தனது மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவை மூலம் 'மக்கள் கவிமணி' என்னும் பட்டமளித்து அவரைக் கௌரவித்தார்.

வருடம் மாதம் எதுவுமே இன்றி ஐம்பதுகளில் அவர் வெளியிட்ட 'கதை' என்னும் சஞ்சிகை வெளிச்சத்துக்குத் கொண்டுவரப்படுகின்றது.

1956இன் பின்; ஆங்கிலமே வேண்டாம் எனத் தூக்கி வீசப்பட்ட பின்; ஆங்கிலம் படித்து ஆங்கிலத்தில் எழுதி ஆங்கில வாழ்வு வாழ்ந்தவர்களின் நிலை பற்றித் தன்னுடைய NEW WRITING IN SRILANKA என்னும் நூலில் பேராசிரியர் D.C.R.A. GUNATILAKE இப்படிச் குறிக்கின்றார்: "DESPITE THE REGRETS OF THE ENGLISH EDUCATED CLASSES. ENGLISH WAS DISPLACED FROM ITS PRE-EMINENT POSITION AS THE OFFICIAL LANGUAGE AND THE MEDIUM OF INSTRUCTION IN SCHOOLS AND UNIVERSITIES.... THE WRITERS IN ENGLISH ARE URBAN AND ENGLISH EDUCATED. THEY ARE CONSCIOUS OF BEING ALIENATED FROM THE MASSES AND LOCAL TRADITIONS.

மக்களால் தாங்கள் அந்நியப்படுத்தப்பட்டுள்ளதை ஆங்கில எழுத்தாளர்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள். இதை நிவர்த்தி செய்துகொள்ளும் முயற்சியாகக் கிராமிய மண் மணம் கமழும் கிராம மக்களைப் பாத்திரமாகக்கொண்ட படைப்புகளைத் தர முன்வந்தார்கள் என்று எழுதுகின்றார் பேராசிரியர் குணதிலக.

சி.வி. இதற்கு அப்பாற்பட்டவராகவே இருக்கின்றதை நம்மால் உணர முடிகின்றது. சகலவிதமான இன்னல்களினதும் முதல் எதிர்ப்புக் குரலான நாட்டார் பாடல்களைத் தேடி அறிமுகம் செய்ததிலிருந்து 1952லேயே TIMES OF CEYLON ஏட்டில் இம்மக்களைப் பற்றிய கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கியது வரை. இம்மலையக மக்களைவிட்டு விலகிப் போய் விடாதவராகவே அவர் இருந்திருக்கின்றார்.

காயப்பட்ட இவர்களது வாழ்வை துயரம் தோய்ந்த குரலில் பாடி வைத்ததன் மூலம், எழுதி வைத்ததன் மூலம் இம்மக்களின் வாழ்க்கைக்கு இலக்கிய வடிவம் கொடுக்கும் முயற்சிக்கு அடித்தளமிட்டவர் என்னும் பெருமை சி.வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்களையே சார்கிறது.

ஒரு தொழிற்சங்க முன்னோடியான கோ. நடேசய்யர் பற்றியும், இன்னுமொரு தொழிற்சங்கவாதியான சி.வி. வேலுப்பிள்ளை பற்றியும் இந்த இலக்கிய வரலாற்றுக் கட்டுரையில் இவ்வளவு எழுத முடிந்த எனக்கு இன்றைய பெருந்தொழிற்சங்கங்களின் இலக்கியப் பங்குப் பணிகள் பற்றி ஏதும் எழுத முடியாதிருப்பது மிகுந்த சங்கடமாகவும், வேதனையாகவும் இருக்கிறது. மக்களின் எழுச்சிக்கு உந்து சக்தியாக அமைவது அம்மக்களிடையே தோன்றும் இலக்கியங்கள். மக்களிடையே இலக்கிய ஆர்வமும், எழுத்தாக்கங்களும் தோன்ற முக்கியமானது அவர்களின் கல்வி. கல்வி கொடுக்கப்படாமல் காலங்காலமாய்க் கண்கள் குத்தப்பட்டுக் குருடர்களாகவே இவர்கள் வைக்கப்பட்டிருந்ததைக்கூடக் கண்டும் காணாதது

போல் இருந்ததுமல்லாமல், படித்தவர்கள் எதைச் சாதித்தார்கள், ஓடிப்போவதைத் தவிர என்றும்; எழுதியவர்கள் என்னத்தைக் கிழித்தார்கள் ஏட்டைக் கெடுத்ததைத் தவிர என்றும்; எழுதத் தெரியாத, படிக்கத் தெரியாத, படிக்காத மக்களின் சக்தியே அவர்களின் ஒற்றுமையே எமது பலம் என்றும் முழங்கியவர்கள்; வெகு அண்மைக்காலம் வரைக்கும் இம்மக்களின் கல்வி பற்றி அக்கறை காட்டாமலே இருந்தார்கள். 'தொழிற்சங்கம் என்பது தொழிலாளர்களின் தொழிற் பிரச்சினைகள் சம்பந்தப்பட்டதே' என்னும் அவர்களது நிலையில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டு, கல்வி சம்பந்தமான விஷயங்களிலும் அக்கறை காட்டத் தொடங்கியது மிகவும் தாமதமாகவே தான்.

கல்வி பெறுவதற்கு வாய்ப்புப் பெற்ற ஒரு சில புத்தி ஜீவிகளின் பேச்சுகள், பிரச்சாரங்கள் உரத்து ஒலிக்காமலும், அரசியல் மேலாதிக்கத்தினால் அமுக்கப்பட்டும் போய்விடுகின்ற காரணத்தால் இம்மக்கள் கூட்டத்தின் உணர்வுகள் எழுப்பப்படாமலே இருந்தன.

அரசியல் சமூக உணர்வு கொண்ட மலையகத்தின் படித்த இளைஞர்கள் இம்மக்களின் உள்ளுணர்வுகளைத் தட்டி விழிப்பேற்படுத்தத் தவறவில்லை. 'ஓஹோவென்றெழுந்தது பார்புகப் புரட்சி' என்று பாரதி கூறியதுபோல் இல்லாவிட்டாலும், அரசியல் விழிப்புணர்வு எழுச்சி எல்லாம் சிறுகச் சிறுக ஏற்பட்டுக்கொண்டேதான் இருக்கின்றன. தங்களது சமூகத்தை மதிக்கவும், அதைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளவும்; அதன் குறைபாடுகளை உணர்ந்து அவற்றை அகற்றவும் தங்களது சமூகம் பற்றிய சிந்தனை அவசியமாகிறது. இந்தச் சிந்தனையை ஏற்படுத்தும் சக்தி மலையக இலக்கியத்துக்கிருக்கிறது. குறிப்பாக மலையகச் சிறுகதைகளுக்கே இருக்கிறது.

இந்தச் சிந்தனையை ஏற்படுத்தும், அல்லது தோற்றுவிக்கும் கூட்டம் சிறியதாக இருப்பதால், வெகு ஜன ஆதரவைப் பலமாகக் கொண்டவர்கள் இவர்களைப் புறக்கணித்து விடலாம்; ஒதுக்கி விடலாம்; அசட்டையாக விட்டு விடலாம். ஆனால் இப் புது சக்தியின் தாக்குதலுக்கு எதிர் நிற்க முடியாமல் சரிந்து விடும் நாட்களை அண்மிக்கவே அவ்வொதுக்கல்களும் அசட்டையும் புறக்கணிப்பும் வழிசமைக்கும் என்பதையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

61 முத்தை ஆயுதமாகக் கொண்ட அறிவு ஜீவிகளின் கௌரவமான ஓர் இலக்கிய முயற்சியாக கே. சீனிவாசன் என்ற லட்சியவாதியின் கனவான மணிக்கொடி 1933ஆம் வருடம் செப்டம்பர் மாதம் தனது இலட்சியப் பயணத்தைத் தொடங்கியது. மணிக்கொடியில் சிறுகதை எழுதிய ஒருவரும் மலையகச் சிறுகதை முன்னோடியாகத் திகழ்கின்றார் என்பது எவ்வளவு மகிழ்வான செய்தி.

தமிழ்ச் சிறுகதையின் கொடுமுடிகளாகய்த் திகழ்ந்த புதுமைப்பித்தன், பிச்சமூர்த்தி, கு.ப.ரா., மௌனி என்று எல்லாருமே மணிக்கொடிக்கு முழுவினர்தான். என் கையில் மணிக்கொடியில் எழுதியிருப்பதே ஒரு மகுடம்தான். ஒரு பெருமைதான்! அந்த மகுடத்தைச் சூடிக் கொண்டவர், மணிக்கொடியில் சிறுகதை எழுதியவர் என்னும் பெருமை பெற்றவர் மலையகத்தின் மூத்த எழுத்தாளரும், சிறுகதை முன்னோடியுமான கே. கணேஷ் அவர்கள்தான்.

மலையகத்தின் மூத்த எழுத்தாளர் கே. கணேஷ் அவர்கள் மணிக்கொடியில் இரண்டு சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். 'ஆசாநாசம்' என்பது ஒன்று 'மகாசக்தி' என்பது மற்றது.

தீவிர இடதுசாரிக் கொள்கையுடையவரான கே. கணேஷ் ஒரு கவிஞராகவே எழுத்துலகில் பிரவேசம் செய்தார். அதுவும் தனது பன்னிரண்டாவது வயதில். இலங்கையிலிருந்தல்ல, படிக்கப்போன இடத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து! ஏதோ ஒரு பத்திரிகையில். அல்ல; தானும் ஒரு சில நண்பர்களும் சேர்ந்து வெளியிட்ட தங்களது பத்திரிகையில் ஆம் மதுரை தமிழ்ச்சங்கத்தில் தமிழ் படித்துத் தன் மகன் பண்டிதராக வேண்டும் என்னும் அவாவில் பெற்றவர்கள் அங்கே அனுப்ப, இவருக்கோ திரு.வி.க.வின், தமிழை விடவும் தமிழ் இலக்கியத்தில் கருத்துப் புரட்சி செய்த ப. ஜீவானந்தம் அவர்களின் நெருங்கிய நண்பரும் சிறந்த பேச்சாளரும், ஜனசக்தியின் ஆசிரியர் குழுவைச் சேர்ந்தவருமான மாயாண்டி பாரதியின் நட்பு பிடித்திருந்தது. சக்திதாசன் சுப்ரமண்யம், கே. ராமநாதன், மாயாண்டி பாரதி ஆகியோர் சேர்ந்து சென்னையிலிருந்து வெளியிட்ட லோகசக்தியின் தயாரிப்பு வேலைகளில் தன்னையும் ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். லோகசக்தி முதல் இதழிலேயே கலாநேசன் என்னும் புனைபெயரில் இவருடைய கவிதை வந்திருந்தது. அப்போது இவருக்கு வயது பன்னிரண்டு.

நவசக்தியிலும் அடிக்கடி இவருடைய படைப்புகள் இடம் பெற்றன.

கே. ஏ. அப்பாஸ், முல்க்ராஜ் ஆனந்த், பிரேம்சந்த் போன்றவர்களுடனும்; புதுமைப்பித்தன், பிச்சமூர்த்தி, கு. ராஜகோபாலன்

போன்றோருடனும் பழகியவர் கணேஷ். இந்தப் பழக்கத்தின் நெருக்கம் காரணமாகவே அப்பாஸ் ஆகியோருடன் இணைந்து முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைத் தொடங்கினார். குயிலன், தமிழ்ஒளி, தி. க. சி. ஆகியோர் கைகோர்த்து நின்றனர். தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மட்டுமன்றி, இந்திய எழுத்தாளர்கள், வெளிநாட்டு எழுத்தாளர்கள் என்று சகலருடனும் பழகி, சகலரையும் நண்பர்களாக்கிக் கொண்டு சகலருடனும் கடிதத் தொடர்பும் கொண்டுள்ளவர் இவர்.

அம்பிட்டியவில் 2.3.1920இல் பிறந்த இவர் கண்டி புனித அந்தோனியார் கல்லூரியிலும், மதுரை தமிழ்ச்சங்கத்திலும், திருவையாறு ராஜா கல்லூரியிலும் (RAJHA COLLEGE OF ORIENTAL STUDIES-THIRUVAIYAR) கல்வி கற்றவர்.

கல்லூரிப் படிப்பைவிட கலை இலக்கிய உலகில் அவர் கற்றுத் தேர்ந்த பாடங்களே இன்றும் அவரைப்பற்றி பேசிக் கொண்டிருக்கும் ஓர் உயர்வைக் கொடுத்துள்ளது. இந்த எண்பது வயதிலும் ஓர் இளைஞனைப் போன்ற சுறுசுறுப்புடன் இலக்கிய உலகில் இயங்கும் உணர்வினைக் கொடுத்துள்ளது

அமரர் சி.வி. வேலுப்பிள்ளைகூடத் “தனது புதுமை இலக்கியம் என்னும் மாவலியின் கட்டுரையில் சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் பத்மாஜினி என்னும் ஆங்கிலக் கவிதை நாடக நூலும், கே. கணேஷ் தமிழில் மொழிபெயர்த்த முல்க்ராஜ் ஆனந்தின் ஆங்கில நாவலும் மலையகத்திலிருந்து வெளிவந்தன” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். கே. கணேஷ் மொழிபெயர்த்த முல்க்ராஜ் ஆனந்தின் UNTOUCHABLES என்னும் நாவல் 1947இல்தான் வெளிவந்தது. அதற்கு முன்பாகவே தன்னுடைய இலக்கியப் பணிகளைக் குறிப்பிட்டுக் கூறும் அளவுக்குச் செய்திருப்பவர் கே. கணேஷ்.

1932லேயே எழுதத் தொடங்கி, ‘இளைஞர் காங்கிரஸ்’ என்னும் அமைப்பை உருவாக்கி, ‘லோகசக்தி’ என்னும் முற்போக்குச் சஞ்சிகை வெளியீட்டில் பங்கேற்று, முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைத் தமிழகத்தில் ஸ்தாபித்து இலங்கை திரும்பினார்.

ஐப்பான் சக்ரவர்த்தியின் பிறந்தநாள் விழாவுக்கான அகில உலகக் கவிதைப் போட்டியில் பங்குபெற்று-பரிசு பெற்று, சக்ரவர்த்தி ஹீரோ ஹிட்லோவிடம் விருது பெற ஐப்பான் நாட்டுக்கு அழைக்கப்பட்டது வரை அடுக்கடுக்காக எத்தனையோ இலக்கியப் பணிகள் அவரது எழுத்துப் பயணத்தில் முத்திரை பதிக்கின்றன.

“இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் ஈழத்தின் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியும்” என்பது பற்றிய ஒரு வரலாற்று நோக்குக் குறிப்பெழுதிய பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

1946இல் இச்சங்கம் தோன்றுவதற்குக் காரணமாய் இருந்தோர். அக்காலத்தில் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கிய உறுப்பினர்களாக இருந்த கே. ராமநாதன், கே. கணேஷ் ஆகியோரே. இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உந்துதலையும் ஆற்றுப்படுத்தலையும் அடிக்கல்லாகக் கொண்டு இந்தியாவில் கே. ஏ. அப்பாஸ் முதலியோரின் தலைமையில் தோன்றிய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் போன்று ராமநாதனும் கணேசும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைத் தோற்றுவித்தனர் (புதுமை இலக்கியம், தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டு மலர்-1975).

இதே 46இல்தான் இதே கே. ராமநாதனும், கே. கணேஷும் சேர்ந்து “பாரதி” என்னும் முற்போக்குச் சஞ்சிகையையும் வெளியிடத் தொடங்கினார்கள்.

1934லிருந்து 1943 வரை தினமணியின் ஆசிரியராகச் கம்பெனியை செல்வாக்குடன் இருந்த டி.எஸ். சொக்கலிங்கம், நவயுக பிரசுராலயம் என்னும் பதிவுச் செய்து மணிக்கொடியை அதில் இணைத்தார். பி.எஸ். ராமையாவுக்குப் பதிலாக ப.ராமசாமி என்பவரை ஆசிரியராக்கினார். இதுவே மணிக்கொடியின் இறுதிக்கால கட்டம். மணிக்கொடியின் ஆசிரியர் பொறுப்பேற்ற ப. ராமசாமி 1938 இறுதியில் இலங்கை வந்தார்.

சந்தா சேர்க்க வரும் பெரும்பாலான தமிழகப் பத்திரிகை ஆசிரியர்களைப்போல் கொழும்பையும் யாழ்ப்பாணத்தையுமே குறி வைக்காமல் மலையகத்துக்கும் விஜயம் செய்தார் ப. ராமசாமி.

அன்றைய தமிழகத்து எழுத்தாளர்கள் பலருடனும் பழக்கமும், நட்பும், உறவும், தொடர்பும் கொண்டிருந்த மலையகத்தின் முன்னோடி எழுத்தாளர் கே. கணேஷின் ஒத்துழைப்பு ப.ரா.வுக்குத் தேவையாக இருந்தது. பெரி. சுந்தரம் அவர்களின் கடிதத்துடன் தன்னைத் தேடி வந்த ப.ரா.வை வரவேற்று உபசரித்து, மலையகத்தைச் சுற்றிக் கூட்டிச் செல்லும் பொறுப்பை மகிழ்வுடன் ஏற்றுக் கொண்டவர் திரு. கே. கணேஷ். இலங்கைச் சுற்றுலா பற்றிய தனது மணிக்கொடிக் கட்டுரையில் மலையக விஜயம் பற்றியும் கே. கணேஷின் நட்புறவான ஒத்துழைப்புப்பற்றியும் ப.ரா. விரிவாகவே எழுதி உள்ளார். மணிக்கொடியில் சிறுகதைகள் எழுதியவர் என்பது மட்டுமல்லாமல், அதன் இலக்கியப் பயணத்தின் எல்லையை மலையகம் வரைக்கும் விரிவுபடுத்திய பெருமையும் கே. கணேஷ் அவர்களையே சார்ந்தது.

தினமணி 1994இல் வைர விழா கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தபோது, சுபமங்களாவின் ஆசிரியர் அமரர் கோமல் சுவாமிநாதன் இலங்கை வந்திருந்தார். தன்னுடைய இலக்கிய விஜயத்தை மலைநாட்டுப் பக்கமும் திருப்பி இருந்தார். கொழும்பு, மலையகம், மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம்

என்று பலவித சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் கோமலின் இலங்கை விஜயத்தை ஒரு பரிபூரண இலக்கிய விஜயமாக்கிக் கொடுத்த தேசியக் கலை இலக்கியப் பேரவையின் பணி பாராட்டுக்குரியது.

தன்னுடைய மலையக விஜயம் பற்றி நிறையவே எழுதியுள்ளார் கோமல். கணேஷைக் கண்டது பற்றி அவர் எழுதியுள்ள வரிகள். கணேஷையும் மணிக்கொடியையும் பற்றி எழுதுகையில் என் மனத்தில் எழுகின்றன.

மலையக இலக்கியத்தின் முன்னோடி கே.கணேஷ், அவர் இருக்குமிடம் கண்டிக்கு அருகிலுள்ள தலத்து ஓயா. அவருடைய வீட்டுக்குச் சென்றபோது கிராம ஊழியன் இதழ்களையும் மணிக்கொடி பைண்டிங்கையும் பார்க்கக் கொடுத்தார்... என்றெழுதுகின்றார் கோமல். சுபமங்களா ஆசிரியர் சாமான்யமானவர் அல்ல. கோமல் சுவாமிநாதன் போன்ற ஒருவரே பார்த்து வியந்து போய், “இதை நான் பார்த்துவிட்டுத் தரலாமா?” என்று கேட்டுக் கொண்டுபோகும் அளவுக்கு இலக்கியச் சுரங்கங்கள் மலையகத்தில் இருக்கின்றன என்பது மகிழ்வாக இருக்கிறது. இந்தச் சுரங்கங்களை நம்மவர்கள் யாரும் தோண்டிப் பார்க்கத் துணியவில்லையே. ஏன்? முன்வரவில்லையே ஏன்? இவர்களிடம் என்ன இருக்கப்போகிறது என்னும் அசட்டைதான் காரணமா என்பதை நினைக்கையில் வேதனையாகவும் இருக்கிறது.

லண்டனில் இருந்து இலக்கிய ஆர்வலர் பத்மநாப அய்யர், இலங்கை விஜயத்தின்போது கணேஷைச் சந்திக்கத் தவறிவிடாதீர்கள் என்று எழுதி இருந்தார் என்றும் எழுதுகின்றார் கோமல் (இலங்கை இலக்கியப் பயணம் சுபமங்களா, மே-1994).

மணிக்கொடி பற்றித் தானும் கேள்விப்பட்டதுடன் சரி என்று கூறித் திருப்பித் தந்துவிடும் உத்தரவாதத்துடன் மணிக் கொடி பைண்டிங்கை கேட்டு வாங்கிச் சென்றார் கோமல் என்று அப்போதே கணேஷ் என்னிடம் கூறினார்.

1946 ஜனவரியில் ‘பாரதி’ முதல் இதழ் வந்தது. பத்திரிகை என்றதுமே குமுதம் முதல் ராணி வரையிலான சமூகப் பொறுப்புணர்வற்ற வியாபாரத்தையே முழு நோக்கமாகக்கொண்ட நாலாந்தரப் பத்திரிகைகளே நம் கண்முன் தோன்றக்கூடும். ஆனால் தமிழ்ப் பத்திரிகையின் ஆரம்பம் இப்படியானதாக இருக்கவில்லை. பத்திரிகைகளுக்கென்று சில லட்சியங்கள் இருந்தன. படிப்பறிவுள்ள சமூகத்தின் ஒரு பகுதியினருக்குப் புதிய சிந்தனைகளை எடுத்துச் சொல்வதையே இவை தம் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன. இவை கடைக்குக் கடை தொங்கவில்லை. பெரும்

வியாபார ஸ்தாபனமாக இயங்கவுமில்லை. அற்ப ஆயுளைக் கொண்டதாகவும் இன்றைய இலக்கிய சிறு சஞ்சிகையைப்போல் சந்தாதாரர்களின் தயவிலேயே தங்கள் பொருளாதாரத் தேவைகளைச் சமாளித்துக் கொண்டு தங்களது வட்சியங்களுக்காகவே உயிர் வாழ்ந்தன என்று வேதசகாய குமார் தன்னுடைய தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் கூறுவது அனைத்தும் பாரதிக்கும் பொருந்தியே இருக்கிறது.

1946 ஜனவரியில் இருந்து 1948 ஜனவரி வரையிலான இரண்டு வருட இடைவெளியில் ஆறு இதழ்களை வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள் கே.ராமநாதனும் கே. கணேஷும். இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கிய உறுப்பினர்களான இவர்கள் இருவரும், தங்களுடைய அரசியல் நிறம் தங்களுடைய பத்திரிகையில் துல்லியமாகத் தெரிய வேண்டும் என்பதற்காகவே அதற்குப் 'பாரதி' என்று பெயர் சூடி மகிழ்ந்தனர்.

தமிழ்ச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் முற்போக்குக் கொள்கைப் பிரச்சாரத்துக்கென வெளிவந்த முதல் முற்போக்குச் சஞ்சிகை என்னும் பெருமை பாரதிக்கே உரியது.

என்னுடைய அரசியல் வர்ணம் எனது ஏட்டுக்கு வந்துவிடக்கூடாது; இது ஒரு கம்யூனிஸ்ட் ஏடு என்று யாரும் சொல்லிவிடக்கூடாது என்பதில் வெகு கவனமாயிருந்த விஜயபாஸ்கரனின் சரஸ்வதி பற்றிப் பேசும் முற்போக்குக் குழுவினர்.....

அரசியலை இழுத்து இலக்கியத்தில் போடமாட்டோம் என்று திட்ட வட்டமாகவே கூறிய 'மறுமலர்ச்சி' பற்றிப் பேசிய முற்போக்கு விமர்சகர்கள், முற்போக்குக் கொள்கைகளுக்கு அனுசரணையாகவும் இன்னும் அழுத்திச் சொல்லப்போனால் அதற்காகவே என்றும் வெளிவந்த பாரதி பற்றி ஏனோ மௌனமாகவே இருந்து விட்டனர். இரண்டு வருடத்தில் ஆறு இதழ்கள் மட்டுமே வந்து அற்ப ஆயுளில் மடிந்து போனதால், அவர்களின் மேலான பார்வைகளுக்கு இந்தப் பாரதி இதழ்கள் கிடைக்காமல் போயிருக்கலாம்.

தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கும் பத்திரிகைகளுக்கும் எப்போதுமே ஒரு நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. மலையகச் சிறுகதை வரலாற்றின் முதல்வர்களாக, முக்கியஸ்தர்களாக, மூலவர்களாக நான் இதுவரை சுட்டிக்காட்டிய இம்மூவருமே பத்திரிகை ஆசிரியர்களாக, பத்திரிகை வெளியிட்டவர்களாக, பத்திரிகைகளுடன் நெருக்கமான தொடர்புடையவர்களாகவே இருந்திருக்கின்றனர்.

மணிக்கொடி, வீரகேசரி, தேசாபிமானி போன்ற பத்திரிகைகளில் சிறுகதை எழுதிய கே.கணேஷ், தான் நடத்திய பாரதி இதழ்களில் ஒரு கதைகூட எழுதவில்லை என்பது வியப்பாகவே இருக்கிறது. சி.வி.யின் கதையில் "பசி" என்ற சிறுகதையை எழுதியிருக்கும் கே.ராமநாதன் ஆங்கிலத்தில் எழுதிப் பழக்கப்பட்டவர். நவசக்தியில் கூடுதலான படைப்புப் பணிகள் செய்தவர். பாரதியின் இணையாசிரியரான இவர் பாரதியில் சில சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கின்றார். இவருடைய கதைகள் எதுவுமே ஒரு சிறுகதை ஆசிரியர் என்னும் தகுதியை இவருக்குத் தரவில்லை.

கதையில் வந்துள்ள 'பசி' இந்தியாவில் இந்து, முஸ்லீம் கலவரங்களை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு இலங்கையைக் களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. பாரதியில் வந்துள்ள 'அகதி', 'மண் வெட்டிச் சிப்பாய்' போன்ற கதைகள் வெறுமனே கம்யூனிசப் பிரச்சாரம் செய்யும் கட்டுரைகளாக அமைந்து விடுகின்றன.

தேயிலைப் புதர்களில் தங்கம் விளைகிறது என்று ஆசை வார்த்தை காட்டி, தோட்டத்தில் உழைக்கக் கூட்டிச் செல்லப்பட்ட ஒருவன், அடிமைப் படுத்தப்பட்ட ஒருவன், தோட்டத்துரைமாரின் அராஜகங்களை எதிர்த்து சங்கம் மூலம் பலம் பெற்று சாவை வெல்ல முன்வருகின்றான். அஸாமில் உள்ள தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்வைச் சித்தரிக்கும் ஆங்கில நாவல் முல்க்ராஜ் ஆனந்தின், இரண்டு இலையும் ஒரு மொட்டும். "TWO LEAVES AND A BUD" என்னும் நாவல். இந்த நாவலின் தமிழ் மொழிப்பெயர்ப்பு பாரதி வெளியீடாக விரைவில் வெளியிடப்படும் என்றும் மொழி பெயர்ப்பாளர் கே.ராமநாதன் என்றும் ஒரு குறிப்பு பாரதியின் ஐந்தாவது இதழில் இருக்கிறது.

'பாரதி பப்ளிகேஷன்ஸ்' மூலம் சில அரிய நூல்களை வெளியிடும் ஆவல் இவர்களுக்கு இருந்திருக்கிறது என்பதையே இவைகள் காட்டுகின்றன.

1991இல் வெளியிடப்பட்ட தேசியத் தமிழ் சாகித்திய விழா சிறப்பு மலரில் 'மலையகத்தில் சிறுகதை' என்னும் எனது கட்டுரை வெளி வந்திருந்தது. அதில் ஓர் இடத்தில் நான் இப்படிக் குறித்துள்ளேன். 'இலக்கிய எழுத்தும், எழுத்தாளர்கள், எழுத்தாளர் அமைப்புகள், சஞ்சிகைகள் மொழி பெயர்ப்புகள் என்று சகல வழிகளிலும் இலக்கியத்துடன் தன்னை இறுக்கமாகப் பிணைத்துக்கொண்ட கே.கணேஷ் அவர்கள், மலையக இலக்கியம் பொறுத்தவரையில் அந்நியப்பட்டே இருந்து விட்டார் என்பது வருத்தத்துடன் மனங்கொள்ளத் தக்கது' என்பதே அக்குறிப்பு.

இப்படி எழுதிய பின், நான் ஒருதடவை அவரிடம் கேட்டேன்: முல்க்ராஜ் ஆனந்தின் "UNTOUCHABLES" நூலுக்குப் பதிலாக "TWO LEAVES AND A BUD" என்ற நாவலை நீங்கள் பெயர்த்திருக்கலாமே என்று. அஸ்ஸாமின் தேயிலைத் தோட்டம் பற்றியதுதான் இந்த நாவல் என்றாலும், நமது பெருந்தோட்ட மக்களின் அவல வாழ்வில் இருந்து வேறுபட்டதாக இருக்கவில்லை. மலேஷிய நாட்டின் பெருந்தோட்ட மக்கள் பற்றிய படைப்புகளும் நம்முடையவைகளைப் போலவே இருக்கின்றன என்பது கண்கூடு. லயம், பீலிக்கரை, கங்காணி, கணக்கப்பிள்ளை போன்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்களில்கூட ஒற்றுமை இருப்பதாக வியக்கின்றார் பேராசிரியர் இரா. தண்டாயுதம் அவர்கள்.

ஆகவேதான் இந்த TWO LEAVES AND A BUD நாவலை கணேஷ் அவர்கள் மொழிபெயர்த்திருந்தால் மலையக வாழ்வின் அவநிலைக்குள்ளும் தன் எழுத்துமூலம் சுவடிட்டிருக்கலாமே என்னும் நியாயமான ஆவல் எனக்கு.

'உலகப் பிரசித்தி பெற்ற முல்க்ராஜ் ஆனந்த் அவர்களின் பிரியப்படியே தான் "UNTOUCHABLES" நூலை மொழிபெயர்த்ததாகவும், TWO LEAVES AND A BUD நாவலை கே.ராமநாதன் தானே முன்வந்து மொழி பெயர்க்கச் சம்மதித்ததாகவும் ஆங்கிலத்தில் நிறையவே படைப்புகள் செய்த இன்னொரு பிரசித்தமான எழுத்தாளரான டி. ராமநாதன் முல்க்ராஜ் ஆனந்தின் "COOLY" என்னும் நாவலை மொழிபெயர்ப்பதாகவும் முடிவாயிற்று. ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக மற்ற இரண்டு மொழி பெயர்ப்புகளும் நிறைவு பெறவில்லை' என்று கே. கணேஷ் கூறினார்.

1940களின் நடுப்பகுதியில் இலங்கை வந்த முல்க்ராஜ் ஆனந்த் கே.கணேஷைச் சந்திக்கின்றார். அகில இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் என்னும் ஓர் அமைப்பை நிறுவுவது பற்றி அவருடன் கருத்துப் பரிமாறிய கணேஷ், முல்க்ராஜ் ஆனந்த் முன்னிலையில் இந்த எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஆரம்பித்தார். இலங்கையின் சகல எழுத்தாளர்களையும் ஒன்றிணைக்க வேண்டும் என்னும் கணேஷின் ஆவல் போற்றுதற்குரியது.

எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைவராக சுவாமி விபுலானந்தரும், உபதலைவராக மார்டின் விக்கிரமசிங்கவும் பொறுப்பேற்றனர். கலாநிதி சரத் சந்திரவும் கே. கணேசும் இணைச் செயலாளர்களாகப் பொறுப்பேற்றனர்.

எழுத்தாளர்கள் அனைவருடனும் கே. கணேசுக்கிருந்த அருமையான தொடர்பு, சக எழுத்தாளர்களுக்கு இவர்மேல் உள்ள மதிப்பு, குறுகிய இடைவெளிக்குள் இச்சங்கம் அமைக்க எழுத்தாளர்களை ஒன்று திரட்டிய ஆற்றல், எழுத்தாளர் சங்கம் உருவாக்கிய பாங்கு ஆகிய அனைத்தும்

முல்க்ராஜ் ஆனந்துக்கு நன்றாகப் பிடித்திருந்தது. தன்னுடைய "தீண்டத்தகாதவன்" நாவலைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்கும் பணியினை கணேஷிடம் ஒப்படைத்தார். TWO LEAVES AND A BUD கே. ராமநாதனிடம் கையளிக்கப்பட்டது தமிழ்மொழி மாற்றத்துக்காக.

"தேயிலைத் தோட்ட வாழ்வு பற்றி எழுத எப்படி எண்ணம் வந்தது?" என்னும் கேள்விக்கு முல்க்ராஜ் ஆனந்தின் பதிலாய் அமைந்ததுதான் "இலங்கையில் இருந்து நாடு கடத்தப்பட்ட ஆங்கிலேயரான 'BRACE GIRDLE' என்பவரை லண்டனில் சந்தித்ததால் ஏற்பட்ட அனுபவம் அவர் சொன்ன சோகக் கதைகளும்" என்பது.

ஓவியக்கலை பயின்றவரான பிரேஸ்கேர்டில். தோட்டத்தில் துரையாய் தொழில் புரிய லாயக்கற்றவர் என்பது அவருடைய இளகிய மனத்தினால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது. துரைத்தனம் செய்யத் தெரியாத ஒருவரால், தொழிலாளர்கள்மேல் பரிவு காட்டும் ஒருவரால் எப்படி தோட்டத்தில் துரையாக இருக்க முடியும்? கம்யூனிசக் கொள்கைப் பிடிப்பும் முதலாளித்துவ எதேச்சதிகார எதிர்ப்பும் கொண்ட இவர் தொழிலாளர் பக்கம் சார்ந்து துரைமார்களுக்கு எதிராக மேடையிலும் பேசிவந்தார். இடதுசாரி அரசியல் வாதிகளின் நண்பராகிவிட்ட பிரேஸ்கேர்டிலை ஆங்கிலேய அரசு இலங்கையில் இருந்து நாடு கடத்தியது.

கலையுணர்வு மிக்கவரான இவர் லண்டனில் கலை இலக்கியக் குழுவினருடன் தொடர்புடையவராய் இருந்தார். தன்னுடைய எழுத்தால் பிரபல்யமடைந்திருந்த முல்க்ராஜ் ஆனந்தின் அறிமுகமும் நட்பும் கிடைத்தது. TWO LEAVES AND A BUD நாவலின் உதயத்துக்கான கருவும் கிடைத்தது. தேயிலைத் தோட்டம் பற்றிய நாவல் எழு. இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டம் சம்பந்தப்பட்ட ஒருவரே காரணமாய் இருந்துவிட்டது மகிழ்வான செய்திதான்.

NEW WRITING ஏடுகளைப் பார்க்கப் பார்க்க இப்படி ஓர் இதழைத் தமிழில் வெளியிட்டால் என்ன என்னும் எண்ணம் தோன்றிக்கொண்டே இருந்தது. ஆங்கிலத்தில் இப்படி அருமையான ஓர் ஏடு வருகிறதே என்ற எண்ணமும் ஏக்கமும்-தமிழில் இப்படி ஒன்றைப் போட்டால் என்ன என்னும் ஆர்வமுமே 'பாரதி' என்ற ஏட்டின் உதயத்துக்கான காரணிகள்.

இலக்கிய ஆர்வம் என்பது மட்டுமன்றி இலக்கிய நோக்கம் பற்றிய சிந்தனையுடனும் வெளிவந்த ஏடு பாரதி. 'NEW WRITING' என்பதன் வெளிப்படை அர்த்தமான 'புதிய எழுத்து' அல்லது 'நவீன எழுத்து' என்பதுபோல் அமையாமல், சொல் புதிது சுவை புதிது என்று சொன்ன

பாரதியை நினைவுபடுத்தும் விதத்தில் அமைந்துவிட்டது பாரதி என்னும் பெயர்.

“சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும் கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொண்டிங்கு சேர்த்திடுவீர்” என்று ஒரு ஆர்மி கமாண்டரைப்போல் ஆக்ஷை பிறப்பித்தவன் அல்லவா அவன்.” அதே அணியில் நின்ற கணேஷ் அவர்களும் தமிழைச் சிறைமீட்ட பாரதியின் சேவையே எங்களது இலட்சியமும் என்று முதல் இதழ் தலையங்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆண்டுச் சந்தா ஆறு ரூபாய் தனிப்பிரதி அரை ரூபாய் என்னும் அறிவித்தலுடன் 1946 தையில் மலர்ந்த பாரதியில் கதை, கட்டுரை, கவிதை, ஓவியங்கள் ஆகியவற்றைப் பாரதி வரவேற்கிறது. பிரசுரிக்கப் படுபவைக்கு சன்மானம் வழங்கப்படும் என்னும் குறிப்பும் இருக்கிறது. விஷயங்களைத் தானமாகப் பெற்றுக்கொள்ள முயலாமல் எழுத்தாளர்களைக் கனம் பண்ண வேண்டும் என்னும் ஒரு கௌரவமான இலக்கியப் பண்பையும் முன் வைக்கிறது பாரதி. கொடுத்தார்களா இல்லையா என்பதல்ல முக்கியம். கொடுக்க வேண்டும் என்னும் மனம் இருந்ததும் அதை வெளிப்படையாக அறிவிக்கும் தைரியமும் இருந்தது பத்திரிகை வெளியீட்டாளர்களின் பண்பாக அது இருக்க வேண்டும் என்பதையும் பாரதி சுட்டிக் காட்டியது.

இது போன்ற சிறுசஞ்சிகைக்கு எழுதுகிறவர்கள் சன்மானம் எதையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. அதை ஒரு சேவையாக-அர்ப்பணிப்பாக அவர்கள் கருதினார்கள். அதுவே ஓர் இலக்கியக் கௌரவம். இலக்கியப் பண்பு, என்றும் அவர்கள் எண்ணி மகிழ்ந்தார்கள்.

மணிக்கொடி வெளிவந்தபோது மிகவும் பதற்றப்பட்ட பத்திரிகை ஆனந்தவிகடன். மணிக்கொடி முதல் இதழ் வெளிவந்ததும் ஆனந்த விகடன் ஆசிரியராக இருந்த ‘கல்கி’ கிருஷ்ணமூர்த்தி மணிக்கொடி அலுவலகத்துக்குச் சென்று வாழ்த்துக் கூறியதாக பி.எஸ்.ராமையா எழுதுகின்றார். NEW WRITING ஆசிரியர் கூறியதைப்போல் எவ்வளவு காலத்துக்கு நிற்கப் போகின்றீர்கள் என்னும் மறைமுக முணுமுணுப்பே இந்த வாழ்த்துக் கூறலின் உள்அர்த்தமாகவும் இருந்திருக்கலாம். யார் கண்டார்கள்?

ஆனந்த விகடனுக்கு எழுதுகிறவர்களுக்கு அப்போதே ஐம்பது ரூபாய் அன்பளிப்பு வழங்கப்பட்டது. அந்த முப்பதுகளில் 50 ரூபாய் என்றால் லேசப்பட்ட காசா?

இருந்தும் மணிக்கொடியில் எழுதிய இலக்கியவாதிகள் மணிக்கொடியில் எழுதினால் ஐந்து ரூபாய்கூடக் கிடைக்காது என்று தெரிந்திருந்தும் கூட

மணிக்கொடியிலேயே எழுதினார்கள் என்பது எதைக் காட்டுகிறது! அவர்களுடைய இலக்கிய அர்ப்பணிப்பை அல்லவா?

எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கு ஐம்பது ரூபாய் என்னும் ஆனந்தவிகடனின் அன்பளிப்பு. இலக்கியவாதிகளைக் கனம் பண்ணுவதல்ல. எழுத்தாளர்களை வசீகரிக்க முயலும் ஒரு விளம்பரம் மட்டுமே. வியாபாரத்துக்குயிர் விளம்பரம்தானே! ஆனந்தவிகடன் போன்ற பெரும் பத்திரிகைகள் வியாபாரம்தானே செய்தன. ஆனால் கொடுத்தே இல்லாவிட்டாலும் கூட சன்மானம் கொடுக்கப்படும் என்னும் பாரதியின் அறிவிப்பு விளம்பரம் அல்ல. உள்ளத்தின் உண்மை ஒளியால் எழுத்திலே விழுந்த பண்பின் ஒளி.

முப்பதுகளிலேயே எழுதிப் புகழடைந்திருந்த ஈழத்தின் சிறுகதை முன்னோடிகளான சி.வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன் சம்பந்தன், சோ. சிவபாதசுந்தரம் ஆகியவர்கள் எவருமே பாரதியில் எழுதவில்லை. அரசியலை இலக்கியத்துடன் கலக்கமாட்டோம் என்னும் அவர்களது கொள்கைகளுக்கு, அரசியலுக்கே கூடுதல் இடம் கொடுத்த பாரதியின் போக்கில் நாட்டம் ஏற்படாமல் இருந்திருக்கலாம்.

இல்லாவிட்டால் பக்கத்தில் இருக்கும் பாரதியை விட்டு விட்டு எங்கோ இருக்கும் ஆனந்த விகடனையும், கலைமகளையும் தேடி ஓடி இருப்பார்களா? எப்படி இருப்பினும் பாரதியின் அரசியல் வர்ணம் பெரும்பான்மையான ஈழத்து எழுத்தாளர்களிடமிருந்து அதை அந்நியப் படுத்தி வைத்திருந்தமையும் இதனால் புலனாகிறது.

இந்த ஆறு இதழ்களிலும் புகழ் பெற்ற இந்திய எழுத்தாளரான முல்க்ராஜ் ஆனந்த், நான்கு கதைகள் எழுதியுள்ளமை கணேஷுக்கும் அவருக்கும் உள்ள நெருக்கத்தைக் காட்டுகிறது.

பாரதி பப்ளிகேஷன் மூலமாக நூலெதையும் வெளியிட முடியாத ஏமாற்றத்தைப் பிந்திய நாட்களில் கே.கணேஷ் வெகு விமரிசையாகவே நிவர்த்தி செய்து கொண்டுள்ளார், தன்னுடைய இருபதுக்கும் மேற்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் மூலம்.

மலையக இலக்கிய முன்னோடி கே. கணேஷ் என்றதுமே முல்க்ராஜ் ஆனந்தின் "UNTOUCHABLES" என்ற நூலை தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர் என்பதே முதலில் மனத்தில் எழுகிறது. என்பது வயதை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் இவருக்கு ஓர் இலக்கிய அந்தஸ்தைக் கொடுப்பது ஐப்பான் சக்ரவர்த்தியிடம் பரிசுபெற்ற மேகம் கவிதை அல்ல, மணிக்கொடியில்

எழுதிய 'ஆசாநாசம்' சிறு கதை அல்ல; இரண்டு வருடமாக வெளியிட்ட 'பாரதி' முற்போக்கு இதழ் அல்ல!

இவைகள் அனைத்தும் துணை விளைவுகள்தான். இவருக்கான இலக்கியக் கௌரவத்தினைப் பெற்றுக் கொடுப்பது இவருடைய மொழி பெயர்ப்புப் பணிகளே. இம்மொழிபெயர்ப்புப் பணிகளுக்கு மூலமாய் அமைந்தது 'தீண்டத்தகாதவன்' நூலே.

1947இல் காரைக்குடி புதுமைப் பதிப்பகம் இந்த நூலை வெளியிட்டது.

முல்க்ராஜ் ஆனந்திற்குப் பிறகு, கே.ஏ. அப்பாஸ், பிரேம்சந்த் ஹோசிமின், லூசன், பார்பரா, குப்ரியானோவ் என்று இவருடைய மொழிபெயர்ப்பு விரிவடைந்தது. மொழிபெயர்ப்பிற்காகத் தெரிவு செய்யும் ஆசிரியர்கள் வேறுபட்டிருந்தனர். இந்த வேறுபாட்டிலும்கூட இந்தியாவின் முல்க்ராஜ், கே.ஏ.அப்பாஸ், பிரேம்சந்த், வியத்நாமிய விடுதலை வீரர் ஹோசிமின், சீனாவின் சிறுகதைச் சிற்பி லூசன், ஹங்கேரியக் கவிஞர் சண்டோர் பெட்டோவ்பி, ரஷ்யக் கவிஞர்கள் பார்பரா, குப்ரியானோவ் என்று ஒர் ஒற்றுமையும் இழையோடி நிற்பதைக் காணலாம்.

தமிழுக்குப் புதுமைப்பித்தன் எப்படியோ அப்படியே சீனத்துக்கு லூசன்.

சமுதாய முரண்பாடுகளையும் அவற்றின் விளைவுகளையும் யதார்த்த பூர்வமாக, அதே வேளை கலைநயத்துடன் எடுத்துக் காட்டும் லூசன் அவர்களது சிறுகதைகளைத் தமிழ் மக்களுக்கு இலகுவாக வாசிக்கக் கொடுத்த பெருமை கே.கணேஷ் அவர்களுடையது.

'SELECTED STORIES OF LU H HSUN' என்னும் ஆங்கிலத் தொகுதி 1960இல் சீனாவில் வெளியிடப்பட்டது 1972இலும் 1978இல் மறுபதிப்புப் பெற்றது. இந்தத் தொகுதியின் பதினெட்டுக் கதைகளின் மொழிபெயர்ப்பே லூசன் சிறுகதைகள் என்பது. தேசியக் கலை இலக்கியப் பேரவை இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியை 1995இல் வெளியிட்டது. திரு.கே.கணேஷ் அவர்களின் அமைதியான இலக்கியப் பணியின் அறுவடைகளாகப் பின்வரும் வெளியீடுகள் அணிவகுக்கின்றன.

1. தீண்டத் தகாதவன் : முல்க்ராஜ் ஆனந்த், 1947
2. குங்குமப்பூ : கே.ஏ. அப்பாஸ், 1956
3. அஜந்தா : கே.ஏ. அப்பாஸ், 1964
4. சிறைக் குறிப்புகள்: ஹோசிமின், 1973
5. அந்த கானம் : அல்தாய் முகம்மத்தோவ், 1974
6. போர்க்குரல் : லூசன், 1981

7. பல்கேரியக் கவிதைகள் : தொகுப்பு நூல், 1984.
8. மகிழ்ச்சிமிகு குழந்தைகள் : ஜூஷி, 1986.
9. லூசுன் கதைகள் : இரண்டாம் தொகுதி - 1986.
10. எத்தனை நாள் துயின்றிருப்பாய் என்னருமைத் தாய் நாடே : ஹங்கேரியக் கவிஞர் சண்டோர் பெட்டோ ஃவ்பி, 1988.
11. பாரதி பக்தன் பார்பரா கவிதைகள் : சோவியத் கவிஞர், 1989
12. சோவியத் கவிஞரின் புதுக் கவிதைகள்: வி. குப்ரியானோவ், 1989.
13. இளைஞன் ஏர்கையின் திருமணம் ஜெள சூ லி: சீனக் குறுநாவல், 1990
14. கூனற் பிறை : லாவ் ஷா : சீனக் குறுநாவல், 1990.
15. இன்றைய எனது கடமைகள் : சீனச் சிறுவர் நூல், 1990
16. சொந்த வேலையில் சுகம் : சீனச் சிறுவர் நூல், 1990
17. சீன நாட்டார் கதைகள், 1991
18. மூங்கிற் பள்ளம் : வியத்னாம் சிறுகதைகள், 1992
19. உடலும் உணர்வும் : சீனச் சிறப்புச் சிறுகதைகள், 1992
20. உக்ரேனிய மகாகவி தாராஸ் ஷெவ்சேன்கோ கவிதைகள், 1993
21. இவன் பிராங்கோ கவிதைகள், 1994
22. லூசுன் சிறுகதைத் தொகுப்பு, 1995

வியத்னாமியச் சிறுகதை நூலுக்காக 1992லும், உக்ரேனிய மகாகவி தாராஸ் ஷெவ் சென் கோவின் நூலுக்காக 1993லும், சிறந்த மொழிபெயர்ப்பு நூலுக்கான விருதினை சுதந்திர இலக்கிய விழாவின்போது 'விபவி' இவருக்களித்துக் கௌரவித்தது.

இலக்கியச் செம்மல் (1991), கலாபூஷணம் (1995) ஆகிய அரசு இலக்கிய விருதுகளும் இவருக்குக் கிடைத்துள்ளன.

பிந்திய நாற்பதுகளில் வீரகேசரியின் உதவி ஆசிரியராகவும் 50களின் ஆரம்பத்தில் சுதந்திரன் செய்தி ஆசிரியராகவும் பணியாற்றி இருக்கின்றார்.

கவிஞர், பத்திரிகை ஆசிரியர், பத்திரிகை வெளியீட்டாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர், கலாச்சார அமைப்பின் தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனை சபையின் முன்னாள் உறுப்பினர், எழுத்தாளர் சங்கங்களை உருவாக்கியவர், சிறுகதை எழுத்தாளர் என்று பல சிறப்புகளைக் கொண்ட மூத்த அறிஞராக விளங்குபவர் திரு கே. கணேஷ்.

அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் வாழ்ந்தோம்; அவருடன் பேசினோம்; பழகினோம்; உடன் இருந்தோம்; உலாப் போனோம் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் எங்களுக்கெல்லாம் ஒரு பெருமை இருக்கிறது.

இத்தனை மொழி பெயர்ப்புகளை வெளியிட்டிருந்தும், அவருடைய சொந்த ஆக்கங்கள் எதுவுமே நூலாக வெளிவராதது ஒரு பெருங்குறையாகவே இருக்கிறது.

மகாசக்தி, ஆசாநாசம், பால்காரப் பழனி, சட்டமும் சந்தர்ப்பமும், சத்திய போதி மரம், ஆகஸ்ட் தியாகி ஆறுமுகம், என்று ஆறு சிறுகதைகளை 1930க்கும் 50க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதியுள்ளார் இவர். இவைகளில் 1949இல் வீரகேசரியில் வெளிவந்த சத்திய போதி மரம் என்னும் சிறுகதை மட்டுமே இன்றைய வாசகர்களுக்கு வாசிக்கக் கிடைத்திருக்கிறது. (மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் பொங்கல் விழா-மலர் 1967 மறுபிரசுரம். துரைவியின் மலையகச் சிறுகதைகள் தொகுதி) மற்ற சிறுகதைகள் கேள்விப்படுவதுடன் சரி என்னும் நிலையிலேயே விடப்பட்டு விட்டன.

ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகளின் படைப்புகள் இப்படி அனாதரவாக விடப்படும் நிலை ஒன்றும் ஆச்சர்யமானது அல்ல..

மலையகச் சிறுகதைகள் தொகுதியில் (துரைவி) இடம் பெற்றுள்ள சத்திய போதி மரம் இத்தொகுதியின் நல்ல சிறுகதைகளுள் ஒன்றாகத் திகழ்கிறது.

தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் (பாரி நிலையம், 1967) எழுதிய பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, இலங்கையில் தமிழ்ச் சிறுகதை என்னும் அத்தியாயத்தில் இப்படிக் குறிக்கின்றார்.

அடுத்து வரும் சுதந்திரக்காலப் பிரிவின் பண்புகளை ஆராய்வதற்கு முன்னர், இலங்கையின் புனைச்சுதைத் துறை வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவிய கே.கணேஷ் அவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடல் வேண்டும். ஈழத்தின் மத்தியப் பிரிவைச் சேர்ந்த திரு. கணேஷ் இந்தியாவிற் கல்வி பயின்றவர். அரசியல் இலக்கிய இயக்கங்களில் ஈடுபட்டவர். கே.ஏ. அப்பாஸின் கதைகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர். தமிழ் நாட்டின் முக்கிய இலக்கியக் கர்த்தாக்களுடன் இவருக்கிருந்த தொடர்பால் தென்னிந்தியாவில் இலங்கையின் இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றி முக்கியமானோர் அறிந்திருந்தனர். ஆகஸ்ட் தியாகி ஆறுமுகம் என்று அவர் எழுதிய சிறுகதை தலைசிறந்த அங்கதச் சிறுகதைகளுள் ஒன்று. கணேஷ் அவர்களின் முயற்சியால் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினருள் சிலர் தேசிய முறையில் இயங்கத் தொடங்கினர். இக்காலத்திலேயே இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது..... (பக்கம் 148)

இவ்விலக்கியப் பெருமகனை மல்லிகை தனது ஏப்ரல் 1971 இதழ் அட்டையில் பிரசுரித்துக் கௌரவித்ததுடன், மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீட்டுத் துறைக்குள் பிரவேசித்த முதல் நூலான அட்டைப்பட ஓவியங்களிலும் இடம் பெறச் செய்துள்ளது. முப்பத்தைந்து ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் இடம் பெற்றுள்ள இந்த நூலில், சி.வி. வேலுப்பிள்ளை கே.கணேஷ், என்.எஸ். எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகிய நான்கு மலையக எழுத்தாளர்கள் இடம் பெற்றுள்ளனர் என்பது குறிப்பிட்டுக் கூறப்பட வேண்டியதே.

அந்தளி ஜீவா வெளியிட்ட கொழுந்து, தனது மே-ஜூன் 1989 இதழில் திரு.கே. கணேஷின் உருவப்படத்தை வெளியிட்டுக் கௌரவித்திருந்தது. கொழுந்துக்கான அட்டை ஓவியக் கட்டுரையை மலையகக் கவிஞர் சு. முரளிதரன் எழுதி இருந்தார்.

'எனது ஹைக்கூ கவிதைத்' தொகுதியான 'கூடைக்குள் தேசம்' நூலை, ஜப்பானிய சக்ரவர்த்தியிடம் பரிசு பெற்ற அவரிடம் கொடுத்தபோது என் மகிழ்ச்சி இரட்டித்தது. மேதைகளுக்கே உரிய அந்தத் தோற்றம் அவரின் இலக்கிய ஆளுமை பற்றிய கணிப்பும் என்னைப் பயபக்தியுடன் அவர் முன் இருக்கச் செய்தது. இலக்கியப் புலத்துள் அவரின் சிந்தனை கிளறிவிடப்படும் போது ஏராளமான தகவல்களைக் கொண்ட அவரின் பழுத்த இலக்கிய அனுபவங்கள் என்னைப் பிரமிக்க வைத்தன' என்று எழுதிச் செல்கின்றார் முரளிதரன்.

மல்லிகையின் அட்டையில் இடம் பெறும் எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய கட்டுரைகள் பொதுவாக இன்னொரு எழுத்தாளரைக் கொண்டே எழுதப்பட்டு வருவதுண்டு. சி. வைத்திலிங்கம் பற்றித் தங்கத்தேவன், பிரேம்ஜி பற்றி பெரி. சண்முகநாதன், இளங்கீரன் பற்றி கைலாசபதி, கைலாசபதி பற்றி வரதர்...இப்படி.

ஆனால் கே. கணேஷைப் பற்றிய அட்டைப்படக் கட்டுரையை டொமினிக் ஜீவாவே எழுதியுள்ளார். கணேஷைப் பற்றி நான்தான் எழுதவேண்டும் என்று தானே விரும்பி எழுதினாரா? அல்லது கணேஷைப் பற்றிய கட்டுரையை எழுதித் தரப் பணித்த எழுத்தாள நண்பர் இன்று நாளை என்று இழுத்தடித்து உரிய நேரத்தில் ஆக்கத்தைக் கொடுக்காததால் ஏற்பட்ட நிர்ப்பந்தத்தால் தானே எழுதினாரா என்பது தெரியவில்லை.

எப்படி இருப்பினும் கணேஷைப் பற்றிய அறிமுகக் கட்டுரையை ஆழமாகவே அழகாகவே எழுதியுள்ளார் திரு. டொமினிக் ஜீவா. (மல்லிகை-ஏப்ரல், 1971 அட்டைப்படக் கட்டுரை).

‘மலையகம் தந்த கலைப் புதல்வர்களில் ஒருவர் கே. கணேஷ். என்று தனது அறிமுகக் குறிப்பை ஆரம்பிக்கும் ஜீவா மனம் திறந்து சில உண்மைகளைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

‘23 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக ‘ஜீவா இதை 1971இல் எழுதியிருக்கின்றார் என்றால் 1948இல் என்று ஆகிறது. 23 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் என்பது இவர் யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தில் மூன்று மாத காலம் தங்கி இருந்தார். அப்போது பல இளைஞர்கள் இவரை இவர் தங்கியிருந்த இல்லத்தில் சந்திப்பார்கள். இலக்கியப் பிரச்சனை பற்றிய கலந்துரையாடல் நடைபெறும். பல புதிய இலக்கியக் கருத்துகளை இவர் அந்த இளைஞர்களுக்கு எடுத்து விளக்குவார். அடிப்படையில் அக்கருத்துக்கள் அத்தனையும் முற்போக்கு அம்சம் மிகுந்ததாகவே இருக்கும். தன்னால் ஆக்கப் பெற்ற கவிதைகளை வாசித்துக் காட்டுவார். விமர்சனம் நடைபெறும். அப்படி அக்காலத்தில் இவருடன் தொடர்பு கொண்டு இலக்கியப் பிரச்சனைகள் பற்றிக் கலந்துரையாடித் தெளிவு பெற்றதுடன், சரியான பாதையை இனம் கண்டு கொண்டவர்களில் நானும் ஒருவன் என்று திறந்த மனத்துடன் கூறுகின்றார் திரு. டொமினிக் ஜீவா.

மல்லிகை ஜீவாவிடம் எனக்குப் பிடித்ததே அவருடைய இந்த இலக்கிய மனம்தான்.

இந்தக் கட்டுரையை ஜீவாவே எழுதியுள்ளது பற்றிய எனது சந்தேகத்தை அடுத்த பத்தியில் தெளிவாக்கி விடுகின்றார் ஜீவா.

‘முதன் முதலில் சந்தித்தேன் பகுதியில் இவரைப் பற்றி எழுத ஒப்புக் கொண்ட நண்பரின் கட்டுரை கிடைக்கச் சணங்கி விட்டது. எனவேதான் நானே இந்தக் குறிப்பை எழுத வேண்டி ஏற்பட்டது. இவரைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு ஏராளமான இலக்கியத் தகவல்கள் உண்டு. ஆனால் எழுத ஒப்புக் கொண்ட அந்த நண்பர் இதை எல்லாம் உள்ளடக்கி எழுதுவார் என நம்பி இருந்தது பொய்த்துப் போய்விட்டது..’ என்ற தனது இலக்கிய ஆதங்கத்தையும் எழுத்திலிட்டு வைக்கத் தவறவில்லை மல்லிகையின் ஆசிரியர். அதுதான் என்னைக் கவர்ந்த அவருடைய இலக்கிய மனம்.

இந்தப் பகுதி இல்லாமலே இக்குறிப்பை ஜீவா எழுதி இருக்கலாம். ஆனால் அவர் அப்படிச் செய்யவில்லை. அட்டைப் படம் செய்தாகி விட்டது. இதழ் வெளிவர வேண்டும். அதற்கான கட்டுரை வரவில்லை என்றால் பொறுப்பு இதழாசிரியருடையதுதானே!

இந்தப் பகுதியின் இரண்டு இடங்கள் என்னை சற்றே சிந்திக்க வைத்தது. கட்டுரை சணங்கி விட்டது என்பது ஒன்று; கணேஷைப் பற்றி

எழுத ஏராளமான தகவல்கள் உண்டு. எழுத ஒப்புக்கொண்ட நண்பர் இதை எல்லாம் உள்ளடக்கி எழுதுவார் என நம்பியிருந்தது பொய்த்துப் போய்விட்டது என்பது மற்றது.

கட்டுரை சுணங்கி விட்டது என்றால், தாமதமாகவேனும் கிடைத்திருக்கிறது என்று ஆகிறது. கணைஷப்பற்றிய முழு விபரங்களும் இல்லாத ஒரு 'ஏனோ தானோ' கட்டுரையாக இருந்தது என்பதையே இரண்டாவது இடம் குறிக்கின்றது.

எழுத ஒப்புக் கொண்ட நண்பர் யாராக இருக்கும் என்று அறிய முயல்வதும் இப்போது ஒரு சுவையான ஆய்வுதான். கணைஷப்போன்ற ஒரு மூத்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் பற்றி எழுத ஜீவா யாரிடம் கேட்டிருப்பார்? முற்போக்கு எழுத்தாளர் அணியினைச் சேர்ந்த ஒரு மூத்த முற்போக்கு எழுத்தாளரைத்தான் கேட்டிருப்பார். கணைஷின் இலக்கியச் சிறப்புகளை எழுத்தில் வெளியிட விருப்பமில்லாதவராக அவர் இருந்திருக்கின்றார். ஆகவே ஜீவா கேட்டதற்காக ஒத்துக் கொண்டாலும் உரிய நேரத்தில் கொடுக்காமல் இழுத்தடித்து, கடைசி நேரத்தில் 'ஏனோ தானோ' என்று ஒன்றை எழுதிக் கொடுத்திருக்கின்றார்.

கணைஷ நடத்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கத்திற்கு வித்திட்ட ஏடான 'பாரதி' பற்றி இவர்கள் ஒருவருமே எழுதவில்லையே ஏன் என்னும் எனது கேள்விக்கான பதிலும் இதிலேயே இருக்கிறது.

தங்களுடன் ஓடித் திரியாத அல்லது தங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு உதட்டின்மேல் விரலை வைத்துக்கொண்டிருக்கச் சம்மதிக்காதவர்களைப் பற்றி இவர்கள் அசட்டையாக இருந்துவிடுவார்கள். 'நான் பாஸ் மார்க் போடாவிட்டால் இவன் எப்படி இலக்கியவாதி என்னும் சர்டிபிக்கேட் வாங்க முடியும்' என்னும் அசட்டை அது!

ஒரு விதத்தில் இதுவும் ஒரு பயங்கரவாதம்தான்!

இலக்கிய ஆளுநர்களின் மேலாதிக்க முதலாளித்துவம்.

இந்த அசட்டைப் பயங்கரவாதத்தை நான் நேரடியாகவும் அனுபவித்தவன்.

இலங்கை மலேசிய இலக்கியத் தொகுப்பொன்றை 'அக்கரை இலக்கியம்' என்னும் பெயரில் 1968இல் வாசகர் வட்டம் வெளியிட்டது.

இலங்கை மலேசியச் சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் கொண்ட தொகுப்பு அது.

ஈழத்தின் சிறுகதை முன்னோடிகளான வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர் கோனில் இருந்து டானியல், டொமினிக் ஜீவா, எஸ். பொ.வ.அ. இராசரத்தினம் : தளையசிங்கம், நந்தி, செ. யோகநாதன், செ. கதிர்காமநாதன், வரிசையாகவும் அறுபதுகளில் சிறுகதை எழுதத் தொடங்கிய செந்தூரன், என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப் உட்பட இலங்கையின் பதினெட்டுச் சிறுகதைகளும், மலேசியாவின் பன்னிரண்டு சிறுகதைகளுமாக முப்பது சிறுகதைகளும் கட்டுரைகள் கவிதைகளும் அடங்கிய 465 பக்கத்தில் வெளிவந்துள்ள ஒரு பெரிய நூல் இது.

இந்த நூலைப்பற்றி மஞ்சரி ஓர் இலக்கியக் குறிப்பெழுதியது. அதில் 'தமிழ்ச் சிறுகதை தமிழ்நாட்டில் மட்டும்தான் வளர்ந்திருக்கிறது என்று எண்ணிக் கொள்ளாதீர்கள். தமிழ் நாட்டுக்கப்பாலும் செழுமையுடனேயே வளர்ந்து வருகிறது. அவைகளை அறியாமல் இருப்பது நமக்கெல்லாம் எவ்வளவு பெரிய நஷ்டம். அந்தக் குறையை வாசகர் வட்டம் 'அக்கரை இலக்கியம்' என்னும் நூல் மூலம் ஓரளவு நிவர்த்தி செய்துள்ளது. மாதிரிக்கு ஒரு கதையைத் தருகின்றோம் படித்துப் பாருங்கள்' என்னும் குறிப்புடன் என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் வேட்கையைப் பிரசுரம் செய்திருந்தது. இந்த மறுபிரசுரம் பற்றி ராமையா அறிந்திருக்கவில்லை. அதை அவருக்கு நான் அறிவித்தபோது ஒரு சிரிப்புடன் ஏற்றுக் கொண்டார். ஆள் அம்பு சேனைகளைக் கூட்டி அவருக்கு ஒரு பாராட்டு விழா வைக்கும் பலம் எங்களிடம் இருக்கவில்லை. உள்ளத்தால் மகிழ்ந்து கொண்டோம்!

ஈழத்து இலக்கியமும், குறிப்பாக ஈழத்துச் சிறுகதையும் மஞ்சரியால் பெருமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

இதோ பாருங்கள் ஒரு கதை என்று ஒரு மலேசியக் கதையை மஞ்சரி மறுபிரசுரம் செய்திருந்தால், அந்தப் பெருமை மலேசியாவுக்குப் போயிருக்கும்.

இந்த மறுபிரசுரம் பற்றி 'முற்போக்கு அணியின் பெரியவர், ஒருவரிடம் நான் கூறியபோது, அதை அவர் காதில் வாங்கியதாகவே காட்டிக்கொள்ளவில்லை! இது என்ன பெரிய விஷயம்! மஞ்சரி மறுபிரசுரம் செய்துவிட்டால் அது ஒரு பெரிய இதா..' என்னும் தோரணையில் மிகவும் அசட்டையாக இருந்துவிட்டார்.

அவர்களில் ஒருவரிடம்தான் ஜீவாவும் கணேஷ் பற்றிய கட்டுரையைக் கேட்டிருப்பார்! 'கணேஷ் என்னத்தைப் பெரிதாக சாதித்துவிட்டார் அவரைப் பற்றி எழுதுவதற்கு' என்னும் அசட்டையால் அவர் ஜீவாவை ஏமாற்றி இருப்பார். மல்லிகையின் ஆசிரியர் என்னும் பொறுப்புணர்ந்த

ஜீவா, தானே கட்டுரையையும் எழுதிக்கொண்டார். இப்படித்தான் நடந்தது என்பதனையும் சுட்டிக் காட்டி இருக்கின்றார்.

அட்டையில் படம் இருக்கிறது! உள்ளே கட்டுரை இருக்கிறது! மல்லிகை கணைஷையும் அட்டையில் போட்டுவிட்டது! என்ற தோரணையில் இல்லாமல் கிடைத்த கட்டுரை திருப்திகரமானதாக இல்லை என்பதால் கணைஷப்பற்றித் தானாவது எழுதி அந்த இலக்கியவாதியைக் கௌரவம் செய்ய வேண்டும் என்னும் இலக்கிய மனம் ஜீவாவுக்கிருந்திருக்கிறது.

துயரம் தோய்ந்த பலவிதமான சூழல்களால் அலைக்கழிக்கப் பட்டபோதும் பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் இந்த நாட்டில் நிலையான வாழ்வுரிமைகள் கோரி போராடியதைப் போலவே பலவித இன்னல்கள், ஒதுக்கல்கள், பாராமுகங்களுக்கிடையே தோன்றி வளர்ந்த மலையக இலக்கியமும் தனித்துவமான தனது இடத்தை நிலைநிறுத்திக் கொண்டே வந்துள்ளது.

‘ஈழத்து இலக்கியத்தினை செழுமைப்படுத்தும் பிரதான ஆற்றலை இன்று மலையகம் பெற்றுள்ளது’ என்று செ. யோகநாதன் அவர்கள் சிலாகித்துக் கூறும் வண்ணம் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டுள்ளன மலையகச் சிறுகதைகள்.

இந்த நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சிறுகதைகள் தொகுதி ஒன்று: தொகுதி இரண்டு என்று இரண்டு பாரிய தொகுதிகளை 1993லும் 1994லும் வெளியிட்டு ஈழத்துச் சிறுகதைகளைத் தமிழகத்தினருக்குப் பரவலாக அறிமுகப்படுத்திய செ. யோகநாதனின் பணி பாராட்டுக்குரியது.

முதல் தொகுதியில் ரஃபேல், ஆபீன், தெளிவத்தை ஜோசப், சீ. பன்னீர்செல்வம், அல்அஸமத் முதலியோரினதும், இரண்டாவது தொகுதியில் என். எஸ். எம். ராமையா, சாரல் நாடன், நயீமா சித்தீக், மலரன்பன், மு. சிவலிங்கம், மொழிவரதன், மாத்தளை வடிவேலன், கே. கோவிந்தராஜ், பாலரஞ்சனி சர்மா ஆகியோரினதும் கதைகளை சேர்த்திருக்கின்றார் அவர்.

1961இல் மறைந்த ஈழத்தின் சிறுகதை மூலவர்களில் ஒருவரான இலங்கையர்கோனின் ‘வெள்ளிப் பாதசரம்’ என்னும் கதைத் தலைப்பையே முதல் தொகுதியின் தலைப்பாக வைத்துக் கொண்ட தொகுப்பாளர், ஈழத்துப் படைப்பிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உந்து சக்தியாய் விளங்கிய பேராசிரியர் க. கைலாசபதிக்கும் மக்கள் கவிமணி சி.வி.வேலுப்பிள்ளைக்கும் இந்த நூலை சமர்ப்பணம் செய்துள்ளதுடன்; இரண்டாவது தொகுப்பின் தலைப்பாக என். எஸ். எம். ராமையாவின் ஒரு கூடைக் கொழுந்து

என்பதையே வைத்துள்ளமைக்காக என்னுடைய நன்றி கலந்த பாராட்டுகளை செ. யோகநாதனுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஈழத்துச் சிறுகதைகளைத் தமிழகத்துக்குப் பரவலாக அறிமுகப்படுத்த செ. யோகநாதனா வேண்டும் என்றும் சிலர் முணுமுணுக்கலாம்! டானியல், கணேசலிங்கன், டொமினிக் ஜீவா, எஸ். பொ. செ. யோகநாதன், இப்போது அ. முத்துலிங்கம் போன்ற சிலரைத் தவிர வேறு யாரை அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது?

நாமென்றால் அன்றைய வ.வே.சு. ஐயரில் இருந்து செல்லப்பா, புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா, பிச்சமூர்த்தி ஊடாக இன்றைய இரா. முருகன், ஜெயமோகன் வரை அறிந்தே வைத்திருக்கின்றோம்.

வடக்கு, கிழக்கு எழுத்தாளர்களை விட்டுவிடுவோம்! மலையகம் என்று ஒரு பிரதேசம் இங்கு இருக்கிறது. தமிழகக் கிராமங்களில் இருந்து ஒரு நூற்றாண்டுக் காலத்துக்கு முன் உழைப்புத் தேடி இங்கு குடிபெயர்ந்து வந்த மக்கள் கூட்டம், இந்தப் பெருந்தோட்டப் பிரதேசத்தில் வாழ்கிறது என்பதே தெரியாத - அல்லது மறந்துவிட்ட-அவர்களுக்கு இந்த மக்களிடையேயும் எழுத்தாளர்கள் இருக்கின்றார்கள்-துயரம் தோய்ந்த இம்மக்களின் வாழ்க்கையை இவர்களுடைய படைப்புகள் பிரதிபலிக்கின்றன என்பதெல்லாம் தெரியவா போகிறது!

‘மலையகம், மலைநாடு, தோட்டப்புறம் ஆகிய சொற்கள் மலேசியாவையும் அங்கு மண்டிக் கிடக்கும் ரப்பர் தோட்டங்களையும் மட்டும் குறிப்பிடும் சொற்கள் அல்ல; இலங்கையையும் இலங்கையில் மலிந்துள்ள தேயிலைத் தோட்டங்களையும்கூட இலங்கைத் தமிழர்கள் மலையகம், மலைநாடு, தோட்டப்புறம் என்ற சொற்களால்தான் குறிப்பிடுகின்றனர்..’ (தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம், டாக்டர் இரா. தண்டாயுதம் பக்கம் 144) என்று கொலம்பஸ் அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்ததைப்போல் ஒரு பேராசிரியரே கண்டு பிடித்து ஆச்சர்யப்படும் அளவில்தான் இருந்திருக்கிறது மலையகம் தமிழகத்துத் தமிழர்களுக்கு அதுவும் 1993இல் அப்படியானதொரு சூழ்நிலையில் பதினான்கு மலையகப் படைப்பாளிகளின் பதினாறு சிறுகதைப் படைப்புகளை இந்த இரு தொகுதிகள் மூலம் தமிழகத்து வாசகர்களுக்குப் பரிச்சயம் செய்து வைக்கும் செ.யோ.வின் பணி பாராட்டக் கூடியதுதான்.

செ. யோகநாதனின் இந்தப் பணியினை நான் சிலாகித்துப் பேசுவதற்குக் காரணமே, சமர்ப்பணம், தொகுதியின் தலைப்பு, தொகுப்பிற்குள் சேர்த்திருக்கும் மலையகச் சிறுகதைகள், சிறுகதை ஆசிரியர்கள் பற்றிய குறிப்புகள், மலையக இலக்கியம் பற்றிய

முன்னுரைக் கணிப்பு என்று சகல மட்டத்திலும் மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு அவர் ஈந்துள்ள கௌரவத்திற்காகவேதான்.

மல்லிகைச் சிற்றேட்டுக்கு மலையகச் சிறுகதை முன்னோடியான கே. கணேஷ் பற்றிய உண்மைகளை எழுதவே தயக்கம் காட்டியவர்கள் மத்தியில், பெரும் முதலீட்டைப் போட்டு தான் வெளியிட்ட இரண்டு வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க தொகுதிகளில் மலையக இலக்கியத்துக்கு இத்தனை பெருமை செய்திருக்கும் செ. யோகநாதன் உயர்ந்துதான் நிற்கின்றார்.

தங்களுடைய அணிகள், இச்சங்கங்களுக்கெல்லாம் அப்பால் நின்று எழுதுபவர்களை, அவர்களுடைய இலக்கிய ஆளுமைகளை கனம் பண்ணத் தெரிந்த, மல்லிகையின் செயற்பாடுகள் மூலம் அவர்களை வெளியுலகத்திற்கு அறிவிக்கத் துணிந்த டொமினிக் ஜீவா உயர்ந்து தான் தெரிகின்றார்.

படைப்பாளிகளை விடவும் விமர்சகர்களே பாராட்டும் பிரபல்யமும் பெற்றுவிட்ட இலங்கையின் இலக்கியச் சூழலில், இவ்விமர்சகப் பெருந்தகைகளினால் அங்கீகரிக்கப்படாது விடப்பட்டிருந்த மலையக இலக்கியக் கர்த்தாக்களும், அவர்தம் படைப்புகளுக்கு உரிய கணிப்பையும் கவனிப்பையும் பெறாமல் இருந்துவிட்டது ஒன்றும் ஆச்சர்யமான விஷயம் அல்ல. ஈழத்து இலக்கியம் பற்றி அறிந்து கொள்ள தமிழகத்து இலக்கியவாதிகள் பெரும்ளவில் தங்கி இருப்பது இவ்விமர்சகர்களிலேயே.

ஆகவே இவர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள் பற்றி அவர்கள் அறிந்திருந்தது ஒன்றுமில்லை என்பது பேராசிரியர் இரா. தண்டாயுதத்தின் கூற்றினாலும் ஊர்ஜிதமாகிறது.

புதுமைப்பித்தனுடன் போட்டியிடும் அளவுக்குத் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் கு.ப.ரா.வை உயர்த்திவிட்ட பெருமை க. ந. சுப்ரமண்யத்தின் இடைவிடாத எழுத்துப் பணியையும் விமர்சனத்தையும் சார்ந்ததே. க.நா.சுவின் விமர்சனப் போராட்டம் நடந்திராவிட்டால் தமிழ் இலக்கிய உலகு கு.ப. ராஜகோபாலனை என்றோ மறந்து விட்டிருக்கும் என்ற உண்மையையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

'க.நா. சுப்பிரமணியத்தின் சிறுகதை விமர்சனங்களிலும் சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர்கள் பட்டியலிலும் திரும்பத் திரும்ப இடம் பெற்றிருக்காவிட்டால் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றாசிரியர்கள் கல்கி, ராஜகோபாலச்சாரியார், அகிலன் இத்தியாதிகளுடன் இவர் பெயரையும் சேர்க்க மறந்திருப்பார்கள். ஒரு

வேளை நம் புறக்கணிப்புக்குக்கூட ஆளாகியிருக்கலாம்' என்று தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு எழுதிய வேதசகாயகுமார் குறிப்பிடுகின்றார்.

நல்ல தரமான படைப்பாளியும், பரவலாக அறியப்பட்டவருமான அமரர் தி. ஜானகிராமன் ஒரு பேட்டியில் குறிக்கும்போது, 'நானும்தான் பெரிய எழுத்தாளன் என்று பெயர் வாங்கிவிட்டேன். ஆனால், அவரைப் போல் 'இரண்டு பக்கங்களில்' அப்படியான சிருஷ்டிகளைத் தர என்னால் இன்னும் முடியவில்லை' என்று கு.ப.ரா. பற்றி வியக்கின்றார்.

புதுமைப்பித்தனைப்போல் விஸ்தாரமான பன்முகப்பட்ட விஷயங்கள் பற்றி எழுதாமல், பெண், பெண்ணைச் சூழ்ந்த பிரச்சனைகள், பாலுணர்வு சம்பந்தமான மன உணர்வுகள் என்று தனது எழுத்துப் பொருளுக்கு வரம்பு கட்டிக் கொண்டவர் கு.ப.ரா. ஆகவே அவருடைய எழுத்தின் நேர்த்தி, நேர்மை புரியாதவர்கள் அவரைப் பெண்கள் பற்றி எழுதுகிறவர் என்று ஒதுக்கி விட்டார்கள். இன்னும் சற்று அழுத்தமாகச் சொல்வதென்றால் 'மஞ்சள் எழுத்துக்காரர்' என்று ஓரம் கட்டிவிட்டார்கள்.

இப்படி ஒதுக்கப்பட்டுவிட்ட ஓர் எழுத்தாளனை 'அவனுடைய மாபெரும் சிருஷ்டிகளில் தன் ஆத்மா சஞ்சாரம் செய்ததை' எடுத்துச் சொல்லி, அதன் சிறப்புகளைப் பாரபட்சமின்றிப் பரவலாக அறியச் செய்யும் விமர்சனத்தின் பணியினைச் செய்து காட்டியவர் க.நா.சுப்பிரமணியம்.

இங்கு இதை நான் குறிப்பிடுவது கா.நா.சு.வை சிறந்த விமர்சகராக உயர்த்திக் காட்டுவதற்காக அல்ல! நல்ல படைப்புகளை, நல்ல படைப்புகளைத் தரும் படைப்பாளிகளை இலக்கிய உலகிலும், தரமான வாசகர்கள் மத்தியிலும் பாரபட்சமின்றிப் பரவலாக அறிமுகப்படுத்தவும் உயர்த்திக் காட்டவும் விமர்சனம் அத்தியாவசியமானது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டவே!

'இலக்கியத்தில் எது சிறந்தது என்பதை நிர்ணயிப்பவனும், எது நல்லது என்று பலர் அறியச் செய்வவனும், எது போலியானது என்பதை அம்பலப்படுத்துபவனும் ஒரு விமர்சகனே. ஆனால் அவன் எப்படி அதை நிர்ணயிக்கின்றான்? தன் சொந்த அளவுகோல்களைத் தவிர வேறு எதை வைத்து அவனால் அதைச் செய்ய முடியும். அவன் ஒரு நீதிபதி அல்ல; எடுத்துச் சொல்கிறவன் மாத்திரமே' என்று எழுதுகின்றார் ஆங்கிலக் கவிஞரும் விமர்சகருமாகத் திகழ்ந்த மத்தியூ ஆர்னால்ட் என்பார் (விமர்சனம் எதற்கு, கட்டுரை, எழுத்து, ஆகஸ்ட்-1961)

தங்களுடைய தனிப்பட்ட கொள்கைகளுக்கமைய எழுத்தாளர்களை உருவாக்க முனையாமல், எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக அமைய

விமர்சகர்கள் முயல வேண்டும். தாங்கள் நீதிபதிகள் அல்ல என்னும் நிலையிலிருந்து இலங்கையின் விமர்சனத் துறை பிழைத்துவிட்ட அபாயத்தைச் சுட்டிக்காட்ட ஏனோ ஆளில்லாமல் போய்விட்டது. சுட்டிக்காட்ட முயன்ற இரண்டொருவரும் நீதிமன்றத்தை அவமதித்த குற்றச்சாட்டுக்கு ஆளாகி அடைக்கப்பட்டனர்; அடக்கப்பட்டனர்.

தங்களைப்பற்றி; தங்களுடைய படைப்புகள் பற்றி இவர்கள் ஒன்றுமே கூறுவதில்லையே என்னும் ஆதங்கம் உள்ளூர இருந்தாலும், அதை எல்லாம் பெரிதுபடுத்திக்கொள்ளாமல்-சோர்ந்துபோய் விடாமல், தங்களது எழுத்துப் பணிகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தார்கள் மலையக எழுத்தாளர்கள். அந்த ஈடுபாடும், அர்ப்பணிப்புமே அவர்களைப்பற்றி அசட்டையாக இருந்துவிட முடியாத ஒரு நிர்ப்பந்தத்தைப் பிறகு ஏற்படுத்தியது.

மாத்தளை கார்த்திகேசு, சோமு, மலரன்பன், வடிவேலன், மாத்தளை செல்வா என்று அறுபதுக்குப் பிந்தியவர்கள் இலக்கியத்தில் மாத்தளையை இடம் பெறச் செய்வதற்கு முன்னமே, 1930களிலேயே மாத்தளைக்கு முன்னிடம் கொடுத்துத் தனது பெயருடன் இணைத்துக்கொண்டு இலக்கியத்தில் இடம் பெறச் செய்த முதுபெரும் எழுத்தாளர் மாத்தளை அருணேசர் அவர்கள்.

லோகோபகாரியில் தனது இருபதாவது வயதிலேயே கட்டுரைகள் எழுதத் தொடங்கியவர் இவர்.

‘முப்பதுகளில் மலையகப் பகுதிகளில் இருந்து ஒரு சிலர் தமிழகத்து ஏடுகளுக்குக் கட்டுரைகள் எழுதத் தொடங்கினார்கள்’ என்று சி. வி. தனது புதுமை இலக்கியம் என்னும் கட்டுரையில் குறித்துள்ளது மனம் கொள்ளத்தக்கது. அந்த ஒரு சிலரில் மாத்தளை அருணேசரும் முக்கியமானவராக இருந்திருக்கின்றார்.

கேகாலை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ‘சன்னிகிராப்’ என்னும் தோட்டத்தில் பிறந்தவர் அருணேசர். இலங்கையிலும் தமிழ் நாட்டிலும் கல்வி பயின்றவர். தோட்டங்களில் கண்டக்டராகப் பணியாற்றியவர். கண்டக்டர் உத்தியோகத்தை உதறிவிட்டு அரசு நெல்கொள்வனவுப் பகுதியில் உத்தியோகம் பெற்றார். அரசு உத்தியோகத்திலிருந்து 1964இல் ஓய்வு பெற்றார். அ.ச. அருணாசலம் என்னும் தனது சொந்தப் பெயரிலேயே ஆரம்பத்தில் எழுதத் தொடங்கினார். லோகோபகாரி என்னும் வாரப் பத்திரிகையில் இவருடைய கட்டுரைகள் வரத் தொடங்கியபோது, அதன் ஆசிரியராக இருந்த பரலி சு. நெல்லையப்பர் இவருடைய திறமையையும் எழுத்தாற்றலையும் வெகுவாகப் பாராட்டியுள்ளார்.

ஆனந்தபோதினி, அமிர்தகுணபோதினி, திங்கள், மஞ்சரி, கலைக்கதிர், கலைமகள் போன்ற தமிழகப் பத்திரிகைகள் இவருடைய எழுத்துகளை விரும்பிப் பிரசுரித்தன.

இவருடைய கட்டுரைகள் மலையகம் சார்ந்ததாக இல்லாமல் மருத்துவம், விஞ்ஞானம், சமயம், ஆராய்ச்சி, அரசியல், சரித்திரம் என்னும் பொது நோக்கில் இருந்ததால், இந்தத் தமிழகப் பிரசுர வாய்ப்பைக் கூடுதலாகப் பெற்றிருக்கலாம்.

தமிழகத்துப் பத்திரிகைகளில் அப்போது எழுதிய ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் ஈழத்து வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கவில்லை. சகல பிரதேசங்களுக்கும் உரித்தான ஒரு பொதுத் தன்மைகளையே கொண்டிருந்தன. இந்தப் பொதுத்தன்மையின்

பிரதானத்துவம் பிரசுர வாய்ப்புக்குறித்தே' என்னும் குற்றச்சாட்டு ஈழத்தின் வட புலத்து முன்னோடி எழுத்தாளர்களமீதும் வைக்கப்பட்ட ஒன்றுதான்!

அ. ச. அருணாசலம் என்றும் பெயரிலேயே எழுதி வந்த இவர், 1947இல் கலைமகளில் தந்தையின் உபதேசம் என்னும் சிறுகதையை எழுதினார். இந்தச் சிறுகதையின் மூலமாகவே தனது பெயரை மாத்தளை அருணேசர் என்று அறிமுகம் செய்துகொண்டுள்ளார்.

கட்டுரைகளையே கூடுதலாக எழுதியுள்ள மாத்தளை அருணேசர் சிறுகதை என்று எழுதியது இது ஒன்று மாத்திரமே.

கோ. நடேசய்யரின் 'தேசபக்தனிலும்' இலங்கை இந்தியனிலும் எழுதிய பெருமையும் இவருக்குண்டு. வீரசேகரி, தினகரன், தினபதி, சிந்தாமணி போன்ற ஈழத்து ஏடுகளிலும் இவருடைய படைப்புகள் இடம் பெற்றிருந்தாலும், கூடுதலாக இவருடைய எழுத்துகளை வாசகரிடையே பரவச்செய்த பெருமை சிந்தாமணியையும் திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம் அவர்களையுமே சாரும்.

'தன்னுடைய கட்டுரைகளையும், கையெழுத்து நூல்களையும் கட்டுக்கட்டாக அடுக்கி வைத்திருக்கும் இவர்: 'தான் இறப்பதற்கு முன்பாக இதில் ஒரு சிலவேனும் நூலுருப் பெருமா' என்னும் ஏக்கத்துடன் இருப்பதாக இன்னொரு மாத்தளைக் கலைஞரான கார்த்திகேசு இவரைப் பற்றிய மல்லிகையின் அட்டைப்படக் கட்டுரையில் எழுதியுள்ளார் (மல்லிகை, பிப்ரவரி-1985).

தமிழ் நூல் தோன்றிய வரலாறு, விஞ்ஞானம் பிறந்த கதை, மருத்துவக்கலை, நாணயங்களின் வரலாறு, தபால் முத்திரையின் கதை அல்லது அஞ்சல் முறை ஏற்பட்ட விதம், ஆகிய நூல்களின் கையெழுத்துப் பிரதிகளே இப்படிக் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தவை.

அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் தனது உக்கிரத் தாண்டவத்தை ஆடிக்காட்டிய 1983 ஆடிக்கலவரத்தின் கொடிய தீ நாக்குகள், மாத்தளை அருணேசரின் இல்லத்தையும் இதயத்தையும் பஸ்பமாக்கிப் பரவசம் கொண்டன.

உள்ளம் வாடிய நிலையில் தன் உழைப்பையும் எழுத்துகளையும் இழந்துவிட்ட அருணேசர், மட்டுநகர் சென்று சில காலம் வாழ்ந்து பின் அமரர் ஆனார்.

‘இலங்கையிலே மலைநாடு
எங்கிருக்கிறது?
இரத்தினம் போல் மத்தியிலே
அமைந்திருக்கிறது!
தேயிலை ரப்பர்த் தோட்டத்திலே
வேலை செய்வோர் யார்?
தென்னிந்திய தேசமக்கள்
வேலை செய்கின்றார்!

என்று பாடிக் களித்தார் நமது ஈழத்துக் கவிஞர் ஒருவர்.

தங்கத்தில் பதிக்கப்படும் ரத்தினக் கல்லென ஈழத்தின் மத்திய பகுதியான மலைநாட்டிலிருந்து எழுத வந்த மாத்தளை அருணேசர், இரத்தினங்களைப் பற்றிய விரிவான ஒரு நூல் எழுதியுள்ளார். இந்த நூலை 1962லேயே சென்னை அமுத நிலையம் ‘ஒன்பது மணிகள்’ என்னும் தலைப்பில் வெளியிட்டிருக்கிறது.

நவரத்தினங்கள் பற்றிய இந்த நூலின் சிறப்புணர்ந்த மஞ்சரி, தனது 1972 ஜூலை இதழின் புத்தகச் சுருக்கம் பகுதியில் ‘ஒன்பது மணிகள்’ என்னும் இந்த நூலின் சுருக்கத்தை வெளியிட்டுள்ளமை இவருடைய எழுத்துத் திறமைக்குக் கிடைத்த சான்றாகும்.

இலங்கைக் கலாச்சாரப் பேரவை, மாத்தளை வள்ளுவர் மன்றம், மாத்தளை இலக்கிய வட்டம் ஆகியவை இந்த முன்னோடி எழுத்தாளருக்குப் பொன்னாடை போர்த்தியும் பொற்கிழி வழங்கியும் கௌரவித்துள்ளன.

ஒன்பது மணிகள் என்னும் தனது நூலுக்கான முகவுரையில் மாத்தளை அருணேசர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்: ‘நவரத்தினங்களைப் பற்றிய இந்நூலை அமுத நிலையத்தாரின் தூண்டுகோலுக்கிணங்க இரண்டு ஆண்டுகட்கு முன்பே எழுதத் தொடங்கினேன். எனினும் எனது அவகாசக் குறைவினிமித்தம் அதனை உடனே பூர்த்தி பண்ணித் தர முடியாமல் போய்விட்டது. ஆயினும் அவகாசம் கிட்டிய போதெல்லாம் எழுதி ஒருவாறு பூர்த்தி பண்ணி இப்போது பதிப்பகத்தார் கைவசம் ஒப்படைக்க முடிந்தமைக்காக மகிழ்ச்சியுறுகின்றேன். இந்நூலை எழுதத் தூண்டியும், புதுப்பித்தும் வெளியிட்டும் உதவிய அமுத நிலையத்தாருக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்...’

இந்த முன்னுரையில் இருந்து ஓர் உண்மை புலப்படுகின்றது.

மலையகத்தின் மாத்தளையைச் சேர்ந்தவரான அருணேசரை 'நவ மணிகள்' பற்றிய ஒரு நூலெழுதித் தரும்படி சென்னை தேனாம்பேட்டை அமுத நிலையம் கேட்டிருக்கின்றது. அவகாசம் இன்மையால் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பே ஆரம்பித்த இவ்வெழுத்துப் பணியை மிகவும் சாவகாசமாக நிறைவேற்றிக் கொடுத்துள்ளார் அருணேசர்.

தமிழகத்தினுடனான தன்னுடைய எழுத்துத் தொடர்பால் ஒரு பதிப்பகமே நூல் எழுதித் தருமாறு கேட்கும் அளவிற்குத் தனது எழுத்தாற்றலை நிரூபித்துக்கொண்டதுடன், ஒரு நல்லுறவையும் நம்பிக்கையையும் கூட வளர்த்து விட்டிருக்கின்றார் அமரர் அருணேசர்.

தடித்த அட்டையுடன் 'HARD COVER' 175 பக்கங்களில் இடைக்கிடை இடம் பெறும் நவரத்தினங்களின் முப்பது வண்ணப் படங்களுடன் ஒரு புத்தகக் கலாச்சாரத்தைப் பிரதிபலிக்கும் அக்கறையுடன் வெளியிடப் பட்டிருக்கும் நூல் இது.

இந்த அருமையான நூலைத் தந்திருக்கும் மாத்தளை அருணேசர் மறக்க முடியாதவர்.

இலங்கை எழுத்தாளர்களின் தமிழகத் தொடர்பு பற்றிப் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள் என்னும் தனது நூலின் முன்னுரையில் இப்படிக் குறிக்கின்றார். 'இந்நூலிலே விவரிக்கப்படும் ஈழத்து இலக்கியக் கர்த்தாக்கள் அனைவருமே இந்தியாவுடன் இடையறாத தொடர்புகள் வைத்திருந்தவர்கள். சிலர் தமிழகத்திலேயே சில காலம் தங்கியிருந்து தமிழ்ப்பணியும் சைவப்பணியும் ஆற்றியவர்கள். சிலர் அங்கேயே இறந்தவர்கள். அனேக தமிழ்நாட்டுக் கலைஞர்களும் இலக்கியாசிரியர்களும் இங்கு வந்து போயிருக்கின்றனர். இரு வழியாலும் ஆசிரிய மாணவப் பரம்பரைகள் உருவாகின. உண்மையில் ஈழத்து இலக்கியம் என்று நாம் குறிப்பிடுவது, தமிழ் நாட்டு இலக்கியமாகவும் அமைந்து விடுவதைக் காணும்போது வியப்படைகின்றோம். இந்நோக்கிலே அணுகுமிடத்து ஈழத்தின் தனித்துவத்தை வலியுறுத்தும் பொருட்டு எழுந்த இலக்கிய இயக்கம், அதன் வளர்ச்சிப் போக்கிலே பொதுப் பண்புகளைக் கண்டறியும் நிலையை அடைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது...'

"ஈழத்தில் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி" என்னும் சில்லையூர் செல்வராசனின் நூலுக்கு முன்னுரை எழுதிய பேராசிரியர் மு. கணபதிப்பிள்ளை 'ஈழத்து இலக்கியம் பற்றி ஈழத்திலிருந்து நூல்கள் எழுத முற்பட்டோரெல்லாரும் ஈழத்தின் இலக்கிய வரலாற்றைப் பார்க்கிலும் - ஈழமே தலைகாட்டாத தென்னிந்தியத் தமிழ் வரலாற்றினையே நன்கு அறிந்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர். அறிஞர் பலர் தென்னிந்தியத் தமிழ் வளர்ச்சி பற்றி

காலத்துக்குக் காலம் எழுதிய நூல்களே அதற்குக் காரணம். ஈழ நாட்டில் யாராவது தெளிவு பெற ஆராய்ந்து எழுதியிருந்தால் அவற்றைப் பார்த்துப் படி செய்திருப்பார்கள் காரியம் இலகுவாய் முடிந்திருக்கும்' என்று குறைபடுகின்றார்.

நூலாசிரியர் அமரர் செல்வராசனோ 'ஒரு நூறு வருடங்களுக்கு அல்லது குறைந்தபட்சம் ஐம்பது வருஷங்களுக்காவது கவிதை, சிறுகதை, நாடகம், நாவல் போன்ற இலக்கியத் துறைகளில் ஈழத்தில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அத்தனை படைப்புகளினதும் சரியான பூரணமான, தொடர்பான காலக்கிரமமான கணக்கெடுப்பு நம்வசமில்லை. கையிருப்புக் கணக்கே தெரியாமல் காற்றிலே கை வீச நிலையிலேயே நாம் இருக்கின்றோம்...' என்றெழுதுகின்றார் (ஈழத்தில் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி - சில்லையூர் செல்வராசன், பக்கம் 10).

மேற்கூறிய இக்குறிப்புகள் அனைத்தும் மலையகத்துக்கும் பொருந்தும்.

1962இல் அமுத நிலையம் வெளியிட்டுள்ள அருணேசரின் இந்நூல் பற்றி நம்மில் எத்தனை பேர் அறிந்திருக்கின்றோம்? எத்தனை பேர் பார்த்திருக்கின்றோம்? எத்தனை பேர் வைத்திருக்கின்றோம்? எத்தனை பேர் அதுபற்றி எழுதியிருக்கின்றோம்?

எஸ். எம். கமாலுதீன் அவர்கள் ஒரு தடவை ஒரு கூட்டத்தில் பேசும் போது 'ரத்தினக் கற்களுடன் இவ்வளவு நெருக்கமான தொடர்பு வைத்திருக்கும் நம்மில் ஒருவர்கூட அது பற்றி எழுத வேண்டும் என்னும் உணர்வு பெறாதவர்களாகவே இருந்திருக்கின்றோம்' என்று கூறினார்.

நம்மவர்களுக்கு இரத்தினக் கற்களுடன் இருக்கும் தொடர்புகளை விடவும் நூல்களுடன் நெருக்கமான தொடர்புடையவரான கமாலுதீன் அவர்களுக்கே மாத்தளை அருணேசரின் இந்த ஒன்பது மணிகள் நூல் பற்றித் தெரிந்திராதபோது மற்றவர்களுக்கு எப்படித் தெரியப் போகிறது? தெரிந்திருக்கும் என்று நாம் எப்படி எதிர்பார்ப்பது?

அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் இலங்கைக் கிளை 1971 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி இலிருந்து 15வரை ஈழத்துத் தற்காலத் தமிழ் நூற் காட்சி ஒன்றினை நடத்தியது. அத்துடன் ஒரு நூற்பட்டியலையும் தயாரித்திருந்தது.

இலங்கைக் கிளையின் கௌரவச் செயலாளர்களான வண சேவியர் தனிநாயக அடிகளாரும், க. சி. தங்கராஜா அவர்களும் தமது கூட்டறிக்கையில் 'இத்தகைய முயற்சியால் தமிழியல் ஆராய்ச்சியை வளம் பெறச் செய்வதே எங்கள் நோக்கம்' என்றெழுதுகின்றனர்.

நூற்பட்டியலை அறிமுகம் செய்யும் உரையில் திருவாளர்கள் கே. கைலாசபதியும் எஸ். எம். கமாலுத்தீனும்: 'இலங்கை 1948இல் விடுதலை பெற்ற காலத்திலிருந்து ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் வெளியிட்டிருக்கும் நூல்களில் பெரும்பாலானவற்றை இயன்ற அளவு ஒன்று சேர்க்கும் பொருட்டே இப்பட்டியல் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அனைத்து நூல்களையும் சேகரிக்க இயலவில்லையாயினும், இப்பட்டியல் விடுதலைக்குப் பிறகு ஈழத்தில் தமிழியற்றுறையில் எழுந்த நூல்களின் பரப்பையும் இயல்பையும் நியாயமான அளவுக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது எனலாம்.

'இப்பட்டியலை விரிவாகத் திருத்தியமைப்பதுடன் முந்தியகாலப் பகுதிகளில் எழுந்த தமிழியல் பிற நூல் பட்டியல்களைத் தயாரிக்கவும் இக்கழகம் எண்ணியுள்ளது.

'பொதுவான வாசகர்க்கும் உள்நாட்டிலும் அயல் நாடுகளில் வாழும் தமிழியல் ஆய்வாளர்களுக்கும் இப்பட்டியல் துணை செய்யும் என நம்புகின்றோம்' என்றெழுதுகின்றனர்.

பொது நூல்கள், மெய்யியல், சமயம், சமூக விஞ்ஞானம், வரலாறு, இலக்கியம் என்னும் தலைப்புகளின்கீழ் தொகுக்கப்பட்டிருக்கும் இப்பட்டியல் 500க்கும் மேற்பட்ட நூல்களைப் பட்டியலிட்டுள்ளது. நூலின் பெயர், ஆசிரியரின் பெயர், பதிப்பகம், பதிப்பித்த ஆண்டு, நூலின் பக்க எண்ணிக்கை ஆகிய விவரங்களுடன் தொகுக்கப்பட்டிருக்கும் இம்முயற்சி மிகவும் பயனுள்ள ஒன்று. ஆனால் இப்பணியின் தொடர்ச்சி நடைபெறாமல் போய்விட்டது ஒரு பெரும் இழப்பே ஆகும். 1947க்கும் 1971க்கும் இடைப்பட்ட ஒரு கால் நூற்றாண்டு காலத்தில் 500 நூல்களை மட்டுமே பட்டியலிட முடிந்திருக்கிறது என்பது 'இது ஓர் ஆரம்ப முயற்சி மட்டுமே, என்பதை நிலைநிறுத்தினாலும் தொடர்ந்திருக்க வேண்டிய முயற்சி இது. ஆனால் தொடரவில்லை.

இப்பட்டியலுக்குள் 1964இல் வெளிவந்த 'நந்தியின் மலைக்கொழுந்து' 65இல் வெளிவந்த சிக்கன்ராஜுவின் தாயகம்; 67இல் வெளிவந்த குமரனின் தூவானம்; 68இல் வெளிவந்த பெனடிக்ட்பாலனின் சொந்தக்காரன்; 69ல் வெளிவந்த சி.வி.யின் தேயிலைத் தோட்டத்திலே (சக்தி பாலையா மொழி பெயர்ப்பு; 71ல் வெளிவந்த கதைகனிகள் ஆகிய ஆறு மலையக நூல்கள் மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளன. 1962இல் வெளிவந்த மாத்தளை அருணேசரின் ஒன்பது மணிகள் என்னும் நூல் இந்தப் பட்டியலிலும் இல்லை.

மலையக நூல்கள், சஞ்சிகைகள், சிறு வெளியீடுகள் போன்றவற்றின் சேகரிப்பும், பட்டியல்களும் மிகவும் அத்தியாவசியமான ஒன்று. உடனடித் தேவையும் கூட. தனி நபர்களால் செய்ய முடியாத இப்பாரியச் செயல்கள்

மலையகத்தில் ஒரு சில தனி மனிதர்களாலேயே செய்யப்பட்டும் வருகிறது என்பது போற்றுதலுக்குரிய விஷயங்களாகும்.

துரைவியின் நான்காவது நூலான 'மலையகம் வளர்த்த தமிழில்' சாரல் நாடன். "மலையகத் தொடர்புடைய தமிழ் இதழ்களின் பட்டியல்" ஒன்றினை அவை ஆரம்பித்த ஆண்டு வரிசையில் கொடுத்திருக்கின்றார். (பக்கம் 147). ஒரு பட்டத்துக்காகவோ அன்றி பணத்துக்காகவோ அல்லாமல் ஓர் இலக்கிய அர்ப்பணிப்புடன் ஆற்றப்படும் இப்பணிகளை எப்படிப் போற்றினாலும் தகும். இப்பணிகளின் சிரமம் அதில் ஈடுபட்டுழைப்பவர்களுக்கே புரியக்கூடிய ஒன்று. இதுபோன்ற தனி நபர்களின் ஒத்துழைப்புடன் மலையகத் தமிழாராய்ச்சி செயற்பாட்டுக் குழுவினர் இம்முயற்சிகளை முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும். நூல்களைச் சேகரிக்கவும் அவைகளைப் பாதுகாக்கவுமான பணிகளைத் தொடங்க வேண்டும்.

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற ஆண்டினைத் தொடர்ந்து 1949 இறுதியிலிருந்து 'தொழிலாளர் முன்னேற்றத்துக்குத் தொண்டு புரிய வந்திருக்கும் வாரப் பத்திரிக்கை, என்னும் அறிவிப்புடன் வெளிவந்த நவஜீவனிலும் மாத்தளை அருணேசரின் கட்டுரைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

கொழும்பு டாம் லீதி அமீன் பில்லிங் 25-2/4 என்னும் இலக்கத்தில் இருந்து, எஸ்.கே. காளிமுத்து என்பவரால் வெளியிடப்பட்ட நவஜீவன், மலையகத்தின் குடியரிமைப் பிரச்சினை பற்றிய போராட்டம், சத்தியாக்கிரகம் போன்றவற்றிற்கு முன்னிடம் கொடுத்துப் பிரகரித்த ஏடு.

அதேவேளை மலையக எழுத்துக்கு அஸ்திவாரம் இடும் பணியினையும் மேற்கொண்டிருந்தது.

'நவஜீவன் ஒரு புது எழுத்தாளர் பரம்பரையை சிருஷ்டிக்கப் போகின்றான்; நீங்களும் எழுதுங்கள்' என்று எழுத்துக்குள் புதியவர்களை இழுத்துவிடும் பணியினையும் செய்து வந்தது நவஜீவன்.

ஏழையின் கண்ணீர், நடைப்பிணம், சத்தியாக்கிரகி தேவேந்திரா போன்ற சிறுகதைகளை எச்.எம்.பி. மொகிதீன் 1952இல் நவஜீவனில் எழுதி இருக்கின்றார்.

மலையகத்திலிருந்து சிறுகதை எழுதுகிறவர்களுக்கு 50களிலேயே அடி எடுத்துக் கொடுத்த நவஜீவன், நாவல் எழுத்துக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளது.

இன்றைய தோட்ட மக்களின் தொல்லைகளையும் அவர்கள் வாழ்வில் கொந்தளிக்கும் சம்பவங்களையும் பின்னிப் பிணைத்து அலங்காரத்துடன் ஆரம்பமாகும் தொடர்கதை என்னும் அறிமுகக் குறிப்புடன் 16-11-1952இல் வெளிவருகிறது கவி.அ. சிதம்பரநாதப் பாவலரின் ஜானகியின் துணிவு என்னும் தொடர் நாவல்.

ஆகஸ்ட் 52லிருந்து, மேற்குறிப்பிட்ட அதே விலாசத்திலிருந்து வெளியிடுபவர் டி.எம்.பீர்முகம்மது என்று நவஜீவன் அறிவிக்கிறது. மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் ஆரம்பகர்த்தாக்களில் ஒருவரான "டியெம்பி" நவஜீவனின் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்ற 52க்குப் பிறகே எச்.எம்.பி. யின் சிறுகதைகள் வெளிவரத் தொடங்குகின்றன.

கொலைகாரி, திடீர்த் திருமணம், பருவத்தின் கோளாறு, வள்ளித் திருமணம், குழந்தைகள் கூட்டி வைத்த திருமணம், ஏமாந்தவன் ஆகிய சிறுகதைகளை 'டியெம்பி'யே நவஜீவனில் எழுதியுள்ளார்.

மலையகச் சிறுகதை என்றதும் ஓடி வந்து மனத்தில் நிற்கும் இன்னுமொரு பெயர் ஏ. எஸ். வடிவேல் என்பது.

50களில் எழுதத் தொடங்கிய இவர், சுதந்திரன் சிறுகதைப் போட்டியில் 'செங்கரும்பு' என்னும் சிறுகதைக்குப் பரிசு பெற்றவர். சுதந்திரன் நடத்திய இரண்டாவது சிறுகதைப் போட்டியில் (1950) முதற்பரிசு பத்மா சோமகாந்தனுக்கு; இரண்டாவது பரிசு கே. டானியலுக்கும்; மூன்றாவது பரிசு ஏ. எஸ். வடிவேலுவின் செங்கரும்புவிிற்கும் கிடைத்தன.

நவஜீவனில் இவருடைய கூடுதலான கட்டுரைகள் பிரசுரமாகியிருக்கின்றன.

கோதையின் கண்கள், வண்ணாத்தி மகள் ஆகிய சிறுகதைகளையும் ஏ. எஸ். வடிவேல் நவஜீவனில் எழுதியிருக்கின்றார்.

பிந்தி வந்ததொரு மலையகத்தின் பொதுவான இலக்கிய விழிப்புக்கும் சிறுகதை எழுச்சிக்கும் தளம் அமைத்த பணியும் பெருமையும் நவஜீவன் வார இதழைச் சேர்கிறது.

நவஜீவனில் அ. சிதம்பரநாதப் பாவலரின் 'ஜானகியின் துணிவு' என்னும் தொடர் நாவல் வெளிவரத் தொடங்கிய அதே காலகட்டத்தில், சுதந்திரனில் 'ரஞ்சிதம்' என்னும் தொடர்கதை வெளிவந்தது.

'இன்றைய தோட்ட மக்களின் தொல்லைகளையும் வாழ்வின் கொந்தளிப்புகளையும்' வெளிக்கொண்டு வரும் கவையான நாவல் என்னும் அறிமுகத்துடன் ஜானகியின் துணிவு தொடங்கியது.

'ரஞ்சிதம்' புதுமையான தொடர் நவீனம். வெள்ளைத்துரையின் கள்ளக்காதல் அல்லது மல்லிகைத் தோட்ட மர்மக் கொலை..

'கிரீன் எஸ்டேட் மாரிமுத்துக் கங்காணியின் ஒரே மகன் சுந்தரம்.

'கொழும்பில் வசிக்கும் பணக்கார முதலாளியின் மகள் ரஞ்சிதம். இருவருக்கும் சர்வகலாசாலையில் காதல். மல்லிகைத் தோட்டத்துக் காஷியர் சமரவீர்.

'அவனுடைய அழகு மனைவி பிரேமாவதி. தோட்டத்துரை டக்ளசின் கள்ளக்காதலி... தோட்டத்துக் காஷியர் சமரவீரனின் சாவு கொலையா.. சுந்தரம் ரஞ்சிதம் காதல் நிறைவேறியதா..

'அடுத்த வாரம் ஆரம்பமாகும் ரஞ்சிதம் தொடர் நாவலை வாசிக்கத் தவறாதீர்கள்' என்னும் அறிவிப்பு. இது ஒரு மலைநாட்டுக் கதை என்பதை உறுதி செய்கிறது.

'அதிகாலைப்பொழுது அழகாக விடிகிறது! தொழிலாளர்கள் ஆண்களும் பெண்களுமாகப் பிரட்டுக்களம் நோக்கி நடக்கின்றார்கள்' என்றெல்லாம் நாவல் நடக்கும்போது, வளமான மலைநாட்டு மண்ணின் கதைதான் என்பதைச் சொல்லியா தெரிய வேண்டும்.

ஆனால் யார் எழுத்தாளர்.. யாருடைய தொடர்கதை இது என்று இன்னும் நான் கூறவே இல்லையே! அதில் தானே இருக்கிறது ரகசியமும். சுவாரஸ்யமும்!

ஆமாம். மாயாவிதான் கதாசிரியர்.

மாயாவி எழுதும் 'ரஞ்சிதம்' தொடர் நாவலுக்கான அறிவித்தலை 6-7-52இல் பிரசுரித்த சுதந்திரன். அடுத்த வாரத்திலிருந்து நாவலை ஆரம்பித்துவிட்டது.

இலங்கை ஏடுகளில் தமிழகத்து ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்கள் தங்களது படைப்புகளை வெளியிட்டு வந்தது ஐம்பதுகளில் ஒன்றும் ஆச்சர்யமான விஷயம் இல்லை.

பிந்திய ஐம்பதுகளிலும் அறுபதுக்குப் பிந்தியுமே இந்த நிலைமைகளில் குறிப்பிட்ட மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இருந்தும் 59 நவம்பரில்கூட வீரகேசரி வார வெளியீட்டில் 'கடலில் கண்டெடுத்த புதுமை' என்னும் தமிழ்வாணனின் தொடர்கதை வந்திருக்கிறது. தேசிய ஏடுகளின் வார வெளியீடுகளில் இருந்திருந்து ஒரு டானியல்! இருந்திருந்து ஒரு என். கே. ரகுநாதன் இருந்திருந்து ஒரு வ.அ. அரசரத்தினத்தின் சிறுகதைகளும் மற்றவை அவர்களுடையவைகளுமாகப் பிரசுரம் பெற்ற காலம் அது.

கடலால் பிரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் இலங்கைக்கும் தமிழ் நாட்டுக்குமான வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முந்தியே இருந்து வந்த தொடர்பு மிகவும் இறுகியதாகவே இருந்துள்ளது. இரு நாடுகளுக்கும்மிடையிலான அரசியல் சிந்தனைகள், இலக்கியப் போக்குகள் ஆகியவை ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு கொண்டவைகளாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றன.

1796இல் வெள்ளைக்காரர்கள் கைக்குள் இலங்கை வந்ததிலிருந்து சில ஆண்டுக் காலம் இலங்கை, சென்னை அரசாங்கத்தின்கீழ் சென்னை. மாகாணத்தின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்து வந்தது. இது அவ்வளவு உகந்தது அல்ல என்பதை உணர்ந்த பிரிட்டிஷார் சென்னையிலிருந்து. இலங்கையைப் பிரித்து அதை நேரடியாகவே இலண்டனில் இருந்து ஆளப்படும் கிரெளன் கொலனி ஆக்கிக் கொண்டார்கள்.

இது போன்ற சரித்திரக்காலத் தொடர்புகளும் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் தொட்டு இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்குமிடையிலான பூர்வீகத் தொடர்புகளும் அவர்களுடைய ஜனரஞ்சக அரசியல், ஜனரஞ்சக சினிமா, ஜனரஞ்சக எழுத்து ஆகியவைகளை நம்மேல் படியவிட்டே வந்துள்ளன.

அங்கிருந்து ஏதாவதொரு துறையின் பிரபலஸ்தர் ஏதாவதொரு காரணத்துக்காக இங்கு வந்துவிட்டாலோ அல்லது நாமே நமது விருந்தினராக அவரை வரவழைத்தாலோ 'ஆய் ஊய்' என்று அவர் பின்னால் ஓடுவதும் தூக்கிச் சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டு ஆடுவதுமான இன்றையவரையிலான செயல்களுக்கும் இந்தப் பூர்வீகமான தொடர்பின் இறுக்கமே காரணம்.

நம்மீதான அவர்களுடைய ஆதிக்கம் என்று இதைக் குறிப்பிடக்கூடாது; குறிப்பிடவும் முடியாது. நாமே விரும்பியும் அவர்களால் வசியப்பட்டும், வசீகரிக்கப்பட்டுமே பெரும்பாலான இவைகள் நடைபெறுகின்றன.

ஈழத்துச் சிறுகதையின் தோற்றத்துக்கான முழுமுதற் காரணமே தமிழகச் சிறுகதைகளின் செல்வாக்குத்தான். ஆங்கிலக் கல்வி மூலம் கிடைத்த ஐரோப்பிய அறிமுகம் போன்றவைகள் எல்லாம் இரண்டாம் பட்சமே.

இந்தச் செல்வாக்கின் காரணமாகவே அங்குள்ள எழுத்தாளர்களிடம் கதை கேட்டு நமது ஏடுகள் பிரசுரித்து மகிழ்ந்தன! நமது எழுத்தாளர்களிடம் படைப்புகளைத் தானமாகப் பெற்றுக் கொண்டதுடன் அவர்களுடைய எழுத்துகளுக்காக இங்கிருந்து 'சன்மானம்' அனுப்பி மகிழ்ந்தன!

ஈழத்தின் நவீன இலக்கியத்தின் பிதாமகன்களில் ஒருவராகக் கணிக்கப்படும் சி. வைத்திலிங்கம் அவர்கள், எழுத்துலகில் மறக்க முடியாத சம்பவமாக ஆனந்தவிகடன் தனது 'பாற்கஞ்சி' வெளிவந்த மகிழ்வையும், அப்போதைய ஆனந்தவிகடன் ஆசிரியராக இருந்த கல்கியும் ஆனந்தவிகடன் ஓவியர் மாலியும் இலங்கை வந்திருந்தபோது அவர்களைப் போய்க் கண்ட பரவசத்தையுமே குறித்துள்ளார் (எழுத்துலகில் மறக்க முடியாத சம்பவம் - சிந்தாமணி 28-9-66). பாற்கஞ்சி ஆனந்தவிகடனில் வந்தபோது தனக்கு இருபது வயதிருக்கும் என்றும் எழுதுகின்றார் அமரர் சி.வை.

வீரகேசரியின் ஆசிரியரும், சிறுகதை நாவல் எழுத்தாளருமான திரு. லோகநாதன் அவர்கள் 'ஊதிய விளக்கு' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியை 1954 நவம்பரில் வெளியிட்டுள்ளார்.

சப்பிய மாங்கொட்டை, நழுவி விழுவானேன், ஊதிய விளக்கு, கலா நிஷ்டை, மனோலீலை, காதல் மலர், என்னும் ஆறு சிறுகதைகள் கொண்ட

இத்தொகுதியின் அட்டைப் படம் கவிஞர் சக்தி பாலையாவால் வரையப்பட்டுள்ளது.

கொழும்பு 12 மொஸ்க்லேன் இலக்கம் 79இல் உள்ள விவேகா அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு, டாம் வீதி கொழும்பு நந்தி வெளியீட்டினரால் வெளியிடப்பட்டுள்ள இந்த நூலுக்கு ஆசிரியர் அச்சிட்டவர்; வெளியிட்டவர் என்னும் துறையில் எதுவித இந்தியத் தொடர்பும் இல்லை. இருந்தும் நூலின் விலை 1 ரூ. 8 அணா என்றிருக்கிறது. இதைப்போலவே திரு. லோகநாதனின் 'பிரேமாஞ்சலி' என்னும் நாவலும் இதே அச்சகம்! வெளியீட்டாளர்களால் இரண்டொரு வருடம் பிந்தி வெளியிடப்பட்டது. அந்த நாவலிலும் விலை, 2 ரூ. 4 அணா, தபால் செலவு தனி என்றே இருக்கிறது.

தென்னாட்டிலிருந்து நம்மைத் துண்டித்துக்கொள்ள முடியாத ஒரு நிலையை நாமாகவே உருவாக்கிக் கொண்டுள்ள நிலைமைகளையே இவைகள் காட்டி நிற்கின்றன.

கண்டி அம்பிட்டியலில் பிறந்த கே. கணேஷ் மணிக்கொடியில் சிறுகதைகள் எழுதியதைப்போலவே, கண்டி வத்தேகம தோட்டத்தில் பிறந்தவரான ரஃபேல் சரஸ்வதியில் 'நம்பிக்கை' என்றொரு சிறுகதை எழுதி இருக்கின்றார். தேவமணி ரஃபேல் என்னும் பெயர் கொண்ட கத்தோலிக்கரான இவர் த. ரஃபேல் என்னும் பெயரிலேயே எழுதி வந்தார். வத்தேகம தோட்டத்தின் கண்டக்டருக்கு மகனாகப் பிறந்த ரஃபேல் பண்டாரவளை சென்ஜோசப் கல்லூரியில் கல்வி பயின்றவர். தேயிலைத் தோட்டங்களில் சின்ன துரைகளாக, கண்டக்டர்களாக உத்தியோகம் செய்தவர்கள் வெள்ளைக்காரத் துரைமார்களுக்கு வேண்டியவர்களாகவும் தோட்ட மக்களை அடக்கி ஆளுவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்களாகவுமே இருந்தனர்.

இம்மக்களைப் பற்றிய சிந்தனையற்றவர்களாகவே அவர்கள் இருந்து விட்டபடியினாலும், வெள்ளைக்காரர்களின் அராஜகங்களுக்குத் துணை போகிறவர்களாகவே இருக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுவிட்டபடியினாலும் (உத்தியோக ரீதியல்) கண்டக்டர் பதவி வகித்தோரால் இலக்கியத்துக்குள் வரமுடியவில்லை; எழுத்தாளர்களாக உருப்பெற முடியவில்லை.

ஓரிருவர் வெகு அபூர்வமாக எழுத்துடன், இலக்கியத்துடன் தங்களை இணைத்துக் கொள்ள சந்தர்ப்பங்கள் அமைந்துவிடும் பட்சத்தில், கண்டக்டர் பதவியை வீசிவிட்டு ஓடி வந்துள்ளதை மலையக இலக்கிய வரலாறு காட்டுகின்றது. உதாரணத்துக்குக் கலைஒளி முத்தையா பிள்ளை, மாத்தளை அருணேசர் போன்றோரைக் கூறலாம்.

கண்டக்டர் ஒருவரின் மகனாகப் பிறந்துவிட்ட ரஃபேல், பள்ளி நாட்களில் மிகவும் கெட்டிக்கார மாணவனாகவே இருந்திருக்கின்றார். இவர் எழுதிய கட்டுரைகளை வெகுவாகப் புகழும் ஆசிரியர்கள் இவர் படிக்கும் வகுப்பைவிட மேல் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு அக்கட்டுரைகளை வாசித்துக் காட்டுவார்களாம். இயற்கையாகவே எழுத்துத் திறமை கொண்ட ரஃபேல், தனது இளம் வயதிலேயே சிறுகதைகள் எழுதிப் பார்க்கும் ஆர்வம் மிக்கவராய் இருந்தார்.

1953இல் தனது பத்தொன்பது வயதில் 'பாண்டியன் பரிசு' என்னும் சிறுகதையைத், தினகரனில் எழுதியதன் மூலம் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தவர் இவர்.

சி.வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் எழுத்துகளால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டு தன்னுடைய சிறுகதை ஒன்றை அவரிடம் அனுப்பி அபிப்பிராயங்கள் பெற்று, திருத்தியும் மாற்றியும் எழுதி வீரகேசரிக்கு அனுப்பிப்

பிரசுரித்துக்கொண்டேன். அந்தக் கதையின் பெயர் 'வெறி' அது ஒரு முக்கோணக் காதல் கதை என்று அவரே கூறியுள்ளார். (துங்கிந்த சாரலில் - மு. நித்தியானந்தன் - தினகரன் 1-9-96)

அமரர் சி.வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் வெளியிட்ட 'கதை' என்னும் சஞ்சிகையின் முதல் இதழிலேயே ரஃபேலின் 'திறமை' என்னும் சிறுகதை இடம்பெற்றுள்ளமை இவர்கள் இருவருக்குமிடையே இருந்த இலக்கியத் தொடர்பினை ஊர்ஜிதம் செய்கின்றது.

ஆனாலும், மலையக மண்ணும் மலையக மக்களின் வாழ்வும் சித்தரிக்கப்படாத படைப்புக்களைத் தரத் தொடங்கிய ஒரு சில மலையக முன்னோடி எழுத்தாளர்கள், தங்களை சுதாகரித்துக் கொண்டு மலையக மண்ணுக்குள் சிலிர்ப்புடன் இறங்கியதைப்போல் ரஃபேல் அவர்களால் மலையக மண்ணுடனோ மலையக இலக்கியத்துடனோ தீவிரமாக ஈடுபட முடியவில்லை.

குதிரையின்மேல் சவாரி செய்தவண்ணம் பூந்தோட்டத்தைப் பார்ப்பவனைப்போல் ஒரு மூன்றாவது மனிதனாக நின்றே மலையகத்தைப் பார்க்கும் தன்மையே அவருடைய கதைகளில் இருக்கின்றன. தோட்டத்திலேயே வாழ்ந்திருந்தாலும் தோட்ட மக்களுடன் பழகும், பேசும், வாய்ப்புகள் கிடைக்காத அல்லது அற்றுப்போன 'கண்டக்டர் மகன்' நிலையே அவருடைய எழுத்துகளின் பிரதிபலிப்பாகவும் இருக்கின்றன.

தோட்டத்திலேயே பிறந்து தோட்டத்திலேயே வளர்ந்திருந்தாலும், மலையகப் பாடசாலைகளிலேயே கல்வியை மேற்கொண்டு மலையகப் பட்டினங்களிலேயே உத்தியோகம் செய்திருந்தாலும்கூட ரஃபேலின் எழுத்துகளில் மலையக மண்ணின் மணத்தையோ மலையக மக்களின் வாழ்வையோ காணக்கூடியதாக இருக்கவில்லை.

கண்டக்டர் மகன் என்னும் அந்தப் பதவி விலங்கு தோட்டத்து மக்களுடன் பேசிப் பழகும் வாய்ப்பை இவருக்கு அளிக்கவில்லை.

தோட்டத்துத் துரைமார்கள் தங்களது பங்களாக்களுக்குள் தங்களை தனிமைப்படுத்திக் கொண்டதைப்போல், தோட்டத்து உத்தியோகத்தர்களும் தங்கள் தங்களது ஸ்டாப் குவார்ட்டர்ஸ்களுக்குள் தங்களைத் தனிமைப் படுத்திக் கொண்டே வாழ்ந்தனர்.

ஒரு சில ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் தமிழில் அல்லது சிங்களத்தில் பேசும் மாணவர்களுக்கு ஐந்து சதம் பத்து சதம் அபராதம் விதிப்பதைப் போல், வேலை நிமித்தத்திற்காகவன்றி வேறு எதற்காகவாவது தொழிலாளர்களுடன் பேசியதாக அல்லது லயத்துக்குப் போனதாகக்

கேள்விப்பட்டால், சம்பந்தப்பட்ட அந்த உத்தியோகத்தர் முதல் தடவை எச்சரிக்கை. இரண்டாவது தடவை அபராதம். மூன்றாவது தடவை வேலை நீக்கம் என்று நிர்வாக ரீதியாகவும் (தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள்) தனிமைப் படுத்தப்பட்டிருந்தனர்.

வெளி உலகத் தொடர்பின்றி, பிற இன மக்களுடன் பேசப் பழக சந்தர்ப்பங்களின்றி, தோட்ட மக்கள் தோட்டங்களுக்குள்ளேயே தனிமைப் படுத்தப்பட்டு அந்நியப்பட்டிருந்ததைப்போல் தோட்ட உத்தியோகத்தர்களும் தோட்ட மக்களிலிருந்து அந்நியப்பட்டே இருந்தனர்; அந்நியப் படுத்தப்பட்டே இருந்தனர்.

இது ஐம்பதுகளில் எழுத வந்த கண்டக்டரய்யாவின் மகன் ரஃபேலுக்கு மட்டுமல்ல; அறுபதுகளின் பின் எழுத வந்தவர்களுக்கும் பொதுவாக இருந்த ஒரு நிலைமைதான்.

இந்த அந்நியம்தான் ரஃபேலின் கதைகளில் மலையக மண்ணும் வாழ்வும் ஆழமாகப் பதியாமைக்கான காரணம் என்று கொள்வது ஒரு மேலோட்டமான நோக்கேயாகும்.

'துவங்கி இந்த சாரலில்' என்னும் தனது கட்டுரையில் ஓரிடத்தில் திரு. நித்தியானந்தன் கூறுகின்றார். என். எஸ். எம் ராமையா: தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகியோருக்கு முன்பே கதை எழுத ஆரம்பித்துவிட்ட ஒரு காலப் பகுதியை கருத்திற் கொண்டு ரஃபேலின் கதைகளைப் பார்ப்பது அவசியம் என்று.

எழுத வந்த காலத்தைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்பது அவசியமானது அல்ல என்றே நான் கருதுகின்றேன்.

புதுமைப்பித்தனின் ஆளுமை, அவருடைய நடை, அவர் கையாண்ட நாலாவிதமான கருப்பொருள்கள், அவருடைய கிண்டல், இன்ன பிற அத்தனையுடனும் பரிச்சயமாகிக் கொண்டும் கூட அவருக்குப் பின் எழுத வந்தவர்களில் யார் அவரை மீறி உயர்ந்தவர் மேலி நின்றவர்.

மலையகம் என்ற உணர்வு ஏற்படாமையே இவர்களுடைய படைப்புகளில் மலையகம் விலகிப் போய்விடுவதற்கான முக்கியக் காரணமாகும்.

சி.வி.யின் 'கதை' ஏட்டுக்கு எழுதிய 'திறமை' என்னும் கதையில் தோட்டத்து ஆபீசம் பெரிய கிளார்க்கும், துரையும், கொழும்பிலிருந்து வரும் ஆடிட்டரும் வருகின்றனர்.

பேராசிரியர் கைலாசபதி என். எஸ். எம். ராமையாவுக்குச் சொன்னது போலவே, மக்கள் கவிமணி சி. வி யும் தான் வெளியிடவிருக்கும் சஞ்சிகைக்கு மலையகத்தைக் களமாகக் கொண்ட கதையே வேண்டும் என்று ரஃபேலுக்குச் சொல்லியிருக்கக்கூடும்.

தினகரனுக்காகப் பேராசிரியரிடம் ராமையா கொடுத்த கதை, ஒரு கூடைக் கொழுந்து. கதைக்காக சி.வி.யிடம் ரஃபேல் கொடுத்த கதை திறமை.

ஒரு கூடைக் கொழுந்து என்.எஸ்.எம் ராமையா என்னும் அவருடைய பெயரையே மறைத்து ஒரு கூடைக் கொழுந்து ராமையா என்று ஒரு இலக்கியப் பெயரையே அவருக்குச் சூட்டிவிட்டுள்ளது. 'திறமை' ரஃபேலை ஒன்றுமே செய்து விடவில்லை.

'ஒரு கூடைக் கொழுந்து' ராமையாவின் முதல் கதை. அதேபோல் 'பார்வதி' மலரன்பனின் முதல் கதை.

மலைநாட்டின் வாழ்க்கையையும், அவர்களுடைய நடைமுறைப் பேச்சு வழக்கத்தையும் கலா முழுமையுடன் தன்னகத்தே கொண்ட கதை ஓர் கூடைக் கொழுந்து. அது ராமையாவின் முதல் கதை. மலரன்பனின் முதற்கதையான பார்வதியும் அந்தக் கதையின் தரத்தை எட்டிப் பிடிக்கின்றது என்றெழுதுகின்றார் எஸ். பொன்னுத்துரை. (கதைவளம் ஏடு இரண்டு, ரகுராமன்: தினபதியின் தினமொரு சிறு கதைகளின் விமர்சன நூல்).

மலரன்பனைப் பொறுத்தவரை முன்னால் வெட்டப்பட்ட பாதை கைலாசபதி. வழிகாட்டிகள் சிலர் இருந்தனர். மலையகத்தைப் பற்றிய கதைதான் வேண்டும் என்னும் நிர்ப்பந்தம் இல்லாமலேயே பார்வதியைத் தரும் வாய்ப்பு இருந்தது. அந்த வாய்ப்பு ரஃபேலுக்கு இல்லை என்பது உண்மைதாம் என்றாலும், என். எஸ். எம். ராமையாவுக்கும்: தெளிவத்தை ஜோசப்புக்கும்கூட அந்த வாய்ப்பு இல்லைதான்.

மலைநாட்டைப் பிரதிபலிக்கும், மலைநாட்டுப் பேச்சு வழக்குடனான, மலை நாட்டுப் பாத்திரங்களைக் கொண்ட ஒரு கதை வேண்டும் என்று கைலாசபதி அவர்கள் கேட்டபோது, சரி என்று தலையை ஆட்டிவிட்டு வந்தாலும், பிறகுதான் தலையை உடைத்துக் கொண்டு யோசித்தேன். நண்பர் கனகரத்தினத்திடம் இது பற்றிக் கூறினேன். நீண்ட நேரம் கவந்தாலோசித்தோம் என்று என்.எஸ்.எம். கூறுவதிலிருந்து கையில் விசா இருந்தது. போய்ச்சேர வழிதான் தெரியவில்லை என்பது புலனாகிறது. தாங்களே பாதையும் வெட்டிப் பயணமும் போக வேண்டிய நிலை இவர்களுக்கிருந்தது என்று தெளிவத்தை ஜோசப்பின் நாமிருக்கும் நாடே

தொகுதியின் முன்னுரையில் திரு. நித்தியானந்தன் கோடிட்டுக் காட்டுவதும் இதையேதான்.

வழியும் தெரிந்து பயணத்துக்கும் தைர்யத்துடன் தயாரான பிந்தி வந்தவர்களுக்கு விசாதான் கிடைக்க மாட்டேன் என்றிருந்தது வேறு கதை.

ரஃபேலின் 'திறமை' என்னும் கதையின் கரு அற்புதமானது. லயத்தின் ஆறடிக் காம்பிராவுக்குள் அடிமையாக வைக்கப்பட்டிருந்த கூலிக்காரனின் மகனான பத்து என்னும் பத்மநாதன். தோட்டத்துரையும். பெரிய கிளார்க்கும் பயத்துடன் எதிர்பார்க்கும் கணக்குப் பரிசோதகராக கொழும்புத் தலைமை அலுவலகத்தில் இருந்து வந்து நிற்கின்றான் என்றால்....

தோட்டத்து ஆபீஸ்களுக்கு அவர்களுடைய கணக்கு வழக்குகளைப் பரிசோதிக்க ஆடிட்டர்கள் வருவது என்பது தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கு இன்ஸ்பெக்டர் வருவதை விடவும் அச்சத்துடனும் பயபக்தியுடனும் எதிர்பார்த்திருக்கும் ஒரு சடங்கு.

வெள்ளைக்காரத் துரையிலிருந்து குட்டிக் கிளார்க்கர் வரை ஆடிட் வருகிறது. ஆடிட் வருகிறது. ஆடிட் வருகிறது என்று ஆலாய்ப் பறப்பார்கள். எத்தனை நாள் இருக்கப் போகிறார்களோ தெரியவில்லை. எங்கே தங்குவார்கள். நடைமுறை வசதிகள் எப்படி. நாம் ஏதாவது வசதிகள் செய்து கொடுத்தால் அதையும் தப்பான அர்த்தத்துடன் எடுத்துக் கொள்வார்களோ தெரியவில்லை என்று தடுமாறித் தத்தளிப்பார் துரை.

அப்பேற்பட்ட சக்தி மிக்க ஆபீசராக ஒரு தோட்டத் தொழிலாளியின் மகன் வந்து நிற்பதென்றால்....

தொண்ணூறுகளில் அல்ல ஐம்பதுகளில்! ரஃபேல் அவர்களின் எதிர்பார்ப்பு கனமிக்கது. கௌரவத்துக்குரியது.

ரஃபேலின் எழுத்து மிகவும் எளிமையானது; வாசிப்பவர்களைத் தொந்தரவு செய்யாதது; சிந்திக்கத் தூண்டாதது; சப்பென்று வாசிக்கலாம்; சட்டென்று மறந்தும் விடலாம்.

'பத்திரிகைக் கதைகள் பத்திரிகைக் கதைகள்' என்று கா.நா.சு. தலையால் அடித்துக் கொண்டாரே அந்த ரகக் கதைகள். அடுத்த இதழ் வரும்போது முந்திய இதழுடன் பழசாகிக் காணாமல் போய்விடும் கதைகள்.

'பத்துவைப் பற்றிய நினைவு அவன் வசித்த லயத்தை நினைவுக்குள் கொண்டு வருகிறது ரஃபேலுக்கு'

‘நான் அலுவலகம் செல்லும் வழியில்தான் பத்துவின் லயம் இருந்தது. அதைக் காணும்போது சிறு வயதில் எங்க வீட்டிலிருந்த புறாக் கூண்டுதான் நினைவில் வரும். ஒரு நீண்ட பெட்டியில் துவாரம் துவாரமாக அமைத்து ஒவ்வொரு துவாரத்துக்குள்ளும் இரண்டு புறாக்கள் மட்டுமே இருப்பதற்குப் போதுமான இடம் வைத்து.....’

ரஃபேலின் திறமை என்னும் கதையில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் லயம் அறிமுகமாகும் விதம் இது.

ஆனால் இதே ‘லய’ அறிமுகம் என்றும் மனத்தில் நிற்கும் வண்ணம் அறிமுகம் பெறுகிறது பரிபூரணனின் தெய்வதரிசனம் என்னும் கதையில். இருட்டுக்குள் பயத்துடன் நடக்கும் ஒருவன் மலைகளை, மரங்களை, அருவியின் ஓலங்களை அந்த இருளின் பயங்கரத்துடன் பார்த்தவாறே விரைகின்றான்.

திடீரென வளைந்து திரும்பிய மலைப்பாதையின் சிறிது தூரத்தில் தொழிலாளர்களின் வீடுகள் தெரிந்தன. இரவில் நடுவழியில் கோச்சி நிற்பது போல் வெளிச்சங்கள் வரிசையாகத் தெரிகின்றன.

இரண்டு புறாக்களுக்கு மட்டுமே போதுமான இடம் கொண்ட புறாக்கூண்டு துவாரங்களைவிட குஞ்சும் குழுவானும் பெரியவர்களும், ஆண்களும் பெண்களுமாகத் திழுதிழுக்கும் ரயில் பெட்டி உவமானம் எப்படி உள்ளத்துக்குள் ஊடுருவிச் செல்கிறது ?

சற்றே கண்களை மூடி ‘இரவில் தூரத்தே தெரியும் லயத்தையும் நடுவழியில் நின்றுவிட்ட ரயிலையும்’ மனக்கண்ணால் பாருங்கள். எத்தனை அருமையான உவமானம் !

தோட்டத்தில் கண்டக்டரய்யா என்பவர் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தவர். துரைக்கு அடுத்த ஸ்தானம் அவருடையதுதான். இந்தப் பதவிக்கு வெள்ளைக்காரன் எடுபட்டால் சின்னதுரை என்னும் அந்தஸ்துடன் ஒரு சில வேலைகளைக் குறைத்துக் கொள்வார்கள்; நம்மவர்கள் என்றால் கண்டக்டர் என்பார்கள்; வேஷ்டியும் வெறும் காலுமாக இருப்பவர் என்றால் பெரிய கணக்குப்பிள்ளை என்பார்கள். செய்யும் வேலையும் பதவியின் சக்தியும் ஒன்றுதான் சிறு சிறு வித்தியாசங்களுடன்.

ஒரு கண்டக்டரின் மகனாகப் பிறந்து, சொகுசான வாழ்வுடன் சென்ஜோசப்ஸ் போன்ற பெரிய பாடசாலைப் படிப்புடன், மின்சார சபை உத்தியோகத்துடன் ஒரு மேல்மட்ட மனப்பாங்குடன் இருந்துவிட்டுப் போகாமல், ஒரு லயத்துச் சிறுவனை பெரிய ஆபீசராக்கிப் பார்க்கும் அந்தப் பெரிய மனம் கொண்டவராக இருந்திருக்கின்றாரே ரஃபேல்; அதைத்தான்

போற்றுகின்றோம்: அதற்காகத்தான் அவரைப் பற்றிப் பேசுகின்றோம்: எழுதுகின்றோம்.

தினகரன், வீரகேசரி, குமுதம், கதை, சரஸ்வதி நவஉதயம் ஆகிய ஏடுகளில் இருபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட கதைகளை எழுதியுள்ள ரஃபேல், வானொலி நாடகங்களும் மேடை நாடகங்களும்கூட எழுதியிருக்கின்றார். ஒரு காலத்தில் இலங்கை வானொலியின் நாடகப் பகுதி பொறுப்பாளராகவிருந்த கே. எம். வாசகரின் பேராதரவே தன்னை கூடுதலான வானொலி நாடகங்கள் எழுதத் தூண்டியது என்கின்றார். சில நாடகங்கள் அட்டனில் மேடையேற்றப்பட்டும் உள்ளன. ஒரு சில கவிதைகளும் எழுதியுள்ள இவர், இலக்கியத்துடன் தன்னை ஓரளவு ஈடுபடுத்திகொண்டே இருந்திருக்கின்றார்.

தான் சேர்த்து வைத்திருந்த தன்னுடைய எழுத்துகளையும் மற்றவைகளையும் எண்பத்து மூன்றில் பறிகொடுத்துவிட்டு, நீண்ட நாள் மத்தியக் கிழக்கில் பணியாற்றித் திரும்பி இருக்கும் ரஃபேல் அவர்கள், இப்போது சென்னையில் சொந்தமாக ஒரு ஏற்றுமதி நிறுவனத்தை நடத்தி வருகின்றார். எழுத்துலக ஈடுபாடு அவரை இழுத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. தமிழகத் தினமணிகளில் பைபிள் விளக்கம் செய்யும் கிறிஸ்துவக் கதைகள் எழுதினார்.

தமிழகக் கோவில்கள் பற்றி வீரகேசரி வார வெளியீட்டில் தேவமணி ரஃபேல் என்னும் பெயரில் தொடர்ச்சியாகச் சில கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். இக்கட்டுரைகள் தமிழ் நாட்டுக் கலைக் கோயில்கள் என்னும் பெயரில் அழகான அமைப்புடன் நூலுருப் பெற்று வருகின்றது என்னும் செய்தி மகிழ்வானதே.

நாடகம் போடுதல், மேடையில் முழங்குதல் ஆகியவற்றோடு சிறுகதை நாவல் எழுதுதல் ஆகியவற்றையும் கைக்கொண்ட ஒரு சிறுகதை முன்னோடி டி. எம். பீர்முகம்மது அவர்கள்.

பிரச்சாரப் பீரங்கி என்றும் பெயர் பெற்றுவிட்ட டி.எம்.பி. நவஜீவன், நண்பர் ஆகிய இரண்டு சஞ்சிகைகளை நடத்தியுள்ளார். மலையகத்தில் தோற்றம் பெற்ற பல சஞ்சிகைகளுக்கு ஆசிரியராய் இருந்தும், சீர்திருத்தக் கட்டுரைகள் எழுதியும் தன்னுடைய பகுத்தறிவுப் பரப்பும் பணியினை மேற்கொண்டவர் இவர்.

மலையகத்தில் இலங்கை தி.மு.க.வின் இடைவிடாத இயக்கமும் தமிழரசுக் கட்சி போன்ற வடபுலத்து அரசியல் கட்சிகளுடனான அவர்களது இணக்கமும் தமிழகத் தி.மு.க.வினருடரான தொடர்பும் இனவாதம் பேசும் சிங்கள அரசியல்வாதிகள் ஒரு சிலருக்கு அவல் கிடைத்தமாதிரி இருந்தது. மென்று தீர்த்து விட்டார்கள்.

ஆர். ஜி. சேனாநாயக்கா, கே. எம். பி. ராஜரட்ண போன்றவர்கள் மேடையேறிப் பேசிய இனத் துவேஷத்துக்கு அளவே இல்லை. அதிலும் குறிப்பாக வெளிமடை பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த ராஜரட்ண மலையகப் பட்டினங்களில் நடத்திய பிரச்சாரக் கூட்டங்களில் உமிழ்ந்த இனக்குரோதம் இரு இனங்களுக்குமிடையே இருந்த பதற்ற நிலையை கட்டுப்பாடற்ற உச்சத்துக்கே கொண்டு சென்றது.

இது சிங்களவர்களின் நாடு; ஆனால் இதோ என் முன்னால் இருக்கும் சிங்கள மெனிக்கேயின் காதுகளில் கறி வேப்பிலைக் குச்சிதான் இருக்கிறது. ஆனால் எங்கிருந்தோ வந்த தோட்டத்து மீனாட்சியின் காதுகளிலே கம்மலும் தோடுமாகத் தங்கம் தொங்குகிறது. காதே தாங்கமுடியாமல் இழுத்துக் கொண்டு கிடப்பதை நீங்கள் பார்த்ததில்லையா!.

ராமனுக்கும் சுப்பனுக்கும் தோட்டத்திலே டாக்டர்: தோட்டத்துக்குள்ளே ஆஸ்பத்திரி; தோட்டத்துக்குள்ளே மருந்து; பண்டாவும், ஜினதாசாவும் போனால் தோட்டத்து டாக்டர் மருந்து கொடுக்க மாட்டார். இந்த நாட்டிலே சிங்களவர்களான உங்களுக்கு என்ன இருக்கின்றது; அவர்களுக்கு எல்லாம் இருக்கின்றது: செய்யத் தொழில், மாத முடிவில் சம்பளம், படிக்கப் பள்ளிக்கூடம், வியாதி வந்தால் ஆஸ்பத்திரி, வசிக்க லயம் என்று கே.எம்.பி. உரையாற்றும்போது குழுமியிருப்போர் உணர்ச்சிவசப் பட்டிருப்பார்.

கூட்டம் முடிந்து போகும்போது தோட்டத்து லயங்களுக்கு கல்லடிக்காமல் போகமாட்டார்கள். அந்த அளவுக்கு அவர்களுடைய உணர்வைச் சூறையாடியிருப்பார் அவர்.

ஆனாலும் இந்த உணர்ச்சிவசப்படுதல் எல்லாம் அந்த நேரத்துக்கு மட்டுமே. இது போன்ற மட்டமான உணர்வுச் சுரண்டல்களுக்குச் சிங்கள மக்கள் அவ்வளவாகப் பலியாவதில்லை. இனத் துவேஷம் பேசிய அரசியல்வாதிகள் அவர்களால் தூக்கி எறியப்பட்டு இல்லாமல் போயிருப்பதையே வரலாறுகள் காட்டுகின்றன.

இலங்கைத் தி.மு.க. வைத் தடை செய்யும்படி பாராளுமன்றத்தில் குரல் எழும் அளவுக்கு இவ்வியக்கத்துக்கு எதிர்ப்பிருந்தமையால், அவைகளை சமாளிக்க சக்தி மிக்க பேச்சாளர்கள் தேவைப்பட்டார்கள்.

பிரச்சாரப் பீரங்கி என்றும் ஈழத்து அண்ணா என்றும் இலங்கை தி.மு.க அபிமானிகளால் போற்றப்பட்டவர் டி.எம்.பி. அவர்கள். மேடையில் ஏறியதும் வீராவேசமான தமிழ் அவர் நாவில் விளையாடி வரும்.

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி (1964) எழுதிய ரசிகமணி கனக செந்தினாதன் அவர்கள், டி.எம்.பீர் முகம்மது பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், மலை நாட்டிலே நடத்தப்பட்ட பல பத்திரிகைகளிலே ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியுள்ளார். பல சிறுகதைகளை எழுதி இருக்கின்றார். அவற்றுள் 'சிறுகதைகள் 6' என்னும் தொகுதியில் ஆறு சிறுகதைகள் நூலுருப் பெற்றிருக்கின்றன. "சதியில் சிக்கிய சலீமா", "கங்காணி மகள்" ஆகிய இரண்டும் அவரது நாவல்களாகும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்புடைய மேடைப் பேச்சுக்களினால் ஈழத்து அண்ணா என்று அவரது அபிமானிகளால் அழைக்கப்பட்டார் என்றெழுதுகின்றார் (ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி, பக்கம்-148).

சிறுகதைகள் 6. கங்காணி மகள், சதியில் சிக்கிய சலீமா ஆகிய மூன்று புனைக்கதைகள் தவிர்த்து.

- தீந்தமிழ் மேதை திரு.வி.க.
- புதுமைக் கவிஞன் பாரதி
- அண்ணாவின் அடிச்சுவட்டில்
- சீறும் சீனா
- மொழியும் முஸ்லீம்களும்
- எழுச்சி முரசு
- சிந்தனைக் கதிர்

• சீறும் சிங்களத்துக்கு அபாய அறிவிப்பு.' ஆகிய நூல்களையும் டி. எம். பி. எழுதியுள்ளார்.

‘உறவுக்குச் சிங்களம்: உயிருக்குத் தமிழ்: உலகுக்கு ஆங்கிலம்’ என்று இர. சிவலிங்கம் அவர்கள் எழுதிய அதே மலைமுரசில்

சிங்கள மொழி இந்நாட்டின் பூர்வீக மொழி அல்ல;

இந்த நாட்டின் பூர்வீகக் குடிகளாக நாங்கள்தான் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்து வருகின்றோம் என்பதைப் பெரும்பான்மை மக்களால் நிச்சயம் வரலாற்றின் மூலம் நிலை நாட்ட முடியாது என்றெழுதுகின்றார் டி. எம். பி. சொல்லின் செல்வர் என்னும் அடை மொழியுடன் டி.எம்.பி.-யின் கட்டுரையைப் பிரசுரித்துள்ளது மலைமுரசு. (மலைமுரசு. ஏப்ரல் 62).

தமிழகத்தின் கல்லிடைக் குறிச்சியைச் சேர்ந்தவரான டி. எம். பீர் முகம்மது “கல்லிடைத்தம்பி” என்னும் புனை பெயரிலும் எழுதி வந்தார்.

கங்காணி மகள், சதியில் சிக்கிய சலீமா ஆகிய இரண்டு நாவல்களையும் ‘ஹமீதா பானு’ என்னும் புனை பெயரிலேயே எழுதியுள்ளார்.

கங்காணி மகள், குறு நாவல் என்ற வகையிற்கூட குறைப் பிரசவம்தான் என்றாலும், மலைநாட்டுத் தமிழர்களின் பேச்சு வழக்குத் தமிழை இந்த நாவலில் பீர் முகம்மது கையாண்டிருப்பதைப்போல் வெற்றிகரமாக வேறெவரும் வேறெந்த நூலிலும் கையாளவில்லை என்று சொல்ல வேண்டும் என்கின்றார் அமரர் சில்லையூர் செல்வராசன் (ஈழத்தில் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி, பக்கம்-40).

1953இல் சி.பி. சிற்றரசு இலங்கை வந்திருந்தபோது அண்ணாவின் ‘நீதி தேவன் மயக்கம்’ என்னும் நாடகத்தை சி.பி. சிற்றரசுவின் தலைமையில் கொழும்பில் மேடை ஏற்றினார் திரு. பீர் முகம்மது. மேடையேற்றியதுடன் அந்நாடகத்தில் நீதி தேவனாகவும் நடித்துப் பாராட்டும் பெற்றார்.

அவர் இலங்கையிலிருந்து மீண்டும் தமிழகம் சென்றபோது அவருக்கு நடந்த பிரியா விடை விழாவின் கூட்டமும் கூடியிருந்தோரின் கலக்கமும் அவர் தனது எழுத்துப் பணிகள் மூலம் இந்த மக்களுடன் எத்தனை ஐக்கியமாகியிருந்தார் என்பதற்கு நல்ல சான்றாகும்.

டி.எம்.பி. அவர்களைப் போலவே தமிழகத்தில் இருந்து வந்து பெரும் பரபரப்புடன் இலக்கியப் பணியாற்றிவிட்டுத் திரும்பவும் தமிழகம் போய்விட்ட மற்றோர் இலக்கியவாதி எம். ஏ. அப்பாஸ் அவர்கள்.

நெல்லை மாவட்டம் ஏர்வாடியில் பிறந்த அப்பாஸ், பிந்திய நாற்பதுகளில் இருந்து 1959 வரை ஈழத்தில் இருந்து எழுத்துப் பணியாற்றினார்.

1950களில் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் பெரும் பரபரப்புக்கும் எதிர்ப்புகளுக்கும் இலக்காகிய படைப்புகளைத் தந்தவர் திரு. எம்.ஏ. அப்பாஸ்

“துரோகி” என்னும் நாடக நூல் 1951இல் வெளியிடப்பட்டது. சென்னை பத்மா பிரசுரத்தினரால் வெளியிடப்பட்டு-கொழும்பு மோகன்குமார் அன்ட் கோ வினால் விற்பனை உரிமை பெறப்பட்ட நூல் இது. அந்தக் காலகட்டத்தில் இந்தியாவில் வெளியிடப்பட்ட இலங்கை சம்பந்தமான நூல்களில் பெரும்பாலானவற்றை இந்த மோகன்குமார் நிறுவனமே இலங்கையில் விற்பனை செய்துள்ளமை இந்நூல்களின் மூலம் தெரிய வருகின்றது.

இந்நூலின் இரண்டாவது பதிப்பு 1953இல் வெளிவந்தது. இரண்டாம் பதிப்பின் பதிப்புரையில் சமூகச் சீர்திருத்தவாதிகள் துரோகியை வரவேற்று துதிபாடி மகிழ்ந்தனர். ஆனால் சமூகத்துக்குச் சேவை செய்கின்றோம் என்று பறை சாற்றி மக்களை ஏமாற்றித் திரியும் சோம்பேறிக் கும்பல் துரோகியை உருவாக்கியது துரோகச் செயல் என்று சீறி எழுந்தது.

உள்ளதை உள்ளபடி துணிந்து எழுதும் ஆசிரியர் எம். ஏ. அப்பாஸ் அவர்களின் கருத்து. எழுத்து இவைகளிலே துரோகம் இருக்கிறதா அல்லது சீறி எழும் சோம்பேறிக் கும்பல் செயலில் துரோகம் இருக்கிறதா? நேயர்களே, துரோகியைப் படித்துவிட்டுத் தீர்ப்புக் கூறுங்கள் என்கின்றனர் வெளியீட்டாளர்கள்.

ஐம்பதுகளில் இம்மக்கள்மேல் வீசப்பட்ட இன்னொரு அமிலம். பாடப்பட்ட இன்னொரு வசை கள்ளத்தோணி என்பது. அந்த நாட்கள் மிகவும் பயங்கரம் வாய்ந்தவை. ஏதாவது ஒரு தனிப்பட்ட பகைக்காக வேனும் இங்கே ஒரு கள்ள தோணி இருக்கின்றான் என்று யாராவது ஒருவர் முறைப்பாடு செய்துவிட்டால், ஓடிவந்து அள்ளிக்கொண்டு போய் ‘ஸ்லேவ் ஐலன்ட்’ என்னும் கும்பனித்தெரு கேம்பில் அடைத்து விடுவார்கள். SLAVE ISLAND என்பதற்குக் கும்பனித்தெரு என்னும் தமிழ்ப்பதம் எந்த அளவுக்குச் சரியானது என்று தெரியவில்லை. சிங்கள மொழி பெயர்ப்பும் அப்படியே.

இப்போதும் கூட MINORITY என்னும் பதத்துக்கு சிறுபான்மை என்னும் தமிழ்ப்பதம் ஒரு கௌரவமான மொழி பெயர்ப்பாக இருக்கிறது. ஆனால் சிங்களத்தில் கூறப்படும் ‘சுளு சாதிய’ என்னும் பதம் எங்கோ கொஞ்சம் உறுத்துகிறதை உணரக்கூடியதாகவே இருக்கிறது.

இந்த உறுத்தல், கௌரவ கலாச்சார அமைச்சர் லக்ஷ்மண் ஜெயக்கொடி அவர்களாலும் உணரப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறியும்போது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.. ‘சுளு சாதிய’ என்னும் சொல்லுக்குப் பதிலாக

வேறொரு கௌரவமான பதத்தைத் தேடும்படி கலாச்சார அமைச்சர் பணித்துள்ளதாகக் கேள்விப்படும் தகவல்கள் உண்மையாகவே இருக்கட்டும்.

‘இந்நாட்டைச் சுரண்டியவர்களில் முதன்மையானவர்கள் வெள்ளைக் காரர்கள்; அடுத்தபடியாகச் சுரண்டியவர்கள் இந்தியர்கள் என்று திட்டவட்டமாகப் பெரும்பான்மையினத்தவர் கூறுவதுடன், வெள்ளையருக்குத் தான் இந்தியர் வேண்டும் சிங்களவர்களுக்குத் தேவையில்லை’ என்னும் குரல்கள் ஒங்கி ஒலித்த காலம் அது.

அப்போது உருவானதுதான் இந்தக் கள்ளத்தோணி என்னும் பதம். அனாமதேய முறைப்பாடு என்றால்கூட ஓடி வந்து அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு போய் விடுவார்கள். அடைத்து வைத்திருந்து கப்பலேற்றி அனுப்பிவிடுவார்கள்.

அத்தாட்சியற்ற முறைப்பாடு என்றாலும்கூட இப்போதும் பிடித்துக் கொண்டு போகின்றார்கள்தான் புலிகள் என்னும் சந்தேகத்தில். ஆனால் ஒரு வித்தியாசம். இப்போது சுகதமிழர்களையும் பிடிக்கிறார்கள் அப்போது இந்தியாக்காரனை மட்டுமே பிடித்தார்கள்.

கள்ளத்தோணி என்ற வார்த்தையே அருவருப்பை ஏற்படுத்திய ஒரு காலகட்டத்தில் ‘கள்ளத்தோணி’ என்று புத்தகம் வெளியிட்டவர் எம்.ஏ. அப்பாஸ்.

கடல் கடந்த தமிழர்களின் கண்ணீர்த் துளிகளால் கட்டப்பட்டது இந்தத் தோணி எம்.ஏ. அப்பாஸ் அவர்களின் ‘கள்ளத்தோணி’ என்னும் குறிப்புடன் வெளிவந்த நூல் கள்ளத்தோணி.

இலக்கிய உலகில் அப்பாஸ் என்றதும் இரு அப்பாஸ்கள் இருப்பதை ஒரு சிலர் மறந்து விடுதல் உண்டு கே. கணேஷ் அவர்கள் மொழிபெயர்த்துள்ள அஜந்தா. குங்குமப்பூ ஆகியவைகளை எழுதியவர் குவாஜா அகமது அப்பாஸ். கே. ஏ. அப்பாஸ் என்று அழைக்கப்பட்ட இவர் வட நாட்டுக்காரர்.

துரோகி, கள்ளத்தோணி ஆகியவைகளை எழுதியவர் எம்.ஏ. அப்பாஸ். தமிழ் நாட்டுக்காரர்.

இருவருமே, சிறுகதை, நாவல் ஆகிய துறைகளுடன் சினிமாத்துறையிலும் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். ஆகவே இந்தப் பெயர் மயக்கம் இலகுவாக ஏற்பட்டு விடுகிறது.

சென்னை பத்மா பிரசுரம் இந்த நூலை வெளியிட்டிருக்கிறது. 1953இல் கள்ளத்தோணி வெளிவருகின்றது. பெரும் பரபரப்பிற்கும், வரவேற்பிற்கும்.

எதிர்ப்புக்கும் இலக்காகிய இந்த நூல், வெளிவந்த மாதத்திலேயே விற்று முடிந்து (ஜூன் 1953) அடுத்த மாதமே இரண்டாம் பதிப்பு வந்து விட்டது (ஜூலை 1953).

புதுமைப்பித்தன், அடிக்கடி சொல்வாராம்: என்னுடைய இந்த மவுசுக்கு எனது புனைப்பெயரும் ஒரு காரணம் என்று. அதைப்போலவே அப்பாஸின் நூல்களுக்கான பரபரப்பிற்கும் மவுசிற்கும் அவருடைய புத்தகங்களின் பெயர்களும் ஒரு முக்கியக் காரணம். அந்த ஐம்பதுகளில் கள்ளத்தோணி என்ற வார்த்தைக்கு ஏற்பட்டிருந்த முக்கியத்துவம் வாசிக்கத் தெரியாதவனைக்கூட ஒரு புத்தகத்தை வாங்கி வாசிக்கத் தெரிந்தவரிடம் கொடுத்து வாசிக்கச் சொல்லி கேட்டுக்கொள்ளும் அளவுக்கு சக்தி மிக்கதாய் இருந்தது.

துரோகி, கள்ளத்தோணி போன்ற எதிர் மறையான பெயர்கள் மக்கள் மத்தியில் ஓர் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தும் வல்லமை பெற்றிருந்தன. கள்ளத்தோணி ஆறே மாதங்களில் நான்கு பதிப்புப் பெற்றது.

ஓரே ஆண்டில் நான்கு பதிப்புகள் வெளிவருவது பரபரப்பூட்டும் நிகழ்ச்சிதான் (கள்ளத்தோணி 1953 ஜூன், ஜூலை, ஆகஸ்ட், செப்டம்பர், இந்த நூலின் வெளியீட்டு விழாவில் கலந்து கொள்வதற்கு மறைந்த கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் இலங்கை வந்திருந்தார். இந்த நூலுக்கான மதிப்புரையில் உலகத்துக்காக மனிதன் எழுதிய நூல் என்று குறிப்பிட்டுப் பெருமைப்படுத்தியுள்ளார் என்றெழுதுகின்றார் சாரல் நாடன் (மலையகம் வளர்த்த தமிழ்ப் பக்கம்-49, துரைவி வெளியீடு).

இதே 53 டிசம்பரில் அப்பாஸின் துரோகி, இரண்டாம் பதிப்புப் பெறுகின்றது. இலங்கையின் தமிழ் நூல் வெளியீட்டுத் துறை இக்கட்டுகள் மலிந்த, வளர்ச்சியடையாத ஒரு துறையாக இருந்த அந்தக் காலத்திலேயே இவர்களின் இவ்வெளியீடுகளும், மறுபதிப்புகளும் எப்படி சாத்தியமாயிற்று என்னும் நினைவு அவர்களுக்கிருந்த இந்தியத் தொடர்புகளையே ஞாபகப்படுத்துகிறது. இந்தியாவினுடனான, குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டினுடனான அப்பாஸின் நெருங்கிய தொடர்புகளே இந்த நூல் வெளியீடுகளைச் சாத்தியமாக்கியுள்ளன.

56க்குப் பின் எழுச்சியுடன் இயங்கத் தொடங்கிய முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் நூல்களும் கூட இவ்விந்தியத் தொடர்பின் நிமித்தமே வெளியிடப்பட்டன என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

செ. கணேசலிங்களின் 'சடங்கு', 'நீண்ட பயணம்', 'செவ்வானம்' ஆகிய நாவல்களும்: 'ஓரே இனம்', 'சங்கமம்', 'நல்லவன்' ஆகிய

சிறுகதைத் தொகுதிகளும் சென்னை பாரி நிலைய வெளியீடுகளாக அறுபதுகளிலேயே வந்திருக்கின்றன. பேராசிரியர் மு. வரதராசன் போன்றோருடைய நட்பும், தமிழகத்துடனான நெருங்கிய தொடர்புகளுமே திரு. கணேசலிங்கனுக்கு இவைகளைச் சாத்தியப்படுத்தின.

அதேபோல் எச்.எம்.பி.யின் 'கார்க்கியைக் கண்டேன்', டொமினிக் ஜீவாவின் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்', காவலூர் ராசதுரையின் 'குழந்தை ஒரு தெய்வம்', எஸ். பொ. வின் 'தீ', 'நந்தியின் அருமை', 'தங்கைக்கு' ஆகிய நூல்களின் வெளியீடுகளும் சரஸ்வதி விஜயபாஸ்கரனுடனான இவர்களது தொடர்பின் காரணமாகவே சரஸ்வதி வெளியீடாக வெளியிடப்பட்டன.

இந்திய வம்சாவளியினராகவே இருந்தும் கூட மலையக எழுத்தாளர்களுக்கு இவ்வாய்ப்புகள் ஏற்பட வசதியும் வாய்ப்புகளை உருவாக்கிக் கொள்ளும் சூழ்நிலைகளும் அரிதாகவே இருந்திருக்கின்றன.

இந்தியாவுடனான தொடர்புகளே இவர்களை அரசியல் ரீதியில் குடியரிமையற்றவர்களாக்கும் சக்தியைக் கொண்டிருந்ததாலும், இந்தியப் பயணங்கள் இவர்களுக்குச் சட்ட மூலங்களால் கடினப் படுத்தப் பட்டிருந்ததாலும் இந்தியத் தொடர்புகள் இவர்களைப் பொறுத்தவரை மூன்றாம் நிலை நான்காம் நிலைகளுக்கே தள்ளப்பட்டு விட்டது.

இந்தியர்களை, அதுவும் குறிப்பாக ஏழ்மைக்குட்பட்ட மலையகத்தினர்களைக், கள்ளத்தோணிகள் என்று கைது செய்து அடைத்து வைத்த அராஜகங்கள், அவைகளைக் கண்டும் காணாததுபோல் இருந்து விடும் தலைமைகள், இந்தியாவுக்கு அவர்கள் அனுப்பப்படும் வரை மரியாதையாக நடத்தப்படுகின்றார்களா இல்லையா என்று கூட கவனம் எடுக்காத இந்திய அரசுப் பிரதிநிதிகள் ஆகியோர் மத்தியில் இவர்களுக்கு இந்தியத் தொடர்புகள் என்றாலே பிடிந்தமற்ற ஒன்றாகிப் போனதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

கடல் மட்டத்திலிருந்து ஆயிரம் அடிக்கும் நாலாயிரம் அடிக்கும் இடைப்பட்ட உயரமான மத்திய மலை நாடுகளில், வெள்ளைக்காரர்களின் சுவரில்லாச் சிறைக் கூடங்களில் அடைபட்டுத் தனிமைபட்டுக் கிடந்த இம் மக்களில் பெரும்பான்மையினர் கடலைக் கண்டிருக்க மாட்டார்கள். கடலைக் காணும் இலங்கையின் ஓரப்பகுதிகளுக்கு அவர்களை வரவிடவும் தோட்டம் இடந்தரவில்லை. வரவேண்டிய அவசியமும் அவர்களுக்கு உருவாகவில்லை. ஆகவே அவர்கள் கடலைக் கண்டதில்லை என்பதில் ஓரளவு உண்மையும் இருக்கிறது. இந்தக் கவிதையின் சீல வரிகள் காட்டும் அவர்களுடைய நிலைமை எத்தனை பரிதாபமானது என்று பாருங்கள்.

‘கடலையே காணாத எங்களுக்கு
 ஒரு செல்லப் பெயர் கள்ளத் தோணி!
 வாஞ்சையாய்ச் சொல்வார்கள் வடக்கத்தியான்கள்!
 காலத்தாலும் கரையாத கல்வெட்டுக்கள்
 செத்த பின்பும்
 தேயிலை ரப்பர் காடுகளில்
 துளிர்க்கும்; சுரக்கும் சீதக்காதி உடம்புகள் !
 (மலரன்பன்: சுபமங்களா தீபாவளிச் சிறப்பிதழ், நவம்பர்-1995.)

தோவன்னா கானா (தோட்டக் காட்டான்கள்); கானாதோவன்னா (கள்ளத் தோணிகள்) பட்டங்கள் எல்லாம் இப்போது எங்கோ பறந்து போய் விட்டன என்றாலும், காலத்தால் கரையாத கல்வெட்டுகளாக அவைகளின் காயங்கள் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் கிடக்கின்றன.

அதன் வெளிப்பாடுகள்தான் மேலே காட்டிய மலரன்பனின் கவிதை. மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் வழி பிறந்தது என்னும் நாவல்.

தோட்டத்தில் இருந்து வேலை தேடிக் கொழும்பு வந்த பரமசிவம், இமிகிரேஷன் அதிகாரிகளால் போலீசின் உதவியுடன் கைது செய்யப்பட்டுக் கொம்பனி வீதியிலுள்ள தடுப்பு முகாமில் அடைக்கப்பட்டபோது, தன்னுடைய எளிமை நிறைந்த வாழ்வுக்குப் பின்னால் இப்படி ஒரு சதிப்பின்னல் பின்னப்பட்டிருக்கும் என்று கனவுகூடக் காணவில்லை.

யாரோ பொறாமையில் எழுதிப்போட்ட மொட்டைக் கடிதத்தின் விளைவு. (பக்கம்-52 வழி பிறந்தது, மாத்தளை கார்த்திகேசு)

மணி அடித்தது. தூரத்தில் தகரவேலி ஒன்று உள்ளே இருப்பவர்களை வெளி உலகத்திடமிருந்து பிரித்து வைத்து எழுந்திருக்கிறது. அந்தத் தகர வேலிகளிலே சில குறிப்பிட்ட இடங்களில் உள்ளே இருப்பவர்களின் முகத்தை மட்டும் பார்க்கும் விஸ்தீரத்தில் வலைக்-கம்பிகளிலான ஜன்னல்கள் அமைத்திருந்தார்கள். குறிப்பிட்ட நேரங்களில் மிருகக் காட்சிக் கூண்டுகளில் அடைக்கப்பட்ட மிருகங்களைப்போல் கைதானவர்கள் அந்த ஜன்னல்களுக்கு இப்பால் வந்து நின்று கொள்ளலாம். தகர வேலிக்கு அப்பால் சுமார் ஐந்தடி தூரத்தில் கம்பி வேலியுண்டு. கம்பி வேலிக்கு, அப்பால் நின்றே உறவினர்கள் கைதிகளைப் பார்க்க முடியும் (பக்கம் 61, வழி பிறந்தது, மாத்தளை கார்த்திகேசு). கள்ளத்தோணி என்று கைதானவர்கள் வைக்கப்பட்டுள்ள சூழ்நிலை, நடத்தப்பட்ட விதம் இத்தியாதிகளை இவ்வரிகள் காட்டுகின்றன.

கள்ளத்தோணி எழுதிப் புகழீட்டிய எம். ஏ. அப்பாஸ் அவர்கள் ஒரு சிறுகதைக்காரராகவும் தன்னை இனம் காட்டியவர்.

அமரர் ஜனாப் அஸீஸ் வெளியிட்ட “ஜனநாயகம்” என்னும் ஏடு, 1955 மே மாதம் முதல் வெளிவரத் தொடங்கியது. இந்த முதல் இதழிலேயே அப்பாஸின் தன்மானம் என்னும் சிறுகதை வெளிவந்திருக்கிறது.

ஜெமினி பிரசுரமாக வெளிவந்த “தெய்வங்கள்” என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் திரு அப்பாஸ் ‘எழுத்தாளர்கள் அதிசயப் பிறவிகள். கருவில் திரு அமைந்ததால்தான் அவர்களால் எழுத முடிகிறது எல்லாராலும் எழுத்தாளர்களாகிவிட முடியாது என்றெல்லாம் எழுதியும் பேசியும் புதிதாக எழுத வரும் உள்ளங்களின் உணர்வுகளில் மண்ணைத் தூவி விடுகிறவர்களின் கூற்று நூற்றுக்கு நூறு பொய் என்னும் அபிப்பிராயம் உடையவன் நான். தன் சிந்தனையைத் தொடும் எந்த ஒன்றையும் பிறருக்குச் சொல்ல விரும்பும் எவருக்கும் எழுதிப் பார்க்கும் அருகதை உண்டு.

‘என் உள்ளத்தைத் தொட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியை நிலைக்களனாகக் கொண்டே என்னுடைய சிறு கதைகள் அமைகின்றன. திருவாளர் கே. ஏ. அப்பாஸ், கொடி என்றொரு சிறுகதை எழுதி இருக்கின்றார். அந்தச் சிறுகதையை எனக்குக் காட்டி எனது சிந்தனையைக் கிளறிவிட்டு ‘கஞ்சி’ என்னும் எனது சிறுகதையை எழுதத் தூண்டியவர். எனது அருமை நண்பர் பி. ராமநாதன்’ என்று எழுதுகின்றார் எம். ஏ. அப்பாஸ்.

இந்தக் ‘கஞ்சி’ என்னும் கதை எத்தனையோ பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பியும் அச்சேற மறுத்து, தினகரன் வார மஞ்சரியிலேயே அச்சேறியது என்றும் கூறுகின்றார் திரு. அப்பாஸ்.

‘கஞ்சி’ என்னும் அப்பாஸின் கதை ஆங்கிலம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

‘அப்பாஸ் சிறுகதைகள்’ என்னும் ஆங்கிலத் தொகுதி ஒன்றும் கே. ஏ. அப்பாஸின் முன்னுரையுடன் வெளிவந்திருக்கின்றது.

‘ஒரே ரத்தம்’ என்னும் நாவல் தினகரனில் தொடர்கதையாக வந்து பிறகு நூலாகியிருக்கின்றது.

1959இல் இந்தியா சென்றுவிட்ட இவர், ஒரு சில படங்களுக்கு திரைக்கதை வசனம் எழுதினார். இவருடைய திரைக்கதை வசனத்தில் உருவான ‘சூறாவளி’ மாஸ்கோ திரைப்பட விழாவில் காட்டப்பட்ட ஒரே ஒரு தமிழ்ப்படமாகும்.

இன ஒற்றுமையை மையமாகக் கொண்ட இப்படத் தயாரிப்பு வேலைகளுக்காகத் தமிழக அரசு மூன்று லட்சம் ரூபாய் கடனுதவி வழங்கியுள்ளது.

திரு. சத்தியஜித்ரேயினால் பாராட்டப்பட்ட திரைப்படம் குறாவளி.

இவருடைய தேவாலயம் என்னும் மலையாளப் படத்துக்கு மாநில அரசின் பரிசு கிடைத்துள்ளது.

‘கள்ளத்தோணி’, ‘துரோகி’, ‘கலையின் விலை’ ஆகிய நாடக நூல்களும்; இவளைப்பார், மூன்று பிரேதங்கள், சிங்களத் தீவின் மர்மம், யக்கடையாவின் வர்மம், ஒரே ரத்தம், ஆகிய நாவல்களும், தெய்வங்கள், பற்றுக் கோடு, அப்பாஸ் கதைகள் ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளும் ‘விசித்திரப் பெண்’ என்னும் கவிதை நூலும், கட்டுங்கள் மூட்டையை தி.மு.க. சாபக்கேடு ஆகிய கட்டுரை நூல்களும் இவருடைய நூற்களில் சில.

நாடகம், சினிமா ஆகிய துறைகள் மூலமாகவே தன்னை இனம் காட்டிக் கொண்ட மாத்தளை கார்த்திகேசு ஒரு சிறுகதையும் எழுதியுள்ளார்.

‘எளிய உள்ளங்களின் பேராசைகள்’ என்னும் அந்தக் கதை, துரைவியின் உழைக்கப் பிறந்தவர்கள் என்னும் மலையகச் சிறுகதை நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

பிற்காலங்களில் வெவ்வேறு துறைகளில் பிரசித்தம் அடைபவர்கள், ஆரம்பத்தில் ஒரு கவிதை அல்லது சிறுகதை மூலமே இலக்கியப் பிரவேசம் செய்யும் விஷயங்கள் வியப்பூட்டுவன அல்ல.

மகாகவி என்று பிற்காலத்தில் போற்றப்பட்ட ருத்திரமூர்த்தி, மறுமலர்ச்சியில் ‘தூக்கணாங்குருவிக்கூடு’ என்று ஒரு சிறுகதை எழுதியுள்ளதையும்.

“சிறுகதைகளை இவர் சிருஷ்டித்ததைப்போல் மற்றவர்கள் செய்ய முடியாது. ஈழ நாட்டுக்குப் பெருமை தரக்கூடியவை இவரது சிறுகதைகள்” என்று கனகசெந்தியால் போற்றப்பட்ட வ. அ. இராசரத்தினம் எழுத்துப் பிரவேசம் செய்தது ஒரு கவிதை மூலமே என்பதையும் நாம் அறிந்தே இருக்கின்றோம்.

தமிழியல் ஆய்வாளர் என்ற வகையிலும், நல்ல தமிழ் இலக்கியத் துறையின் திசையறி கருவியாகத் திகழ்ந்த பாங்கிலும், ஈழத்து நவீன இலக்கிய உலகை அனைத்துலக கவனத்துக்கு இட்டுச் சென்ற பெருமையில் பெரும் பங்கு பேராசிரியர் கைலாசபதியினுடையது.

1956ஆம் ஆண்டு வீரகேசரியில் (8.4.56) “வந்தவன் போனான்” என்றொரு சிறுகதை கைலாஸ் என்ற பெயரிலும்:

17.6.56 வீரகேசரியில் “மாறிய மனம்” என்றொரு சிறுகதை கு. கைலாசபதி என்ற பெயரிலும் வெளிவந்திருக்கிறது.

1956ஆம் ஆண்டில் பேராசிரியர் கைலாசபதி ரோயல் கல்லூரியின் மாணவராயிருந்தார் என்பதையும் கவனத்தில் கொண்டால், இந்தச் சிறுகதைகள் பேராசிரியரின் ஆரம்ப கால எழுத்துகளாக இருக்கலாம் என்னும் எனது நினைவு பிழையானதாக இருக்க முடியாது.

ஈழத்து இலக்கியம் என்றதும் மனத்தில் முன் நிற்கும் முதல் பெயர் பேராசிரியர் கைலாசபதியினுடையதே. திறமையான புலமையெனில் வெளிநாட்டார் அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும் என்னும் பாரதியின் அவாவினுக்கு. அவருமோர் உதாரணமாயிருந்தார் என்பதில் அபிப்பிராய பேதமிருக்க முடியாது.

ஆனாலும் மலையக இலக்கியம் பற்றி, அதன் வளர்ச்சி பற்றி நல்லது கெட்டது பற்றி அவர் ஒன்றுமே பேசவில்லை. எழுதவில்லை என்னும் ஆதங்கம் மலையக இலக்கியவாதிகள் மத்தியில் பரவலாக இருந்தே வந்துள்ளது.

பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களின் தினகரன் காலம் வரலாறு படைத்த காலம் என்பதையும், ஈழத்து இலக்கியத்தின் துல்லியமான செல் நெறிக்கு வாய்க்காவிட்டு வழிகோலிய காலமும் அதுவே என்பதையும் வாதிட்டு நிறுவ வேண்டிய அவசியமில்லை.

ஆனாலும் அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் என். எஸ். எம். ராமையாவை அழைத்து ஒரு மலைநாட்டுக் கதை எழுதும்படி பணித்த அதே கைலாசபதி அவர்கள், ஒஹோ என்று பேசப்பட்ட என். எஸ். எம். ராமையாவின் எழுத்துகள் பற்றி ஒன்றுமே பேசவில்லை எழுதவில்லை.

1961இல் ஒரு கூடைக்கொழுந்து, 1962இல் நிறைவு, 1963இல் தீக்குளிப்பு என்று ஆண்டுக்கொரு சிறுகதை எழுதினாலும் அத்தனையையும் தினகரனிலேயே எழுதினார் என். எஸ். எம். ராமையா. இவைகள் பற்றி எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலாவது திரு கைலாசபதி எழுதியதாகவோ பேசியதாகவோ நானறிந்திருக்கவில்லை. ஏன் அப்படி என்று ஆராயும் உரிமை எனக்கிருக்கிறது என்றே எண்ணுகின்றேன்.

சக்திமிக்கவரான பேராசிரியர் கைலாசபதி, மலையக எழுத்துகள் பற்றி படைப்புக்கள் பற்றி ஏதாவது சொல்லவேண்டும் என்னும் எதிர்பார்ப்பும்.

ஏன் சொல்லவில்லை என்னும் ஏக்கமும் எங்களிடம் வெகுவாக இருந்தது. ஆனாலும், ஈழத்து இலக்கியத்துக்குப் புது ரத்தம் பாய்ச்சுகிறது மலையக இலக்கியம் என்று கைலாசபதி அவர்கள் கூறினார் என்னும் ஆதாரமற்ற கூற்றுகள் மூலம் எங்களை ஏமாற்றிக் கொள்ளவும் நாங்கள் தயாராயில்லை.

எஸ். பொன்னுத்துரை, ரசிகமணி கனக செந்தில்நாதன் போன்ற முற்போக்கு அணிக்கு எதிரணியில் நின்றவர்கள், என்.எஸ்.எம். ராமையாவினதும் என்னுடையதும் படைப்புகள் பற்றி, சிலாகித்துப் பேசியமை எழுதியமையால் ஏற்பட்ட சங்கடமும், நாங்கள் முற்போக்கு அணியின் உறுப்பினர்கள் இல்லை என்ற காரணமும், இந்த மௌனத்துக்கான பின்னணியாக இருக்கலாம் என்று நான் எண்ணிக் கொள்வதில் தவறிருக்க முடியாது. போதாதற்கு எம். ஏ. ரஹ்மான் வெளியிட்ட காந்தீயக் கதைகள் என்னும் தொகுதியில் என்னுடைய “கத்தியின்றி ரத்தமின்றி” என்னும் சிறுகதையும் என். எஸ். எம்.மின் “ரகுபதி ராகவ” என்னும் சிறுகதையும் இடம் பெற்றன.

1963ஆம் ஆண்டில் மட்டக்களப்பில் நடந்த தமிழ் விழாவில் முன்னணி எழுத்தாளர் எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்கள் வெளியிட்ட கருத்து பின்வருவது:

ஈழத்திலே சிறுகதை இலக்கியத்தின் முன்னோடிகள் யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்களேயாவர். சுதந்தரனின் சிறுகதை இலக்கிய சகாப்தத்தின் போது கிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்களும் யாழ்ப்பாணத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கத்தின் எழுத்தாளர்களும் தலையெடுத்தார்கள். 1960ஆம் ஆண்டு வரை வ. அ. இராசரத்தினம், பித்தன் ஆகிய ஒரு சிலரின் நல்ல கதைகளைத் தவிர ஏனைய நல்ல சிறுகதை ஆக்கங்களை யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர்களே படைத்தார்கள் என்பது மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் சமீப காலத்தில் ஒரு தேக்கத்தைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர்கள் பலர் புதிய பிரகரணச் சுருதி பேதங்களை அவதானிக்க மறுத்து அரைத்த மாவையே அரைக்கும் விவகாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்கள்.

இந்தப் புதிய பிரகரண ஒலிகளை அவதானித்து நல்ல சிறுகதைகளை ஆக்கித் தரக் கிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்கள், குறிப்பாக இளம் முஸ்லீம் எழுத்தாளர்கள் முந்துகிறார்கள்.

குடியுரிமை மறுக்கப்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்ட மலையக மக்களின் இதயக் குமுறல்களைச் சித்தரித்து, ஈழத்தின் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் புதிய வீறினைப் பாய்ச்சும் பணியில் மலையக இளைஞர்கள் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்கள். இந்த எழுச்சிக்கு இனிய நண்பர்கள் இர. சிவலிங்கம்,

திருச்செந்தூரன் ஆகியோர் தளபதிகளாகத் தலைமை தாங்குகின்றார்கள். இன்னும் பத்து வருடக் காலத்தில் காலத்தை எதிர்த்து வாழ்வல்ல சிறுகதைகளைப் படைத்துத் தருவதில் முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களும் மலையக எழுத்தாளர்களும் முன்வரிசையில் நிற்பார்கள் என்பது திண்ணம்.

எஸ். பொ. தனது இந்தக் கருத்தை அதன் பின்னரும் தான் உரையாற்றிய மேடைகளில் வலியுறுத்தியே வந்துள்ளார். (கதைவளம், ஏடு ஒன்று-1968 : பக்கம் 12)

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் ஆசீர்வாதத்துக்காகத் தங்களுடைய படைப்புப் பற்றி அவர் நாலுவார்த்தை நல்லதாகச் சொல்லிவிட வேண்டும் எழுதிவிட வேண்டும் என்பதற்காக இளம் எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் முண்டியடித்துக் கிடந்த காலம் அது.

அவர் ஆம் என்றால் அது இலக்கியம்; இல்லை என்றால் அது இல்லைதான் என்றிருந்த காலம் அது. அவர் இல்லை என்று சொல்லியதை ஆம் என்று மறுதலிக்க வேறு யாரும் முன் வராத காலம் அது. அறுபதுக்குப் பிந்திய மலையகப் படைப்பாளிகள் வீராவேசத்துடன் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்த காலமும் அதுவே.

அத்தனை சக்தி மிக்கவராக அவர் இருந்தார். அவருடைய அந்த சக்தி அந்த சர்வ அதிகாரம் ஈழத்து இலக்கியத்தின் ஒருமுனைப்பட்ட வளர்ச்சிக்கு. இன்று மார்தட்டி நிற்கும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஓர் எழுச்சிக்கு சக்தி மிக்கதான அத்திவாரத்தை இட அத்தியாவசியமானதாகவே இருந்தது.

தன்னை மறுதலித்தவர்களுக்கும் எதிர்த்தவர்களுக்கும் கைலாசபதி விட்டுக் கொடுத்திருப்பாரேயாகில், நமது இலக்கிய வளர்ச்சி சிதறிப் போயிருக்கலாம் என்பதைப்போலவே, இன்றைய மாற்றுச் சிந்தனைகளுக்கும் மறு பரிசீலனைகளுக்கும் இத்தனை முக்கியத்துவம் கிடைக்காமலும் போயிருக்கலாம்.

எதிரணியினருக்கு விட்டுக் கொடுக்காத அந்தப் பிடிவாதமே, எதிரணியினரால் சிலாகித்துப் பேசப்பட்ட மலையக எழுத்துகள் பற்றி அவர் மௌனமாக இருந்துவிட்டதற்கான காரணமாக இருக்கலாம்.

இத்தனை சக்தி மிக்கவரான ஒரு மனிதர் எங்களைப் பற்றிப் பேசவில்லையே என்னும் குறையை ஓர் ஆதங்கத்தை நான் வெளிப்படுத்தும்போதெல்லாம் கைலாசபதியைக் 'குறை சொல்கின்றார்' என்னும் ஒரு தினுசான கருத்தை முன்வைக்க ஒரு சிலர் முயற்சிப்பது இலக்கியத்தின் மென்னியைத் திருகுவதற்கொப்பானதாகும்.

வரலாறு படைத்ததான அந்தத் தினகரனின் கைலாசபதி காலத்தில் என்னுடைய ஒரு படைப்புக்கூட தினகரனில் வெளிவரவில்லை என்னும் எனது மனக்குறையை நான் வெளிப்படுத்திக் கொள்வதில் எந்த விதமான நியாயக் குறையும் இருப்பதாக நான் கருதவில்லை.

அண்மையில் கூடத் தனது சுபமங்களா பேட்டியின்போது, ஈழத்து இலக்கிய உலகை ஓரளவு உணர்ந்து கொள்ள யார் யாரைப் படிக்கலாம் என்னும் கேள்விக்குப் பதிலளித்த எஸ். பொ., மற்ற மற்றப் பிரதேசங்கள் பற்றியும் கூறிவிட்டு மலைநாட்டுக்கு ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப் போன்றவர்கள் என்று கூறியிருக்கின்றார் (சுபமங்களா, செப்டம்பர் 94, எஸ். பொன்னுத்துரை - நேர்காணல்).

தோட்டக்காட்டினிலே என்னும் தொகுதி 1980இல் வெளிவந்தது. மாத்தளை சோழுவால் தொகுக்கப்பட்ட இந்த நூல் மாத்தளை தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தினால் வெளியிடப்பட்டது.

மலரன்பன், மாத்தளை சோழு, மாத்தளை வடிவேலன் ஆகிய மாத்தளை மூவரின் மும்முன்று கதைகள் இதில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்தத் தொகுதிக்கான முன்னுரையை எழுதியிருப்பவர் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள்..

1956க்குப் பின்னெழுந்த ஈழத்தமிழ் இலக்கியப் புத்துணர்விற்கு சக்தியாய் நின்ற ஒரு மனிதரின் மலையக இலக்கியம் பற்றிய மௌனத்தை, ஒரு கால் நூற்றாண்டின் பின் உடைத்தெறிந்த பெருமையும் இத்தொகுதிக்கு உண்டு, இம்முன்னுரையின் மூலம்.

பிரதேச வாழ்க்கையைப் பொருளாய்க் கொண்டு எழுதப்பட்டு வந்துள்ள படைப்புகளில், பெருந்தோட்டப் பயிர் செய்கைக்குக் களமாக உள்ள மலை நாட்டை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருப்பனவற்றிற்குத் தனியிடமுண்டு. சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கவிதை என்ற இலக்கியப் பிரிவுகளில் சிறுகதையே மலைப்பிரதேசம் பற்றிய படைப்புகளில் முதலிடம் பெற்றுள்ளது எனலாம்.

காலத்துக்குக் காலம் வெவ்வேறு நிறுவனங்கள் நடத்தும் சிறுகதைப் போட்டிகளிலே நடுவர் குழுக்களில் பணியாற்றிய வேளைகளிலெல்லாம், மலையக எழுத்தாளர்களுக்குச் சிறுகதைக் கலைமீதுள்ள ஆர்வத்தினை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கின்றேன். குறிப்பாகக் கடந்த பத்தாண்டுக் காலத்தில் மலையகத்திலே துடிப்பு மிக்க எழுத்தாளர் பலர் தோன்றியிருப்பதை நன்கறிவேன். பத்திரிகைகள், சிறுசஞ்சிகைகள், கல்லூரி

வெளியீடுகள் முதலியவற்றிலும் மலையகத்தைப் பொருளாகக் கொண்ட பற்பல சிறுகதைகளைப் படித்திருக்கின்றேன். ஆயினும் பிரதேச அடிப்படையில், ஒப்பீட்டளவில் நோக்குமிடத்து மலையகம் சம்பந்தமான சிறுகதைகளில் நூலுருவம் பெற்றவை மிகச் சிலவே என்பது புலனாகும்.

நான் அறிந்த வரையில் இதுவரை இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளே வெளிவந்திருக்கின்றன.

“கதைக் கனிகள்” நிறுவன அடிப்படையிலும், நாமிருக்கும் நாடே தனியார் முயற்சியாலும் பிரசுரமாகியிருக்கின்றன. தோட்டக்காட்டினிலே என்னும் இத்தொகுதி மூன்றாவது வெளியீடாகும் என்று எழுதிச் செல்லுகின்றார் கலாநிதி கைலாசபதி.

இந்த மெளனக் கலைப்பு நடந்து இரண்டாண்டுகளில் 1982 டிசம்பர் 6இல் தனது 49 வயதில் அவர் அமரராகிவிட்டது. தமிழிலக்கியத்துக்கு எத்தனை பெரிய இழப்போ அதே அளவு இழப்பு மலையக இலக்கியத்துக்கும் தான்.

இன்னும் கொஞ்சகாலம் அவர் வாழ்ந்திருந்தால், இந்த நீண்ட நாள் மெளனத்தை ஈடு செய்யும் விதத்தில் மலையக இலக்கியம் பற்றிப் பேசியிருக்கலாம்.

இன்று வரையும் அவர் வாழ்ந்திருந்தால், இன்றைய மாற்றுச் சிந்தனைகளும் மறு பரிசீலனைகளும் இன்றிருப்பதைவிட பன்மடங்கு வேகம் பெற்றிருக்கலாம்.

இலக்கிய சமுதாய வளர்ச்சிகளுக்குக் குறுக்கே அவர் என்றுமே நின்றதில்லை.

பாரதி 39 வயதிலும் புதுமைப்பித்தன் 42 வயதிலும் போய்ச் சேர்ந்து விட்டதைப்போல் கைலாசபதியும் 49 வயதில் போய்விட்டார்.

பாரதிபோல், புதுமைப்பித்தன்போல் கைலாசபதியும் ஒரு யுகப்புருஷர் தான் என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்வதைப்போலவே அவரிடமும் நிறை குறைகள் இருந்தன என்பதையும் நாம் ஒத்துக் கொள்ளவே வேண்டும்.

‘தினம் திக்கை வணங்கும் துலுக்கர்’ என்று பாடியமைக்காக ஒருவர் பாரதிமீது கொதித்தெழுகின்றார் என்பதற்காக, பாரதிமீது அவருக்குள்ள மதிப்போ அல்லது தமிழிலக்கிய உலகிற்குப் பாரதிமேல் உள்ள மதிப்போ குறைபட்டா போகிறது ?

புதுமைப்பித்தன் மறைந்து அரை நூற்றாண்டு முடிகின்ற வேளையில் தான், அவர் மாப்பசான் கதைகளைத் தழுவி எழுதிய கதைகளைத் தன் பெயரில் வெளியிட்டுக் கொண்டார் என்பதுபோன்ற குற்றச்சாட்டுகள் கிளப்பப்பட்டன. அதற்காகப் புதுமைப்பித்தனின் ஆளுமையை மதிக்கத் தெரியாதவர்கள் அவர்கள் என்று கூறிவிட முடியுமா?

சூரியனைத் தூக்கிச் சோப்புக்குள்ளா போட்டுக்கொள்ள முடியும்? முடியாது என்பதற்காகக் குறை என்று கண்டதைக் கூறாமலா இருக்க முடியும் ?

அட்டன் பெரிய தொப்பித் தோட்டத்தில் பிறந்த (பொ. கிருஷ்ணசாமி) இவர், பிந்திய முப்பதுகளில் தன்னுடைய ஆங்கிலச் சிறுகதைகள் மூலம் எழுத்துப் பிரவேசம் செய்தவர்.

தோட்டத்துப் பாடசாலையின் ஆரம்பக் கல்வியுடன் அட்டன் ஹைலன்ட்ஸில் எஸ்.எல்.சி தேறி, பல்கலைக்கழகச் சட்டத்துறையை எட்டிப் பார்த்ததுடன் தனது கல்விப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்ட பொ. கிருஷ்ணசுவாமி, ஒரு வருடம்போல் தமிழ் நாட்டில் இருந்தார். அப்போது கன்னியாகுமரியிலிருந்து காஷ்மீர், கல்கத்தா என்று சுற்றுப்பயணம் செய்து மகிழ்ந்தார்.

தேநீர்க் கடையில் சப்ளையராக நின்றதிலிருந்து விவசாயம் வரை; பாடசாலை ஆசிரியரிலிருந்து பத்திரிகை ஆசிரியர் வரை பல தொழில்கள் செய்து பார்த்த அனுபவம் இவருக்குண்டு.

ஆங்கிலச் சிறுகதைகள் மூலமே எழுத்துலக அறிமுகம் பெற்றவர் கிருஷ்ணசாமி.

இல்லஸ்ட்ரேட்டட் லீக்வி ஆப் இன்டியா, ஃபிரீ இன்டியா, மை இன்டியா போன்ற இந்திய ஆங்கில ஏடுகளிலும் இவருடைய சிறுகதைகள் பிரசுரமாயின.

ஐம்பதுகளில் “மலைநாட்டான்” என்னும் புனைபெயரில் மலையகம் சம்பந்தமான விஷயங்களை வீரகேசரியில் தொடர்ந்து எழுதினார்.

இவருடைய ஆங்கிலச் சிறுகதைகள் மலையகத்தைக் களமாகக் கொண்டிராவிட்டாலும், ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எழுதி வந்த இவருக்கு ஆங்கிலத்தில் கூடுதலாக எழுதி வந்த சி.வி.யின் அறிமுகமும், நட்பும் கிட்டியது.

கதை என்னும் சி.வி. யின் சஞ்சிகையின் முதல் இதழிலேயே இவருடைய கண்ணீர் என்னும் சிறுகதை இடம் பெற்றிருந்தது.

சி.வி.யுடனான எழுத்துத் தொடர்பும் நட்பும் இவரை சி.வி. யின் படைப்புகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்கத் தூண்டியது. மலையக நெடுங்கதையான சி.வி.யின் “வாழ்வற்ற வாழ்வு” பொ. கிருஷ்ணசாமியின் மொழிபெயர்ப்புடனேயே 1959இல் தினகரனில் தொடர்கதையாக வெளிவந்தது. அறுபதுகளின் பிற்கூறில் “டைம்ஸ் ஆப் சிலோனின்” சகோதர ஏடான டெயிலி மிரரில் செய்தி ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

1958இன் இனக்கலவரத்தை மையமாகக் கொண்டு “மன்னிப்பா உனக்கா” என்றொரு சிறுகதையை எழுதினார். அது தினகரன் வார மஞ்சரியில் பிரசுரமாயிற்று (22.1.1961).

இனக் கலவரத்தின்போது ஒரு தமிழ் வாலிபனே சிங்களக் காதலர்களின் அட்டுழியச் செயல்களைப் பயன்படுத்தி, தானும் அதே போல் ஒரு தமிழ் வீட்டில் நுழைந்து ஓர் இளம் பெண்ணைக் கெடுத்து விடுகின்றான்.

ஆண்டுகள் பல சென்றபின் அதே பெண்ணைக் காதலிக்கின்றான். திருமணமாகாத அவளுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை இருப்பதை அறிந்தே காதலிக்கின்றான். ஆனால் எப்படிக் குழந்தை என்பதற்கான அவனுடைய மறைமுகமான கேள்விகளுக்குப் பதிலே இல்லை. இந்தக் கேள்விக்கான சூழ்நிலை உருவாகும் போதெல்லாம் கோபாவேசம் கொள்வாள்; மௌனமாகக் கண்ணீர் வடிப்பாள். அவளுடைய பரிதாபம் கண்டு பிறகு அவனும் கேட்பதில்லை.

ஒரு நாள் திடீரென அவனைத் தேடி வந்து ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டுச் சரேலெனப் போய் விடுகின்றாள். அவளுக்கு எப்படி இந்த நிலை ஏற்பட்டது? சொல்ல முடியாத அதை அவள் எழுதியிருந்தாள்.

தன்னால் கொடுமையா அழிவுக்குள்ளாக்கப்பட்டவள் அவள் என்பதை உணர்ந்து தடுமாறிப் போகின்றாள். பேசாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவனால் முடியவில்லை. மன்னிப்புக் கேட்கத் துணிகின்றாள்.

பத்ரகாளியாய் எழுந்து நிற்கின்றாள் அவள். மன்னிப்பா... உனக்கா... போய்விடு... இனி என் கண்முன் வராதே... என்று விரட்டி விடுகின்றாள்.

இந்தக் கதை வெளிவந்தபோது ஒரே பரபரப்பு...! உண்மைகளை அதுவும் கசப்பானவைகளை ஒத்துக்கொள்ள மனத் துணிவற்றவர்கள் கண்டனக் குரல் எழுப்பினார்கள்.

சிங்களவர்கள் தமிழர்களைத் தாக்கினார்கள். தமிழ் வீடுகளைச் சூறையாடினார்கள். தமிழ் பெண்களைக் கெடுத்தார்கள் என்னும் வழமையான கோஷத்தில் இருந்து வேறுபட்டதாக ஒலித்த இந்தக் குரலை கழுத்தை அழுக்கி ஒடுக்கினார்கள். பரபரத்தார்கள்.

இப்படியும் ஒரு சில சம்பவங்கள் நடந்தவைதான். அந்த உண்மைகளை எப்படி மறைத்துவிட முடியும்? உண்மை என்னும் அத்திவாரத்தின்மேல்தான் சிறுகதை என்னும் கட்டிடம் எழுப்பப்படுகிறது என்பதே திரு. கிருஷ்ணசாமியின் அப்போதைய பதிலாக இருந்தது.

ஓர் அழகான-இலகுவான தெளிவான நடை இவருடையது.

கந்தோரிலிருந்து வெளியே வந்தேன். மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது. கையை நீட்டினேன். எழுதி எழுதி களைத்துப் போய்விட்ட விரல்கள் நனைந்தன. நான் குடையில்லாதவன். அதற்குக் காரணம் குடை வாங்கக்கூட என்னிடம் பணம் இல்லை என்பதல்ல. குடை வாங்கச் செலவிடும் பணத்தை, சினிமா, சிகரெட் என்று வேறெதற்காவது செலவழிக்கலாமே என்ற உயர்ந்த நோக்குத்தான். அதற்கு விலையாக மழையில் நனைந்து தானே ஆக வேண்டும். வீதியில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினேன் என்று தொடங்குகிறது கதை.

எழுதி எழுதி விரல் வலிக்கும் ஒரு பத்திரிகையின் செய்தி ஆசிரியரை... கொழும்பு போன்ற பெரு நகரங்களில் வசிக்கும் கீழ் மத்திய தர மனிதனின் மன இயல்பை எத்தனை துல்லியமாக சிக்கலற்ற மொழி மூலம் காட்டுகிறார் இவர்.

தெருவின் முனையில் திரும்பியதும் வானத்துக்குப் பொறுக்கவில்லை. ஏதோ நினைத்துக் கொண்டதைப்போல் விம்மி அழ ஆரம்பித்து விட்டது. அருகில் வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் நுழைந்து நனைந்து போயிருந்த சட்டைக் கையினால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டேன்.

இந்த வீட்டில்தான் அந்தப் பெண்ணும் அவளுடைய மகனும் பாட்டியும் இருக்கின்றனர்.

“நனையிறியே உள்ளே வாப்பா” என்னும் பாட்டியின் அழைப்பு ... பேத்தியின் அறிமுகம். அடுத்த நாள் அடுத்த நாள் என்று பழகத் தொடங்கி... காதலாகி.... என்று சிக்கலில்லாமல் செல்லும் கதை இறுதிக் கட்டத்தில் சிக்கலை ஏற்படுத்திச் சிக்கலுக்குள் மாட்டிக் கொள்கிறது.

இதுதான் சிறுகதை-இதுதான் சிறுகதையின் உருவம் என்பது போன்ற முடிந்த முடிவான வரைவிலக்கணம் எதுவும் சிறுகதைக்கு இல்லையாயினும். உருவ உள்ளடக்க முறைகளைக் கொண்டு ஒரு நல்ல சிறுகதையை இனம் கண்டு கொள்ளலாம்.

ஒரு வித்தியாசமான கூறு பொருளையும் அமைதியான உருவ கட்டுக்கோப்பையும் இவ்விரண்டுக்கும் ஜீவனளிக்கும் ஒரு தமிழ் நடையையும் இந்தக் கதையில் காண முடிகிறது.

ஏறத்தாழ நாற்பது வருடங்களுக்கு முந்திய இந்தக் கதையை. இன்றைய வாசகனுக்கு இலகுவாகக் கைமேல் கொடுக்கும் ஒரு பணியினைச் செய்திருக்கிறது துரைவியின் மலையகச் சிறுகதைகள்.

67 வருடங்களுக்கு முந்திய நடேசய்யரின் “ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்” (1931-1998);

50 வருடங்களுக்கு முந்திய கே. கணேஷின் “சத்திய போதி மரம்” (1949-1998);

40 வருடங்களுக்கு முந்திய பொ. கிருஷ்ணசாமியின் “மன்னிப்பா உனக்கா” (1959-1998);

த.ரஃபேலின் “முடிவற்ற தன்மை”;

இர. சிவலிங்கத்தின் “முன்னவன் சொத்து” என்று ஒரு வரலாற்றினையே தொகுத்து ஆவணப்படுத்தியுள்ள முயற்சி துரைவியின் இந்த வெளியீடுகள்.

இதுபோன்ற முயற்சி மலையகம் தவிர்ந்த மற்றப் பிரதேசங்களில் முன்னெடுக்கப் படவில்லை என்றும், முன்னெடுக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வலியுறுத்தி இருக்கின்றார் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி (உழைக்கப் பிறந்தவர்கள், வெளியீட்டு விழா (23.11.1997). இதன் ஒரு பிரதிபலிப்பாகவே ஈழத்துச் சிறுகதையுலகின் சில வளர்ச்சிப் போக்குகளை இனம் சுட்டிய மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகையின் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு நூல் இப்போது வந்திருக்கிறது.

1946இல் இருந்து 1948 வரை வெளிவந்த 24 மறுமலர்ச்சி இதழ்களில் பிரசுரம் பெற்ற 25 சிறுகதைகளின் தொகுதி மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்.

துரைவியின் மலையகச் சிறுகதைகள், உழைக்கப் பிறந்தவர்கள் மற்றும் மலையக நூல் வெளியீடுகள் பற்றி முன்னை நாள் இந்து சமய கலாச்சாரத் தமிழ் அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சரும், இன்னாள் கொழும்பு பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான திரு. பி. பி. தேவராஜ் அவர்கள் கருத்துத் தெரிவிக்கையில்,

மலையகத் தமிழர் என்கின்ற பதம் இந்திய வம்சாவழித் தமிழரைக் குறிக்கும் பதம் என்பது யாவரும் அறிந்த ஒன்று. வட கிழக்கைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டு மலையகப் பகுதிகளில் வாழ்பவர்களை இப்பதம் உள்ளடக்குவதில்லை. இந்தியத் தமிழர், இந்திய வம்சாவளித் தமிழர், மலையகத் தமிழர் என்ற மூன்று பதங்களுமே ஒரே பிரிவினரைத்தான் குறிக்கிறது. வடகிழக்கைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட தமிழரின் வரலாற்றுக்கும் பாரம்பரியத்துக்கும்; மலையகத் தமிழரின் வரலாற்றுக்கும் பாரம்பரியத்துக்கும் இடையே நிறைய வேறுபாடுகள் உண்டு.

பல இன மக்கள் வாழ்கின்ற இலங்கையில் இந்திய மக்களின் பெரும்பான்மையினர் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களாகவே இருக்கின்றனர். கடுமையான அடக்குமுறைகளும், நிர்வாகக் கெடுபிடிகளும், தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்வில் ஓர் அவலத்தை ஏற்படுத்தின. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்று 50 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டாலும், பழைய நிலையின் ஒரு தொடர்ச்சியே இன்றும் காணப்படுகின்றது. மாற்றங்கள் மந்த கதியிலேயே ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன, என்றாலும், அண்மைக் காலமாக இந்த மாற்றங்களில் ஒரு வேகம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பது கண்கூடாகத் தெரிகிறது. கல்வி கற்றவர் தொகை அதிகரித்துள்ளது. கொழும்பு போன்ற நகர்ப்புறம் நோக்கிய நகரவும் அதிகரித்துள்ளது. ஒரு புதிய மத்தியப் பிரிவும் வளர்ந்து வருகின்றது.

மலையகத் தமிழர்கள் பல்வேறு பகுதிகளில் பரந்து வாழ்ந்தாலும் அவர்களிடத்திலே தங்களுடைய தனித்துவ அடையாளத்தைப் பற்றிய ஓர் உணர்வு இப்போது மேலோங்கி உள்ளது. வாக்குரிமை அரசியல் பிரதிநிதித்துவம், நாட்டில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்கள், தொடர்புச் சாதனங்களின் துரித வளர்ச்சியெல்லாம் இதற்குப் பங்களித்திருக்கின்றன.

மலையகத் தமிழர் வாழ்வில் ஒரு புதிய சகாப்தம் தோன்றுவதற்கான பிரசவ வேதனையொன்று நடந்துகொண்டிருப்பதைப்போன்ற ஒரு நிலை உருவாகியுள்ளது.

இப்படியானதொரு காலகட்டத்தில், மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதிகள் போன்ற துரைவியின் வெளியீடுகள் வந்திருப்பது ஒரு புதிய சகாப்தம் உருவாகுவதன் ஒரு பிரதிபலிப்பாகவே நான் கருதுகின்றேன். துரைவி பதிப்பகம் தன்னுடைய சாதனைகளைத் தொடர வாழ்த்துகின்றேன் என்று வியக்கின்றார். (துரைவியின் மூன்று நூல்கள்-நான்கு பார்வைகள்)

துரைவியின் முதல் நூலாகிய மலையகச் சிறுகதைகள் தொகுதியின் மூன்றாவது கதை பொ. கிருஷ்ணசாமியின் சிறுகதை.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் வீரகேசரியுடன் இணைந்து, மலைநாட்டு எழுத்தாளர்களுக்காக நடத்திய மூன்றாவது சிறுகதைப் போட்டியின் தெரிவுக்குழுவில் ஒரு நடுவராகப் பணியாற்றினார் திரு. கிருஷ்ணசாமி அவர்கள்.

தோட்ட மஞ்சரியின் பொறுப்பாசிரியரான திரு. எஸ். எம். கார்மேகம் அவர்களுடன், திருவாளர்கள் இர. சிவலிங்கம், தெளிவத்தை ஜோசப், என்.எஸ்.எம். ராமையா, பொ. கிருஷ்ணசாமி ஆகியோர் இந்நடுவர் குழுவில் பணியாற்றினர்.

அறுபதுகளின் பின்

மலையக இலக்கிய விழிப்புக்கும்; சிறுகதைச் செழுமைக்கும் வித்திட்ட சக்திகளில் முக்கியமானதாக இந்தச் சிறுகதைப் போட்டிகளைக் கொள்ளலாம்.

ஞாயிறு வீரகேசரி இதழ்களில் ஒரு புதுப் பொலிவுடன் வெளிவரத் தொடங்கிய “தோட்ட மஞ்சரி” தோட்டத்துறை சார்ந்த எழுத்துகளுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது.

மலையகத்தில் இருந்து எழுத்துத் துறைக்குள் பிரவேசிக்கும் ஆரம்ப எழுத்தாளர்களுக்கு எழுதிப் பழகும் ஒரு களமாகவே இந்தப் பகுதியை நடத்தி வந்தார் அவர்.

மலையகம் பற்றிய கட்டுரைகள், கவிதைகள், துணுக்குகள், ஆகியவைகளே இந்தப் பகுதியில் அநேகமாக இடம் பெற்று வந்தன. சிறுகதைகள் இடம் பெறவில்லை!

இதற்கான முக்கியக் காரணம் இடப்பிரச்சனைதான். ஒரு சிறுகதையைப் பிரசுரித்தால் தோட்ட மஞ்சரியின் முழுப்பக்கமும் முடிந்துவிடும். மற்ற மற்ற விஷயங்களுக்கு இடம் இருக்காது. ஆகவே இந்தப் பகுதியில் சிறுகதைகள் வெளியிடுவதைக் கார்மேகம் வெகுவாகத் தவிர்த்துக் கொண்டார்.

அவைகளையும் மீறி என்னுடைய “படிப்...பூ” என்னும் சிறுகதையும் (இடவசதிக்கேற்றாற் போல் மிகவும் சிறிய கதை) செந்தூரனின் ‘சாமி கடன்’, ‘நடுக்கடலில்’ ஆகிய சிறுகதைகளும் மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிக்கு முன்பாகத் தோட்ட மஞ்சரியில் பிரசுரம் பெற்றன. செந்தூரனின் சிறுகதைகள் தோட்ட மஞ்சரிக்குள் அடங்காது என்பதால் மறுபக்கத்தையும் மிக லாவகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தார் கார்மேகம்.

செந்தூரனின் “உரிமை எங்கே” கல்கியிலும், என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” தினகரனிலும், 1961 ஆரம்பத்தில் பிரசுரம் பெற்றன. இதன் தாக்கமும் மலையகச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணமும் தோட்ட மஞ்சரியின் சிறுகதைப் போட்டிக்கு அஸ்த்திவாரமிட்டன.

பெருநிதிப் பெருமாள்; மூக்கப்பிள்ளை, பதுளை பெரி, கந்தசாமி ஆகியோரின் முன்வருகையுடன் மலையக எழுத்தாளர்களுக்கான ஒரு சிறுகதைப் போட்டியை வீரகேசரி நடத்த வேண்டும் என்னும் கோரிக்கை கார்மேகத்திடம் முன்வைக்கப்பட்டது.

வீரசேகரி நிறுவனம், ஆசிரிய பீடம் ஆகியவற்றுடன் பேசி அவர்களை இணங்க வைத்துவிட்டார் தோட்ட மஞ்சரி பொறுப்பாசிரியரான கார்மேகம். சிறுகதைப் போட்டி பற்றிய விளம்பரம் தோட்ட மஞ்சரியில் வெளிவந்தபின், மலையகத்தில் இருந்து எழுத முற்பட்ட, எழுத முன்வந்த, ஒவ்வொருவருடனும் இத்தோட்ட மஞ்சரி மூலம் வெகு நெருக்கமாக-வெகு அந்நியோன்யமாக உரையாடத் தொடங்கினார் கார்மேகம்.

“இந்தப் பகுதி உங்களுடையது; இதில் வரும் எழுத்துகள் உங்களைப் பற்றியது. இந்தத் தோட்ட மஞ்சரியின் வெற்றியும் தோல்வியும் உங்கள் கைகளில்தான் இருக்கிறது” என்பது போன்ற நேரடி உரையாடல் எழுத்துகள் மூலம் இளம் எழுத்தாளர்களை நெருக்கமானவர்களாக்கிக் கொண்டார்.

ஆனாலும் சிறுகதைப் போட்டி வெற்றியளிக்குமா என்னும் ஐயம் அவருக்குள்ளும் எழுந்தது. இந்த ஐயத்தைக் கிளப்பி விட்டவர்கள் வீரசேரியின் பெரியவர்கள்தான்!

ஓர் இருபத்தைந்து கதையாவது வருமா? என்பதே அவர்களுடைய கேள்வி.

முப்பது வருடங்களாகத் தொடர்ந்து வரும் ஒரு முன்வரிசைத் தேசியப் பத்திரிகை, இருபத்தைந்து சிறுகதைகளுக்காக ஒரு சிறுகதைப் போட்டி நடத்துவதா?

பத்திரிகையின் மதிப்பு என்ன ஆவது? இர. சிவலிங்கம்; திருச்செந்தூரன், பெரி. கந்தசாமி போன்றோர் இணைந்தே இச் சிறுகதைப் போட்டிக்காக உழைக்கின்றார்கள் என்றாலும், சிறுகதைப் போட்டி வெற்றி பெறாவிட்டால் வீரசேரியின் பெரியவர்களுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியவர் கார்மேகம் மட்டுமே. பாதிக்கப்படப் போகிறவரும் அவர் மட்டுமே!

ஆகவே மலையகப் படைப்புகளைத் தோட்ட மஞ்சரியில் அதிகமாக பிரசுரம் பெறச் செய்தார்.

மலையகச் சிறுகதையா என்று மலைத்து விடாதீர்கள்; இதோ பாருங்கள், மாதிரிக்கொரு கதை என்று செந்தூரனின் ‘நடுக்கடலில்’, ‘சாமிகடன்’ போன்ற படைப்புகளைத் தோட்ட மஞ்சரியில் வெளியிட்டுக் காட்டினார்.

சி.லி.யின் வீடற்றவன் குறுநாவலைத் தொடர் கதையாகத் தோட்ட மஞ்சரியில் வெளியிட்டார்.

புதிதாக எழுத வந்தவர்களுக்குத் தோட்ட மஞ்சரியில் ஒரு சிறுகதைப் பட்டறையே நடத்திக் காட்டினார்.

இருபது கதை வருமா? முப்பது கதை வருமா? நாற்பது கதை வருமா என்னும் அவர்களுடைய சந்தேகமும் நியாயமானதுதான்.

மலையகத் தோட்டங்களில் இருந்து இங்கொருவர் அங்கொருவர் என்று அப்போதுதான் எழுதத் தொடங்கி இருந்தார்கள்.

இவர்களின் எழுத்துப் பிரவேசம் 1960லேயே ஆரம்பிக்கிறது. 62இல் சிறுகதைப் போட்டி பற்றிய அறிவித்தல் வந்தது. அதுவும் கட்டாயமாக மலையக எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டுமே என்று போட்டுக் கொண்டு.

எத்தனை எழுத்தாளர்கள் இந்த இரண்டு வருட இடைவெளிக்குள் தோன்றியிருப்பார்கள்! அவர்களில் எத்தனை பேர் கவிஞர்கள் மற்றும் நாடகம் போன்ற பிற துறை எழுத்தாளர்கள்! சிறுகதை எழுதத் தெரிந்தவர்களாக - சிறுகதை எழுத முன் வந்தவர்களாக எத்தனை பேர் இருக்கப் போகின்றார்கள்?

நாற்பது கதையாவது வருமா என்னும் அவர்களுடைய ஐயம் நியாயமானதே!

ஆனால் கார்மேகத்தின் இடைவிடாத தூண்டுதலாலும் விடாமுயற்சியாலும் 150 பேருக்குமேல் கலந்து கொண்டார்கள் என்னும் செய்திக் கதைக்கணிகள் நூலின் முன்னுரை வாயிலாகக் கிடைக்கிறது. 150 கதைகள் என்றால் கார்மேகத்துக்கும் வெற்றிதானே!

இந்த முதல் போட்டியின் நடுவர்களாக, திருவாளர்கள் இர. சிவலிங்கம், செந்தூரன், பெரி. கந்தசாமி, எஸ். எம். ஏ. ஹசன், பொஸ்கோஸ் ஆசிரியர் கருப்பையா ஆய் யார் பணிபுரிந்தனர்.

கார்மேகம் ஹட்டன் செயின்ட் பொஸ்கோஸ் கல்லூரியின் பழைய மாணவர் என்பதும் குறிப்பிடக் கூடியதே.

வீரகேசரி நடத்திய முதல் மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியின் முடிவுகள் 1963இல் வெளிவந்தன (3-3-63).

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் “பாட்டி சொன்ன கதை”, சாரல் நாடனின் ‘கால ஓட்டம்’, தங்க பிரகாஷின் ‘காயம்’ ஆகியவை முறையே முதல் மூன்று பரிசுகளைப் பெற்றன.

இந்தப் போட்டிக்கான பரிசளிப்பு விழா 17-8-63 அன்று பதுளையில் நடந்தது. அன்றைய தினமே மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் என்ற பெயரில் தங்களுக்கென ஓர் அமைப்பை மலையக எழுத்தாளர்கள் உருவாக்கிக் கொண்டனர்.

திருவாளர்கள் செந்தூரன், பெரி. சந்தசாமி. சாரல் நாடன். தமிழோவியன், ராமசுப்ரமண்யம் ஆகியோர் மன்றத்துக்கான விதிமுறைகளைத் தயாரிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

மூன்று மாதங்களின் பின் அட்டன் இந்து மகாசபை மண்டபத்தில் கூடி மன்றத்துக்கான விதிமுறைகளைப் பரிசீலித்து, அங்கீகரித்து மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தை அங்குரார்ப்பணம் செய்து கொண்டனர் (26-11-1963).

செந்தூரன் தலைவராகவும் : பெரி. கந்தசாமியும் ரா.மு. நாகலிங்கமும் உப தலைவர்களாகவும், கார்மேகம் பொதுச் செயலாளராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

வீரகேசரியின் கார்மேகமே எழுத்தாளர் மன்றத்தின் செயலாளராகவும் அமைந்துவிட்டது மலையக இலக்கியத்துக்குப் பொதுவாகவும் மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்குக் குறிப்பாகவும் ஒரு வழித்துணையாக-வளர்ச்சித் துணையாக அமைந்துவிட்டது.

வீரகேசரி போன்றதொரு சக்திமிக்கதான வெகுஜனப் பிரசுரத் தொடர்புச் சாதனத்தின் ஒத்துழைப்பு, மலையக எழுத்துகளுக்குக் கிடைக்கவும் அது ஒரு வாய்ப்பாகி விட்டது.

'இடுபவன் தனதாக இருந்தால் எந்தப் பந்தியிலும் இருக்கலாம்' என்னும் தமிழ்ப் பழமொழி இரண்டு இடங்களில் மிகக் கச்சிதமாகப் பொருந்துகிறது. மலையக எழுத்துக்களைப் பொறுத்தவரை!

ஒன்று, வீரகேசரியின் ஆசிரியர் குழுவில் திரு. கார்மேகத்தின் இருப்பு;

மற்றது, தமிழ்கலாச்சார அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சராகத் திரு. பி.பி. தேவராஜ் ஏற்றுக் கொண்ட பொறுப்பு,

மலை நாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் வீரகேசரியின் அனுசரணையுடன் 1964இல் இரண்டாவது மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியை நடத்தியது. இதன் முடிவுகள் 1965 ஏப்ரலில் அறிவிக்கப்பட்டன.

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'பழம் விழுந்தது'

எம்.வாமதேவனின் 'முடிவு'

குன்றவனின் (கே. முருகேசு) "சுமை" ஆகியவைகள் முதல் மூன்று பரிசுகளைப் பெற்றன.

முதல் சிறுகதைப் போட்டியின் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளும் மற்றும் ஆறுதல் பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளும் வீரகேசரியில் பிரசுரமாகிக்

கொண்டிருக்கும்போதே அந்தச் சிறுகதைகள் பற்றிய விமர்சனக் கட்டுரைகளை எழுதும்படி தோட்ட மஞ்சரியில் வலியுறுத்தி வந்தார் திரு. கார்மேகம்.

கதைகள் பிரசுரம் பெற்று முடிந்த கையோடு கதைகள் பற்றிய விமர்சனங்கள் வரத் தொடங்கின.

நாலைந்து விமர்சனக் கட்டுரைகள் பிரசுரம் பெற்றன என்றாலும் பி. மரிதாஸ் எம். வாமதேவன் ஆகியோருடைய விமர்சனங்கள் கவனிப்புக்குள்ளாகும் கட்டுரைகளாக அமைந்திருந்தன.

இந்த இரண்டு போட்டிகள் மூலமாகவும் தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல் நாடன், தங்க பிரகாஷ், வாமதேவன், முருகேசு, தமிழோவியன், ஏ. எஸ். வடிவேல், மல்லிகைக் காதலன், ஜீவரத்தினம், பூரணி, மகேஸ்வரி கிருஷ்ணன், ஈழகாந்தன், எஸ். சண்முகநாதன் ஆகியோர் மலையகச் சிறுகதை எழுத்துக்குள் பிரவேசித்திருந்தனர்.

மலையக எழுத்துகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த தோட்ட மஞ்சரியையும் மீறி மு. சிவலிங்கத்தின் 'சுமைதாங்கி', தெளிவத்தை ஜோசப்பின் விடுதலை: இது 12 ஆவது, அழகு தெரிந்தது, எல். அசோமட்டின் (அல். அஸுமத்) பூவின் காதல், எம். வாமதேவனின் 'அறிவிற்கு அப்பால், மு. நித்தியானந்தனின் 'முடிவு தெரிந்தது' ராமசுப்பிரமணியத்தின் 'நிழல்', ஒளியைத் தேடி, ஆகிய படைப்புகள் வீர கேசரியின் 'இவ்வாரச் சிறுகதை' என்னும் அந்தஸ்துடன் வெளிவந்தன அந்த ஆரம்ப அறுபதுகளிலேயே.

ஈழத்து இலக்கியத்தில் கடைசிப் பந்தியில் இருந்த மலையக எழுத்தாளர்களுக்கான இந்த வாய்ப்புகள் கொட்டகலை கல்மதுரைத் தோட்டத்துக் கார்மேகம், வீரகேசரிக்குள் - ஆசிரியர் குழுவுக்குள் இருந்ததால் ஏற்பட்டவை. அந்த அறுபதுகளிலேயே.

முதல் இரண்டு போட்டிகளிலும் முதல் பரிசு தெளிவத்தை ஜோசப்பிற்கே போய்விட்டது. 1966இல் மூன்றாவது சிறுகதைப் போட்டியை அறிவித்த கார்மேகத்துக்குக் பிடிக்கவில்லை; மூன்றாவது போட்டியில் முழுமூச்சுடன் பங்கேற்கத் துடித்திருந்த இளம் எழுத்தாளர்களுக்கும் பிடிக்கவில்லை.

'பிடிக்கவில்லை' என்னும் சொற் பிரயோகம் பொறுத்தமானது இல்லை என்றால், 'ஒரு அசௌகர்யத்துக்குள்ளாக்கப்பட்டிருந்தார்கள்' என்னும் ஒரு சொற்றொடரைப் பிரயோகிக்கலாமா? அது பொறுத்தமானதுதானா என்றும் தெரியவில்லை.

‘இந்த மூன்றாவது போட்டியிலும் தெளிவத்தை ஜோசப் கலந்து கொள்வாரா’ என்று கேட்டிருக்கும் கடிதங்கள் சில வந்திருப்பதாக என்னிடம் கூறினார் கார்மேகம்.

‘இல்லை’ என்று அவரால் எப்படிக் கூற முடியும்? ‘எழுத வேண்டாம் இந்தப் போட்டிக்கு’ என்று என்னிடம் சொல்ல அவரால் எப்படி முடியும்?

எழுத்தாளர்கள் உற்சாகத்துடன் பங்குகொள்வதற்காகத்தானே போட்டிகள் நடத்தப்படுகின்றன.

கார்மேகம். எழுதிக் கேட்டவர்களிடமும் பேசவில்லை. என்னிடமும் பேசவில்லை. ஆனால் அவருடைய அனுபவம் பேசியது! சாணக்கியம் பேசியது.

இர. சிவலிங்கம்; என்.எஸ். எம். ராமையா, பொ. கிருஷ்ணசாமி ஆகியோருடன் தெளிவத்தை ஜோசப்பும் இம்முறை தேர்வுக்குழுவில் பணியாற்றுகின்றார் என்னும் குறிப்பை முன்கூட்டியே வெளியிட்டார்.

போட்டிக்கு எழுதவில்லை - எழுத வாய்ப்பில்லை என்றாலும் உற்சாகத்துடன் போட்டியில் பங்கு கொள்ளும் வாய்ப்பினை எனக்குத் தந்த கார்மேகம் அவர்கள் மலையக இலக்கியம் மறக்க முடியாத ஒரு மனிதர்தான்.

‘தேயிலையின் கதை’ என்னும் நீண்ட கட்டுரையை ‘கல்மதுரையான்’ என்னும் பெயரிலும் ‘நான் பிறந்து வளர்ந்த இடம்’ என்னும் கட்டுரையை ஜெயதேவன் என்னுள் பெயரிலும் வீரகேசரியில் எழுதினார் கார்மேகம்.

‘அவர்கள் புறப்பட்டு விட்டார்கள்’, “அழைக்காதே நெருங்காதே” “தந்தையின் காதலி” போன்ற நாவல்களையும் படைத்துள்ளார்.

அறுபதுகள் முடிவதற்குள் வீரகேசரியின் அனுசரணையுடன் நான்கு மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிகளை வெற்றிகரமாக நடத்திக் காட்டிய திரு. கார்மேகம், மலையகச் சிறுகதைகள் நூலுருவில் வராத குறையினையும் உணர்ந்தவராகவே இருந்திருக்கின்றார்.

மலையக எழுத்துகள் பற்றி மற்றவர்கள் பேசாமல் இருந்து விட்டதற்கான காரணமும், மலையக எழுத்துகள் நூலுருப் பெறாமையினாலேயே, என்றும் கொள்ளலாம்.

ஒரு பத்தாண்டுக் காலமாகப் பரபரப்புடன் வளர்ந்து வந்த மலையக இலக்கியம் பற்றி - அதன் தசைப் பகுதியான மலையகச் சிறுகதைகள் பற்றி ‘மறைவாக நமக்குள்ளே புதுக்கதைகள் பேசிக் கொண்டிருந்த’ காலம் போய்

வெளிநாட்டுப் பேராசிரியர் ஒருவர் - தமிழ் நாட்டின் பேராசிரியர் இரா. தண்டாயுதம் அவர்கள் - 'தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம்' என்னும் தனது நூலில், மலையகச் சிறுகதைகள் பற்றி ஓர் அத்தியாயம் எழுதுவதற்குக் காரணமாய் அமைந்துவிட்ட கதைக்கனிகள் என்னும் மலையகச் சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுதி ஒன்றினை, வீரகேசரிப் பிரசுரம் மூலமாகவே வெளியிட்டு வைத்த வரலாற்றுச் சிறப்புக்கும் திரு. கார்மேகமே பொறுப்பாளியாகின்றார்.

ஐந்தாண்டுகாலப் பகுதியின் ஐம்பது நூல்களை வெளியிட்ட வீரகேசரியின் முதல் நூல் "கதைக்கனிகள்." வீரகேசரி ஸ்தாபன ரீதியிலான பிரசுராலயமாகத் தன்னை இனம் காட்டிக் கொள்ளக் கதைக்கனிகள் மூலமாகவே அடி எடுத்து வைத்தது.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் வீரகேசரியுடன் இணைந்து தோட்ட மஞ்சரி மூலம் நடத்திய நான்கு சிறுகதைப் போட்டிகளில் முதல் மூன்று பரிசுகளைப் பெற்ற மலைநாட்டுச் சிறுகதைகள் இந்த நூலில் தொகுக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

மூன்றாவது போட்டியில் மு. சிவலிங்கத்தின் "இதுவும் ஒரு கதை"; பரிபூரணனின் "பிரசவக்காசு"; சி. பன்னீர்செல்வனின் "இலவுகாத்த கிளி" ஆகியவை முதல் மூன்று பரிசுகளையும் பெற்றன.

நான்காவது மலையகச் சிறுகதைப் போட்டி மூலமாக மாத்தளை வடிவேலன் சிறுகதைத் துறைக்குள் அறிமுகமாகின்றார்.

மலையகக் கல்வி சம்பந்தமான "பிஞ்சு உலகம்" என்னும் கதை முதல் பரிசினைப் பெறுகின்றது; தோட்டத்து மக்கள் தண்ணீருக்காகப் படும் பாட்டை மையமாகக் கொண்டெழுந்த பரிபூரணனின் "ரேம் ஆறு அமைதியாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது." இரண்டாம் பரிசிளையும்; தோட்டப் புறங்களில் குறைந்த வருமானத்துடனும் அந்தக் குறைந்த வருமானத்தையும் சூறையாடிவிடும் குடிப்பழக்கத்துடனும் அல்லாடித் துடிக்கும் மக்களின் வாழ்வை காட்டும் சலமன்ராஜுவின் "சம்பள நாள்" மூன்றாவது பரிசிளையும் பெற்றன.

இந்தப் பரிசுக் கதைகளைத் தொகுத்து "கதைக்கனிகள்" என்னும் பெயரில் அதை வீரகேசரியின் மூலம் நூலாக வெளியிட்டு, வீரகேசரியைப் புத்தக வெளியீட்டுத் துறைக்குள் இழுத்துவிட்ட பெருமையும் காமேகத்தையே சார்கின்றது.

பரிசு பெற்ற 12 மலையகச் சிறுகதைகள்: வீரகேசரி வெளியீடு என்று அட்டையில் பொறித்துக் கொண்டே வெளிவந்த நூல் இது.

1977இல் செங்கை ஆழியானின் “காட்டாறு” நாவலை வெளியிட்ட வீரகேசரி பிரசுராலயம், தங்களது பதிப்புரையில் செங்கை ஆழியான் எழுதிய காட்டாறு நவீனம் வீரகேசரி பிரசுர வரிசையில் ஐம்பதாவது நூலாக வெளிவரும் பெருமையைப் பெற்றுள்ளது என்று பெருமையுடன் கூறுகின்றனர்.

இந்த ஐம்பது நூல்களிலும் நாற்பத்தைந்து நூல்கள் நாவல்களே என்றாலும் “அரிஓம்” என்று அடி எடுத்து வைத்தது கதைக்கனிகள் என்னும் மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதி மூலமாகவேதான்.

வீரகேசரியின் நாவல்கள் பற்றிய ஒரு பொது மதிப்பீட்டினைப் பேராசிரியர் நா. சுப்ரமணியம் அவர்கள் செய்துள்ளார். இந்த மதிப்பீடு “ஐம்பதாவது வீரகேசரி நூற் பிரசுர விழாவில் வெளியிடப்பட்ட அநுபந்தம் என்னும் குறிப்புடன் வீரகேசரியின் இலவச வெளியீடாக விநியோகிக்கப் பட்டது.

‘வீரகேசரியின் பிரதம ஆசிரியராக அப்போதிருந்த அமரர் திரு.கே. வீ.எஸ்.வாஸ் அவர்கள் நமது தோட்டங்கள் இன்று கவிஞர்களையும், கதாசிரியர்களையும் கல்விமான்களையும் தோற்றுவித்திருக்கின்றன, இன்னும் எத்தனையோ அறிவாளிகள் அங்கு தோன்றவிருக்கின்றார்கள். வளரும் இந்த இளைஞர் சமுதாயத்துக்கு அவர்களது கற்பனா சக்திகளுக்கு, அறிவாற்றலுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிப்பதற்காகக் கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக வீரகேசரி சிறுகதைப் போட்டிகளை வெற்றிகரமாக நடத்தி வந்திருக்கிறது. இந்தப் போட்டிகளில் பரிசு பெற்ற மணியான பன்னிரண்டு சிறுகதைகளைத் தொகுத்து, தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்துக்கும் தமிழ்கூறும் நல்லுலகிற்கும் பொங்கல் பரிசாக வீரகேசரி சமர்ப்பிக்கின்றது. காலக் கிரமத்தில் இதேபோல் வீரகேசரியில் வெளியான படைப்புகள் புத்தகங்களாக வெளிவர ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருவதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றோம்” என்று தனதுரையில் குறித்துள்ளார்.

வீரகேசரியின் அப்போதைய பிரதம துணை ஆசிரியரும் இந்நூலின் தொகுப்பாசிரியருமான திரு. கார்மேகம், “இந்த நான்கு போட்டிகள் மூலம் ஒரு முப்பது நாற்பது பேரை நல்ல முறையில் ஈழத்து இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகப் படுத்தியுள்ளோம். நிறைய பேரை எழுத்துலகில் ஆர்வம் காட்டச் செய்துள்ளோம்” என்று கூறுகின்றார்.

திறமை இருந்தும் வாய்ப்பில்லாத எழுத்தாளர்களை அறிமுகப் படுத்தவும், அவர்களுக்கு ஊக்கம் கொடுத்துப் பிரசுரங்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவும் சிறுகதைப் போட்டிகள் பயன்படுகின்றன என்ற உண்மை

இப்போட்டிகள் மூலமும் இந்த நூல் வெளியீட்டின் மூலமும் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

என்.எஸ்.எம். ராமையா போன்ற விரல் விட்டு எண்ணி விடக்கூடிய ஒரு சிலரைத் தவிர, இன்று மலையக எழுத்துக்குள் பிரகாசிக்கும் தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல்நாடன், மலரன்பன், சி. பன்னீர் செல்வன், மு.சிவலிங்கம், மாத்தளை வடிவேலன், பரிபூரணன், மல்லிகை சி.குமார், அல். அஸுமத், கே. கோவிந்தராஜ் என்று நீண்டு வரும் பட்டியலே மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிகள் மூலம் அறிமுகமானவர்கள்; பிரபல்யமடைந்தவர்கள்தான்.

செந்தூரன்கூடக் கல்கியின் இலங்கைக்கான சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்றதன் மூலம் பேசப்பட்டவர்தான்.

பரிசு பெறும் கதைகள் நூலுருப் பெறுவது இலக்கிய உலகில் வழக்கமானதே. வெவ்வேறு சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசு பெற்ற ஒன்பது சிறுகதைகளைத் தொகுத்து “ஈழத்துப் பரிசுச் சிறுகதைகள்” என்னும் பெயரில் “தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றம்” 1963இல் ஒரு நூலை வெளியிட்டுள்ளது. செந்தூரனின் “உரிமை எங்கே” இந்தத் தொகுதியில்தான் இடம் பெற்றது.

மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதல் பரிசுபெற்ற என்னுடைய “பாட்டி சொன்ன கதை”யை இந்தத் தொகுதிக்காக அனுப்பும்படி “தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றம்” எனக்கு எழுதி இருந்தது.

அப்போதுதான் எழுதத் தொடங்கியவன் நான். இந்த எழுத்துலக நடப்புகள் நடவடிக்கைகள் ஒன்றும் தெரியாத ஒரு நிலை. ஆகவே “தயவு செய்து வீரகேசரியுடன் தொடர்பு கொண்டு கதையைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று எழுதிவிட்டேன். ஒரு வாரத்தின்பின் அவர்களிடம் இருந்து மீண்டும் ஒரு கடிதம் வந்து சேர்ந்தது. அதில் “வீரகேசரி ஒப்புதல் தர மறுத்துவிட்டது என்றும், அவர்களுக்கும் பரிசுக் கதைகளை நூலாக வெளியிடும் எண்ணம் இருக்கிறதாம்” என்றும் கோபமாக எழுதியிருந்தார்கள். அவர்களுடைய கோபமும் நியாயமானதுதான். மேலும் மூன்று போட்டிகள் நடந்ததன் பின், எட்டு நீண்ட வருடங்களின் பின் இந்தப் புத்தகம், “பாட்டி சொன்ன கதை”யை முதல் கதையாகக் கொண்டு வெளியானது. எழுத்துலகில் கொஞ்சம் அனுபவம் கொண்டவனாக நான் இருந்திருந்தால், தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றத்தினருக்கு நானே அந்தக் கதையை அனுப்பியிருப்பேன். ஈழத்துப் பரிசுச் சிறுகதைகள் தொகுதி பத்துக் கதைகளுடன் வந்திருக்கும்.

இளங்கீரனின் மரகதத்தில் அறிவிக்கப்பட்டு மரகதம் நின்று போனதால், கைவிடப்பட்ட ரசிகர் குழுவினரின் சிறுகதைப் போட்டி தினகரன், வீர

கேசரியில் மீண்டும் அறிவிக்கப்பட்டது. வந்து சேர்ந்த கதைகளை ஏ.ஜே. கனகரத்தினாவும், கைலாசபதியும், வ. அ. இராசரத்தினமும் பரிசீலனை செய்து பரிசுக்குரிய கதைகளாக ஒன்பது கதைகளைத் தெரிவு செய்திருந்தனர். இந்த ஒன்பது சிறுகதைகளையும் ரசிகர்குழு போட்டிக் கதைகள் என்னும் பெயரில் எம்.ஏ. ரஹ்மான் தனது அரசு வெளியீட்டின் மூலம் 1966இல் வெளியிட்டார்.

மூன்றாவதாக வெளியிடப்பட்ட நூல் கதைக்கனிகள்.

அண்மையில் 1995இல் “மலையகப் பரிசுக் கதைகள்” என்னும் நூல், பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளின் தொகுதியாக வெளிவந்திருக்கிறது.

மலையகத்தின் பத்திரிகை முன்னோடிகளில் ஒருவரான பதுளை கலை ஒளி முத்தையா பிள்ளை. அவர்களின் நினைவுக்காக நடத்தப்பட்ட இந்தப் போட்டியில், பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளை முத்தையாப்பிள்ளை நினைவுக்குழு மலையகப் பரிசுக் கதைகள் என்னும் பெயரில் வெளியிட்டது.

மலையக இலக்கியத்தின் எழுச்சிக்கும் மகிமைக்கும் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவரான மு. நித்தியானந்தனின் செயற்பாடே முத்தையாபிள்ளை நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டி. அவருக்கு எல்லா விதங்களிலும் ஒத்துழைப்புச் செய்த விக்கிரமசிங்கவின் முழு முயற்சியே இந்த நூல் வெளியீடு.

இவை பற்றிச் சற்று விரிவாகப் பிறகு எழுதுவேன்.

வீரகேசரி மூலமாகக் கதைக்கனிகளை வெளியிட்டுக் கொண்ட கார்மேகம், இந்த நூலுக்கான முன்னுரையில் இருவரை நினைவுகூர்கின்றார். ஒருவர், பி.கே. கருப்பையா-இன்றைய கே.கோவிந்தராஜ் என்னும் கங்குலன், மற்றவர் எச்.எச்.விக்கிரமசிங்க.

‘குறிப்பிட்ட நேரத்தில் இப்புத்தகத்தை வெளிக் கொணர்வதில் இரவு பகல் என்று பாராதுழைத்தவர்களில் குறிப்பாக பி.கே. கருப்பையா எச்.எச். விக்கிரமசிங்க (செல்வா) ஆகிய இருவருக்கும் நான் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன், என்றெழுதுகின்றார் கார்மேகம்.

அதே விக்கிரமசிங்கன்தான் இன்று என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் ஒரு கூடைக்கொழுந்தை இரண்டாம் பதிப்புப் போட்டவர் (1991); மலையகப் பரிசுக் கதைகளை முன்நின்று தொகுதிக்கியவர் (1994).

அதே கே.கோவிந்தராஜ்தான் இன்று மேடை, தொலைக்காட்சி நாடகங்களில் மலையக முத்திரைகளைப் பதிக்கின்றவர். பசியா வரம் என்னும் தனது சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டு மத்திய மாகாணத்தில் சாகித்தியப் பரிசினைப் பெற்றவர்.

சோடை போய்விடும் ஆட்களைக் கார்மேகம் தனது முன்னுரையில் நினைவு கூரவில்லை என்பதை இவர்களுடைய தொடர்ச்சியான இலக்கியச் செயற்பாடுகள் உறுதிபடுத்துகின்றன.

கதைக்கனிகள் வெளியீட்டு விழாவைப் பொங்கலன்று (14-1-1971) அட்டன் புனித ஜோன் பொஸ்கோஸ் கல்லூரியில் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் நடத்தியது.

எழுத்தாளர் மன்றத் தலைவர் திரு. ரா. மு. நாகலிங்கம் தலைமையில் விழா நடந்தது.

இலங்கை வானொலியின் நிர்வாக சபை உறுப்பினர் எச்.எம்.பி. மொஹிதின் அவர்களும், மஸ்கெலியா தொகுதி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பி. ஜி. ஆரியதிலகா அவர்களும் சிறப்புரையாற்ற வந்திருந்தனர்.

நூலாய்வுரையை இர. சிவலிங்கம் அவர்களும் திருச்செந்தூரன் அவர்களும் செய்தனர்.

அறுபதுகளில் இருந்து எழுதப்பட்டும் பரபரப்பாகப் பேசப்பட்டும் வந்த மலையகச் சிறுகதைகள் சிலவற்றை ஒன்றாகச் சேர்த்துப் படிக்க உதவிய முதல் நூல் என்ற வகையிலும் இதற்கொரு சிறப்பிருக்கிறது.

ஆனாலும் இந்த நூலைப்பற்றி இலங்கை விமர்சகர்கள் ஒருவரும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஓர் அசட்டையுடனேயே இருந்துவிட்டனர்.

1971இல் வெளிவந்த இந்த நூலைப்பற்றி, 1973இல் தான் வெளியிட்ட “தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம்” என்னும் நூலில் பேராசிரியர் இரா. தண்டாயுதம் அவர் ஓர் அத்தியாயமே எழுதி இருக்கின்றார் என்னும் செய்தி எங்களுக்கும் இல்லாமல் ஒரு மகிழ்வைத் தந்தது.

புத்தகக் கடை புத்தகக் கடையாக ஏறி இறங்கினோம். முதன் முதலாக ஒரு புத்தகத்தைக் கொண்டு வந்தவர் மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்கள்.

கார்மேகம் மிகவும் மகிழ்ந்து போனார். பேசப்படாத மலையகச் சிறுகதைகள்பற்றித் தமிழ் நாட்டில் இருந்து வெளியான தன்னுடைய நூலில் ஓர் அத்தியாயமே எழுதிக் காட்டியமைக்கு நன்றி கூறி அக்கட்டுரையைத் தோட்டமஞ்சரியில் மறுபிரசுரம் செய்தார்.

தங்களுடைய எழுத்தைப் பற்றி மற்றவர்கள் என்ன சொல்கின்றார்கள் என்று அறியும் ஆர்வம் எல்லா எழுத்தாளர்களுக்கும் உண்டு.

நல்லதாகச் சொன்னால் சந்தோஷிப்பார்கள்; குறையாகச் சொன்னால் என்ன குறை கூறப்படுகிறது? தன்னளவிலும் அந்தக் குறை குறைதானா என்பதறிந்து திருத்திக் கொள்ள முயற்சிப்பார்.

ஒன்றுமே கூறாமல் இருந்து விடுவதைத்தான் அவர்களால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

தமிழ் புத்தகாலயம் கண. முத்தையா அவர்கள் இந்த நூல்பற்றி எழுதும் போது “தமிழின் தற்கால வளர்ச்சியை அதன் புதிய இலக்கிய வடிவங்களைச் சிறப்புடன் ஆராய்கிறது இந்த நூல். முதல் பகுதி, புதிய இலக்கிய வடிவங்களின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் ஆராய்கிறது; இரண்டாம் பகுதி புதிய இலக்கிய வடிவின் நூல் உலகத்தை, சுவையுடன் அறிமுகப்படுத்துகிறது. உலகின் எந்த மூலையில் தோன்றிய இலக்கிய வடிவமாயினும், அதனை ஏற்றுத் தனதாக்கிக் கொண்டு அந்தப் புதிய வடிவத்திலும் சிறப்பான படைப்புகளை அளிக்கும் ஆற்றல் படைத்தது தமிழ் மொழி என்பதை இச்சிறு நூலில் மிகத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார் டாக்டர் இரா. தண்டாயுதம் அவர்கள்” என்று பதிப்புரையில் குறிக்கிறார்.

இந்த நூலை இரண்டு பகுதிகளாகவே எழுதியுள்ளார் ஆசிரியர்.

முதற்பகுதியில் தமிழ் உரைநடை, நாவல், சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், திறனாய்வு, இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம், மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம், என்பன பற்றி ஆராயும் ஆசிரியர், இரண்டாம் பகுதியை நூல் உலகம் என்றே தலைப்பிட்டுக் கொள்கின்றார்.

சிறுகதை நூல்களில் இலக்கியச் சிந்தனையினரின் முதல் நூலான “பின்னணி” (தமிழகம்) 12 எழுத்தாளர்களின் தொகுப்பு.

இருண்ட உலகம் (மலேசியா) சி. வடிவேலின் சிறுகதைத் தொகுதி.

கதைக்கனிகள் (இலங்கை) சிறுகதைகளின் தொகுப்பு ஆகியவை பற்றியும்;

நாவல்களில் நா. பார்த்தசாரதியின் சமுதாய வீதி (தமிழகம்); எம். குமரனின் செம்மண்ணும் நீலமலர்களும் (மலேஷியா); செ. கணேசலிங்கனின் சடங்கு (இலங்கை) ஆகியவை பற்றியும் விரிவாக எழுதுகின்றார் ஆசிரியர்.

எத்தனை தலைமுறைகளானாலும் தோட்டத் தொழிலாளியின் மகன் தோட்டத் தொழிலாளியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் நியதி; இந்நியதியைக் காப்பாற்ற வேகமாக மாற்ற மடையும் வெளியுலகுடனான இவர்களது தொடர்புகளைத் துண்டித்து என்ன வெல்லாமோ செய்தார்கள். ஆடு மாடுகளை அடைத்து வைப்பதைப்போல் வைத்திருந்த நிலைமைகள் இன்று வேகமாக மாறி வருகிறது என்பதற்கு இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி சரியான சான்றாக விளங்குகின்றது” என்று இந்தக் கதைக்கனிகள் பற்றிப் பேச ஆரம்பிக்கின்றார் ஆசிரியர்.

வாழ்க்கையின் எல்லாக் கட்டங்களிலும் தோட்ட நிர்வாகங்களின் கெடுபிடிகள், சமூகச் சீர்கேடு, அறியாமை, பொருளாதரச் சீர்கேடு, கல்வியின்மை, வேலைநாட் குறைப்பு முதலிய பல்வேறு பிரச்சனைகளை எதிர்நோக்கி இருக்கும் மலையகத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் துன்பங்களில் ஒரு சிலவே சிறுகதைகளாக வடிக்கப்பட்டுள்ளன.

எவ்வளவுதான் மனிதத் தன்மையுடன் அணுகினாலும் பிரச்சனையால் நேரடியாகப் பாதிக்கப்படாதவர்களை விடவும், பாதிக்கப்பட்டவர்கள் எழுதும்போது அந்த எழுத்துகளில் ஒரு தனி வேகமும் அழுத்தமும் இருக்கவே செய்கின்றன என்பதை இத்தொகுப்பு சிறப்பாகக் காட்டி நிற்கின்றது.

“கதைக்கனிகள்” என்ற தொகுதி மலையகச் சிறுகதைகளுக்குப் பதமாக அமைந்தள்ளது என்பதுடன் தனது கருத்தை நிறுத்திக் கொண்டார் அமரர் கைலாசபதி. (ஈழத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சி); அம்பலத்தான் கலாசாரப்பேரவை; தமிழ் இலக்கிய விழா மலர்).

நான் அறிந்த வரையில் இதுவரையில் இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளே வந்திருக்கின்றன. கதைக்கனிகள் நிறுவன அடிப்படையிலும் “நாமிருக்கும் நாடே” தனியார் முயற்சியாலும் பிரசுரமாகியிருக்கின்றன. தோட்டக்காட்டினிலே என்னும் தொகுதி முன்றாவது வெளியீடாகும் (தோட்டக் காட்டினிலே முன்னுரை க. கைலாசபதி 1980).

நாமிருக்கும் நாடே என்னும் தொகுதி, முழுக்க முழுக்க மு.நித்தியானந்தனின் தனிநபர் முயற்சிதான் என்றாலும், வைகறை வெளியீட்டின் முதல் வெளியீடாகவே அந்தத் தொகுதி வந்தது என்பதையும்; வைகறை வெளியீடாக என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் ஒரு கூடைக் கொழுந்து சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் வீடற்றவன் ஆகிய மேலும் இரண்டு தொகுதிகள் வெளிவந்ததையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளல் வேண்டும். ஆகவே “நாமிருக்கும் நாடே தனியார் முயற்சியாலும்” என்னும் பேராசிரியரின் கூற்று உண்மைக்குப் புறம்பானதும் மேலெழுந்தவாரியானதுமாதே என்பது புலனாகும்.

பேசப்படாத மலைநாட்டுச் சிறுகதைகள் பற்றித் தன்னுடைய நூலில் ஒரு அத்தியாயமே எழுதியுள்ளார் டாக்டர் இரா. தண்டாயுதம் என்று நாம் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டாலும், இந்தப் படைப்புகள் பேசும் அந்த மக்களையும் காட்டும் அந்த மண்ணையும் பற்றித் தனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்னும் பாவனையிலேயே தன்னுடைய கட்டுரையை ஆரம்பிக்கின்றார் அவர்.

மலையகம், மலை நாடு, தோட்டப்புறம் ஆகிய சொற்கள் மலேசியாவையும் அங்கு மண்டிக் கிடக்கும் தேயிலை ரப்பர்த் தோட்டங்களையும் மட்டுமே குறிப்பிடுவன அல்ல. இலங்கையில் மலிந்துள்ள தேயிலைத் தோட்டங்களையும் கூட மலையகம், மலைநாடு, தோட்டப்புறம் என்றே குறிப்பிடுகின்றனர்... என்ற ஓர் ஆச்சரியத்துடன் ஆரம்பிக்கிறது கட்டுரை.

அறுபதுகளில் ஒரு புது உத்வேகத்துடன் கிளம்பி, ஆரோக்கியத்துடன் வளர்ந்து, சகல மட்டங்களிலும் பேசப்பட்ட மலைநாட்டுச் சிறுகதை இலக்கியம் பற்றி, அந்தச் சிறுகதைகள் விண்டு காட்டிய மலையகம் பற்றி, அந்த மலையக மக்கள் பற்றி இலக்கிய ஆய்வு செய்யும் ஒரு பேராசிரியரே இப்படி ஆச்சர்யப்பட்டால் அது எதைக் காட்டுகிறது?

மலையாப் பல்கலைக் கழகத்தின் இந்தியப் பகுதியில் நவீன படைப்பிலக்கியங்களைப் போதிப்பவராகவே அவர் பணியாற்றினார். பல்கலைக் கழக மட்டத்திலேயே உலா வந்து கொண்டிருக்காமல், சாதாரண அளவில் நடைபெறும் கருத்தரங்குளிலும் திறனாய்வுகளிலும் கூடப் பங்கு பற்றி மலேசியாவின் நவீனத் தமிழ் எழுத்தாளர்களிடையே அரும்பி வந்த புதிய எழுச்சிக்கும் சுறுசுறுப்பான வளர்ச்சிக்குத் தக்க தூண்டுதலும், முறையான போக்கில் அவைகளைத் திருப்பிவிட முயற்சியும் செய்தவர்களில் கு. அழகிரிசாமிக்குப் பிறகு ஒரு சாதனையாளராகத் திகழ்ந்தவர் பேராசிரியர் தண்டாயுதம்.

பல்கலைக் கழகமொன்றில் நவீனப் படைப்பிலக்கியங்களைப் போதிக்கும் ஒரு பேராசிரியரே, ஈழ மலையகம் பற்றி இப்படி ஆச்சர்யம் தெரிவிப்பது நமக்கு ஆச்சர்யமான செய்தியே.

மலேசியப் பல்கலைக்கழகங்களுக்குத் தமிழகப் பேராசிரியர்களும் மலேசியப் பத்திரிகைகளுக்குத் தமிழக எழுத்தாளர்களும் பணியாற்றப் போவதால், மலேசிய இலக்கியங்கள் தமிழகத்தில் அறிமுகம் பெற்றன. இலங்கையின் நிலைமை அப்படி இருக்கவில்லை. ஆகவே ஈழத்து இலக்கியம்பற்றி அறிந்துகொள்ள தமிழக எழுத்தாளர்களும், ஆய்வாளர்களும், விமர்சகர்களும் பெருமளவு தங்கி இருந்தது இலங்கை விமர்சகர்களாலேயே. அதுவும் போகப் பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி-சிவத்தம்பியாலேயே.

இவர்களால் பேசப்பட்ட, சிலாகிக்கப்பட்ட, விமர்சிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்து எழுத்துகள் பற்றி ஓரளவிற்கு அவர்கள் அறிந்திருந்தனர்.

இவர்களால் பேசப்படாத, விமர்சிக்கப்படாத அல்லது புறக்கணிக்கப்பட்ட மலையக இலக்கியம் பற்றி அவர்கள் அறிந்திருந்த தெல்லாம் ஒன்றுமில்லைதான்!

அதைப் பேராசிரியரின் கட்டுரையின் ஆரம்பமே சுட்டி நிற்கின்றது.

ஜூலை 1974 தீபத்தில் “மலேசிய மடல்” எழுதும் வசந்தமோகன் என்பார், “அண்மையில் ஈழம் சென்று வந்த டாக்டர் இரா. தண்டாயுதம் அவர்கள், சென்னை தமிழ்ப் புத்தகாலயத்தின் பிரகரமாக புதிய கட்டுரைத் தொகுப்பு நூல் ஒன்றினை வெளியிட்டுள்ளார். தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் தலைப்பில் நவீனத் தமிழிலக்கியத் திறனாய்வுத்துறைக்கு இந்நூல் ஒரு புதிய கொடை” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

அவர் ஈழம் வந்திராவிட்டால் ஈழத்தின் மலையகம் பற்றியும் மலையக இலக்கியம் பற்றியும் இந்த நூலும் பேசியிருக்கப் போவதில்லை.

“மலையகம், மலைநாடு, தோட்டப்புறம் என்னும் பெயர்களில் மட்டுமல்ல இந்த ஒற்றுமை; இங்கு வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை நிலை, மனப்போக்கு, சூழல் ஆகியவற்றிலும் இந்த ஒற்றமையின் பல கூறுகளைக் காணலாம் என்று கூறுவது போலத்தான் கதைக்கனிகள் என்னும் இந்த இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைத் தொகுதி அமைந்துள்ளது.”

இந்தத் தொகுதியின் எந்தக் கதையைப் பார்த்தாலும் கருப்பொருள், சொல்லும் முறை, உத்திகள், நடை வடிவம், ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைச் சிறப்பாகக் கையாள வேண்டும் என்ற எழுத்தாளர்களின் ஆர்வம் தென் படுகின்றது. அதே நேரம் சில இடங்களில் கலை பிரச்சார எல்லையைத் தொட்டு விடுவதையும் நாம் காணமுடிகிறது.

கதைகளை எழுதிய ஆசிரியர்களையும், கதைகள் நிகழ்கின்ற களங்களையும், கதைகளில் பங்கேற்கும் கதை மாந்தர்களையும், இவர்களிடையே நிலவும் பிணைப்புகளையும் ஒரு கணம் எண்ணிப் பார்த்தால், இதன் அடிப்படைக் காரணம் புரிந்துவிடும். ஆயினும் இவ்வாறு ஆராயும் நிலைக்குத் தள்ளாமல் உணர வைக்கும் நிலையிலேயே அவை படைக்கப்பட்டிருந்தால் சிறுகதைக் கலை இத்தொகுதியில் மேலும் அழகு பெற்றிருக்கும்.

பொதுவாக இந்தக்கதைகள் 1960-70 ஆண்டுகளுக்கிடையில் இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் சில போக்குகளைக் காட்டுவனவாக அமைவதுடன், ஒரு புதிய பகுதியினர் தமிழ் எழுத்துத் துறைக்குள் வந்திருப்பதையும் அவர்களுடைய வருகை தமிழ் எழுத்துத் துறைக்கு ஒரு நல்ல நம்பிக்கை

தருவதாக அமைந்திருக்கிறது. என்றும் குறித்துச் சொல்கின்றது பேராசிரியர் தண்டாயுதத்தின் கட்டுரை.

பெ.கோ. சுந்தரராஜனும் (சிட்டி) நமது சோ. சிவபாதசுந்தரமும் சேர்ந்தெழுதிய தமிழில் சிறுகதை (1989) நூலின் முன்னுரையில் இப்படி எழுதுகின்றனர்.

“மலேஷியா, சிங்கப்பூர் நாடுகளிலுள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தம்மை தமிழ் நாட்டுப் படைப்பாளிகளும் பத்திரிகைகளும் புறக்கணிப்பதாகக் குற்றம்சாட்டி வந்திருக்கின்றார்கள். கடந்த இரண்டு தலைமுறையாக அங்குள்ள எழுத்தாளர்கள் சிறுகதை, கவிதை ஆகிய துறைகளில் முன்னேற்றம் பெற்றிருக்கிறார்கள். தமிழில் சிறுகதை என்று எடுத்துக் கொண்டால் இந்தியா, ஈழம் ஆகிய பிரதேசங்களுடன் இன்று மலேசியா, சிங்கப்பூரையும் சேர்த்தே ஆராய வேண்டியது இன்றியமையாதது. எனவே அங்குள்ள வளர்ச்சியைப் பார்க்க, சென்னையிலிருந்தே எந்த வழியிலும் தகவல் சேகரிக்க ஆதாரங்கள் கிடைக்காததால், எங்களில் ஒருவர் அந்த நாடுகளுக்கு நேரில் சென்று பல எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்து முக்கியமான தரவுகளை சேகரித்து வரவேண்டியிருந்தது.”

இந்தக் கூற்றிலிருந்து நமக்கு ஒன்று புலனாகிறது. மலேஷிய சிறுகதைகள் பற்றித் தெரியாததால் அங்கு சென்றோம். ஈழத்துச் சிறுகதைகள் பற்றி எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகவே இலங்கை போகவோ தேடவோ அவசியமில்லை. ஈழத்தின் சிவபாதசுந்தரமும் நூலின் இணையாசிரியராயிற்றே . . . பிறகு எப்படித் தெரியாமல் போகும்?

1850லிருந்து 1960 வரைக்குமான காலகட்டத்தை மூன்று கட்டமாகவும், 60க்குப் பின் ஏற்பட்ட புதிய பரிமாணங்களின் வளர்ச்சியை நான்காவது கட்டமாகவும் இந்த நூல் வகைப்படுத்துகிறது. வழக்கமான புத்தக அளவை விடப் பெரிய அளவு. 370 பக்கங்கள் கொண்ட பெரிய நூல் இது.

இத்தனை பெரிய நூலில் ஓர் இருபது ஈழத்துச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் பெயர்கூட இடம் பெறவில்லை. எல்லாப் பெயர்களையும் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டுமா என்று சாதாரணமாகவே எல்லா ஆசிரியர்களும் கேட்பதுண்டு; விமர்சகர்களும் கேட்பதுண்டு; தேடாமல், வாசிக்காமல் எழுதும்போது முக்கியமானவர்களை விட்டுவிட்டு கேள்விப்பட்டவைகளை எழுதிவிட்டு இப்படியான கேள்விகள் மூலம் தப்பிக்கொள்ள முயல்வதுண்டு.

ஈழத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சி என்ற தலைப்பில் 1972 ஜனவரி 30ஆம் நாள் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் கைலாசபதி பின்வருமாறு எழுதி இருந்தார் என்று ஒரு மேற்கோள் (பக்கம் 306) இந்நூலில் இருக்கிறது.

கடந்த பத்தாண்டுக் காலத்துக்குள் ஈழத்தில் நாவலாசிரியர்கள் சொல்லும் போக்குக்கு சிறுகதை ஆசிரியர்கள் ஈடு கொடுக்கத் தவறியுள்ளனர் என்பது வற்புறுத்த வேண்டியதாகும்.

நாவல், கவிதை, நாடகம் ஆகிய பிரிவுகளில் காணப்படும் பொருளழுத்தமும் முனைப்பும் சிறுகதைகளில் பின்தங்கியமையால், அந்த அளவுக்குச் சிறுகதையின் ஒட்டுமொத்தமான வளர்ச்சியும் தடைபட்டுத் தேக்கமடைந்திருக்கிறது எனலாம்.

ஈழத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதை தளர்ச்சியடைந்து வருகிறது என்னும் மதிப்பீட்டுடன் சிறுகதை வளர்ச்சி பற்றி எழுதத் தொடங்கினால் விளைவு எப்படி இருக்கும்? இந்த நூல்போல்தான் இருக்கும்.

1960க்குப் பின் பல்கலைக்கழகத்து இலக்கிய மாணவர்களின் சிறுகதைப் படைப்பும் அவர்கள் வெளியிட்ட சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் ஈழத்துள் சிறுகதை வரலாற்றில் ஒரு முக்கியப் பகுதியாகும். இதைத் தொடர்ந்து வந்த காலப் பகுதியில் தமிழ்ப் பிரதேசங்களாகிய யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்புப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களால் மாத்திரம் கையாளப்பட்டு வந்த சிறுகதைப் படைப்பு, மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் வட்டாரங்களிலும், தென்னிலங்கையில் வாழும் முஸ்லீம் வட்டாரங்களிலும் பரவி அத்தகைய சமூகத்தவரின் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளைப் பற்றிய எழுத்துகள் பிரபலமடைந்தன.

இவர்களில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் பற்றிய வாழ்க்கையைச் சித்தரித்து எழுதிய பெனடிந்பாலன், தென்னிலங்கை முஸ்லீம் மக்களின் வாழ்க்கைப் பின்னணியில் எழுதிய திக்குலை கமால் பெயர்கள் பிரசித்தமானவை என்று குறிக்கிறது இந்நூல்.

அறுபதுக்குப் பிந்திய காலகட்டம் பற்றியும் நான்காம் கட்டமாக இந்த நூலில் ஆராய்ந்துள்ளோம் என்று கூறிக்கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்த நூலில் மருந்துக்குக்கூட ஒரு மலையகச் சிறுகதை எழுத்தாளரின் பெயர் பதியப்படவில்லை என்பது கண்டிக்கப்படவேண்டிய ஒன்று. 1989 வரை மலைநாட்டிலிருந்து மட்டுமே ஒன்பது சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

- 1971 கதைக்கனிகள், 12 பரிசு பெற்ற மலையகச் சிறுகதைகள்
 1979 நாமிருக்கும் நாடே, தெளிவத்தை ஜோசப்.
 1980 ஒரு கூடைக் கொழுந்து, என்.எஸ்.எம். ராமையா.
 1980 தோட்டக் காட்டினிலே, மூவர் சிறுகதைகள்
 1984 நமக்கென்றொரு பூமி, மாத்தளை சோமு.
 1987 வாழ்க்கைச் சுவடுகள், நயீமா, ஏ. சித்திக்
 1988 மேகமலைகளின் ராகங்கள், மொழிவரதன்
 1989 அவன் ஒருவனல்ல, மாத்தளை சோமு
 1989 கோடிச் சேலை, மலரன்பன்

இவைகளில் நாமிருக்கும் நாடே, ஒரு கூடைக் கொழுந்து, கோடிச் சேலை ஆகியவை தேசிய சாகித்திய விருது பெற்ற நூல்கள். மேற்படி நூல்கள் பற்றிய தகவல்களோ, நூலாசிரியர்களின் பெயர்களோ இந்தத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்று நூலில் இடம் பெறவில்லை.

மலைநாட்டுக் கதைகளை பெனடிக்ற்பாலன் எழுதினார் என்பதில் உள்ள அபத்தம், சிட்டிக்கோ சிவபாதசந்தரத்துக்கோ தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் ஈழத்து வாசகனுக்குத் தெரிகிறது.

யாழ்ப்பாணத்து இலக்கியம் பற்றி எழுதிவிட்டு ஈழத்து இலக்கியம் என்று தலைப்பிட்டுக் கொண்டதன் பிரதிபலிப்புகளே இவைகள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஓர் ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்து, நல்லூர் புனித ஆசீர்வாதப்பர் கல்லூரியில் ஆரம்பக் கல்வி பெற்று, தனது ஊக்கத்தாலும் சுய முயற்சியாலும் பட்டங்கள் பல பெற்று, பிரதி கல்விப் பணிப்பாளராக உயர் பதவி வகித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அமரர் ஆனவர் பெனடிக்ற்பாலன். நாடறிந்த நல்ல எழுத்தாளர். மலையகப் பட்டினங்களில் சிலகாலம் ஆசிரியப் பணி புரிந்தவர். அந்த அனுபவத்தின் மூலமாக மலையகச் சிறுகதைகளும் எழுதி உள்ளார்.

மலையகச் சிறுகதைகள் பற்றி ஒரு வரியும் மலையகச் சிறுகதைகள் எழுதுபராக பெனடிக்ற்பாலனின் பெயரும் இடம் பெறுகின்றன. இந்த நூலில் எண்பதுகளின் ஆரம்பத்திலிருந்து 'வாரம் ஒரு சிறு கதை விருந்து' என்னும் பகுதியைத்தினகரன் வார மஞ்சரியில் செய்து வந்தேன் நான்.

இப்படி ஒரு பகுதியைச் செய்ய வேண்டும் என்னும் எண்ணம் எனக்கு எப்படி எழுந்தது?

1980இல் வைகறையின் இரண்டாவது வெளியீடான என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் ஒரு கூடைக் கொழுந்து வெளிவந்தது. அதன் வெளியீட்டு விழா கொழும்பில் நடந்தபோது, தனது முப்பதாண்டு இலக்கிய வாழ்வில் ராமையா இந்தப் பன்னிரண்டு கதைகளை மட்டுமே எழுதி இருக்கின்றார் என்று நான் பேசும்போது கூறினேன்.

முன்னால் இருந்த ஓர் இலக்கிய அன்பர் 'மௌனி'போல் என்று கூற. அவருக்கருகே இருந்த இன்னோர் இளம் இலக்கிய நண்பர் மௌனி என்றால் என்ன சாமான் என்று வினவினாராம். வினவியவர் ஓர் இளம் கவிஞர். அவருக்கருகில் இருந்த நண்பர் ஒரு பத்திரிகையாளர். தினகரன் 'இலக்கிய உலகம்' பகுதியில் 'மௌனி என்றால் என்ன சாமான்' என்று கேட்கும் கவிஞர்கள் என்று கேலி செய்து எழுதி இருந்தார்.

இதில் கேலி செய்வதனால் ஒன்றும் ஆகப் போவதில்லை. புதிதாக எழுத வருபவர்களுக்குப் பழையவர்களைத் தெரிவதில்லை என்பதுதான் குறை. இதைப் போக்க வேண்டும். அப்போதைய தினகரன் பிரதம ஆசிரியராக இருந்த சிவகுருநாதன் அவர்களிடம் நேரில் போய் பேசினேன். மன உவகையுடன் தினகரன் வார மஞ்சரியில் ஒரு பக்கம் ஒதுக்கித் தந்தார். 'வாரம் ஒரு சிறுகதை விருந்து' என்னும் தலைப்பில், ஒவ்வொரு வாரமும் ஓர் எழுத்தாளரை அவருடைய சிறுகதையுடன் அறிமுகப்படுத்தினேன். ஓர் இலங்கை எழுத்தாளர் ஒரு தமிழக எழுத்தாளர் என மாறி மாறி இடம் பெற்ற இப்பகுதியை, ஈழத்தின் சிறுகதை மூலவர்களில் ஒருவரான சி. வைத்தியலிங்கம் அவர்களுடனேயே ஆரம்பித்தேன்.

இங்கே மறுமலர்ச்சி முன்னும் அங்கே மணிக்கொடிக்கு முன்னும் இருந்து ஆரம்பித்து ஓர் இருநூறுக்கும் அதிகமான சிறுகதை எழுத்தாளர்களை அறிமுகம் செய்தேன்.

1983இல் பரவிய இனக்கலவரத் தீயுடன் இந்தத் தொடர் நின்று போயிற்று.

இந்தத் தொடர், இலக்கிய உலகில் கொஞ்சம்போல் கவனத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

இந்தப் பகுதி நின்று வெகு நாளைக்குப் பிறகு தினகரன் விலாசமிட்டு எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. தினகரன் ஆசிரியர் அதை எனது விலாசத்துக்கு மறு தபால் செய்திருந்தார்.

சோ. சிவபாத சுந்தரம் அவர்கள்தான் எழுதி இருந்தார். தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு எழுதுவதாகவும் இலங்கைச் சிறுகதையாளர்கள் பற்றி நான் தினகரனில் எழுதியவைகளை அனுப்பி உதவும்படியும் கேட்டிருந்தார்.

அன்றைய போர்ச் சூழல் வித்தியாசமான ஒரு வடிவம் கொண்டிருந்தது. இலங்கையும் இந்தியாவும் முகம் முறித்துக் கொண்டிருந்த காலம் அது. அங்கிருந்து இங்கே, இங்கிருந்து அங்கோ செல்லும் கடிதங்கள், பத்திரிகை நறுக்குகள் ஆகியவைகள் பரிசோதனை செய்யப்பட்ட காலம். நான் மிகவும் சிரமப்பட்டு தேடிய விபரங்கள் கொண்ட பத்திரிகை நறுக்குகளைத் திரு. சிவபாதசுந்தரம் அவர்களுக்குப் பதிவுத் தபாலில் அனுப்பி வைத்தேன்.

பத்திரிகை நறுக்குகள் என்றதும் இலங்கையின் செய்திகள் ஏதோ தமிழகம் போகிறது என்னும் சந்தேகத்தில் கடிதம் உரியவருக்குப் போய்ச் சேராமல் இருந்திருக்கலாம்.

எது எப்படி இருப்பினும், தமிழில் சிறுகதை வரலாறும் வளர்ச்சியும் என்னும் இந்த நூல் ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியினைக் காட்டவும், அந்த வளர்ச்சியில் பங்கேற்ற படைப்பாளிகளைக் கனம் பண்ணவும் தவறிவிட்டது என்பது வருத்தத்துடன் நினைவு கொள்ளத்தக்கது.

மலேசிய நாட்டின் தேயிலை ரப்பர் தோட்டங்கள் பற்றியும், தோட்டத்து மக்கள் பற்றியும், அந்த மக்களின் பேச்சு மொழி பற்றியும் இந்தியரான டாக்டர், தண்டாயுதத்துக்குத் தெரிந்திருக்கிறது.

இது பற்றித் தோட்டக்காட்டினிலே சிறுகதைத் தொகுதியின் தொகுப்புரையில் தொகுப்பாசிரியர் மாத்தளை சோமு கூறியிருப்பதையும் நாம் கவனித்தல் நல்லது.

'தமிழகத்தின் தலைநகரான சென்னை மாநகரில் 1979ஆம் ஆண்டின் ஜனவரி மாதத்தில் ஒருநாள்.. அண்ணா சாலையில் உள்ள சென்னை மாவட்ட மத்திய நூலகக் கட்டிடத்தின் கேட்போர் கூடத்தில் ஓர் இலக்கியக் கூட்டம். நானும் (மாத்தளை சோமு) போயிருந்தேன்.

'தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, தமிழ்ச் சிறுகதைகள், நாவல் பற்றி எல்லாம் பேசினார்கள். பேச்சில் இலங்கையின் வடகிழக்கு எழுத்தாளர்களின் பெயர்கள், படைப்புகள் யாவும் வெளிவந்தன. இலங்கையில் பரம்பரை பரம்பரையாக உழைக்கின்ற மலைநாட்டு மக்களின் கலை இலக்கியங்கள் பற்றிச் சிறுகதைகள் பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசப்படவில்லை.

'மலேசிய நாட்டுத் தொழிலாளர்கள் பற்றியும் அவர்களின் கலை இலக்கியங்கள், சிறுகதைகள், நாவல்கள் பற்றியும் எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

'150 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலங்கையின் மலைநாட்டைத் தங்களது உழைப்பால், வியர்வையால், இரத்தத்தால் தட்டி எழுப்பிவிட்டு இப்போது

திரும்பவும் அகதிகளாய் எந்த நாட்டிலிருந்து வந்தார்களோ அந்த நாட்டுக்கே போய்க் கொண்டிருக்கிற நம் மலையக மக்களையும் அவர்களின் கலை இலக்கியங்களையும் பக்கத்தில் இருக்கும் தமிழ் நாட்டுக்கே தெரியவில்லை என்றால், அதற்கு யார் காரணம்? இது பற்றித் தீவிரமாக யோசித்துப் பார்த்தேன்.

'பொதுவாகத் தமிழக எழுத்தாளர்களில் மறைந்த எழுத்தாளர் புதுமைப் பித்தன் மாத்திரம் துன்பக்கேணி கதையில் இலங்கை மலை நாட்டை படம் பிடித்துக் காட்டியிருக்கின்றார். தமிழகப் பத்திரிகைகளோ எழுத்தாளர்களோ நம்மைப் பற்றிக் கேட்டால் தெரியாது என்கின்றார்கள். இலங்கைப் பயணக்கதை எழுதிய மணியன் இந்து சமுத்திரத்தின் அழகிய முத்து என்று வர்ணிக்கப்படுகின்ற இலங்கையில் அன்னியச் செலவாணியை அள்ளித் தருகின்ற மலையகத்தையும் அதனுள்ளே உழைத்து வாழ்கிற மக்களையும் பார்க்காமலும் எழுதாமலும் விட்டுவிட்டார். அவர் மட்டுமல்ல, தமிழகத்திலுள்ள பெரும்பான்மை எழுத்தாளர்களும் இலக்கியவாதிகளும் அப்படியே.

'இது ஏன் ஏற்பட்டது என்பதும்' இலங்கை என்றால் யாழ்ப்பாணம் மட்டும் வர யார் காரணம்? மலையகம் ஞாபகத்துக்கு வராததற்கு யார் காரணம்?

'மலையக மக்களும் எழுத்தாளர்களும் சிந்திக்க வேண்டியதாகும். யாழ்ப்பாண மொழியும் அம்மண்ணும் தமிழகத்தில் மணக்கிறது என்றால், அது யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்களின் உழைப்புக்கும் அங்கிருந்து வெளியாகும் கலை இலக்கியங்களுக்கும் கிடைத்த வெற்றியாகும். ஆனால் நம்மை அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை என்றால் அதற்கு நாம் யாரையும் காரணம் சொல்லாமல் அதுபற்றி சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

'ஒரு சமூகத்தை அடையாளம் காட்டுவது சிறுகதைகள், கவிதைகள், நாவல்கள். மலையகத்தில் ஏராளமான தரமான சிறுகதைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகளைத் தொகுத்து, தொகுதியாக வெளியிட்டு நிறுவனங்களுமில்லை; முன்னின்று செய்வாருமில்லை.

'மலையக எழுத்தாளர்கள் - சமுதாய நிறுவனங்கள் - தொழிற்சங்கங்கள் யாவும் தீவிரமாக உழைத்து மலையக இலக்கியங்களை நூலுருவாக்க வேண்டும்.

'எனது எழுத்தாள நண்பர்களான மலரன்பன், மாத்தளை வடிவேலன் மற்றும் சில நண்பர்களுடன் கலந்து பேசி, இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடுகின்றேன்..' (தோட்டக் காட்டினிலே - தொகுப்பாசிரியர் மாத்தளை சோமு - தொகுப்புரை - 1980).

மாத்தளை சோழுவின் இந்தக் கூற்றில் பெருமளவு உண்மை இருக்கிறது.

மலையகத்தின் நூல் வெளியீட்டுத்துறை மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறது என்பது ஒன்றும் வியப்பானதல்ல. தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் ஆர்வம், நிதிப்பலம் ஆகியவற்றிலேயே இந்த வெளியீட்டு முயற்சிகள் தங்கியிருக்கின்றன.

1971இல் கதைக்கனிகள் என்னும் மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்து எட்டு ஆண்டுகளின் பின் 1979இல் நாமிருக்கும் நாடே சிறுகதைத் தொகுதி வந்தது. பிறகு 1980இல் தோட்டக்காட்டினிலே தொகுதியும், ஓர் கூடைக் கொழுந்தும் வெளிவந்தன.

1971க்கும் 1987க்கும் இடைப்பட்ட பதினைந்து ஆண்டுகளில், ஆறு சிறுகதைத் தொகுதிகள் மட்டுமே வெளிவந்துள்ள நிலைமை அத்தனை ஆரோக்கியமானதல்லதான் என்றாலும், எழுத்தாளர்களே வெளியீட்டாளர்களாகவும் செயற்பட வேண்டிய சூழ்நிலையில் நாம் யாரைக் குறை சொல்ல முடியும்?

தமிழகத்தைப்போல் ஒரு தொழில் துறையாக நூல் வெளியீட்டுத்துறை இலங்கையில் வளர்ச்சியடையவில்லை. 'ஏறத்தாழ நாற்பது லட்சம் தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழும் இந்த நாட்டில், சொந்த மூலதனத்தில் இயங்கும் தொழில் ரீதியான தமிழ் நூல் வெளியீட்டு நிறுவனம் ஒன்றுகூட இல்லை என்பது கவனத்துக்குரியது' என்று தனது கட்டுரை ஒன்றில் குறிக்கின்றார் கலாநிதி எம். ஏ. நுஃமான் அவர்கள்.

திட்டவட்டமான புள்ளிவிபரங்கள் இல்லையாயினும், இலங்கையில் ஆண்டொன்றுக்கு வெளியிடப்படும் தமிழ் நூல்களின் சராசரி எண்ணிக்கை நூற்றுக்கு அதிகமில்லை என்பதைக் கவனத்தில் கொண்டாலும், மலையகத்தின் நூல் வெளியீட்டு முயற்சிகள் மிகவும் பின் தங்கியிருப்பதையே காணலாம்.

தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் நிதிப்பலத்தில் வெளியீட்டுத்துறை தங்கி இருப்பதால், அவர்களின் நிதிப்பலம் எத்தகையது என்பது பற்றியும் எண்ண வேண்டியுள்ளது.

மலையகத்தில் உள்ள எழுத்தாளர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் கீழ் மத்திய தர வர்க்கத்தைவிடக் குறைந்தவர்கள். தங்களது வருமானம் மூலம் வாழ்க்கையின் அன்றாடத் தேவைகளையே பூர்த்தி செய்துகொள்ள முடியாது தவிக்கும் இவர்களால் புத்தகம் போடுவது என்பது எண்ணியும் பார்க்க இயலாத ஒன்று. இருப்பினும் ஓர் இலக்கிய ஆர்வத்தினிமித்தம் எப்படி எப்படியோ சில நூல்கள் வந்து கொண்டிருப்பது மிகவும் போற்றுவதற்குரியது.

கார்மேகம் - மு. நித்தியானந்தனின் வைகறை - மாத்தளை சோமு - கஹின்னை தமிழ் மன்றம் - அந்தனி ஜீவாவின் மலையக வெளியீட்டகம், மாத்தளை சிவஞானத்தின் சுஜாதா பிரசுரம் - மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் குறிஞ்சி வெளியீடு, நந்தலாலா ஆகியவற்றின் பணிகள் போற்றுதலுக்குரியன.

மலையக நூல் வெளியீட்டுத்துறையில், ஒரு திருப்பு முனையையும் ஒரு சாதனையையும் ஏற்படுத்திய 'துரைவி' வெளியீட்டுத் துறைக்குள் 1997இல் காலடி எடுத்து வைத்தது. மலையகத்தின் முதல் சிறுகதையான கோ. நடேசய்யரின் திரு. இராமசாமி சேர்வையின் சரிதத்திலிருந்து (1931) அறுபதுகளில் மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்குள் ஆவேசமாக நுழைந்த இன்றையவர்கள் வரையிலான முப்பத்து மூன்று எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை, ஒரு நூலுக்குள் இணைத்துத் தரும் பெரும் பணியினை 'மலையகச் சிறுகதைகள்' என்னும் தனது முதல் வெளியீட்டின் மூலம் செய்து காட்டியது துரைவி (பிப்ரவரி 1997).

மலையகச் சிறுகதைகளின் இரண்டாவது தொகுதியான 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' ஜூலை 1997இல் வெளி வந்தது. துரைவியின் இந்த இரண்டாவது நூல் இரண்டு பகுதியாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. முதல் பகுதியில் மலையகத்தைப் பற்றி எழுதிய நாற்பத்தொரு (41) மலையக எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளும், இரண்டாவது பகுதியில் மலையகத்தைப் பற்றி எழுதிய பதினான்கு (14) மற்றப் பிரதேச எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுமாக ஐம்பத்தைந்து சிறுகதைகள் இந்த இரண்டாவது தொகுதியில் இடம் பெறுகின்றன.

இவ்விரண்டு தொகுதிகளின் மூலம் 88 மலையகச் சிறுகதைகளை நூலாக்கித் தந்துள்ள துரைவியின் பெரும்பணியை, சாதனை என்று சொல்வது மிகைப்படச் சொல்வதாகாது என்றே கருதுகின்றேன்.

துரைவியின் மூன்றாவது வெளியீடாகத் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'பாலாயி' என்னும் குறுநாவல்களின் தொகுதி ஜூலை 97லும் சாரல் நாடனின் 'மலையகம் வளர்த்த தமிழ்' என்னும் கட்டுரைத் தொகுதி நவம்பர் 97லும் வெளிவந்தன.

நான்கு வருடங்களுக்கு ஒரு நூல் வரமுடியாத நிலையிலிருந்து, ஒரே வருடத்தில் நான்கு மலையக நூல்களை வெளியிட்ட, பெருமையும், வெளியீட்டு திருப்புமுனைச் சாதனையும் 'துரைவி' வெளியீட்டக அதிபர் திரு. துரை விஸ்வநாதன் அவர்களையே சார்கிறது.

98ஆம் ஆண்டின் முதல் வெளியீடாகப் பழம் பெரும் கவிஞர் சக்தி பாலையாவின் கவிதைகளையும், இரண்டாவது வெளியீடாகத் திருமதி. ரூபராணி ஜோசப்பின் ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம் என்னும் கதைத் தொகுதியையும், மூன்றாவது நூலாக அந்தனி ஜீவாவின் மலையக மாணிக்கங்களையும் வெளியிட்டிருக்கும் துரைவி, இந்த ஆண்டிற்குள் இன்னும் இரண்டு நூல்களை வெளியிடுவதற்கான ஏற்பாடுகளுடன் இருக்கிறது.

அறுபதுகளுடன் ஆரம்பமான மலையக இலக்கிய உத்வேகம் தொண்ணூறுகளிலேயே ஒரு பரவலான அரங்கில் ஒலிக்கத் தொடங்கி இருக்கிறது என்பதற்குத் துரைவியின் இவ்வெளியீடுகளும் சான்றாக அமைகின்றன.

மணிக்கொடிக்காலம்; சரஸ்வதிக்காலம்; மறுமலர்ச்சிக் காலம் என்பதைப் போலவே மலையக இலக்கியத்தின் அறுபதுக்குப் பிந்திய காலமும் விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டிய காலமாகும்.

தமிழ் எழுத்துத் துறைகளில், இலக்கியத் துறைகளில், 'ஈழத்து இலக்கியம்' என்னும் பதம் தமிழகத்தில் இருந்தும் தமிழ் வழங்கும் பிற நாடுகளில் இருந்தும் வேறுபட்டதும், இலங்கை முழுவதுக்கும் பொதுவானதுமான ஒரு தொகுதியைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது.

இந்த மரபினடிப்படையிலேயே மலையக இலக்கியம் என்னும் பதமும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. புவியியல் நோக்கில் மட்டும் அர்த்தம் கொள்கின்றபோது, இது ஒரு குறுகிய பிரதேச வாதமாகப்படலாம். ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லையை அன்றிப் பெருந்தோட்டத்துறை என்னும் ஒரு குறிப்பிட்ட உற்பத்தி முறையைச் சார்ந்து வாழ்கின்ற ஒரு மக்கள் குழுவின் இருத்தலை; இயக்கத்தை; அவர்தம் சமூக உணர்வுப் பிரக்ஞையை; ஓர் தேசிய சிறுபான்மை இனத்தின் எழுச்சியை இந்தப் பதம் குறிக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்டால் நான் மேற்சொன்ன மரபினடிப்படையையும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

தமிழ் இலக்கியம் என்றும்; ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்றும் பேசப்படுவதுபோல் மலையக இலக்கியம் என்றும் பேசப்படும் அளவுக்கு மலையகத்தின் உழைக்கும் மக்கள் பற்றிய இவ்வெழுத்துகள் ஈழத்து இலக்கியத்தில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வந்திருக்கின்றன.

இந்தக் தாக்கம்கூட மலையகக் கவிதைத்துறையாலோ; நாவலிலக்கியத் துறையாலோ ஏற்பட்டதல்ல. மலையகத்தின் சிறுகதைத் துறையினாலேயே என்பதில் அபிப்பிராயபேதம் இருக்க முடியாது.

அறுபதுகளுக்குப்பின் எழுந்த மலையகச் சிறுகதைகளே இப்பெருந்தோட்ட மக்கள் பற்றிய பரவலான ஓர் உணர்வை வேரூன்றச் செய்தன.

மலையகச் சிறுகதையின் தோற்றம் 1930களிலேயே கோ. நடேசய்யரின் 'இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்' மூலம் ஆரம்பித்துள்ளமையையும் அதன் தொடர்ச்சியான செயற்பாடுகளையும் ஏற்கனவே பார்த்தோம். அறுபது வரையிலான இவ்விலக்கியச் செயற்பாடுகள் அறுபதுகளின் பின் எழுந்த எழுத்தாளர்களுக்கு எதுவிதமானதொரு வழிகாட்டலையும் செய்துவிடவில்லை.

எவ்வித வழிகாட்டலுமின்றியே அறுபதுகளில் எழுத வந்தவர்கள், மலையகச் சிறுகதைகளுக்கு ஒரு மதிப்பையும் இலக்கிய அந்தஸ்தையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தனர்.

முப்பதுகளில் எழுதியவர்களுக்கிருந்த எல்லாச் சங்கடங்களும், சிக்கல்களும் அறுபதுகளில் எழுத வந்த இவர்களுக்குமிருந்தன. ஆனாலும் தங்கள் சமூகத்தை- அதன் சகலவிதமான குறைபாடுகளுடனும்- மதிக்கின்ற மனம் இவர்களுக்கிருந்தது.

ஒரு சமூகத்தின் உயர்வும் முன்னேற்றமும் அச் சமூகத்தினர் அதனை மதிக்கும்போதும் தம் சமூகக் குறைகளைத் தாங்களே களைய முன்வரும் போதுமே ஏற்பட முடிகின்றது.

இவர்களின் மூத்த பரம்பரையில் மிகவும் அதிகமானோர் கல்வி அறிவு குறைந்தவர்கள். தோட்டங்களில் அடிமைகளைப்போல் உழைப்பதற்கும்; வேளை வரும்போது செத்து மடிவதற்கும்; செத்த பின்பும் இந்தத் தேயிலைக்கே உரமாகிப் போவதற்குமே பிறந்து விட்டவர்கள் நாங்கள் என்று இருந்து விட்டவர்கள்.

தங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்க அவர்களுக்கு வாய்ப்போ வசதியோ அதற்கான நேரமோ இருக்கவில்லை.

“உன் மகளை துரை வரச்சொன்னாரு பங்களாவுக்கு! குளிப்பாட்டி அனுப்பு” என்று கங்காணி கூறினால் ‘நீ கொடுக்கும் பணம் என் உழைப்புக்குத்தான் உடலுக்கல்ல’ என்று வாதிடத் தெரியாமல் ‘இதுவும் கூலிகளின் சம்பிரதாயம்தான் போலிருக்கின்றது’ என்று அனுப்பி வைக்கும் அப்பாவிளாக - அடிமைகளாக ஒருகாலத்தில் இருந்திருக்கின்றார்கள்.

குளிரின் கடுமையால் காலை ஏழுமணிக்குத்தான் எழுந்திருக்கமுடியும். பிறகு கஞ்சியைப் போட்டு குடித்துவிட்டு முதுகில் ஒரு கூடையைப் போட்டுக்கொண்டு கொழுந்து பறிக்கச் சொல்வார்கள். பக்கத்திலிருந்த வர்களிடம் கேட்டுப் பழகிக் கொண்டார்கள். ஆரம்பத்தில் இரண்டு மூன்று வாரங்கள் குஷாலாகத்தான் இருந்தது.

குளிருக்குப் போர்த்திக்கொள்ள கம்பளி.... வாரத்துக்கு வாரம் கைமேல் காச... கூட வேலை செய்யும் பெண் கூலிகளின் பேச்சும் நடத்தையும் பிடிக்கவில்லை..

...தாய்க் கிழவிக்கு மலைக் காய்ச்சல் வந்தது.

ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றாள். அவளுக்குத் துணையாக மகள் மருதியும் போய்விட்டு வருவாள்...

தேயிலை ஸ்டோர் மேனேஜர் அவளை ஆஸ்பத்திரியில் கண்டார். 'குளித்துவிட்டு வா' என்று அவர் கூப்பிட்டதன் அர்த்தம் அவளுக்குப் புரியவில்லை. கூலிகளின் சம்பிரதாயத்தைப் பற்றிக் காரியம் மிஞ்சிய பிறகுதான் அறிய முடிந்தது. கிழவிக்கு வயிற்றில் இடி விழுந்ததுபோல் ஆயிற்று. பக்கத்தில் பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்த்ததில் இது மிகச் சாதாரண காரியம் என்று ஆயிற்று...

நாட்கள் ஓடின. மருதிக்குக் குழந்தையும் பிறந்தது. பெண் குழந்தை. மருதிக்குத் தாங்கமுடியாத துக்கமாக இருந்தது. பெரிதானால் அதற்கும் இதே கதிதானே... என்றெழுதுகின்றார் புதுமைப்பித்தன். தமிழகத்தின் நிலச்சொந்தக்காரர்களான ஜமீன்தார்களின் பண்ணை அடிமைகளைவிடவும் மோசமானதொரு நிலையிலேயே வைக்கப்பட்டு இருந்த மலையக சமூகத்தின் மூத்த பரம்பரையினரின் அடுத்தடுத்த தலைமுறைகள், சின்னச் சின்ன சிலிர்ப்புகளுடன் தங்களை சுதாகரித்துக்கொண்டே வந்துள்ளனர்.

இந்த மக்களின் இந்த நிலை பற்றிய சிந்தனைகள் படித்த மலையக இளைஞர்கள் மத்தியில் ஓர் ஆத்திரம் மிகுந்த குமுறலாகப் புகைந்து கொண்டே இருந்தது.

'மலையகம்' என்னும் கோஷத்தை முன் வைத்து இவர்களுக்கு ஓர் அடையாளத்தைத் தேடித்தர படித்த மலையக இளைஞர்கள் ஒன்றிணைந்து மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கம் என்னும் அமைப்பை உருவாக்கினர் (1960).

இம்மக்கள் மத்தியிலான அரசியல் இயக்கங்கள் வலிமை பெற்றிருக்காத அந்த நாட்களில், இது போன்ற இளைஞர் இயக்கங்களே அரசியல் சமூக உணர்வுகளை உருவாக்குவதில் பெரும் பங்காற்றின.

'மலைநாடு மலைநாடு என்று பாடுவோம் - மலை' முரசறைந்து மலை மக்கள் வாழ்வுயர்த்துவோம் என்பதை சுலோகமாகக் கொண்டு 52, காசில் வீதி-கண்டி, என்னும் முகவரியிட்டு வெளிவந்த 'மலைமுரசு', மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்தின் அதிகாரபூர்வமான ஏடாகவே வெளிவந்தது.

இதன் சிறப்பாசிரியர் 'மலைநாட்டு எஸ். நடேசன்' கூட்டாசிரியர்கள் க.ப.சிவம், கவிஞர் மு.கு. ஈழக் குமார், ஆகியோர்.

''உறவுக்குச் சிங்களம்; உயிருக்குத் தமிழ், என்பதே மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்தின் மொழிக் கொள்கை. பதுளைக்கிளை ஆரம்ப விழாவில் தலைவர் திரு. இரா. சிவலிங்கம் அவர்கள் உரை என்னும் சங்கச் செய்திகளும், சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் என்று ஒரு சமூகத்தின் விழிப்புணர்வுக்கு உந்துதலாய்ச் செயற்பட்ட ஏடு மலை முரசு.

முத்தமிழ் முழக்கம் என்ற பெயரில் வெளிவந்த இதழே பிறகு 'மலைமுரசு' என்று வெளிவரத் தொடங்கியது.

படித்த இளைஞர்களின் இயக்கமும் மலைமுரசு என்னும் ஏட்டின் இணையும் மலையக எழுத்துகளுக்கு ஒரு விஸ்தாரமான களத்தையும் வீரியமான எழுச்சியையும் உருவாக்கின.

'மணிக்கொடி தமிழகத்தில் செய்ததை; மறுமலர்ச்சி இலங்கையில் செய்ததை; மலைமுரசு மலைப்பிராந்திய எழுத்தாளர்களிடையே செய்தது' என்றெழுதுகின்றார் சாரல் நாடன் (மலையகம் வளர்த்த தமிழ், துரைவி வெளியீடு-பக்கம் 58).

தரவளை பஜார் டிக்கோயாவிலிருந்து இரா.பாலா என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த 'மலைப் பொறி' என்னும் ஏடும் மலையகம் என்னும் இந்த உணர்வுக்குப் பக்கபலமாக நின்று பணியாற்றியது.

**'சொந்தச் சகோதரர் துன்பத்தில் சாதல் கண்டும்
சிந்தை இரங்காரடி - கிளியே செம்மை மறந்தாரடி'**

என்னும் பாரதி பாடலைத் தனது பத்திரிகைச் சுலோகமாகக் கொண்டு மாதமிருமுறை வந்த ஏடு இது. மலைமுரசு, மாத சஞ்சிகை; மலைப்பொறி மாதமிரு சஞ்சிகை.

ஐக்கிய நாடுகள் தினத்தை (24-10-63) மலைநாடு முழுவதும் உள்ள இயக்கங்கள், சங்கங்கள், மன்றங்கள் கொண்டாட வேண்டுமென மலைநாட்டு நல் வாழ்வு வாலிபர் சங்கம் கேட்டுக் கொள்கிறது.

எமது உரிமையற்ற நிலையை மாற்ற அரசாங்கம் முன் வராததாலும், எங்களுக்காகப் பொறுப்பேற்க எந்த அரசாங்கமும், முன்வராததாலும், நாம்

ஐ.நா. சபையிடம் முறையிடுவதைவிட வேறு வழி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.. பத்து இலட்சம் மக்களின் சார்பாக மனித உரிமைகளை மலைநாட்டு மக்களுக்கு வழங்க ஐ.நா. சபையைக் கேட்டுக் கொள்கின்றோம் என்னும் அடிப்படையில் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றி ஐ.நா. பொதுக்காரியதரிசிக்கும் எமது பிரதமருக்கும் அனுப்பும்படி சகல மலைநாட்டு இயக்கங்களையும் மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கம் வேண்டிக் கொள்கிறது. (மலைப் பொறி, 15-10-63)

இந்த மக்களிடையே இவைகள் ஏற்படுத்த முயன்ற அரசியல் உணர்வுகள் முனைப்பானவை.

அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கம் ஏற்பாடு செய்த கலைவிழாக்கள், நாடக விழாக்கள், கல்வி மாநாடுகள் பல புதிய திறமைகளை வெளிக்கொண்டு வந்தன.

மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்தைத் தொடர்ந்து மலையக இளைஞர் முன்னணி; மலையக வெகுஜன இயக்கம்; மலையக மக்கள் இயக்கம் போன்ற இளைஞர் அமைப்புகள் படித்த இளைஞர்கள் என்ற வரையறையிலிருந்து, சமூகத்தின் பல தரத்தினரையும் உள்ளடங்குகின்ற ஒரு வளர்ச்சிப் போக்கினை முன்னெடுத்தன.

அவைகளின் செயற்பாடுகள் மூலம் இம்மக்கள் மத்தியில் ஒரு சமூக விழிப்புணர்வு ஏற்படத் தொடங்கியது. இலக்கிய எழுச்சிக்கு சமூக விழிப்புணர்வு தேவை என்னும் நியதிக்கொப்ப மலையகச் சமூகத்தில் ஏற்படத் தொடங்கிய விழிப்பு மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்கும் காலாய் அமைந்தது.

இந்த எழுச்சிக்கு உந்துதல் தந்தவர்களாகத் திருவாளர்கள் இரா. சிவலிங்கம், செந்தூரன், பதுளை பாரதிக்கல்லூரி ராமசாமி, பெரி. கந்தசாமி போன்றவர்களைக் குறிப்பிட்டுக் கூறலாம்.

எவ்வித வழிகாட்டலுமின்றி அறுபதுகளில் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்த செந்தூரன், என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல் நாடன், போன்றோருக்குத் தாங்களே பாதையும் வெட்டிப் பயணமும் போக வேண்டிய நிலையே இருந்தது.

இவர்கள் மேற்கொண்ட இவ்விலக்கியப் பயணம் ஓர் இலக்கியப் பரம்பரையையே இவர்களுக்குப் பின்னால் இழுத்துக் கொண்டு வரும் சக்தி படைத்ததாக இருந்திருக்கிறது.

மலரன்பன்; மு. சிவலிங்கம்; மாத்தளை சோமு; ராம சுப்பிரமணியம்; எம். வாமதேவன்; சி. பன்னீர் செல்வன்; பரிபூரணன்; தொ. சிக்கன் ராஜ்; மு. நித்தியானந்தன்; மல்லிகை சி. குமார்; நயீமா பஷீர்; பூரணி; சாலமன்ராஜ்; நூரனை சண்முகநாதன்; அல் அஸுமத்; கே. கோவிந்தராஜ் என்று ஒரு சிறுகதைப் பட்டாளமே கையில் பேனையுடனும் மனத்தில் மலையகம் என்னும் வைராக்கியத்துடனும் ஊர்வலம் வரத் தொடங்கியதை எந்தச் சக்தியாலும் தடுத்துவிட முடியவில்லை; நிறுத்திவிட முடியவில்லை.

இப்படிக் கிளம்பிய இவ்விலக்கியப் பட்டாளத்தில் சிலர் இலக்கியவாதிகளாய் உயர் சிலர் பேனை தூக்கிய பட்டாளத்துக் கூட்டமாகவே இருந்துவிட்டனர், இருக்கின்றனர் என்பது வேறு பிரச்சனை.

இவர்களின் இந்த எழுத்துலகப் பிரவேசம் ஏற்கனவே இருந்த வீரகேசரி, தினகரன், பிந்திவந்த சிந்தாமணி ஆகியவற்றின் வார வெளியீடுகளைத் திணரடித்தன.

எழுத்துகளுக்குக் களம் கிடைக்காத நிலையில், யாழ்ப்பாணம் மட்டக்களப்புபோன்ற பிற பிரதேச ஏடுகளுக்கும், சிற்றேடுகளுக்கும் எழுதிப் பார்த்தனர். அதுவும் திருப்தியாக அமையாதபோது தாங்களே பத்திரிகைகளையும் வெளியிடத் தொடங்கினர்.

அறுபதுகளில் மலையகத்திலிருந்து ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட சஞ்சிகைகள் வெளிவரத் தொடங்கி இருந்தன. ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து இருபதுகளிலும் மலையகத்திலிருந்து ஏடுகள் வரத்தான் செய்தன! அவைகளின் பெயர்களில் உதாரணத்துக்குச் சிலதைப் பார்ப்போம். ஜனமித்ரன், தேசபக்தன், இந்தியன், லங்காவிசுடன் தேச ஊழியன், ஜன நேசன்.

இவைகள் அனைத்துமே கொழும்பை மையமாகக் கொண்டு வெளியிடப்பட்ட ஏடுகள்; ஆசிரியர்கள் மலைநாட்டுத் தொடர்புடையவர்களாக இருந்திருந்தாலும்கூட!

முப்பதுகளிலிருந்து அறுபதுகளின் ஆரம்பம் வரை கண்டி, அட்டன், டிக்கோயா, பதுளை, பசரை நாவலப்பிட்டி, கம்பளை போன்ற மலையக நகரங்களில் இருந்தும் கொழும்பிலிருந்தும் தமிழ் இதழ்கள் வரத் தொடங்கின.

இவ்வெளியீடுகளிலும்கூட இந்தியர்களும், மலையகத்துடன் தொடர்பும், அக்கறையும் நெருக்கமும் கொண்டிருந்தவர்களே ஈடுபட்டிருந்தனர்.

அவ்விதழ்கள், சஞ்சிகைகள் ஆகியவற்றின் பெயர்களில் சிலதையும் உதாரணத்துக்காகப் பார்ப்போம்.

தினத்தபால், வீரகேசரி, தினகரன், காந்தி, இந்திய கேசரி, நேதாஜி என்பவை கொழும்பிலிருந்து வெளியிடப்பட்டவை.

நாற்பதுகளில் அட்டனில் இருந்து நடேசய்யர் வெளியிட்ட ஏட்டின் பெயர் "சுதந்திரப்போர்". தலத்து ஓயாவில் இருந்து கே. கணேஷும் ராமநாதனும் வெளியிட்ட சஞ்சிகையின் பெயர் "பாரதி."

கல்ஹின்னையில் இருந்து எஸ். எம். ஹனிபா 'சமுதாயம்' என்ற ஏட்டையும் கொழும்பிலிருந்து எஸ். காளிமுத்து 'நவஜீவனை'யும் வெளியிட்டனர்.

ஐம்பதுகளில் கம்பளையில் இருந்து 'ஈழமணி'யை வெளியிட்டார் தமிழ்ப்பித்தன். க.ப.சிவமும், மு.கு. ஈழக்குமாரும் கண்டியிலிருந்து ஐம்பதுகளின் இறுதியில் வெளியிட்ட ஏட்டின் பெயர்கூட 'முத்தமிழ் முழக்கம்' என்பதுதான்!

அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் சி.வி. வேலுப்பிள்ளை வெளியிட்ட இதழ் 'சுதை'; பதுளையில் இருந்து முத்தையாபிள்ளை வெளியிட்ட இதழ் 'சுலை ஒளி'; மல்லிகைக் காதலன் வெளியிட்டது 'மல்லிகை.'

இவைகள் ஒரு சில உதாரணங்கள் மட்டுமே. வெளிவந்த அனைத்து ஏடுகளும் அல்ல.

இருபதுகளில் இருந்து அறுபது வரையிலான ஏடுகள்; இதழ்கள்; சஞ்சிகைகள் ஆகியவற்றில் ஒரு தொண்ணூறு வீதம் சரி என்று ஒத்துக்கொள்ளும் ஒரு பட்டியலிட்டால் ஏறத்தாழ நூறு பெயர்கள் அடங்கும்.

அந்த நூறிலும் 'மலைநாடு' என்று பொறித்துக் கொண்ட பெயராக ஓர் இரண்டு மூன்றே இருக்கும். கவிஞர் பி.ஆர். பெரியசாமி வெளியிட்ட 'மலைநாடு' ஏ.எம். துரைசாமி வெளியிட்ட 'எங்கள் மலைநாடு' போன்ற ஒரு சிலவே இருக்கும்.

ஆனால் அறுபதுக்குப் பின் எழுந்த அத்தனை ஏடுகளுக்கும் ஏதாவதொரு விதத்தில் மலையகத்தைப் பொட்டிட்டுக்கொண்டே வந்திருப்பதைக் காண்கிறோம்.

பெயர்களே தங்கள் பயணத்தின் நோக்கங்களுக்கான சாட்சியங்களாய்த் திகழ்கின்ற முகிழ்வை 60க்குப் பின்பே காண்கின்றோம்.

மலைமுரசு, மலைப்பொறி, மலைமுழக்கம், மலைமணி மலைதேவி, மலையருவி, மலைக்குரல், மலை மடல், மலைக்குருவி, மலைக்கண்ணாடி, குறிஞ்சி, குன்றின் குரல் என்று பட்டியல் நீளும்.

இதைத்தான் அறுபதுக்குப் பிந்தியவர்களின் மலையகம் பற்றிய உணர்வு என்று குறிப்பிட்டேன். இந்த உணர்வை ஏற்படுத்திய மலையக இளைஞர் இயக்கங்களின் பணிகள் போற்றுதலுக்குரியவை. அவைகளில் முக்கியமானதும் முதன்மையானதுமாகத் திகழ்ந்தது 'மலை நாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கம்.'

மலையகத்தின் தலைநகரான கண்டியைத் தலைமைச் செயலகமாகக் கொண்டு இயங்கத் தொடங்கிய இச்சங்கம், பதுளை, அட்டன், நாவலப்பிட்டி, மாத்தளை என்று மலையகத்தின் பிரதான நகரமெங்கும் கிளைகள் அமைத்துப் பணியாற்றியது.

தலைமைச் செயலகத் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர் இளைஞர் தளபதி என்று போற்றப்பட்ட திரு. இர. சிவலிங்கம் அவர்கள்.

மலையகத்தில் உயர்கல்வி பெற்றவர்கள் இல்லாத ஒரு காலகட்டத்தில் தோட்டத்தில் பிறந்து தோட்டத்துப் பாடசாலையில் ஆரம்பக் கல்வியும் பிறகு 'ஹைலண்ட்சிலும் பயின்று சென்னை வரை சென்று பட்டப்படிப்பு படித்துத் திரும்பியவர்.

தான் பயின்ற கல்லூரியான அதே அட்டன் ஹைலண்ட்சில் அவர் அதிபராகப் பதவியேற்றுப் பணியாற்றிய நாட்கள் வரலாறு படைத்தவை.

மலையகத்தின் படித்த இளைஞர்களை ஒன்று திரட்டி வழி நடத்தி, மலையகத்தின் விழிப்புக்கும் எழுச்சிக்கும் பாடுபட்டவர். இவருடன் இணைந்து தலைமைச் செயலகத்தில் திரு. வி. வேலாயுதம் செயலாளராகவும் திரு. எஸ். சிவலிங்கம் பொருளாளராகவும் திரு. ஏ. சி. வடிவேல் உபதலைவராகவும் பணியாற்றத் தொடங்கினார்.

'ஒரு சமூகத்தின் முன்னேற்றத்தை அதன் மக்களில் எத்தனை பேர் தேர்ந்த கல்வியறிவைப் பெற்றுள்ளனர் என்பதைக் கொண்டே கணிக்கலாம். ஜனத்தொகை, நிலப்பரப்பு, செல்வச் செழிப்பு அல்லது பொருளாதார முன்னேற்றம் என்பவை யாவும் பின் கணிப்புக்களே' என்பதே இந்தச் சங்கத்தின் முன்மொழிவாக இருந்தது.

பாடசாலைகள் வேண்டும், படிப்பிக்க பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்கள் வேண்டும், வாசகசாலைகள் வேண்டும், மலையக மக்கள் படிப்பின் முக்கியத்துவத்தை உணர வேண்டும்; என்பனவே இவர்களுடைய பிரச்சாரத்தின் முதல் கோஷமாக இருந்தவை.

ஆகவேதான் நாடக விழா, கலைவிழா என்பவற்றுடன் கல்வி மகா நாடுகளையும் நடத்திக் காட்டினர்.

'ஆட்சி மொழி என்பதற்காக அல்ல சேர்ந்து வாழும் சிறப்புக்காக நாம் சிங்களம் கற்க வேண்டும்.'

'தோட்டப் பாடசாலைகள் என்ன கல்விக் கூடமா அல்லது வாத்தியார் மார்களின் காய்கறித்தோட்டமா!'

'கல்வி இலாக்காக்காவின் சமீபத்திய கணக்கெடுப்பின்படி 5 முதல் 14 வயதுள்ள 1,32,000 தோட்டக் குழந்தைகள் எந்த ஒரு பாடசாலைக்கும் செல்லாது இருக்கின்றனர்' (ஒரு லட்சத்து முப்பத்திரண்டாயிரம்) என்பது போன்ற கருத்துகள் கல்விக் கருத்தரங்குகள் மூலம் முன் வைக்கப்பட்டன.

'மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்க'த்தின் நோர்த் மாத்தளைக் கிளை ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது கவுடுப்பளை தமிழ்ப் பாட சாலையில் நடந்த பொதுக்கூட்டத்தைத் தொடர்ந்து 'இராப்பாடசாலை' திறந்து வைக்கப்பட்டது. மாத்தளை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. அலிக் அலுவிகார அவர்களும் மாணவ மன்னன் திரு. பி. டி. ராஜனும் இவ்விராப் பாடசாலையை சம்பிரதாயபூர்வமாகத் திறந்து வைத்தனர் என்னும் செய்தி (மலைமுரசு, மே 1962) இவர்களின் கல்வி பற்றிய கருத்தின் முன்னிலையைக் காட்டுகிறது.

மலையகமெங்கும் பரந்துகிடந்த படித்த இளைஞர்கள், இவர்களுடன் கைகோர்த்து நிற்க முன் வந்ததில் ஆச்சர்யம் எதுவும் இல்லை !

அந்த அறுபதுகளிலேயே விரல்விட்டு எண்ணிவிடக்கூடிய பட்டதாரிகளில் ஒருவரும் மலையகச் சிறுகதையின் முன்னோடியுமான திருச்செந்தூரனும் இர. சிவலிங்கமும் மலையக அறிவுலகின் இரட்டையர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

மலையக நகரங்கள் எங்கும், சுற்றியுள்ள தோட்டங்கள் எங்கும் மேடையிட்டுக் கூட்டம் போட்டு சொற்பொழிவாற்றி இம்மக்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தி, சிவாவும் செந்தூரனும் மேற்கொண்ட பணிகள் கல்மேல் எழுதிய எழுத்துகள் போன்றவை; என்றும் அழியாதவை.

கண்டிக்கிளையின் அமைப்புக்கூட்டம் கண்டி அசோகவனத்தில் நடைபெற்றது...

வாலிபர் சங்க தேசியக் கல்விக் கருத்தரங்கு, கண்டி அசோகா வித்தியாலயத்தில் நடந்தேறியது... என்றெல்லாம் மலைமுரசில் சங்கச் செய்திகள் வரும்போது இந்த அசோக வனம், அசோகா வித்தியாலயம், அசோகா ஹாஸ்டல் என்பவை மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்தின் கட்டிடமா என்னும் எண்ணம் இயற்கையாகவே எழுகிறது.

மாணவ மன்னன் என்று புகழ் கொண்ட பெரியார் 'போல் தியாகராஜனின்' நெருக்கமான தொடர்பும் உறவும் மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்துக்குக் கிடைத்த ஒரு மகத்தான துணையாகும்.

போல் தியாகராஜன் என்றால் யாரது என்று திகைப்பீர்கள், பி.டி. ராஜன் என்றால், அட்டா, நமது கண்டி அசோகா ஹாஸ்டல் ராஜன் அல்லவா என்று நெருக்கமாகிவிடுவீர்கள். பி.டி. ராஜன் என்னும் பெயர் மலையகத்தில் அத்தனை பிரசித்தம் கொண்டிருந்தது.

மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்தினரின் 'மலையக மக்களது' கல்வி என்னும் முன்னெடுப்பால் கவரப்பட்டு, அவர்களுடன் இணைந்தவர் பெரியார் ராஜன்.

அரசியல் துறையில் ஆர்வம் கொள்ளாத திரு. பி.டி. ராஜன் மலையகக் கல்வித்துறையில் ஆர்வத்துடன் பணியாற்றத் தொடங்கினார். அவருக்கிருந்த அரசியல் பின்னணியும், தொடர்பும், செல்வாக்கும் அவர் மனம் வைத்திருந்

தால் அவரை ஒரு பெரும் அரசியல்வாதியாக மாற்றியிருக்கும். ஆனால் அவர் அதை விரும்பவில்லை. ஒரு தொழிற்சங்கத் தலைவராக வரக்கூட, அவர் ஆர்வம் கொண்டிருக்கவில்லை. அவர் ஆர்வம் எல்லாம், சிந்தனை எல்லாம் மலையகத்தின் கல்வி வளர்ச்சியிலேயே இருந்தது.

அசோகா மாணவர் விடுதி, அசோகா வித்தியாலயம் என்று கல்வி சம்பந்தமான பணிகளே ஐம்பதுகளில் அவருக்கு ஒரு மதிப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. மலை நாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கமும் பி.டி. ராஜன் அவர்களைத் தனது செயற்பாட்டிற்கொரு சக்தியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டது.

பி.டி. ராஜன் அவர்களின் மாணாக்கனும், மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்தின் கண்டிக்கிளை உபதலைவருமான திரு. க.ப.சிவம், மலையக எழுச்சிக்கவிஞன் என்று பெயர் பெற்றிருந்த திரு.மு.கு. ஈழக்குமாருடன் இணைந்து முத்தமிழ் முழக்கம் என்னும் சஞ்சிகையை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

வாலிபர் சங்கம் அறுபதில் ஆரம்பித்தபோது, சங்கத்துக்கான ஓர் ஏட்டின் அவசியம் கருதி முத்தமிழ் முழக்கத்தை அதே ஆசிரியர்களைக் கொண்டு மலை முரசாக்கிக் கொண்டதில் பெரும்பங்கு பெரியார் ராஜனுடையது.

மலைமுரசின் வளர்ச்சிக்கான ஆலோசனையுடன் ஒத்துழைப்பையும் நல்கியவர் அவர்.

தொழிற்சங்க ஏடுகளைப்போல் சங்கத்துச் செய்திகளையும் தலைவர்களின் படங்களையும் மட்டுமே போட்டுக் கொண்டிருக்காமல், மலையகத்தின் விழிப்பிற்கான சகல துறைகளுக்கும் நுழைந்து பார்க்கும் ஒரு சக்தி கொண்டதாக மலைமுரசு இயங்கத் தொடங்கியது.

காற்றுப்புகா இருட்டுக்குள்ளும் கவிதை புகுந்துவரும் என்பதைப்போல் அரசியல், சமூகம், கலை, இலக்கியம், கலாச்சாரம், பண்பாடு, கல்வி என்னும் சகல துறைகளுக்கும் ஒரு கவிதைபோல் நுழைந்து சலனங்கள் ஏற்படுத்திய ஏடு இது.

கருத்தரங்கச் செய்திக் கோவையாக, கட்டுரைகளாக, கவிதைகளாக, கடிதங்களாக, சிறுகதைகளாக மலையகத்தின் நிலைகளைத் துல்லியமாகப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு கருவியாக இயங்கியது மலை முரசு.

'மலைநாட்டு மக்களுக்கு முரசு கொட்டி, அவர்கள் நிலைதனை அவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டி, விலை மதிக்கப்படாத அவர்தம் வாழ்வைத் திருத்தியமைத்து, அவர்களை நல்ல நிலையில் இருத்திக் களித்திட வேண்டும் என்னும் எண்ணம் கொண்டு பணியாற்றும் 'மலைமுரசு' ஏட்டின் வழியாக என்னாலானவைகளை நேயர்களுக்குத் தர விரும்புகின்றேன்...' என்று தன்னுடைய பங்களிப்பைச் செய்ய முன் வந்தவர் பட்டதாரி ஆசிரியராக இருந்த திரு. ஏ.பி.வி. கோமஸ் அவர்கள்.

எந்த மக்களைப்பற்றி இவ்வெழுத்துகள் பேசினவோ அந்த மக்களைச் சுற்றியே வலம் வந்த பெருமையும் மலை முரசுக்கு உண்டு.

கண்டியை மையமாகக் கொண்டு இயங்கிய மலைமுரசு, மலையகப் பட்டினங்கள்தோறும் தோட்டங்கள்தோறும் லயம் லயமாக உலாப்போன செய்திகள் மகிழ்ச்சிகரமானவை.

மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கக் கூட்டங்கள் நடைபெறும் தோட்டங்கள்தோறும் மலைமுரசுவின் வெளியீட்டு விழாவும் நடந்தேறும்.

கவுடுபெளை தமிழ் வித்தியாலயத்தில் நோர்த் மாத்தளைக் கிளை ஆரம்பித்தபோது வெளியீட்டுவைக்கப்பட்ட மலைமுரசு இதழ்களை சிறுவர்களாக இருந்த மலரன்பன், பாஸ்கரன் போன்றவர்கள் தூக்கிச் சென்று வினியோகித்த நிகழ்வுகள் இனிமையான சரித்திரங்கள்.

இம்மக்களைப்பற்றிய செய்திகளை; அவர்களுடைய நிலைமைகளை; அவர்களுடைய வாழ்க்கையை அவர்களுடைய பழகு தமிழிலேயே அவ்வப்போது அவர்களே படித்துப் பார்த்து இன்புறும், சோகம் கொள்ளும், ஆத்திரமடையும், கோபம் கொள்ளும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை மலைமுரசு அவர்களுக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது.

அவர்கள் ஆத்திரமடைந்து கோபம் கொண்டெழுந்த நிகழ்வை நேரில் அனுபவித்தவன் நான்.

தெளிவத்தை, மலங்காமி, மொரக்கொல்லை, கெந்த கொல்லை என்னும் நான்கு டிவிஷன் கொண்டது தெளிவத்தை குரூப்.

கெந்த கொல்லையில் ஓர் அருமையான வாசக சாலை இருந்தது. மொரக் கொலை கெந்தக்கொல்லை இரண்டு டிவிஷன்களின் பாடசாலை

ஆசிரியன் நான். தமிழோவியன் என்னும் ஆறுமுகம் தெளிவத்தையில் பிறந்தவர். நான் தொழில் நிமித்தம் தெளிவத்தைக்கு வந்தவன்.

தமிழோவியனின் கவிதைகள் மலைமுரசில் வெளிவந்தன. நான் சிறுகதைகள் எழுதினேன். 'வாழ்வு வந்தால் அனைவரையும்...'; வஞ்சம் கரைந்தது; 'நாமிருக்கும் நாடே'; சீர்திருத்தம்; அழிவு; ஆகிய என்னுடைய சிறுகதைகள் மலைமுரசில் பிரசுரம் பெற்றன.

தெளிவத்தையிலிருந்து அதுவும் எங்கள் வீட்டிலிருந்து - எங்கள் வீடு என்பது உத்தியோகத்துக்காகத் தோட்டம் கொடுத்தவீடு - எட்டிப்பார்த்தால் பதுளை தெரியும். கிணற்றுக்குள் நீரும் நீரில் நிழலும் தெரிவதுபோல-அதுவும் இரவில் என்றால் பொட்டுப் பொட்டான மின்வெளிச்சங்களுடன் ஜெக ஜோதியாய்த் தெரியும்.

பதுளை பாரதி ராமசாமி, பெரி கந்தசாமி, சற்குருநாதன் போன்றவர்கள் மலைமுரசு, வாலிபர் சங்கம் ஆகியவற்றுடன் நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டவர்கள்.

பதுளை எங்கும் பரவலாக மலைமுரசு வலம்வரும். என் மூலமாகவும் தமிழோவியன்மூலமாகவும் தெளிவத்தையின் நான்கு டிவிஷன்களிலும் மலைமுரசு லயத்துக்கு லயம் பவனி வந்தது.

கெந்த கொல்லை வாசக சாலையிலும் மலை முரசு இருந்தது. 1963இல் ஒரு 'மலை முரசு' இதழில் என்னுடைய 'சீர்திருத்தம்' என்னும் சிறுகதை வெளிவந்திருந்தது. தோட்டப்பகுதிகளில் தி.மு.க. வின் செல்வாக்கு யிகுந்திருந்த காலம் அது. தோட்டப் பகுதி இளைஞர்கள் தங்களை சீர்திருத்திக் கொள்ள வெளி உலகுடன் தங்களைத் தொடர்புபடுத்திக்கொள்ள விழைந்த காலம் அது.

இரவில் கூட்டம் போடுவார்கள். இராப் பாடசாலை நடத்துவார்கள், பெண்களையும் தங்களுடன் இணைத்துச் செயல்படச் செய்யும் ஆர்வத்தில் தையல் வகுப்புகள் நடத்தினர். பகலில் தோட்ட வேலைக்கே நேரம் சரியாக இருப்பதால் இப்பணிகள் இரவிலேயே நடந்தன. எப்படியோ தவறு நடந்து விடுகின்றது. ஓர் இளம் பெண் கருவுற்று விஷயம் வெளியே தெரிந்தால் அவமானமாகிவிடுமே என்று தற்கொலை செய்து கொள்கின்றாள். தோட்டத்துப் பெரியவர்களின் கோபம் சீர்திருத்தவாதிகள்மேல் திரும்புகிறது.

இதுதான் கதை. இந்தக் கதை வந்த மலைமுரசு இதழும் என்முலமாகவே வாசிக்கக் கொடுக்கப்பட்டது அவர்களுக்கு.

அடுத்தடுத்த வாரங்களில் என்னால் தோட்டத்தில் உலவி வர முடியவில்லை. தோட்டம் என்பது பெரும் நகரமல்லவே !

தங்களைப்பற்றிய குறைகூறல்களை எழுத்தில் கண்டு அவர்கள் கொதித்தெழுந்த கோலம் என்னால் மறக்க முடாதது!

இந்த மக்களைப் பற்றிய எழுத்துகளை இந்த மக்கள் படிக்கின்றார்களா என்னும் கேள்விகளுக்கு என்னுடைய இந்த அனுபவமும் ஒரு நேரடியான பதிலே !

ஒரு தமிழகத்துச் சஞ்சிகையிலோ அல்லது ஈழத்துச் சஞ்சிகையிலோ தேசிய தினசரிகளின் ஞாயிறு பதிப்புகளிலோ வரும் சிறுகதை அல்லது கட்டுரைகளை விடவும் மலைமுரசுவில் வெளிவரும் கதை கட்டுரைகள் இந்த மக்களை சீக்கிரமாகச் சென்றடைந்தது.

தோட்டத்து மக்கள் மத்தியில் 'மலைமுரசு' பரவலாக விநியோகம் பெறக் காரணமாய் இருந்தது, மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கம்.

தொன்னையும் நெய்யும்போல ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமாய்... வாலிபர் சங்கமும், சங்கத்தின் ஏடான மலை முரசும் !

படித்த இளைஞர்களின் இந்த உத்வேகமும்; உத்வேகத்தால் உருவாகிய அமைப்பும் அறுபதுகளின் பின் மலையகமெங்கும் இயங்கத் தொடங்கியதும் ஒரு முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்பே தேர்ன்றிய காங்கிரஸுக்கு 'சுருக்' கென்று தான் இருந்திருக்கும். 'நாங்கள்தான் இருக்கின்றோமே இவர்கள் என்ன புதிதாகச் செய்ய வருகின்றார்கள்' என்ற ரீதியிலேயே நடந்துகொண்டனர்.

மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கம் இன்னுமொரு தொழிற் சங்கம் இல்லை என்றாலும் - அது அவர்களுக்கும் தெரியும் என்றாலும் அதன் தோற்றம், இயக்கம், வளர்ச்சி போன்றவை அவர்களுக்கு ஒரு சங்கடத்தையே கொடுத்து வந்துள்ளது என்பது மட்டும் உண்மை.

தனிக்காட்டு ராஜாவாகத் தமிழக எழுத்துலகில் ஆனந்தவிகடன் ராஜநடை போட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த முந்திய முப்பதுகளில்தான் மணிக்கொடி வரத் தொடங்கியது.

மணிக் கொடியின் வரவால் மிகவும் சங்கடத்துக்குள்ளானவர், அப்போதைய ஆனந்த விகடன் ஆசிரியர் கல்கி கிருஷ்ண மூர்த்தி அவர்களே.

'ஆனந்த விகடனுக்குப் போட்டியாக இன்னொரு பத்திரிகையா?' என்னும் நினைவே மனம் முழுக்க நிரம்பி வழிந்தது. ஆனாலும் மணிக்கொடி அலுவலகத்துக்கு நேரடியாகவே சென்று பாராட்டி வாழ்த்துக் கூறிவிட்டு வந்தவரும் அவரே.

புத்தி ஜீவிகள் சிலர் ஒன்றிணைந்து ஒரு லட்சிய நோக்கிற்காக வெளியிடும் பத்திரிகை மணிக்கொடி. நீண்ட நாள் நின்று பிடிக்க முடியுமா என்பதெல்லாம் பத்திரிகை உலகில் கொட்டை போட்டவரான கல்கிக்குத் தெரியாமலிருக்க முடியாது.

இருந்தும் மனத்துக்குள் ஒரு குடைவு. ஒரு நேரத்தைப்போல் பலமான ஓர் எதிர்ப் பத்திரிகையாக வளர்ந்துவிட்டால்.....!

அதே மன நிலைதான் இங்கும் !

'தோட்டத் தொழிலாளியே திரும்பிப்பார்' என்னும் நூலை சாமி என்பவர் நாவலப்பிட்டி ராஜா அச்சகம் மூலம் வெளியிட்டிருந்தார். அந்த நூலுக்கான மதிப்புரை ஒன்று மலைமுரசில் வெளியாகி இருந்தது. 'காங்கிரஸ் துவங்கப்பட்ட 1939லிருந்து இன்றுவரை சாதித்ததென்ன என்பதை ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் கேட்டிருக்கின்றார் சாமி..

மலைநாட்டுத் தமிழ் மக்கள் இதர இன மக்களைப்போல் முன்னேற்றம் காணாமல் பின்தங்கியதற்கு ஒரு காரணம், அவர்கள் வர்க்க ரீதியில் தங்கள் தலைமையை அமைத்துக் கொள்ளாததுதான்....

மக்களுக்கு விரோதமான சட்டங்களை அகற்றுவதற்கான வழிகளைக் காட்டுகிறவனே மக்கள் தலைவன். அதற்கு மாறாக சட்டத்தில் இருக்கும் ஒட்டைகளைச் சுட்டிக்காட்டி அதன் வழியே நுழைந்து செல்ல மக்களைத் தூண்டுகிறவர்கள் விவேகமான மக்கள் தலைவர்களாக இருக்க முடியாது என்று கூறுகின்றார் ஆசிரியர்... என்றெல்லாம் இந்த மதிப்புரை கூறுகிறது. இந்த மதிப்புரையை எழுதியவர் மலைமுரசு சிறப்பாசிரியர் எஸ். நடேசன். (மலைமுரசு, ஏப்ரல்-1962)

நந்தலாலா வெளியீடாக 1994-ல் வெளிவந்த "a history of the upcountry tamil", "PEOPLE IN SRI-LANKA" (இலங்கை மலையகத் தமிழ் மக்களின்

வரலாறு) என்னும் ஆங்கில நூலை எழுதியவரும் இதே நடேசன்தான் என்பதை இந்த இடத்தில் நினைவுபடுத்திக் கொள்வதும் பொருத்தமானதே.

காங்கிரஸ் பிளவுபடுவதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டபோது, மிகவும் திடுக்கீட்டுடன் தீர்மானம் நிறைவேற்றி அறிவித்தல் கொடுத்ததும் மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கம் தான்.

'முதன்மையான தொழிற்சங்க இயக்கத்தில் ஒன்றான இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் இரண்டு வேறுபட்ட கட்சியாகப் பிரிந்து இயங்கவிருப்பதை அறிந்தபோது மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கம் திடுக்கிட்டது...

ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் தொழிற்சங்கத்தில் தங்களுக்குள்ளேயே பிரிந்து வளரும் போக்கை ஊக்குவிப்பது நாட்டுக்கு நலன் விளைவிக்காததோடு மலையக மக்களின் முன்னேற்றத்தையும் வீழ்ச்சியுறச் செய்யும்...

இத்தகு பிளவு இலங்கைத் தோட்டச் சமூகத்தினரின் நல்வாழ்வுக்கும்-நலத்திற்கும் மாறானதாகவும், அவர்களின் அடிப்படைப் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கக்கூடிய ஒன்றுபட்ட பெருமுயற்சிக்கான வலிமையினின்றும் தவறான வழிக்கு நடத்திச் செல்வதாயும் அமையும் எனவும் உணர்கின்றோம்.

தலைவர்களிடையே இருக்கும் வேற்றுமைகள் சங்கத்தின் அமைப்பிலும் பலத்திலும் விளையாடக்கூடாது.

பிளவுக்கான தங்களின் இயல்புணர்வுகளை முழுகடித்துவிட்டு நாட்டினதும் தொழிலாளர்களினதும் உயர்வுக்காக கையோடு கை இணைத்து செயலாற்றும்படி தலைவர்களான திரு. எஸ் தொண்டமாளையம் திரு. ஏ. அஸீசையும் வேண்டுகிறோம்.

-இந்த அறிக்கையிலிருந்து அவர்களது குறிக்கோள் புலனாகிறது.

ஊர் இரண்டு பட்டால் கொண்டாடி மகிழும் கழைக்கூத்தாடிகள் அல்ல நாங்கள். எங்களின் நோக்கம் இந்த மக்களின் முன்னேற்றம், உயர்ச்சி என்பதைத் தங்களது ஒவ்வொரு செயற்பாட்டின் மூலமும் உறுதிப்படுத்தியவர்கள், இவர்கள்.

பதுளையின் பாரதி கல்லூரி ராமசாமி, மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்தின் பதுளைக் கிளைத் தலைவராகவும் பிறகு தலைமைச் செயலகத் தலைவராகவும் சீரிய பணியாற்றியவர்.

மலையக இலக்கியம், எழுத்து, ஏடுகள், பத்திரிகைத் துறை என்று சகலதுடனும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட பெரி கந்தசாமி.

மலையகம் என்னும் உணர்வை மனத்தில் சுமந்து திரிந்துவரும் பதுளை பிரிண்டர்ஸ் உரிமையாளரும், எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் 'பூங்குன்றம்' என்னும் ஏட்டை நடத்தியவருமான ஜே. சற்குருநாதன்.

மொழிப்பற்று, மூட நம்பிக்கைகளை அழித்தல், சமூகச் சீர்திருத்தம், கவிதை என்பதில் தீவிர ஈடுபாட்டுடன் செயலாற்றிய கவிஞர் தமிழோவியன், முத்துவீரன், நடனசபாபதி, வை. தேவராஜ் என்று அறுபதுகளின் இளைஞர்கள் பாரதி ராமசாமியுடன் இணைந்து அணிவகுத்து நின்றனர்.

மலையகப் பிள்ளைகளின் கல்வியையே தனது முதற் செயற்பாடாகக் கொண்டு இயங்கியவர் ராமசாமி. தெளிவத்தையில் இருந்து ஓடிவரும் பாதை; பதுளை பசரை பிரதான பாதையுடன் இணையும் அந்தச் சந்தியில் இருக்கிறது ராமசாமி நிறுவிய பாரதி கல்லூரி.

பதுளையில் இருந்து இரண்டாவது மைல். ரெண்டாங்கட்டை பாரதி கல்லூரி என்று பதுளையை மையமாகக் கொண்ட பெயரும் இந்தக் கல்லூரிக்குண்டு.

பாலர் வகுப்பிலிருந்து ஐந்தாவது வகுப்புவரையுமான படிப்பு; இந்த ஆறு வகுப்பிலும் பயிலும் அறுபது முதல் நூறு வரையிலான மாணவர்களுக்கு ஒரே ஓர் ஆசிரியர் என்பதுபோன்ற நியதிகளுடன் தோட்டங்களுக்குள் நடக்கும் தோட்டத்துப் பாடசாலைகளில் இருந்து வகுப்பு ரீதியாக வேறுபட்டு தோட்டத்துப் பிள்ளைகளுக்காகவே இயங்கிய பாடசாலை இது.

தோட்டத்துப் பாடசாலையில் அந்தத் தோட்டத்துத் தொழிலாளியின் பிள்ளைகள் மட்டுமே படிக்கலாம். பாரதி கல்லூரிக்கு சுற்றுவட்டாரத்தில் உள்ள எந்தத் தோட்டக் குழந்தையும் படிக்க வரலாம்.

பல்கலைக்கழகப் புகழுக வகுப்புவரை வகுப்புக்கோர் ஆசிரியர் என்று பதுளைப் பகுதி மலையகக் குழந்தைகளுக்குக் கல்விக் கண் கொடுத்த கல்லூரி இது.

பல்கலைக்கழகம் நுழைந்து பட்டங்களுடன் வெளிவந்த பதுளையின் தோட்டப் பகுதி முதல் பட்டதாரிகள், பாரதி கல்லூரியின் மாணவர்கள்தான் என்பது பெருமையுடன் குறிக்கப்பட வேண்டியது.

மலையக இலக்கியத்தின் மாண்பினை, குறிப்பாக மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் செழுமையினை ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஆழமாகப் பதியச் செய்து பரப்பிய முன்னை நாள் யாழ் பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளர் பதுளை மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள் ராமசாமியைப் பற்றி மிக அற்புதமாகக் கூறி இருக்கின்றார் 'பாரதிக் கல்லூரியைத் தவிர்த்துவிட்ட ஒரு ராமசாமியை பதுளையில் யாருக்கும் தெரியாது' என்று.

கல்வி, அதன் மூலம் புதிய சிந்தனை, சமூக முன்னேற்றம், கலை இலக்கிய எழுச்சி, வளர்ச்சி என்று அஸ்திவாரமிட்டுப் படிப்படியாகச் செயலாற்றிய பெருமை மலை நாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்துக்கு உண்டு.

எழுபதுகளில் தோற்றம் கொண்ட 'மலையக மக்கள் முன்னணி', 'முன்னணி' என்ற ஏட்டை வெளியிட்டதுடன், மலையக மக்களின் முன்னேற்றம், மலையக இலக்கிய வளர்ச்சி ஆகியவற்றையே முனைப்புடன் முன்னெடுத்தது. மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்தின் செயற்பாட்டாளர்களே முன்னணியிலும் பங்கேற்றிருந்தனர்.

மலையகக் கவிஞரும், மதுரகவி என சிறப்புப் பெற்றவருமான பழம்பெரும் எழுத்தாளர் எ.எஸ். நாதன் அவர்களுக்கு ஒரு பாராட்டு விழா செய்யவும் நிதி சேகரித்து ஒரு பணமுடிப்புக் கொடுக்கவும் மலையக மக்கள் முன்னணி அந்த நாட்களிலேயே தீர்மானித்திருந்தது.

அதற்கான பத்திரிகை அறிவித்தலில் முன்னணியின் தலைவர் திரு. எஸ். ராமானுஜம் அவர்கள் 'மலையக மக்களிடையே கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகள் ஓயாது உழைத்து வரும் ஒரு தமிழ்ப் பணியாளரை, உயிருடன் இருக்கும் போதே முறையாகப் பாராட்டி அவரது தொண்டன் பத்திரிகை மூலம் அவரது பணிகள் மேலும் தொடர, பெருந்தொகை நிதியைத் தேடிக் கொடுக்கத் தீர்மானித்துள்ளோம். மலையக மக்கள் மனம் வைத்தால் இந்தப் பணி மிக இலகுவாக முடிந்துவிடும். ஒரு சிறப்பான பணிக்கான உங்கள் நன்கொடையை திரு. பி.டி. ராஜன், அசோகா மாணவர் விடுதி, திருக்கோணமலை வீதி, கண்டி என்ற முகவரிக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டுகிறோம்' என்று குறிப்பிட்டிருந்தார் (22-12-70).

ஓர் எழுத்தாளனை அவன் வாழும்போதே பாராட்டிக் கௌரவிக்க வேண்டும் என்னும் பண்பும் இவ்வியக்கங்கள் மூலம் செயலுருப் பெறுவதைக் காண்கின்றோம்.

படித்த இளைஞர்களின் இயக்கங்களின் மூலம், அறுபதுக்கு பிந்திய இதே மலையக உணர்வுடன் 1956இல் 'எங்கள் மலைநாடு' என்னும் மாத இதழை வெளியிட்டுக் காட்டியவர் திரு. ஏ.எம். துரைசாமி அவர்கள்.

மலையக மக்கள் அவர்களது எழுத்து, இலக்கியம், மலையகக் கலை, கலாச்சாரம், மலையகத் தொழிற்சங்கங்கள், அவற்றின் பணிகள், போன்றவைகளிலேயே மிகத்தீவிரமாக ஈடுபாடு கொண்டிருந்த திரு. ஏ.எம். துரைசாமி, கோ. நடேசய்யரின் கீழ் சுதந்திரனிலும் பணியாற்றியவர்.

எங்கள் மலைநாடு என்று ஐம்பதுகளின் இறுதியிலேயே தனது பத்திரிகைக்குப் பெயர் சூட்டிய இப்பெரியாரின் மலையகம் என்னும் உணர்வு போற்றுதலுக்குரியது.

மலைமுரசு வந்து கொண்டிருக்கும்போதே வெளிவந்த இன்னொரு மலையகப் பத்திரிகை, 'மலைப் பொறி'. மாதம் இருமுறை மலரும் மலையக மறுமலர்ச்சிப் பொறி' என்று அட்டையில் பொறித்துக் கொண்டு வந்த இந்த ஏடு, டிக்கோயா இரா. பாலா எம். பெரியசாமி ஆகியோரால் வெளியிடப்பட்டது.

பாலாவைக் கேள்விகள் என்னும் கேள்வி-பதில் 'தேயிலைச் செடிக்குள்ளே சிரிக்கும பிணம்' என்னும் இரா. பாலாவின் துப்பறியும் தொடர்கதை. சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் என்று மலையகத்தையே நிலைக்களமாகக் கொண்டு வெளிவந்த ஏடு மலைப்பொறி. ஓவியர் எஸ். ஜெயபாலனின் 'மாணவர் மன்றம்' என்னும் மாணவர்களுக்கான பகுதி, நயீமா-ஏ-பசீர் நடத்திய 'மாதர் பகுதி' ஆகியவையும் மலைப்பொறியின் சிறப்பு அம்சங்கள்.

இர. சிவலிங்கம் அவர்களையும் ஒரு புனைக்கதை படைப்பாளியாகக் காட்டிய சாதனை மலைப்பொறிக்குண்டு. துரைவி வெளியிட்ட முதல் நூலான 'மலையகச் சிறுகதைகள்' தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள இர. சிவலிங்கம் அவர்களின் 'முன்னவன் சொத்து', மலைப் பொறியில் வெளியான படைப்பேயாகும்.

திருச்செந்தூரன், தெளிவத்தை ஜோசப், ந.அ. தியாகராஜன், ஞா.பெ.அல் பிறெட், எஸ்.கே.ஆர்.சாமி, சுப்பிரமணியம், டிக்கோயா பி. சின்னையா, ஆர்.எஸ். மணி, மஸ்கெலிய வேந்தன், ஹைலன்ட்ஸ் முத்தையா, மாத்தளை சி.கா.முத்து, ஈழமணி தமிழ்ப்பித்தன், கொட்டகலை ஆனந்தி, பொஸ்கோஸ் என் தர்மலிங்கம், என்று பலர் மலைப்பொறியில் சிறுகதைகள் எழுதினார்கள். ஆனாலும் இரண்டொருவரைத் தவிர மற்றவர்களைக் காலமும் சமூகமும் மறந்துவிட்டது.

அடுத்த இதழ் தீபாவளி மலர், இளைஞர் தளபதி இர. சிவலிங்கம், சிறுகதை மன்னன் செந்தூரன், வித்துவான் க.ந. வேலன், தியாகராஜா ஆகியோர் எழுதுகின்றனர். வாசிக்கத் தவறாதீர்கள் என்று எழுத்தாளர்களை முன்னிலைப்படுத்தும் பண்பும் வெளிவரத் தொடங்குகிறது.

சிறுகதைப் படைப்பாளியான ஞா.பெ. அல்பிறெட்டின் கடிதம் ஒன்று கவனிக்கத்தக்கது. மலைப்பொறியை கண்டேன். களிப்புற்றேன். எல்லாப் படைப்புக்களும் நன்றாகவே இருந்தன. தொடர்ந்து வெளியிடுங்கள். மலைப்பொறியில் ஒரு சிறுகதைப் போட்டி நடத்தி எழுத்தாளர்களை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும் என்பதே கடிதம்.

மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியில் மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிகளின் பங்கு குறிப்பிட்டுக் கூறுமளவுக்குக் கணிசமானது. அறுபதுகளின் மலையகச் சிறுகதை எழுச்சிக்கு அணி செய்த பெருமை மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிகளுக்குண்டு.

மலைமுரசுவும், வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரியும் ஏறத்தாழ ஒரே காலகட்டத்தில் மலையக எழுத்தாளர்களுக்கென தனியான சிறுகதைப் போட்டிகளை நடத்தின.

1962இன் நடுப்பகுதியில் இச்சிறுகதைப் போட்டிகளுக்கான அறிவித்தல்கள் வெளிவந்தன.

மலையக இலக்கியத்தில்-அதுவும் குறிப்பாக மலையகச் சிறுகதைத் துறையில் குறிப்பிடும்படியான எந்த ஒரு சலசலப்பையோ தாக்கத்தையோ மலை முரசுவின் சிறுகதைப் போட்டி ஏற்படுத்திவிடவில்லை.

மலை முரசுவின் சிறுகதைப் போட்டியில் தெளிவத்தை ஜோசப் எழுதிய 'நாம் இருக்கும் நாடே' என்னும் சிறுகதை முதல் பரிசைப் பெற்றது.

எழுதத் தொடங்கி இருபது வருடங்கள் முடிந்துவிட்ட 1979 டிசம்பரில் என்னுடைய சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்தது.

மு. நித்தியானந்தன் அவர்களின் பெருமுயற்சியால் வைகறை வெளியீட்டின் மூலம் நாவலர் வீதி நல்லூர் யாழ்ப்பாணம் என்னும் முகவரியிலிருந்து என்னுடைய முதல் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்தது.

வைகறை என்னும் பெயரில் நூல் வெளியிடும் பணியினை ஆரம்பிக்க இருப்பதாகவும் முதல் வெளியீடாக உங்களுடைய சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட வேண்டும் என்பதே தனது விருப்பம் என்றும் அதற்கான உங்களது ஒப்புதலைக் கேட்கவே தான் வந்ததாகவும் கூறியபடி என் முன்னே அமர்ந்திருந்தார் நண்பர் நித்தியானந்தன்.

கொழும்பில் நான் பணியாற்றும் அலுவலகத்தில் 1979இன் ஆரம்பத்தில் நடந்தது இந்தச் சந்திப்பு.

'கரும்பு தின்னக் கூலியா?' உடனே சரி என்று தலையாட்டியபடி, ஒப்புதல் என்ன ஒப்புதல் போடப் போகின்றேன் என்று சொல்ல வேண்டியதுதானே என்றபடி, ஆனால் ஒரு நிபந்தனை என்றேன்.

கதைகளைத் தாருங்கள் என்று என்னைக் கேட்கக் கூடாது என்றேன்.

சிரித்தபடியே 'கேட்க மாட்டேன் உங்களுடைய 'அனைத்துச் சிறுகதைகளும் என்னிடம் இருக்கின்றன' என்றார்.

காசுதான் கேட்கவில்லை இந்த மனிதர் கதைகளைக்கூட கேட்க மாட்டேன் என்கின்றாரே! என்னுடைய நெஞ்சின் நினைவுகள் அழியும்வரை நித்தி என்னும் அந்த விஸ்வரூபம் என் மனத்தில் நிறைந்திருக்கும்.

'என்ன பெயர் வைக்கலாம்' என்றார்.

உங்களுக்கு எது சரியான பெயராகப் படுகின்றதோ அதை வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றேன்.

அவருக்குப் பிடித்த கதை 'கூனல்'. எனக்குப் பெயர் சேர்த்த கதை 'பாட்டி சொன்ன கதை'. 'மனிதர்கள் நல்லவர்கள்' என்பது நல்ல தலைப்பாக அமையும் என்றெல்லாம் பேசிக் கொண்டோம்.

மலைமுரசுவின் மலையக இலக்கியப் பணிகளைக் கௌரவிக்க வேண்டும் என்னும் நினைவும் என் மனத்தில் இருந்தது.

மலைமுரசு சிறுகதைப்போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற எனது கதையின் பெயராகிய “நாமிருக்கும் நாடே” என்னும் பெயர் எப்படி இருக்கும் என்று கேட்டேன்.

‘சரி. யோசித்துச் செய்கின்றேன்’ என்று விடை பெற்றுச் சென்றவர், 1979 டிசம்பரில் “நாமிருக்கும் நாடே” என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியுடன் என்னைக் காண வந்திருந்தார்.

வைகறை வெளியீட்டின் முதல் நூலாக வெளிவந்தது என்னுடைய “நாமிருக்கும் நாடே” சிறுகதை நூல் என்பதும் எனக்கு ஒரு பெருமைதான்!

மலையகத்துக்கென தனியாகச் சிறுகதைப்போட்டிகள் நடத்தப்பட்ட “பிரதேச இலக்கிய இறுக்கம்” 1960களின் பிறகே காணப்படுகிறது.

இதற்கான ஒரு அஸ்திவாரமாக-முன்னெடுப்பாக தமிழகப் பத்திரிகைகள் இலங்கைக்கெனத் தனியாக நடத்திய சிறுகதைப் போட்டிகளை நாம் கொள்ளலாம்.

இதுவும்கூட ஒரு வகையில் பிரதேச இலக்கியத்துக்கான வலியுறுத்தல்தான்! வற்புறுத்தல்தான்! .

“புனைக்கதைகள் சமுதாய வாழ்வுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவையாதலால், ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் வாழும் மக்களது பிரச்சினைகள் அப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்களாலேயே இலக்கியங்கள் மூலம் ஆராயப்பட்டன. எனவே தமிழ் பயிலப்படும் நாடுகளில் ஒன்றான இலங்கையிலும் தமிழ்ப் புனைக்கதைகள் தோன்றின. புனைக்கதைகளின் ஒரு பிரிவான சிறுகதைகளும் வளர்ந்தன....” (தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்-கா. சிவத்தம்பி).

இலங்கையின் தனித்துவமான பிரதேசச் சிறுகதை வளர்ச்சியின் செழுமைக்காக அன்றி, தங்கள் தங்கள் சுய லாபங்களுக்காகவும் பத்திரிகையின் விற்பனை அதிகரிப்பிற்காகவுமே இவைகள் நடத்தப்பட்டன.

அறுபதின் ஆரம்பத்தில் கல்கி ஈழத்துக்கென நடத்திய சிறுகதைப்போட்டிக்கு ஆதரவு தேடியே நா.பா. இலங்கை வந்த செய்தியை செல்லப்பா குறிப்பதுடன், இலங்கைச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி அல்ல குறிக்கோள். தங்கள் பத்திரிகையின் இலங்கைக்கான வியாபார விளம்பரம் என்பதையும் மறைமுகமாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

பிந்திய ஐம்பதுகளில் ஈழத்துச் சிறுகதையுலகில் பிரசித்தி பெற்றவர்களான கணேசலிங்கன், டானியல், டொமினிக் ஜீவா, எஸ். பொன்னுத்துரை, காவலூர் ராயதுரை, என்.கே. ரகுநாதன், நீர்வை பொன்னையன் என்று எந்த ஒரு பெயரையும் இந்த ஈழத்துச் சிறுகதை போட்டி முடிவுகளில் காணக்கிடைக்காதது நா.பா. வின் பொறுப்பற்ற பேச்சுகளின் விளைவாகவும் இருக்கலாம்; போட்டி நடத்தப்படுவதற்கான குறிக்கோளின் பிழையாகவும் இருக்கலாம்.

ஈழத்துச் சிறுகதையுலகு மறந்துவிட்ட அல்லது தங்களது படைப்பின் சக்தியால் தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள முடியாதவர்களாகிவிட்ட "நவம்" (நந்தாவதி), உதயணன் (தேடி வந்த கண்கள்) ஆகியவர்களே ஈழத்துச் சிறுகதைப்போட்டியில் முதலிரண்டு பரிசுகளையும் பெற்றிருக்கின்றனர்.

மூன்றாவது பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்ட செந்தூரன், மலையகச் சிறுகதைகளின் முன்னோடியாகக் கொள்ளப்படுகின்றவர். மலையகம் என்னும் உணர்வுடன், மலையக இளைஞர் இயக்கங்களுடன் இணைந்து செயலாற்றி அறுபதுகளில் சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கியவர்.

ஏனைய பரிசு பெற்ற இருவருடனும் இவரை இலக்கிய ரீதியாக-எழுத்து ரீதியாகத் தொடர்புபடுத்திக்கொள்ள முடியாது, தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கவும் முடியாது.

முப்பதுகளில் சிறுகதை எழுதத் தொடங்கி, நாற்பதுகளில் மறுமலர்ச்சி பெற்று; ஐம்பதுகளில் தேசிய இலக்கியம், பிரதேச மணம், மண்வாசனை, முற்போக்கிலக்கியம், நற்போக்கிலக்கியம் என்றெல்லாம் வாதிட்டு சண்டையிட்டுப், பிரிந்து அறுபதுகளிலேயே சிறுகதைத் தொகுதிகள் நாவல்கள் என்று நூல்கள் வெளியிட்டு சாகித்திய மண்டலப் பரிசினையும் சிறுகதைகளுக்காகப் பெற்றுவிட்ட (தண்ணீரும்-கண்ணீரும் டொமினிக் ஜீவா 1960) வடக்குக் கிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்களுடன் அப்போதுதான் எழுதத் தொடங்கி இருக்கும் மலையகப் படைப்பாளி செந்தூரனை எப்படித் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்க முடியும் ?

கல்கியில் அறுபதுகளில் பரிசு பெற்ற இம்மூன்று சிறுகதைகளிலும்கூட வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டு, அரசியல் அனாதைகளாக விடப்பட்ட பெருந்தோட்ட மக்களின் ஜீவாதாரப் பிரச்சினையை மையமாகக்

கொண்டெழுந்த செந்தூரனின் 'உரிமை எங்கே' சிறுகதைக்கு மூன்றாவது பரிசே கிடைத்திருந்தது.

லட்சத்தில் அழியும் கல்கி போன்றதொரு வியாபாரப் பத்திரிகையிடமிருந்து நாம் வேறு எதனை எதிர் பார்க்க முடியும்?

“....விசாரணை நடத்த வருவோருக்கு ஆயிரக்கணக்கில் சம்திங் கொடுத்தவர்களுக்கே நாட்டுரிமை கிடைக்கப் பல ஆண்டுகள் செல்லும் பொழுது இவரென்ன சாதாரணம், பொழுது போக்கிற்காகவும் படிக்காத- சில கேட்கத் தகாத கேள்விகளையும் கேட்கின்றனர். சுப்பையா மிகவும் பயபக்தியோடு பதில் கூறுகின்றார்.

“உன் பொம்பளையை நீ உண்மையாத்தான் கலியாணம் முடித்தாயா....?”

“என்னங்க இப்படிக் கேட்டுட்டீங்க.....நம்ம மாரியாத்தாவுக்குத் தெரியுமுங்க . ஆத்தா கோயில்லதாங்க தாலி கட்டினேன் தோட்டத்துல எல்லாருக்கும் வெத்தலை பாக்கு வச்சேங்க...”

“அப்படியா...ரெஜிஸ்டர் பண்ணலையா....?”

“உன்னுடைய முதல் பிள்ளையும் மூன்றாம் பிள்ளையும் இலங்கையில்தான் பிறந்தாங்கன்னு புரூப் இல்லியே...?”

“இது அனியாயங்க. பொறந்த அன்னைக்கே தோட்டத்து டாக்டரய்யா கிட்ட கந்தையான்னு சொன்னேனுங்களே ...” பரிதாபமாகக் கூறினார் சுப்பையா.

“நமக்கு அதெல்லாம் தெரியாது. உனக்குப் பிரஜா உரிமை தரத் தருந்த புரூப் இல்லை.” (உரிமை எங்கே செந்தூரன்)

பிரஜா உரிமை பிரச்சனை பற்றியதான இன்னொரு பிரபல்யம் பெற்ற சிறுகதை, அமரர் அ.செ. முருகானந்தனின் “காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை” அ.செ.மு. இப்படி எழுதுகின்றார்:

“காளிமுத்து படி ஏறிய இடங்களில் பிரஜா உரிமை கிடைப்பதற்குப் போதிய அத்தாட்சிகள் காட்ட வேணுமென்று அவனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. மேலும் அங்கே போய் அவரைப் பார் இங்கே இந்தத் துரையைக் கண்டு பேச....” என்று அங்குமிங்குமாய்ப் பலதடவை அவனை அலைக்கழித்தார்கள்....

இந்த அலைக்கழிப்புகளுக்கும் காரணமே செந்தூரன் கோடிட்டுக் காட்டும் அந்த சம்திங்தான்.

கைக்கும் வாய்க்குமே பத்தாத பற்றாக்குறை வாழ்வுடன் அல்லாடிக் கொண்டிருக்கும் இவர்கள், இதற்கெல்லாம் எங்கே போவார்கள்? அதுதான் புரூப் கிடைக்காததற்கும் பிரஜா உரிமை சட்டதிட்டங்களுக்கு வெளியேயே இவர்கள் இருந்து விடுவதற்குமான முக்கியக் காரணங்கள்.

அத்தாட்சி வேண்டும்; பிறப்புப் பத்திரம் வேண்டும் என்றால் அவன் எங்கு போவான்?

“ஐயா, எனக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்திருக்கு; கருப்பையா என்று பெயர் வச்சிருக்கோம், எழுதிக்கொள்ளுங்கோ எசமான்” என்று ஆபீசில் போய் ஆசையோடு சொல்லும் போதே அங்கிருக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிளார்க்துரை என்னடா அது கருப்பு அய்யா? எப்படா அய்யாவானே? சின்னக் காளிமுத்து என்று சொல்லடா என்று அதட்டி சி.க. மட்டும் போட்டு விஷயத்தை முடித்துக் கொள்வார். இந்த நிர்வாக லட்சணத்தில் பிறப்புப் பத்திரங்களுக்கு அவன் எங்கே போவான்?”

அ.செ. முருகானந்தனின் கூற்று அர்த்தமிக்கது! இந்த ஏமாற்றம் இரண்டு படைப்புகளிலுமே மேலோங்கி நிற்கின்றது!

குடியுரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக விசாரணைகள் மேற்கொள்ளப்படாமல், குடியுரிமை வழங்காமல் இருப்பதற்கான காரணங்களைத் தேடுவதற்கான விசாரணைகளாகவே இவைகள் நடந்தேறிய விதம், சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தவர்களை அமோக திருப்திக்குள்ளாக்கி இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமையில் காளிமுத்து அத்தாட்சி காட்டும் இரண்டாவது பகுதி அ.செ.மு.வின் அதீத கற்பனா சக்தியைக் காட்டுகிறது.

விசாரணை அதிகாரிகளைக் கூட்டி வைத்துக்கொண்டு குழிதோண்டி, குழிதோண்டி, ஆழத்திலிருந்து ஒரு கை எலும்பை எடுத்து இதோ இருக்கிறது அத்தாட்சி, இது எனது பாட்டனின் கை எலும்பு; இனி நான் இலங்கைப் பிரஜை என்பதை ஒத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று துள்ளிக் குதிக்கின்றான்.

அவர்களும் இந்த எலும்பை வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு, பாவம் அவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டது என்று கிளம்பிச் செல்வதாகக் கதை முடிகிறது.

சுடு நீரைக் காலில் ஊற்றிக் கொண்டதைப்போல் கேள்விகளுக்கான, பதிலைக் கேட்பதற்குள்ளேயே பரபரத்துத் துடிக்கும் குடியரிமை விசாரணை ஆபீசர்கள், இவன் பின் தோட்டத்தில் அரசமரத்தை வெட்டி அதனடியைத் தோண்டி, ஆழமாகக் குழி வெட்டி எலும்பு தேடிக்கொண்டு வரும்வரை பொறுமையுடன் உட்கார்ந்திருப்பதுவும், பிறகு பாவம், இவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது என்று எழுந்து போவதும் நடைமுறைக்குச் சற்றும் ஒத்து வராத விஷயங்கள்.

பாத்திரத்தின்மீது அ.செ.மு. என்னும் படைப்பாளிக்கு ஏற்பட்டுள்ள பச்சாதாபத்தை இது அதிகரிக்கிறது. அவருடைய மனித நேயமான மனத்தைக் காட்டுகிறது. ஆனால் செந்தூரனின் உரிமை எங்கேயோ கதைச் சம்பவங்களுக்குப் பின்னாலுள்ள கதை மாந்தர்களின் உணர்வுகளைக் காண முயல்கிறது.

கொழும்பு தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றம் வெளியிட்டிருக்கும் ஈழத்துப் பரிசுச் சிறுகதைகள் (1963) என்னும் தொகுதியில், கல்கியில் பரிசுபெற்ற நவம் எழுதிய நந்தாவதி; உதயணன் எழுதிய தேடி வந்த கண்கள்; செந்தூரன் எழுதிய உரிமை எங்கே ஆகிய மூன்றும் இடம் பெற்றுள்ளன.

இலங்கைக்கென கல்கி நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்றவரான திருச்செந்தூரன், ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளராகத் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவில்லை.

“உரிமை எங்கே”, “சாமி கடன்”, “நடுக்கடலில்”, “பூக்காரி” என்னும் ஒரு சில சிறுகதைகளுடன் தன்னுடைய சிறுகதை எழுத்துப் பணியினைச் சுருக்கிக் கொண்டார்.

இவருடைய எழுத்தால் பாதிக்கப்பட்டு எழுத்துலகில் பிரவேசித்த மலையக எழுத்தாளர்கள் இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் மலையக இலக்கியப் பிரவேசம் செய்த பெரும்பான்மையான இளைஞர்கள் இவருடைய பேச்சால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள்; சுறுசுறுப்பான இயக்கத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள்; இவருடைய மாணவர்களாக இருந்ததால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள்.

அட்டன் ஹைலண்ட்சில் இர.சிவலிங்கம் அதிபராகவும் செந்தூரன் ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றிய நாட்கள் அறுபதுக்கும் பிந்திய மலையக எழுச்சிக்கு வித்திட்ட நாட்கள்.

மாத்தளை, பாக்கிய வித்தியாலயம், பண்டாரவளை, தமிழ் வித்தியாலயம், ஆகிய கல்லூரிகளின் அதிபர் பொறுப்பேற்றுப் பணியாற்றிய நாட்களில், மலையகச் சிறார்களின் அறிவு விருத்திக்காக இவராற்றிய பணிகள் நிலைத்து நிற்பவை.

நாடகத்துறையில் டிப்ளமோ பட்டம் பெற்றுள்ளவரான செந்தூரன், மலையகத்தின் பாரம்பரியக் கூத்தான காமன் கூத்தை மரபு பேணி மேடை ஏற்றியும் நாடக அரங்கில் நவமான சிந்தனைகளைப் பரப்பிய கதாசிரியருமாவார்.

மலையக இளைஞர் முன்னணி; மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கம் ஆகிய இயக்கங்களின் முன்னணி செயல்பாட்டாளராகத் திகழ்ந்து இளைஞர்களை வழி நடத்தியவர்.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் முதல் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர். வீர கேசரியின் தோட்ட மஞ்சரி மலையக எழுத்தாளர்களுக்காக மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியை நடத்தியபோது முதல் சிறுகதைப்போட்டியின் நடுவர்களில் ஒருவராகப் பணியாற்றியவர்.

மலையகக் கல்வி, மலையக இளைஞர்களின் எழுச்சி, மலையக நாடகம், மலையக இலக்கியம், மலையகச் சிறுகதைகள் என்று மலையகத்தின் விழிப்புணர்வுக் கட்டங்கள், அனைத்துடனும் தன்னை ஆட்படுத்திக் கொண்ட திருச்செந்தூரன் அவர்கள், தமிழகம் செல்ல நேர்ந்துவிட்டது நமக்கெல்லாம் ஒரு பெரிய இழப்புத்தான்.

தமிழகம் சென்ற பின்பும் மலையகத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து அங்கு அநாதரவாக விடப்பட்ட ஏராளமான நமது மக்களின் மறுவாழ்வுக்காகப் பணியாற்றும் “மலையக மக்கள் மறுவாழ்வு மன்றம்” என்னும் அமைப்பின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவராய் இருந்து செயலாற்றுகின்றார் செந்தூரன் என்கையில் பெருமையாகவும் இருக்கிறது.

மலையகச் சிறுகதை வரலாறு என்னும் இக்கட்டுரையில் அவரை என்னால் நினைவுகூர மட்டுமே முடிகிறது.

மலையகச் சிறுகதைத் துறையில் செந்தூரன் என்னும் பெயர் மறைந்து போய் விடாமல் நிலைத்திருக்க, அவருடைய சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்று வந்தாக வேண்டும் என்பதை மட்டும் இவ்விடத்தில் கூறி வைக்க விரும்புகிறேன்.

1960களின் ஆரம்பத்தில் - மலையகச் சிறுகதைத் துறைக்குள் பிரவேசித்து 1990 செப்டம்பர் மூன்றில் அமரர் ஆன என். எஸ். எம். ராமையா, தனது முப்பது வருட எழுத்துலக வாழ்வில் பதினான்கு சிறுகதைகளை எழுதியவர். ஒரு சராசரிக்காகப் பார்த்தாலும் இரண்டு வருடத்துக்கு ஒரு கதை என்றாகிறது.

சிறுகதைகளைத் தவிர என். எஸ். எம். வேறெதிலும் கவனம் செலுத்தியதில்லை. சில வானொலி நாடகங்கள் எழுதி இருக்கின்றார்; அதுவும் சிறுகதை எழுதவருமுன்.

சிறுகதை எழுதத் துவங்கியபின் நானறிந்தவரையில் ஒரு பேட்டி; மலையக இலக்கியம் பற்றி இரண்டொரு கட்டுரைகள்; தோட்டமஞ்சரி நடத்திய நான்காவது சிறுகதைப் போட்டிக்கான நடுவர்களில் ஒருவராய் இருந்து பணியாற்றியதுடன், போட்டிக்கு வந்த கதைகள் பற்றிய ஒரு நீண்ட கட்டுரை ஆகியவையே அவரது மற்ற எழுத்துப்பணிகள். செந்தூரனின் இலக்கியப் பணிகளுக்கு நேர் எதிரான ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளர் என். எஸ். எம்.

என்னுடைய “நாமிருக்கும் நாடே ....” சிறுகதை தொகுதியினை வெளியிட்ட மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள் தன்னுடைய வைகறை வெளியீட்டின் இரண்டாவது நூலாக ராமையாவின் “ஒரு கூடைத் கொழுந்தை” 1980 ஏப்பிரலில் வெளியிட்டபோது, அத்தொகுதிக்கான முன்னுரையில் ஓரிடத்தில் “மலையகம் என்ற பிராந்தியத்திற்கேயுரிய விசேஷமான தன்மைகளைக் கொண்டெழுந்த மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு உருவம் அமைத்தவர் என்ற வகையில் ராமையா வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெறுகின்றார்...” என்றெழுதுகின்றார்.

தொண்ணூறில் ராமையா அமரரான செய்தி கேட்டதும், என் மனக் கண்ணில் தோன்றிய முதல் முகம் நித்தியினுடையது. மலையகச் சிறுகதையுலகில், குறிப்பாகவும் ஈழத்துச் சிறுகதையுலகில் பொதுவாகவும் என். எஸ். எம். ராமையாவின் பெயரை நிலைபெறச் செய்த பெருமை நித்தியினுடையது. மிகுந்த முதலீட்டுச் சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் அவர்

வெளியிட்ட என்.எஸ்.எம்.மின் “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” தொகுதியனுடையது.

மலையக மக்களின் துயரார்ந்த வாழ்வினைத் தன்னுடைய சிறுகதைகள் மூலம் தரிசிக்கச் செய்தவர் ராமையா என்றாலும்கூட அவருடைய சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்திருக்காவிட்டால் என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் பெயரே மறந்து போயிருக்கும் என்கையில், செந்தூரன் போன்றோரின் பெயர் மலையகச் சிறுகதையுலகில் எப்படி நிலைத்திருக்கும்!

ஆகவேதான் அவருடைய சிறுகதைகள் ஒரு தொகுதியாக வெளிவர வேண்டிய அவசியம் பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். அதுவும் செந்தூரன் உயிருடன் இருக்கும்போதே அவராலேயே இந்த முயற்சி முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும்.

இன்றைய வெளியீட்டுச் சிரமங்களின் மத்தியில் வேறு யார் வந்து இதைச் செய்யப் போகின்றார்கள்?

ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியைப் போட்டுவிட்டால் மாத்திரம் பெயர் நிலைத்து நின்று விடுமா என்னும் கேள்வியும் எழலாம்! அது தொகுதி ஒன்று வந்தபின் பதில் தெரிய வேண்டிய கேள்வியாகும்.

மலையகச் சிறுகதையின் செழுமையான வளர்ச்சிக்கு ஒரு முனைப்பான உந்து சக்தியாக இருந்தது வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரியும் அது தொடர்ச்சியாக நடத்திய மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிகளும்.

இந்தியர்களால், இந்தியர்களுக்காகவே தொடங்கப்பட்டது வீரகேசரி. அதன் ஸ்தாகப நிர்வாக அதிபர் திரு சு. ஈஸ்வர ஐயர். ஸ்தாகப ஆசிரியர் திரு எச்.நெல்லையா, ஸ்தாகபர் திரு. பெ. பெரி சுப்பிரமணியச் செட்டியார். வீர கேசரியை ஸ்தாபித்த சுப்பிரமணிய செட்டியார் ஆசிரியர் பதவிக்காக சென்னையில் இருந்து தேடிப்பிடித்துக் கொண்டு வந்தவர்தான் ஈஸ்வர ஐயர். ஆனால் ஒரே வாரத்துக்குள் நெல்லையாவை ஆசிரியராக்கிவிட்டு ஈஸ்வர ஐயர் பொதுமுகாமையாளரானார்.

திரு. நெல்லையா சுகவீனம் காரணமாக இந்தியா சென்று அங்கேயே இயற்கை எய்தியதால் தஞ்சாவூர்க்காரரான வரதராஜ ராமசுவாமி அய்யங்காரை செட்டியார் கூட்டி வந்தார்.

சிறந்த மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளரும் தேசிய வீரரும் “தமிழ்நாடு” (1918), ஊழியன் (1922) ஆகிய பத்திரிகைகளில் பணியாற்றிவிட்டு 1930இல் கு.சீனிவாசன் டி.எஸ். சொக்கலிங்கம் ஆகியோருடன் இணைந்து மணிக்கொடியை ஆரம்பித்தவருமான வ.ரா. அவர்களை ஒரு வருடம் என்னும் ஒப்பந்த அடிப்படையிலேயே கூட்டி வந்தார் செட்டியார்.

புதுமைப்பித்தனைக் கூட்டி வரவேண்டும் என்பதுதான் சுப்பிரமணிய செட்டியாரின் எண்ணம். ஆனால் அந்த எண்ணம் எப்படியோ கைகூடவில்லை.

“கங்காணிகள் தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு ஆள்பிடிப்பது மாதிரி தான் இதுவும்” என்று புதுமைப்பித்தன் மறுத்துவிட்டதாகவும் ஒரு கதை அடிபட்டது. அது எந்தளவு உண்மை என்பது தெரியவில்லை. என்றாலும், வெள்ளைக்காரர்களின் தேயிலைத் தோட்டங்களுக்குக் கங்காணிகள் ஆள் கூட்டி வந்ததையும் அவர்கள் இங்கே வந்து பட்ட பாடுகளையும் “துன்பக்கேணி” எழுதிய புதுமைப்பித்தன் நன்றாகவே அறிந்திருந்தார் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

வீரகேசரியின் ஆசிரியரான வ.ரா.அவர்கள், ஒப்பந்தப்படியே ஒரு வருடத்தின் பின் 1939இல் தமிழகம் சென்றுவிட்டபின் திரு கே.பி. ஹரன் அந்தப் பதவியை ஏற்று 1959 வரை ஆசிரியராகப் பதவி வகித்தார். ஹரனுக்குப்பின் கும்பகோணம் வேதாந்தம் சீனிவாசக ஐயங்கார் என்னும் திரு. கே.வி.எஸ். வாஸ் ஆசிரியர் பதவி ஏற்றார்.

இப்படி இந்தியர்களால் இந்தியர்களுக்காக என்னும் வீரகேசரியின் நோக்கும் போக்கும், மாறிவரும் இலங்கையின் அரசியல் சூழல்களுக்கமைய மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஐம்பதுகளை யொட்டிய காலப்பகுதியில் நடந்தேறியது.

இந்திய எதிர்ப்புப் பிரச்சாரங்கள், சிங்கள மகாசபையின் தோற்றம்; புத்த பிக்குமார்களின் அரசியல் பிரவேசம்; அரசியல் பிரதிநிதித்துவக் குறைபாடுகளால் கண்டியச் சிங்களவர்; கரையோரச் சிங்களவர் என்று முரண்பட்டுக் கொண்டவர்கள் இந்திய எதிர்ப்பு, இலங்கையர்மயக் கொள்கை என்றதும் இணைந்து கொண்ட விதம் என்று எத்தனையோ செயற்பாடுகளின் பின் தனிச்சிங்கள உணர்வலைகளின் வெற்றியாக 1956இல் தலைமை ஏற்ற அரசு, வீரகேசரியின் தலைமைப் பீடத்திலும் பாரிய மாறுதல்களை ஏற்படுத்தியது.

அரசின் இலங்கையர்மயக் கொள்கை வீரகேசரியின் நிர்வாக அமைப்பை மாற்றியது.

இலங்கையர்களான பல இந்தியர்கள் வீரகேசரியின் பங்குதாரர்கள் ஆனார்கள். அவர்களில் முக்கியமானவர் கணக்குப் பரிசோதகரான திரு. டி. பி. கேசவன் அவர்கள். 1959இல் அவர் வீரகேசரியின் மேலாண்மை இயக்குநர் (மேனேஜிங் டிரக்டர்) ஆனார்.

சிலர் விலகினார்கள்; சிலர் விலக்கப்பட்டார்கள்; வேறும் சிலர் வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள்; மொத்தத்தில் புதியவர்கள் பலர் வீரகேசரிக்குள் பிரவேசம் செய்தார்கள்.

மலையகத்தவர்களான கே.கணேஷ்; சக்தி பாலையா; டி.எம்.முருகையா; ஆர். ராமையா; (பவானியன்) சி.எஸ். காந்தி; (சி.வி வேலுப்பிள்ளையின் மாமன் மகன்) எஸ். பெருமாள்; (பன்னீரன்) போன்றோர் வீரகேசரியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தனர்

இவர்களுக்கும் முன்பதாகவே டெயிலிமிரர் பொ. கிருஷ்ணசாமி, எஸ்.வி.கதிரேசன், ராமநாதன், (டெயிலி நியூஸ்) என்.எஸ். சிவலிங்கம் ஆகியோரும் வீரகேசரிக்குள் பணியாற்றினர்.

1960இல் திரு. கேசவன் புதிதாக வேலைக்கமர்த்தியவர்களில் எஸ்.எம். கார்மேகம், இரா.ஐசெக் (மலைத்தம்பி) இருவரும் மலையகத்தைச் சார்ந்தவர்கள்.

இலங்கையர்மயக் கொள்கை, இந்தியர்களுக்கான விசா வரி; இலங்கையரல்லாதோரை உத்தியோகத்தில் வைத்திருக்கும் நிறுவனங்கள் மீதான பொருளாதார அழுத்தம் போன்ற அரசின் கெடுபிடிகளால் வீரகேசரியின் வாடிக்கையான வாசிப்பாளர்கள் பெரும்பாலானோர் இலங்கையை விட்டு-குறிப்பாகக் கொழும்புபோன்ற பெரு நகரங்களைவிட்டுத் தங்கள் தங்கள் ஊர்களுக்கு (இந்தியாவுக்கு) நகர வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உண்டாயிற்று.

இந்த இடப் பெயர்வு வீரகேசரியின் விற்பனையைப் பாதித்ததால் மேலிடத்தின் கவனம் குறிப்பாக திரு. கேசவனின் கவனம் மலையகம் நோக்கித் திரும்பியது.

திரு. கேசவன் மலையாளி. பி.காம். பட்டதாரி. கணக்காய்வாளர். ஆடிட் நிறுவனம் வைத்திருந்தார். அந்த நிறுவனத்திலும், வீரகேசரியிலும் மலையக வாலிபர்களையே பெரும்பாலும் வேலைக்கமர்த்தினார். அவர்களின் திறமையறிந்து அவர்களின் முன்னேற்றத்துக்கு வழிஅமைத்தவர் அவர்.

மலையகத்ததைச் சார்ந்த ஆர். ராமையாவை வீரகேசரியின் விநியோக மேலாளர் ஆக்கினார். (சர்க்யூலேசன் மேனேஜர்)

மலையகம் நோக்கிய அவரின் கவனத்தை கார்மேகமும், ராமையாவும் நன்றாகவே பயன்படுத்திக்கொண்டனர்.

மலையகத்தில் இருக்கும் படித்த இளைஞர்களை வீரகேசரியின் நிருபர்களாக்க வேண்டும் என்னும் கோரிக்கையை முன் வைத்தனர். அதன் படி பலர் நியமிக்கப்பட்டனர்.

அப்படி நிருபர்களாக நியமனம் பெற்றவர்களில் மஸ்கேலியா வே. மூக்கப்பிள்ளையும் ஒருவர்.

மலையகக் குழந்தைகளுக்காகத் தனியார் பாடசாலை அமைத்துப் பணி புரிந்தவர் அவர். தனியார் பள்ளிகளை அரசு கையேற்ற பின்பும் மஸ்கேலியா; சாமிமலை போன்ற இடங்களில் பள்ளிகள் நடத்தி மலையகக் குழந்தைகளின் அறிவுக் கண் திறக்கப் பாடுபட்டவர் அவர். அவருக்குப் பக்கத்துணையாக சி.கனக மூர்த்தி, பி.எம்.லிங்கம் போன்றவர்கள் இருந்தனர்.

மலையகத்தின் எழுத்து முயற்சிகளுக்கு வீரகேசரி தனிப்பக்கம் ஒதுக்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்னும் குரலை முதன் முதல் எழுப்பியவர்களில் மிக முக்கியமானவர் திரு. மூக்கப்பிள்ளை.

அவரின் கோரிக்கையை முன்வைத்து தோட்டவட்டாரம் என்னும் பகுதியை வீரகேசரியில் ஆரம்பிக்க எம்.டி. திரு. கேசவனிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்ட பெருமை திரு. ஆர். ராமையாவினுடையது.

வியாழன்தோறும் வீரகேசரியில் “தோட்டவட்டாரம்” என்னும் பகுதி வெளிவரத் தொடங்கியது.

பவானியன் என்னும் ராமையாவின் புனைப்பெயருடன் வெளிவரத்தொடங்கிய முதல் தோட்டவட்டாரத்தில் தேயிலையின் கதை என்னும் கட்டுரை கல் மதுரையான் என்னும் பெயரில் வெளிவந்தது.

“கல்மதுரையான்” என்னும் பெயரில் “தேயிலையின் கதை” எழுதியவர்தான், பிறகு பிறகு தோட்ட வட்டாரத்தைத் தோட்ட மஞ்சரியாக்கி மலையகச் சிறுகதைப்போட்டிகள் ஏற்பாடு செய்து, மலையகச் சிறுகதைகள் செழித்து வளர நீர் பொழிந்த திரு கார்மேகம் அவர்கள்.

பிந்திய அறுபதுகளில் (26.11.60) திரு. இராமையாவின் “பவானியன்” என்னும் பெயரில் தொடங்கப்பட்ட தோட்டவட்டாரம் 24.12.60 விருந்து ஜெயதேவன் என்னும் திரு கார்மேகத்தின் பெயரில் வரத்தொடங்கியது.

வியாழன், சனி, என்று வார நாட்களில் வெளிவந்த தோட்ட வட்டாரம், இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குள்ளாகவே தோட்ட மஞ்சரியாகி, வீரகேசரி ஞாயிறு பதிப்பின் இரண்டு பக்கங்களில் “கார்வண்ணன்” என்னும் பெயரின் கீழ் பவனி வரத் தொடங்கியது.

கொழும்பிலிருந்து வெளிவரும் ஒரு பெரும் பத்திரிகையான வீரகேசரியில் மலையக எழுத்துக்காக இரண்டு பக்கங்கள் என்பது அந்த 1961இல் ஒரு பெரிய விஷயம்தான்.

மலைமுரசு; மலைப்பொறி; ஈழமணி; கலையொளி போன்ற மலையகத்தையே மையமாகக் கொண்டு மலையக எழுத்துகளுக்குக் களம் அமைத்த மலையக ஏடுகளுக்கும் வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரிக்கும் ஒரு பாரிய வித்தியாசமிருந்தது.

தமிழக எழுத்தாளர்கள்; யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்கள்; மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்கள் போன்ற எழுத்தில் முதிர்ச்சி பெற்ற எழுத்தாளர்களுடன் மலையக எழுத்தாளர்களையும் இணைத்துவிட்ட தோட்ட மஞ்சரியின் பணி மகத்தானது; வித்தியாசமானது.

மாயாவியின் தொடர் நாவல் இருக்கும்; டானியலின் சிறுகதை வந்திருக்கும்; கைலாசபதியின் விமர்சனக்கட்டுரை இருக்கும்; எஸ்.பொ.வின் நற்போக்கு இலக்கியக்கட்டுரை வந்திருக்கும்; நடுவில் இரண்டு பக்கங்களில் ஈழக்குமார், தமிழோவியன் மலைத்தம்பி போன்றோரின் கவிதை, சாரல் நாடன், பெரி.கந்தசாமி, செந்துாரன், தெளிவத்தை ஜோசப்

போன்றவர்களின் ஏதாவதொரு படைப்பு இத்தியாதிகளும் வெளிவந்திருக்கும்.

இந்திய எழுத்தாளர்களை விட்டுவிட்டாலும் ஈழத்தின் மற்றைய எழுத்தாளர்கள் வீரகேசரியின் வார வெளியீட்டைப் புரட்டும்பொழுது ஒரு சில மலையக எழுத்தாளர்களின் பெயர்களும் அவர்கள் கண்களில் படவே செய்யும். மனத்தில் பதியவே செய்யும்.

மலையக எழுத்தாளர்களின் பெயர்களை மற்றப் பிராந்திய எழுத்தாளர்களுக்கு அறிமுகம் செய்த, மற்றப் பிராந்திய எழுத்தாளர்களுடன் இணைத்துவிட்ட பெரும்பணியை, அந்த அறுபதுகளிலேயே செய்து காட்டிய ஒன்றே தோட்ட மஞ்சரியை மற்ற மலையக ஏடுகளில் இருந்து வித்தியாசப் படுத்துகிறது.

மலையகத்தின் எழுத்து முயற்சிகளுக்கு வீரகேசரி தனிப்பக்கம் ஒதுக்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்னும் குரலை முதன் முதல் எழுப்பியவர் வீரகேசரியின் மஸ்கேலிய நிருபர் மூக்கப்பிள்ளை என்பதைப் போலவே ஒதுக்கப்பட்ட அந்தப் பக்கங்களின் மூலம் மலையகச் சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றை நடத்தி மலையகச் சிறுகதையின் வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்ய வேண்டும் என்னும் குரலை முதன்முதல் எழுப்பியவர் வீரகேசரியின் பதுளை நிருபரான பெரி கந்தசாமி.

பதுளை மொட்ரன் படமாளிகை உரிமையாளர் திரு. ரத்தினசாமி அவர்களிடம், பரிசுக்கான பணத்தையும் தயார் செய்துகொண்டு திரு. பெரி.கந்தசாமி இந்த மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிக்கான கோரிக்கையை வீரகேசரியின் ஆசிரிய பீடத்திடம் முன் வைத்தார்.

வீரகேசரியின் வினியோக முகவராக இருந்த திரு. ராமையாவும் பதுளைக்காரர். தெமோதரை (DEMODRA) தோட்டத்தில் ஆசிரியராக இருந்தவர் அவர். மலையக மக்கள் மத்தியில் விளையாட்டுத்துறையும் விருத்தியடைய வேண்டும் என்று பாடுபட்டவர். ஊவா மாகாணத் தோட்ட உத்தியோகத்தர்களுக்கான விளையாட்டுப் போட்டிகள் (SPORT MEET) பதுளை குதிரைப் பந்தய மைதானத்தில் ஆண்டுதோறும் நடைபெறும்போது ராமையாவின் தெமோதரைக் கரப் பந்ததாட்டக்குழு பெரும்பாலான தடவைகளில் பரிசைத் தட்டிச் செல்லும்.

ஐ.தே.க. ஆட்சிக் காலத்தில் பாதுகாப்பு அமைச்சராக இருந்து அகால மரண மடைந்த திரு ரஞ்சன் விஜயரத்தின ஒரு காலத்தில் தோட்டத்துத் துரைதான்.

வெள்ளைக்காரர்களுக்குபின் தோட்டத்துப் பங்களாவுக்குள் நுழையும் சிங்களத் தமிழ் துரைமார்கள், தாங்கள் வெள்ளைக்காரர்களுக்குச் சற்றும் சளைத்தவர்கள் இல்லை என்று கெடுபடி காட்டுவார்கள். தாட்பூட்டென்று குதிப்பார்கள். இவர்களுக்கான ஒரு அச்சொட்டான உதாரணமாய்த் திகழ்ந்தவர் ரஞ்சன். வெள்ளைக்காரன் பரவாயில்லை என்னும் உணர்வை உண்டாக்கிய தோட்டத் துரை அவர்.

தெமோதரைத் தோட்டத்துரையாக ரஞ்சன் பதவியேற்ற பின், அவருடன் ஒத்துப்போக முடியாத ராமையா தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேறினார். கொழும்பு வந்தார். வீரகேசரியில் தொழில் பெற்று முன்னேறி சர்க்யுலேஷன் மேனேஜர் ஆனார்.

பதுளைக்காரர்களான ராமையாவும் பெரி. கந்தசாமியும் இணைந்தே இந்தச் சிறுகதைப்போட்டிக்கான வித்தை இட்டார்கள்.

ஓராண்டுக் காலத்திற்குள் தோட்ட மஞ்சரியை வீரகேசரியின் தவிர்க்க முடியாத ஒரு பகுதியாக்கிக் காட்டிய கார்மேகத்திடம் இந்தப் போட்டியை நடத்தும் பொறுப்பைக் கையளித்தது வீரகேசரியின் மேலிடம்.

1962இல் வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரி நடத்திய மலையக எழுத்தாளர்களுக்கான மலையகச் சிறுகதைப் போட்டி பற்றிய அறிவித்தல் வந்தது.

இப்போட்டிக்கான அஸ்திவாரத்தினை இட்ட பெரி. கந்தசாமியே போட்டிக்கு “நாற்பது கதையாவது வருமா?” என்னும் சந்தேகத்தை எழுப்பியதாகக் கார்மேகம் கூறியுள்ளார். (கதைக்கனிகள் முன்னுரை, ஜனவரி 1971)

கந்தசாமியின் இந்தச் சந்தேகம் நியாயமானதே என்று தானும் பலதடவை உணர்ந்ததாகக் கார்மேகம் என்னிடம் கூறியுள்ளார்.

போட்டி அறிவித்தலைத் தொடர்ந்து வந்து சேர்ந்த ஆரம்பக் கதைகளே இச்சந்தேகத்தை அவருள்ளும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

ஆரம்பத்தில் வந்து சேர்ந்தவகைகள் அல்லி அரசாணி மாலை, அரிச்சந்திர மயான காண்டம் போன்றவைகளாகவே இருந்தனவாம். “பயந்து போனேன் நான்” என்று அவர் கூர்வதில் இருந்து அவருடைய பதற்றம் தெரிந்தது.

இந்தப் போட்டியில் கலந்து கொள்ள வேண்டியவர்கள் அரிச்சந்திர மயான காண்டத்தைப் கொப்பி பண்ணி அனுப்புகிறவர்கள் அல்ல என்பதை எடுத்துக் கூறினார். சிறுகதைப்போட்டி பற்றிய செய்திகளை ஒவ்வொரு வாரமும் தோட்டமஞ்சரியில் வெளியிட்டு; எழுதும் ஆர்வம் கொண்டிருந்த இளைஞர்களின் கவனத்தை ஈர்த்தார்.

தோட்ட மஞ்சரியின் மூலம் மலையகத்தின் படித்த இளைஞர்களிடம் அவர் உரையாடினார்.

“மலையகச் சிறுகதையா?” என்று மலைத்துவிடாதீர்கள்! இதோ இந்தக் கதையைப் படித்துப் பாருங்கள். இப்படித்தான்.... இந்த மண், இந்த மக்களின் வாழ்க்கை; இந்த மக்களின் மொழி கதைக்குள் வரவேண்டும் என்று குறிப்பெழுதி, செந்தூரனின் “நடுக்கடலில்” என்னும் சிறுகதையைப் பிரசுரித்துக் காட்டினார்.

முடிவு திகதி நெருங்கும்போது, “எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் முடிவு திகதி நீடிக்கப்பட மாட்டாது” என்று, எழுதும் ஆர்வம் உள்ளவர்கள் அனைவரையும் அவசரப்படுத்தினார்.

மொத்தத்தில் தன்னுடைய பொறுப்பில் உள்ள தோட்ட மஞ்சரி மூலம் ஒரு சிறுகதைப் பட்டறையையே மலையக எழுத்தாளர்களுக்காக நடத்திக் காட்டினார் கார்மேகம் என்றால், அது சற்றும் மிகைக் கூற்றல்ல.

இந்தச் சிறுகதைப் போட்டிக்கான நடுவர்களாகத் திருவாளர்கள் இர.சிவலிங்கம், செந்தூரன், பொஸ்கோஸ் கல்லூரி ஆ.கருப்பையா, எம்.சமீம், எஸ்.எம்.ஏ. ஹசன் ஆகிய ஐவரும், போட்டிக்கு வித்திட்ட பெரி. கந்தசாமி ராமையா, தோட்ட மஞ்சரி பொறுப்பாசிரியர் கார்மேகம், வீரகேசரியின் மேலாளர் கேசவன் ஆகியோரால் ஏகமனதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டார்கள்.

ஐனாப் எஸ்.எம்.ஏ ஹசன் அவர்கள் பேராதனை ஆங்கில ஆசிரியப்பயிற்சி கலாசாலை விரிவுரையாளர். இலங்கை இஸ்லாமிய எழுத்தாளர் இயக்கத்துடன் நெருக்கமாகச் செயற்பட்டவர். மலையகத்தின்

மூத்த கவிஞரான அருள் வாக்கி அப்துல் காதிருப் புலவர் பற்றிய நூலை “அருள்வாக்கி” என்னும் பெயரில் அறுபதுகளிலேயே எழுதி வெளியிட்டவர். எழுபதுகளில் “கலாநிதி பதயுத்தீன்” என்னும் நூலை எழுதி இஸ்லாமிய எழுத்தாளர் இயக்கத்தின் மூலம் வெளியிட்டவர். எழுத்துடன்-இலக்கியத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புகள் கொண்டிருந்த ஜனாப் எஸ்.எம்.ஏ.ஹசன், இம் முதற்போட்டிக்கான நடுவர்களில் ஒருவராக இருந்தார் என்பது குறிப்பிடக்கூடியதே.

பதுளைக்காரரான ஜனாப் ஏ.எம்.சமீம் ஒரு கல்விமான்; தன்னுடைய வாழ்வின் முக்கியமான பகுதிகளைச் சரித்திர ஆதாரங்கள் பற்றிய இடையறாத தேடுதல்களுக்காகச் செலவிட்டவர்; வரலாற்றினை சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்று பட்டம் பெற்றவர்; கல்வித் திணைக்களத்தில் பல்வேறு பதவி களில் பணியாற்றி உயர்ந்து பணிப்பாளர் நாயகமாகப் பதவி வகித்தவர்; பதுளை பாரதி கல்லூரியின் அரச அங்கீகாரத்துக்கான இவரது பணியும் கணிசமானதே; ஐம்பதுகளின் பிற்கூறுகளிலிருந்தே ஒரு தமிழ் எழுத்தாளர்; இலக்கிய நெஞ்சம் கொண்ட மனிதாபிமானி; முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் ஆரம்பகாலத் தூண்களில் ஒன்று; பெருந்தோட்ட மக்கள் பற்றிய ஓர் ஆழமான அறிவும் அவர்களது விழிப்புணர்வில் அக்கறையும் கொண்ட திரு சமீம் அவர்களும் இந்த முதல் மலையகச் சிறுகதைப்போட்டியின் நடுவர்களில் ஒருவராய் இருந்து பணியாற்றியமை நமக்குப் பெருமை தரும் ஒன்று.

மற்ற மூவரும் மலையகத்தின் சகலதுறை விழிப்புணர்வுக்கும் வழிகாட்டிகளாய் இருந்தவர்கள்.

இவர்கள் ஐவருமே மலையகத்துக்கான முதல் சிறுகதைப்போட்டியின் நடுவர்கள்.

போட்டியை ஏற்பாடு செய்துவிட்டால் மட்டும் போதாது. எழுத்தாளர்கள் அனைவரையும் அதில் பங்கு பற்றும்படி செய்தல் வேண்டும்.

வந்திருக்கும் கதைகளை எதிர்கால தீர்க்கதரிசனத்துடன் பரிசீலித்துத் தேர்ந்தெடுக்கும் பக்குவம்-தகுதி நடுவர்களுக்கு இருக்க வேண்டும்.

கார்மேகமும் நடுவர்களும் இந்த இரண்டு முக்கியப் பணிகளையும் மிக நேர்த்தியாகவே செய்திருக்கின்றனர்.

போட்டிக்கு வந்த கதைகளில் பரிசீலனைக்குட்படும் கதைகளாக நூற்று அறுபது கதைகள் வந்திருந்தன என்பதே ஒரு பெரும் சாதனைதான்.

மலையக வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கும் மலையகச் சிறுகதைகளாக அறுபதுகளை அண்மித்த ஆண்டுகளில், ஓர் ஆறேழு கதைகளாவது வந்திருக்குமா என்பதே ஐயத்துக்குரியது. இந்த ஆறேழு கதைகளிலும் ஒன்றிரண்டையாவது இந்தப் போட்டியில் பங்கு பற்றிய சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் வாசித்திருப்பார்களா என்பது அதைவிட ஐயமானது.

வாசித்திருக்க மாட்டார்கள் என்பது என்னளவில் உறுதி. ஏனெனில், அறுபதுகளில் நானேகூட அவைகளில் எதையும் வாசித்திருக்கவில்லை.

உரிமை; எங்கே - செந்தூரன் 1960 ; ஒரு கூடைக்கொழுந்து - என்.எஸ்.எம். ராமையா 1961; நடுக்கடலில் -செந்தூரன், 1962 ; நிறைவு - என்.எஸ்.எம். ராமையா, 1962; காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை - அ.செ. முருகானந்தன், 1958 ; அன்னை - வ.அ. இராசரத்தினம், 1959 ; சாயம் - செ.கணேசலிங்கம் 1960.

எது விதமானதொரு வழிகாட்டலுமின்றி மலையகச் சிறுகதை உலகில் சுவடுகள் பதிப்பிக்கக் கூடியவர்களை, பதிப்பிக்க வந்தவர்களை இனம் காட்டிய பெருமை மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிகளுக்கிருந்தது.

முதல் சிறுகதைப் போட்டியின் முடிவு 1963 மார்ச்சில் வெளியிடப்பட்டது

முதல் பரிசு - தெளிவத்தை ஜோசப், பாட்டி சொன்ன கதை.

இரண்டாவது பரிசு - சாரல் நாடன், கால ஓட்டம்.

மூன்றாவது பரிசு - தங்க பிரகாஷ், சாயம்.

இம்மூன்று பரிசுகளைத் தவிரவும் ஏ.ஏஸ். வடிவேல், மல்லிகைக் காதலன், தமிழோவியன், எ.பி.வி.கோ.மஸ் ஆகியோர் ஆறுதல் பரிசு.

நாளைய வரையிலான மலையகச் சிறுகதையின் செழுமைக்கு குறிப்பாகவும் இலங்கையின் இலக்கியச் செழுமைக்குப் பொதுவாகவும் தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல் நாடன் போன்றோர் அணைகட்ட, மண் சுமந்த அணிலென ஆற்றி வரும் பணிகள் அந்த முதல் சிறுகதைப் போட்டியின் முடிவுகள் மூலமும் நிரூபிக்கப்பட்டே இருக்கிறது.

முதல் மலையகச சிறுகதைப்போட்டியின் பரிசளிப்பு விழா 1963இல் பதுளையில் நடந்தது. இப்பரிசளிப்பு விழாவின்போதே மலையக எழுத்தாளர்கள் தங்களுக்கென ஓர் அமைப்பை உருவாக்கி கொண்டனர்.

மன்றத்தின் தலைவராக திருச்செந்தூரனும்; உபதலைவர்களாக பெரி.கந்தசாமி, ரா.மு. நாகலிங்கமும்; செயலாளராக எஸ்.எம். கார்மேகமும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

1963இல் உருவாக்கப்பட்ட மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் தனது அடுத்த தலைவராக, திரு. ரா.மு. நாகலிங்கம் அவர்களை 1967இல் ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்து கொண்டது. மன்றம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து 1966 வரை அதன் உபதலைவர்களில் ஒருவராக இருந்து பணியாற்றி மன்றத்துடனும் மலையகத்துடனும் நெருக்கமான உறவுகள் கொண்டவர் ரா.மு. நாகலிங்கம்.

பிந்திய முப்பதுகளில் மலையகப் பட்டினங்களின் வர்த்தக ஸ்தாபனங்களில் தொழில் புரிகிறவராக மலையகம் சேர்ந்தவர் இவர். தன்னுடைய அயரா உழைப்பாலும் விடா முயற்சியாலும் தானே ஒரு தொழிலதிபராக உயர்ந்தவர்.

“ஒரு காலத்தில் தொழிலாளியாக இருந்தேன். இன்று பல தொழிலாளர்களுக்குத் தொழில் தரும் ஒரு முதலாளியாக நானே முன்னேறி விட்டேன்” என்று முதலை ஆள்வதையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட ஒரு சாதாரண மனிதராக இருந்திருந்தால் இந்த இடத்தில் இவரைப் பற்றி நாம் பேசப் போகின்றோமா என்ன?

தோட்டப் பகுதிகளை மையமாகக் கொண்ட பெருந்தோட்ட நகரங்களின் வர்த்தக நடவடிக்கைகள், நீண்ட நெடுங்காலமாக இந்திய முதலாளிகளின் கைகளிலேயே இருந்தன.

முதலாளிகளாகவே வந்தவர்களும், இங்கு வர்த்தகம் செய்ய ஆரம்பித்துப் பின் முதலாளிகள் ஆனவர்களும் எத்தனையோ பேர்.

சம்பாதித்தோம்; சுகபோகமாக வாழ்ந்தோம்; கண்டும் காணாமலும் முடிந்தவரை கொண்டு சேர்த்தோம்; திடீரென்று ஏதாவதொன்றென்றால் ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டுக் குடும்பத்ததுடன் பிளேன் ஏறினோம் என்று எத்தனையோ பேர்...!

தேடிச் சோறு நிதம் தின்று... என்று பாரதி கூறினானே, அந்த ரக வீண் மனிதர்கள் பற்றி யார் பேசப் போகின்றார்கள்?

நமது ரா.மு. நாகலிங்கம் ஒரு வித்தியாசமான மனிதர். மலையகம், மலையக மக்கள், அவர்தம் கல்வி முன்னேற்றம், எழுச்சி, இலக்கியம் என்று சதா ஓடித் திரிந்தவர்.

1-2-1963இல் செய்திப் பத்திரிகையை ஆரம்பித்தார். ஆரம்பத்தில் கொழும்பிலிருந்தும் பிறகு கண்டியிலிருந்தும் வெளிவந்த ஏடு இது.

“அரசியல், கலை, இலக்கியம், வார ஏடு” என்று குறித்துக் கொண்டேதான் செய்தி வந்தது. மலையக எழுத்துக்கும் மற்றப் பிரதேச எழுத்துக்கும் செய்தி முக்கிய இடமளித்து வந்தது ஒரு குறிப்பிடப்படவேண்டிய அம்சம். சிறுகதைகள் கவிதைகளுடன், இலக்கியக் கட்டுரைகளும் மனோதத்துவக் கட்டுரைகளும், மனோதத்துவக் கதைகளும் செய்தியில் இடம் பெற்றன.

இன்று வரையும் பேசப்படும் மு.தளையசிங்கத்தின் “ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி” என்னும் தொடர்கட்டுரை ஏறத்தாழ ஒரு வருடமாகச் செய்தியில் தொடர்ந்து வந்தது.

அறுபதுகள் வரையும் வீரகேசரியின் ஆசிரிய பீடத்தில் கடமையாற்றிய “ஸ்ரனிஸ்லாஸ் பாலசிங்கம்” “ஸ்ரணி” என்னும் பெயரில் மனோதத்துவ விஷயங்களைக் கட்டுரையாகவும், சிறுகதையுருவிலும் செய்தியில் எழுதி வந்தார்.

ஆரம்ப நாட்களில் இருந்தே மலையகத்துக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்குமான ஓர் இலக்கியப் பாலமாகத் திகழ்ந்தவர் செய்தி நாகலிங்கம்.

“ஈழநாடு” ஏடும் ஒரு வார இதழாகவே ஆரம்பித்த ஏடுதான். 1959 பிப்ரவரியில் ஆரம்பித்த ஈழநாடு வார ஏடு, 1960 மே மாதத்திலிருந்து வாரம் இரு முறையாக வெளிவரத் தொடங்கியது. 1961 ஜனவரியிலிருந்து ஈழநாடு தினசரி செய்தி இதழாக வெளிவரப் போவதையிட்டு ஒரு சுற்று நிருபம் வெளியிட்டது.

“இது உங்கள் சொந்தப் பத்திரிகை. இதன் வளர்ச்சி உங்கள் கையில்தான் இருக்கிறது. தாங்கள் மட்டுமன்றித் தங்களின் நண்பர்களையும்

சந்தாதரர்களாகச் சேர்த்து இப்பத்திரிகை தனது பெரும்பணியைச் சிறப்பாகச் செய்ய உதவி புரிவீர்கள் என்று நம்புகின்றோம்.”

அப்போது மலையப் பகுதிகளில் இருந்து கூடுதலான சந்தாதாரர்களை ஈழநாட்டுக்குச் சேர்த்துக் கொடுத்த பெருமை ரா.மு. நாகலிங்கம் அவர்களையே சேரும்.

1969இல் ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுக நாவலர் சபை “நாவலர் மாநாடு” கொண்டாடியபோது மாநாட்டுச் செயலாளராகப் பணியாற்றிய திரு. நா. சோமகாந்தன், மூன்று நாள் விழாவாக நடக்கவிருக்கும் இம் மாநாட்டின் இரண்டாவது நாளன்று, நாவலர்பற்றிச் சொற்பொழிவாற்ற திரு. நாகலிங்கத்தை அழைத்திருந்தார்.

இவைகள் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் மலையகத்துக்குமான ஓர் இலக்கிய நெருக்கத்திற்கு ரா.மு. நாகலிங்கம் அவர்களின் பங்கைக் காட்டுகின்றன.

மா.பொ.சி, கி.வ.ஜ, அகிலன், கல்கி, ஆனந்த விகடன், மணியம் என்று தமிழக எழுத்தாளர்கள் பலருடன் நெருங்கிய உறவும் கடிதத் தொடர்பும் கொண்டிருந்தவர் ரா.மு. நாகலிங்கம்.

கலைமகள் ஆசிரியர் கி.வா.ஜகன்நாதன் 1966இல் இலங்கை வந்திருந்தபோது, அவரது மணிவிழாவைக் கண்டியில் கொண்டாடியதுடன் செய்தியில் கி.வா.ஜ. மணி விழா மலரையும் வெளியிட்டார்.

இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் பரமக்குடி பட்டினத்திற்கருகே உள்ள “பரத்தவயல்” என்னும் சிற்றூரில் முத்துக்குட்டிப் புலவர் பரம்பரையில் 1923இல் ஒன்பதாவது பிள்ளையாகப் பிறந்தவர் இவர்.

செய்திப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் தலைவராவும் இருந்து, மலையக எழுத்து வளர்ச்சிக்கு இவர் ஆற்றிய பணி போற்றுவதலுக்குரியது.

கவிஞர் சக்தி பாலையா மொழி பெயர்த்த சி.வி.யின் “தேயிலைத் தோட்டத்திலே” கவிதைகளை நூலாக்கித் தந்த பணியும் இவருடையதே. செய்தி பதிப்பகத்தின் முதல் நூலாக 1969இல் வெளிவந்த நூல் இது.

1974லிருந்து எத்தனையோ பதிப்பகங்களின் படியேறியும் நூலாக வெளிவரமுடியாமல் கிடந்த எஸ். அகஸ்தியரின் “எரி நெருப்பில் இடைபாதை இல்லை” என்னும் நாவல், ஈற்றில் 1992இல் ரா.மு. நா.வின் முயற்சியாலேயே நூலுருப்பெற்றது. இவருக்கான தனது நன்றியையும் மகிழ்வையும் இந்நூலின் முன்னுரையில் அமரர் அகஸ்தியர் குறித்துள்ளார்.

இந்த நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதியுள்ள திரு ரா.மு. நாகலிங்கம் அவர்கள் இலங்கையின் மத்திய மலைநாட்டிலே கண்டி மாநகரிலே அரசுப் பணியாளராக அவரை நேரில் சந்திக்குமுன் எழுத்திலே அவரைக் கண்டு பூரித்தவன் நான். தன் சீரிய எழுத்துப் பணியால் மறுமலர்ச்சிச் சமுதாயம் படைக்கப் புறப்பட்ட இலட்சியவாதி. அவரது எண்ணற்ற இலக்கியப் படைப்புகள் அவரது ஆற்றலைப் பறைசாற்றும் என்றெழுதுகின்றார்.

எழுத்து, இலக்கியம், பத்திரிகை வெளியீடு, பதிப்பகப் பணி என்று பணியாற்றத் தொடங்கி விட்டவர்கள், எந்த நிலையிலும் எத்தனை இக்கட்டுக்கள் பிரச்சனைகள் மத்தியிலும் அப்பணிகளைவிட்டு விலகிக் கொள்ள முடியாதவர்களாகவே இருப்பார்கள் என்பதற்கு இவரும் ஒரு நல்ல உதாரணம். கல்வியியல் பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன் அண்மையில் வெளியிட்டிருக்கும் நூல் “மலையகக் கல்வி-சில சிந்தனைகள்” என்பதாகும் (1999). இந்த நூலை வெளியிட்ட “கவிதா பதிப்பகம்” செய்தி ஆசிரியரும் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் முன்னை நாள் தலைவருமான திரு. ரா.மு. நாகலிங்கம் அவர்களுடையதுதான் என்பதை அறிகையில் வியப்பாகவும் இருக்கிறது, மகிழ்வாகவும் இருக்கிறது.

இலங்கை இந்தியர் வரலாறு (1989) என்னும் தன்னுடைய முதல் நூலிலிருந்து மலையகக் கல்வி-சில சிந்தனைகள் (1999) வரை பன்னிரண்டு நூல்களை ஒரு பத்தாண்டுக் கால இடைவெளிக்குள் வெளிக் கொணர்ந்துள்ள பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரன் அவர்கள், திரு. ரா.மு. நாகலிங்கம் அவர்களுடைய மறுமகன் என்பதுவும் குறிப்பிடக் கூடியதே.

1963இல் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் உருவானதும், அதன் முதல் செயற்பாடாக இருந்தது இரண்டாவது மலையகச் சிறுகதைப்போட்டி. எழுத்தாளர் மன்றத்தின் செயலாளர் கார்மேகம் வீரகேசரியின் ஆசிரியர் குழுவினரும் தோட்ட மஞ்சரியின் பொறுப்பாசிரிராகவும் பணியாற்றியமை இந்த இரண்டாவது போட்டியின் வெற்றிக்குச் சாதகமாக அமைந்து விட்டவைகள்.

முதல் மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியை நடத்திய அனுபவமும் இந்த இரண்டாவது போட்டியை வெற்றிகரமாக நடத்தும் ஒரு தைரியத்தை அவருக்குக் கொடுத்திருந்தது. அத்துடன் அப்போது வீரகேசரியின் ஞாயிறு பதிப்பாசிரியராய் இருந்த திரு. வி. லோகநாதனின் ஒத்துழைப்பும் கார்மேகத்தின் பணிகளுக்கு உறுதுணையாக இருந்தது.

வி.லோகநாதன் அவர்களும் ஒரு படைப்பாளி. சிறுகதைகள் எழுதியவர். 1954லேயே “ஊதிய விளக்கு” என்றொரு சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டவர். 1939இல் ஆனந்த விகடன் நடத்திய இரண்டாவது சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாவது பரிசினைப் பெற்றவர். பரிசு பெற்ற கதை, ‘நழுவி விழுவானேன்’. இந்தச் சிறுகதையும் இவருடைய ஊதிய விளக்குத் தொகுதியில் இருக்கிறது. சக்தி பாலையாவின் முன் அட்டை ஒவியத்துடன் வெளிவந்த நூல் இது. பிரேமாஞ்சலி என்னும் நாவலையும் லோகநாதன் வெளியிட்டுள்ளார்.

ஒரு படைப்பிலக்கியவாதியான இவர், கார்மேகத்தின் பணிகளுக்கு ஒத்துழைப்பு நல்கியது ஆச்சரியமானதல்ல.

1963ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு தோட்ட மஞ்சரிக்கு வெளியேயும் வீரகேசரியின் “இந்த வாரச் சிறுகதை” என்னும் முத்திரையுடன் மலையக எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் வெளிவரத் தொடங்கின.

ஞாயிறு பதிப்பாசிரியராக இருந்த லோகநாதன் விடுமுறைக்காகத் தமிழகம் சென்றிருந்த இக்காலப் பகுதியில், அப்பொறுப்பு கார்மேகத்திடம் கையளிக்கப்பட்டிருந்ததுவும் இதற்கான ஒரு முனைப்பான பலமாகும்.

இடுகிறவன் தனதாக இருந்தால் எந்தப் பந்தியிலும் இருக்கலாம். என்பது பற்றி முன்பும் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

1963-ஆம் ஆண்டை ஒட்டிய காலப்பகுதிகளில் வீரகேசரி ஞாயிறுப் பதிப்புகளில் வெளிவரத் தொடங்கிய மலையக எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன.

❖ மு. சிவலிங்கம்	- சுமைதாங்கி	10.02.63
❖ செந்துாரன்	- நடுக்கடலில்	17.02.63
❖ பாட்டி சொன்ன கதை	- தெளிவத்தை ஜோசப்	10.03.63

❖ கால ஓட்டம்	- சாரல் நாடன்	24.03.63
❖ காயம்	- தங்க பிரகாஷ்	31.03.63
❖ விடுதலை	- தெளிவத்தை ஜோசப்	07.07.63
❖ இது 12ஆவது	- தெளிவத்தை ஜோசப்	15.09.63
❖ அழகு தெரிந்தது	- தெளிவத்தை ஜோசப்	01.12.63

ஒரே வருடத்தில் மலையக எழுத்தாளர்களின் எட்டுச் சிறுகதைகள் வீரகேசரியில் வெளியாகி இருந்தன.

அல் அஸுமத்தின் 'பூவின் காதல்' - எம். வாமதேவனின் 'அறிவிற்கு அப்பால்' - ராமசுப்பிமணியத்தின் ஒளியைத் தேடி நிழல் - மு. நித்தியானந்தனின் 'முடிவு தெரிந்தது' - குன்றவனின் 'அநாதைகள் - பூரணியின் மலைச் செல்வம் - ஆர். எஸ். மணியின் 'தவிப்பு' - சண்முகநாதனின் 'துடிப்பு' - செல்வி மகேஸ்வரி கிருஷ்ணனின் 'இதுதான் உலகம்' - தமிழோவியனின் 'வெறுங்கல்' என்று 1964-65களில் மலையகச் சிறுகதைகள் வீரகேசரியில் மேலும் தொடர்ந்து வெளிவரத் தொடங்கின.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் இரண்டாவது மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியின் முடிவுகள் டிசம்பர் 1964இல் வெளிவந்தன.

1963இல் உருவான இம்மன்றம் 1964இல் இந்தச் சிறுகதைப் போட்டியை ஏற்பாடு செய்து எழுத்தாளர்களை ஆர்வத்துடன் பங்குபற்றத் தூண்டி; வந்து சேர்ந்த கதைகளைப் பரிசீலித்து முடிவுகளையும் அதே ஆண்டில் அறிவித்து விட்டது.

முதல் பரிசு - தெளிவத்தை ஜோசப் - பழம் விழுந்தது

இரண்டாவது பரிசு - எம். வாமதேவன் - முடிவு

மூன்றாவது பரிசு - கே. முருகேசு (குறவன்) சுமை

தமிழோவியன், பூரணி, ம. ஜீவரத்தினம், எஸ். ஜோன்ராஜன், செல்வி மகேஸ்வரி கிருஷ்ணன், ஈழகாந்தன், எஸ். சண்முகநாதன் ஆகிய எழுவருக்கு ஆறுதல் பரிசு கிடைத்தது.

மொத்தமாகப் பத்து சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் இந்த இரண்டாவது போட்டியின் மூலம் தெரிய வந்தனர்.

ஒரு வருட இடைவெளிக்குப் பின் 1966இல் மீண்டும் ஒரு சிறுகதைப் போட்டியை மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் ஒழுங்கு செய்தது.

1966 டிசம்பருக்குள் போட்டி முடிவுகளை அறிவித்துவிட்டு 1967 ஜனவரி தைத் திருநாளன்று மன்றத்தின் ஆண்டு விழாவினைக் கொண்டாட வேண்டும் என்பதே குறிக்கோள்.

விழாவின்போது வெளியிட இலக்கியக் கனம் கொண்ட மலர் ஒன்றும் தயாரிக்கப்பட்டது. குறிஞ்சிமலர் என்னும் பெயரில். ஆனாலும் தைப்பொங்கல் நாளன்று ஆண்டு விழாவினை நடத்த முடியவில்லை.

1963 கார்த்திகையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இம் மன்றம் தன்னுடைய முதலாவது ஆண்டு விழாவை 1964 தையில் நாவல் நகரில் பொங்கல் விழாவாகக் கொண்டாடியது. இரண்டு வருடங்களின் பின் 1967 பிப்பரவரியில் மூன்றாவது ஆண்டு நிறைவினையும் பொதுக் கூட்டத்தையும் கலை விழாவினையும் நடத்தியது.

அன்றைய தினம் காலையில் நடந்த பொதுக் கூட்டத்தில் திரு. ரா.மு. நாகலிங்கம் மன்றத்தின் அடுத்த தலைவராகவும் திரு. தெளிவத்தை ஜோசப் செயலாளராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

மாலையில் நடந்த விழாவின்போது மூன்றாவது மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் வெற்றியீட்டியவர்களுக்கான பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன.

முதல் பரிசு - மு. சிவலிங்கம் - இதுவும் ஒரு கதை

இரண்டாவது பரிசு - பரிபூரணன் - பிரசவக்காசு

மூன்றாவது பரிசு - சி. பன்னீர் செல்வம் - இலவு காத்த கிளி சொல்லின் செல்வர் இர. சிவலிங்கம் அவர்கள் குறிஞ்சி மலரை வெளியிட்டு வைத்தார்.

அன்றைய பிரதமராகவிருந்த அமரர் டட்வி சேனாநாயக்கா அனுப்பியிருந்த வாழ்த்துச் செய்தி இது.

“தனது வருடாந்தர விழா” வினைக் கொண்டாடும் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்திற்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதில் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

“மத்திய மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட தனது அங்கத்துவ எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கும் இம் மன்றமானது,

எழுத்துத் துறையிலும் இலக்கியத்துறையிலும் மலைநாட்டுப் பிராந்திய மக்களிடையே அதிக ஈடுபாட்டையும் ஆர்வத்தையும் ஏற்படுத்தி இருப்பதை நான் உணர்கின்றேன்.

“இன்றைய நிலையில் நாட்டில் சாந்தியும் சமாதானமும் சுபிட்சமும் ஏற்பட சகலரும் கூட்டாக முயற்சிகள் மேற்கொண்டு வருகின்றோம். இது விஷயத்தில் இன்றைய சூழ்நிலையில் எழுத்தாளர்களுக்கு விசேஷக் கடமையும் பொறுப்பும் உண்டு. இந்நாட்டு மக்களிடையே ஐக்கியமும் நல்லெண்ணமும் பலப்பட மலைநாட்டு எழுத்தாளர்கள் பாடுபடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன்...”

காலம் காலமாய் நாம் தொலைப்பதும் தேடுவதுமாய் இருப்பது இனங்களிடையேயான 'ஐக்கியமும் நல்லெண்ணமும் தான்' என்பதை அந்த அறுபதுகளிலேயே பிரதமரின் செய்தியும் உறுதிப்படுத்தவே செய்கிறது.

இந்தக் குறிஞ்சி மலரின் சிறப்பம்சமாகத் திகழ்வது இன்றும் பேசப்படும் 'பலி' என்னும் குறுநாவல்.

என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல் நாடன் ஆகிய மலையகத்தின் மூன்று பிரதான எழுத்தாளர்கள் இணைந்தெழுதிய குறுநாவல் இது.

முப்பது ஆண்டுகளின் பின் 1997 நவம்பர்-டிசம்பர் 'கொழுந்து' சஞ்சிகையில் இக்குறுநாவலை மறுபிரசுரம் செய்துள்ளார் அதன் ஆசிரியர் அந்தனி ஜீவா.

ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட எழுத்தாளர்கள் இணைந்து ஒரு படைப்பைத் தருவதென்பது இலக்கிய உலகிற்குப் புதியதல்ல.

அறுபதுகளில் வீரகேசரியில் தொடராக வந்த பிறகு நூலுருப் 'பெற்ற குறுநாவல்' ஐந்து படைப்பாளிகள் இணைந்து எழுதிய 'மத்தாப்பு'.

இ. நாகராஜன் ஆரம்பிக்க; இரண்டாவது அத்தியாயத்தைக் கனக செந்தில்நாதன் தொடர்; மூன்றாவதை சு.வேயும், நான்காவதை குறமகளும் இறுதி அங்கத்தை எஸ். பொன்னுத்துரையும் எழுதினர்.

'மத்தாப்பு' ஐவர் எழுதிய ஒரு குறுநாவல் மட்டுமே! ஆனால் 'பலி' மலையகத்தைக் களமாகக் கொண்டு மூன்று பேர் மூன்று அத்தியாயங்களில்

முடிவு பெறும் ஒரு குறுநாவலாகவும்; தன்னளவில் ஒவ்வோர் அத்தியாயமும் ஒரு தனிச் சிறுகதையாகவும் யிளர்கின்ற படைப்பு.

மலையக எழுத்தாளர்களுக்குச் சிறுகதை இலக்கியத்தின்பால் உள்ள ஈர்ப்பும் ஈடுபாடும் இதன் மூலமாகவும் புலனாகிறது.

முதல் அத்தியாயமான அமரர் என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் 'சிரஞ்சீவி' சரவணையூர் மணிசேகரன் நடத்திய 'தமிழ்முது' விலும் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் இரண்டாவது அத்தியாயமான 'பிராயச் சித்தம்' டொமினிக் ஜீவாவின் மல்லிகையிலும் தனித்தனிச் சிறுகதைகளாகப் பிறகு வெளிவந்தன.

தன்னுடைய முப்பது வருட இலக்கிய வாழ்வில் என்.எஸ்.எம்.ராமையா, பதினான்கு சிறுகதைகள் மட்டுமே எழுதியுள்ளார் என்று முன்பே குறித்திருந்தேன் (1961-1990). அந்தப் பதினான்கு இந்தச் சிரஞ்சீவியையும் சேர்த்துத்தான்.

'பாலையா கணக்குப்பிள்ளைக்கு வெள்ளைக்காரத் துரையிடமிருந்து கடிதம் ஒன்று வந்திருந்தது' என்று தன்னுடைய சிறுகதையை ஆரம்பிக்கின்றார் ராமையா.

கடிதம் என்றால் 'மெமோ' - வெள்ளைக்காரன் கணக்குப்பிள்ளைக்கு அனுப்பியிருக்கும் ஓர் எச்சரிக்கை.

தன்னுடைய முப்பது வருட சர்வீசை முப்பதே விநாடிகளில் விழுங்க வந்திருக்கும் எமனாகக் காட்டிக் கொடுக்கிறது அந்தக் கடிதம்.

'பெரட்டுக்கலைத்ததும் ஏழுமணிக்கெல்லாம் தொழிலாளர்கள் மலையில் நிற்க வேண்டும் என்பது சட்டம். இது இப்போது சகல தொழிலாளர்களாலும் புறக்கணிக்கப்பட்டே வருகிறது. இது தவிர்க்கப்படாவிட்டால் உங்கள்மீது கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்பதே துரையின் துண்டுகடிதம்.

கணக்கப் பிள்ளை என்ன செய்வார்? உயிர் நாடியில் அடித்து வேலை வாங்கும் பழக்கம் அவருக்கும் கை வந்ததுதான். ஆனாலும் வெள்ளைக்காரனா இதைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும். மிகவும் கடுமையாகவே இருக்க வேண்டும் என்று அவர் எடுத்த முடிவு மலைக்குப் பிந்தி வருகிறவர்களை மலையைவிட்டு விரட்டிவிடச் செய்கின்றது.

அப்படி விரட்டப்பட்ட ஒருவன், பளபளக்கும் கத்தியுடன் மலையில் ஒளிந்திருந்து தனியாக வந்து கொண்டிருந்த அவர்மேல் பாய்ந்து வெட்டிக் கொல்ல முயற்சிக்கையில், வெகு சாமர்த்தியமாக நிலைமையைச் சமாளித்து அவனைக் கட்டிப் போட்டுவிட்டுத் தப்பித்துக் கொள்ளுகின்றார் அய்யா !

அவனிடம் இருந்த கத்தி இப்போது அவரிடம் இருக்கிறது. எங்கோ கிடந்த வேட்டியை எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டனர். சிதறிக்கிடந்த பேனா, பென்சில், இத்தியாதிகளைப் பொறுக்கிக் கொண்டபடி ஒரு பத்து ரூபாவை எடுத்து அவன் முன் வீசுகின்றார்.

'... இந்தா எடுத்துக்க; இன்னைக்கு விரட்டுப் பட்டதாலே ஒனக்கு ஒரு நாள் சம்பளம் நஷ்டம். மூணு ரூபாய் நான் மூணு நாள் சம்பளம் தர்றேன். வச்சுக்க. ஆனா நாளைக்கும் சொணங்கி வந்தியன்னா வெரட்டத்தான் செய்வேன். என்னைக் கொன்னுப்போட்டுறலாம். எனக்குப் பதிலா நாளைக்கு இன்னொருத்தன் வருவானே அவனும் இதையேதான் செய்வான். அவனையும் வெட்டிப் போட்டுறலாம். அவனுக்குப் பெறகு வர்றவனும் அதையேதான் செய்வான்.. எங்களை எல்லாம் வெட்டிக் கொன்னுடலாம். நாங்கல்லாம் செத்துப் போகலாம். ஆனா வெள்ளைக்காரனோட சட்டம் சாகாது. சட்டத்தை வெட்டிக் கொல்ல ஏலாது. நீங்கல்லாம் அதைத்தான் தெரிஞ்சிக்கறணும்..' என்றார். அவன் கட்டை அவிழ்த்து விட்டுவிட்டு கணக்குப் பிள்ளை நடக்கத் தொடங்கினார்' என்று கதையை முடிக்கின்றார் என். எஸ்.எம்.

இது ஓர் அருமையான சிறுகதை. ஆனாலும் அவருடைய தொகுதியில் இந்தக் கதை இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. ராமையாவின் ஒரு கூடைக் கொழுந்து தொகுதியில் பன்னிரண்டு கதைகள் இருக்கின்றன. சிரித்திரனில் அவர் எழுதிய 'நிலவைப் பிடித்து' என்னும் கதை எத்தனை முயன்றும் கிடைக்கவில்லை. சிரஞ்சீவி கைவசம் இருந்தும் தொகுதிக்குள் வரவில்லை.

ஒரு கூடைக்கொழுந்தின் வெளியீட்டு விழா முடிந்தபின், நித்தியிடம் கேட்டேன். 'சிரஞ்சீவியையும் சேர்த்துப் பதின்மூன்றாகப் போட்டிருக்கலாமே' என்று, அச்சுக்கூடத்துடனான ஏதோ பக்கப் பிரச்சினை காரணமாக அது விடுபட்டுப் போய்விட்டதாகக் கூறிய நித்தியானந்தன், ஒரு நழுட்டுச் சிரிப்புடன் 'அது விடுபட்டுப்போனதும் நல்லதற்குத்தான்' என்று கூறினார்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் உச்சத்தில் இருந்த காலம் அது. உழைக்கும் வர்க்கத்தின் மீதான சுரண்டல்களுக்கு எதிர்ப்புக் கூறாத எந்த ஒரு படைப்பும் நல்ல படைப்பாக, முற்போக்கான படைப்பாகக் கொள்ளப்படாத காலம் அது.

முற்போக்குக் கதை என்றால் அது எப்படி இருக்க வேண்டும்? பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கெதிரான முதலாளி வர்க்கத்தின் சுரண்டல் கதையில் எவ்வாறு இடம் பெற வேண்டும்' என்றெல்லாம் எஸ்.பொ.மூர்க்கமாகக் கிண்டலடித்துக் கொண்டிருந்த காலம் அது.

முதலாளி வர்க்கப் பிரதிநிதியான கணக்குப்பிள்ளை வெட்டுப் பட்டுச் சாகாமல் தப்பித்துக் கொண்டதையும், எங்களைக் கொல்லலாம் ஆனால் வெள்ளைக்காரனின் சட்டத்தைக் கொல்ல ஏலாது. சட்டம் சிரஞ்சீவியானது என்றும் சொல்கிறது. கணக்குப் பிள்ளை அந்தத் தொழிலாளியின் கத்திக்குப் பலியாகி இருந்தால் ஒரு வேளை முற்போக்குக் கதையாகி இருக்கலாம். இல்லை என்பதால் ராமையா ஒரு பூர்ஷுவா எழுத்தாளராகி விடுகின்றார். சிரஞ்சீவி ஒரு பிற்போக்குத்தனமான படைப்பாகி விடுகின்றது.

இது ஒரு மேலோட்டமான பார்வைதான். ராமையா என்ன சொல்ல வருகின்றார். 'நீ என்னை வெட்டிக் கொன்றுவிடு. எனக்குப் பதிலாக இன்னொருவன் வருவானே அவனும் இதையேதான் செய்வான். அவனையும் கொன்றுவிடு. அவனுக்குப் பிறகு வருகிறவனும் இதையேதான் செய்யப் போகின்றான். ஏன் என்றால், வெள்ளைக்காரனின் சட்டம் அப்படிச் செய்யச் சொல்கிறது.

ஆகவே நீ வெட்டிக் கொல்ல வேண்டியது எங்களை அல்ல என்கின்றார்.

'நானும் எனது சட்ட திட்டங்களும் சிரஞ்சீவிகள் என்று எண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கெதிராக வெள்ளைக்காரத் துரைமார்களின் சட்டதிட்டங்களுக்கெதிராகத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தைத் தூண்டிவிடும் முயற்சியை அந்தத் தூண்டுதலுக்கான ஒரு சிந்தனை வளர்ச்சியை ஏற்படுத்த முயலும் படைப்பாக ராமையாவின் படைப்பைப் பார்க்க மறுப்பதற்கான காரணமாக நான் இரண்டைக் கருதுகின்றேன்.

ஒன்று-மரத்திலிருக்கும் பழத்தினுள்ளே விதை இருப்பதையே மறந்து விடுகிறவர்களால்; அந்த விதைக்குள்ளும் இன்னொரு மரம் இருப்பதை உணர முடியாது என்பது. மற்றது அப்படியே உணர்ந்து கொள்ளும் பலம்

இருந்தாலும், இவன் நமது அணி சாராதவன் என்னும் அசட்டையால் மேலோங்கும் பலவீனம்.

மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள் முற்போக்கு அணியினருடன் இணைந்து தீவிரமாகப் பணியாற்றியவர். முற்போக்கு அணியினர்க்கெதிரானவர்களையும் அவர்களுடன் இணையாதவர்களையும், அவர்தம் படைப்புகளையும் மூர்க்கமாகத் தாக்கியவர். பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து ஒரு பட்டதாரியாக வெளிவந்த பிறகு அவர் எழுதியஇலக்கியக் கட்டுரைகள்; ஈழத்துச் சிறுகதை பற்றிய கட்டுரைகளில் தெளிவத்தை ஜோசப் என்.எஸ். எம். ராமையா போன்ற பெயர்கள் இடம் பெறுவதில்லை.

நித்தியும் பதுளை; நானும் பதுளை. நான் தெளிவத்தையில் உத்தியோகம் பார்த்தபோது, அவர் பதுளை ஊவாக் கல்லூரியின் மாணவர். பதுளையில் எப்போதாவது சந்தித்துக் கொண்டால் 'நீங்கள் எழுத்தாளர்; கதாசிரியர்; நான் பள்ளிக்கூட மாணவன்' என்னும் தோரணையில் ஒரு மரியாதையும் அன்பும் கலந்த சங்கோஜத்துடன்தான் உரையாடுவார். என்னுடைய சிறுகதைகளை வாசித்திருக்கின்றார். அவைகளால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றார் என்பதை அவருடைய பேச்சுகள் காட்டும். பிறகு அவர் பல்கலைக்கழகம் சென்றுவிட்டார். உத்தியோக நிமித்தம் நான் கொழும்பு வந்துவிட்டேன்.

பட்டதாரியாக வெளியே வந்த பிறகு மிகவும் மாறிவிட்டிருந்தார்.

ஜோசப்பும் ராமையாவும் என்ன எழுதுகிறார்கள் என்று பேசத் தொடங்கி இருந்தார். எல்: சாந்திகுமார், எம். வாமதேவன், பி. மரியதாஸ் என்று இவர்கள் அனைவரினதும் குரல்கள் ஒன்றாகவே இருந்தன.

அமரர் என்.எஸ்.எம். ராமையா கூடுதலாக எழுதாதவர்; நானோ அதற்கு நேர்மாறானவன். தினகரனில் ஒருகூடைக் கொழுந்தை ராமையா எழுதியிருந்தபோது (4-6-1961) நான் சிறுகதை எழுத ஆரம்பிக்கவில்லை. 1961இல் அந்த ஒரு கதையுடன் முடித்துக்கொண்ட அவர்; "நிறைவு" என்னும் சிறுகதையை மீண்டும் தினகரனில் 1962இல் எழுதினார் (18-3-62). அந்த ஒரு கதையுடன் 1962 ஆம் ஆண்டை முடித்துக் கொண்டார், 1963இல் தினகரனில் தீக்குளிப்பு (17-11-63), செய்தியில் தரிசனம் (10-11-63) என்று இரண்டு கதைகள் எழுதியிருந்தார்.

1963இல் சிறுகதை எழுத ஆரம்பித்திருந்த நான், ராமையாவின் இந்தக் கதைகளை வாசித்திருக்கவில்லை. 'பாட்டி சொன்ன கதை' மலையகத்துக்கான

முதல் சிறுகதைப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற கையுடன், மலையகச் சிறுகதை உலகில் அறிமுகம் ஆன நான், வெகுவிரைவிலேயே பிரபல்யமும் அடைந்தேன்.

அந்தப் பிரபல்யத்துக்கான காரணம், என்னுடைய கூடுதலான சிறுகதைகள் மட்டுமல்ல; அவை பெற்ற கவனிப்புகளும் ஆகும்.

வீரகேசரி, கலைமகள், மலைமுரசு, மலைப்பொறி, செய்தி, கலைச் செல்வி, தேனருவி என்று 1963இல் மட்டும் பதினைந்து சிறுகதைகள் எழுதியிருந்தேன்.

ஒரு மாதத்திற்கொரு கதை என்னும் விகிதாச்சாரத்தைவிடக் கூடியது இது. இப்படிக் கூடுதலாக எழுதுவதிலும் ஒரு நன்மை இருக்கிறது. ஒன்றில்லாவிட்டால் ஒன்று யாராவது ஒரு நல்ல வாசகனை அடைந்துவிடும்! அப்படி ஒரு வாசகனை அடையும் அந்த ஒரு படைப்பும் ஏதாவதொரு விதத்தில் அவனைப் பாதிக்காதுவிட்டால் அந்த எழுத்தாளனை அவன் மறந்து விடுகின்றான்! மறந்துவிடுகின்றான் என்பதைவிட 'கவனத்தில் கொள்கின்றான் இல்லை' என்பதே பொறுத்தமானது.

'சிறுகதை' என்பதற்காகவே ஒரு படைப்பு வாசிக்கப்படும்போது வாசித்து முடித்ததும் அதை வீசிவிட்டோ, அல்லது கதை வந்த பேப்பரை அழகாக மடித்து அடுக்கி வைத்துவிட்டோ வாசித்தவன் போய்விடுவானேயானால், அந்தப் படைப்பு அல்லது எழுத்து தோற்றுப் போய்விட்டது என்பது கருத்து.

கதை என்பதற்காக வாசிக்கத் தொடங்கினாலும், வாசித்து முடித்தபின் 'யார் இந்த எழுத்தாளன்' என்று எழுதியவன் பெயரைத் தேடிப்பார்க்க அந்தக் கதை தூண்டியது என்றால், அந்த வாசகனின் மனத்தில் அந்த எழுத்தாளன் நிற்கத் தொடங்குகிறான் என்பதே கருத்து.

இந்த 'மனத்தில் நிற்கல்' என்பதையே 'கவனிப்புப் பெறுதல்' என்று நாம் கொள்ளலாம். படைப்பின் பாதிப்பால் கதையையும் மீறி எழுத்தாளன் மனத்தில் நிற்கத் தொடங்கியதும் கதைக்காக வாசித்தல் என்னும் நிலை போய் அந்த 'எழுத்தாளனுக்காய்' வாசித்தல் என்னும் நிலை ஏற்படுகிறது. எழுத்தாளனுக்காக வாசித்தல் என்னும் நிலை வந்த பிறகு தங்களுடைய வாசகர்களுக்காக அந்த எழுத்தாளனை நாடும் நிலை பத்திரிகைகளுக்கு ஏற்படுகிறது. பத்திரிகைகள் எழுத்தாளனுடன் தொடர்பு கொள்கின்றன.

எழுத்தாளன் பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்கு எழுதி தொடர்பு ஏற்படுத்திக்கொள்ள விழையும் நிலைமாறி, பத்திரிகைகள் எழுத்தாளனைத் தேடி வரும் நிலை உருவாகிறது.

இதற்கான முழுமுதற்காரணம் வாசகர்கள். தரமான அந்த வாசகர்களைத் தன்னுடைய எழுத்துகளால் பாதிக்கச் செய்யும் ஓர் எழுத்தாளனின் படைப்புகள்.

வாசகர்கள் - பத்திரிக்கைகள் - எழுத்தாளர்கள் ஆகிய இந்த மூவரின் ஒன்றிணைதல் ஈழத்தையும்; தமிழ்நாட்டையும் பொறுத்தவரை பாரிய வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருக்கின்றன.

வாசகனையும் எழுத்தாளனையும் இணைக்கும் ஒரு சக்தியாக இருப்பது பத்திரிகைகள். அந்தச் சக்தியை நுற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது வீதமான தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகள் எவ்வாறு பயன்படுத்துகின்றன என்பது கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியதாகவே இருக்கிறது. எழுத்தாளனுடன் வாசகர்களை இணைப்பது கடினம் என்பதால், வாசகர்களுடன் எழுத்தாளர்களை இணைத்துவிடும் சுலபமான பணியினையே அவைகள் செய்தன-செய்கின்றன - இனியும் செய்யும்.

“வாசகர்கள் விரும்பும் படைப்புகளையே தருகின்றோம்” என்னும் எழுத்து வியாபாரிகளின் வியாக்கியானங்களின் பொருள் இதுதான்.

இங்கே இலங்கையில், அதேவிதமான பத்திரிகைகள் எழுத்தாளனுடன் வாசகர்களை இணைக்கும் பணியினையே செய்கின்றன.

‘சும்மாதானே இருக்கின்றோம்; வாருங்கள் கார்ட்ஸ் அடிப்போம் என்று முந்நூற்று நாலு’ அடிப்பவர்களைப்போல, கதைக்காக என்று கதைகள் வாசிப்பவர்களுக்கும், ஓர் எழுத்தாளனுக்காக அவனுடைய படைப்பை வாசிப்பவர்களுக்கும் நிறைய வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன.

பெரும்பாலான ஈழத்து வாசகர்கள் எழுத்தாளனுடன் இணைகின்றார்கள். அவனுடைய கருத்துக்களுடன் ஒத்துப் போகின்றார்கள். முரண்பட்டால் சண்டை பிடிக்கின்றார்கள்.

வாசகர்களை, அவர்களை மையமாகக் கொண்ட ஒரு சமூகத்தை பண்படுத்தும், இட்டுச் செல்லும், வழி நடத்தும் பணியினையே பெரும்பாலான நமது எழுத்தாளர்கள் செய்கின்றார்கள். அங்கேயோ

வாசகர்களின் இழுத்தடிப்பிற்குப் பலியாகும் எழுத்தாளர்களே பெரும்பான்மையாக இருக்கின்றனர்.

போற்றுதலுக்குரிய புதுமைப்பித்தனிலிருந்து, அவருக்கு முன்னும் பின்னுமான தமிழகத்தின் தரமான எழுத்தாளர்களுடன் கூடுதலாக இணைந்திருப்பது ஈழத்தின் வாசகர்கள்தான் என்பதும் அழுத்தமாகக் குறிப்பிடக்கூடியதே. புதுமைப்பித்தனுக்கு இன்றும் கூட விழா எடுத்து நினைவு கூர்வதும் அவரது எழுத்துப்பணிகளை கௌரவிப்பதும் நாங்களே.

கு.ப.ரா, மௌனி, பிச்சமூர்த்தி என்னும் வரிசையிலிருந்து ரகுநாதன், லா.ச.ராமாமிர்தம், வெங்கட்ராம், ராஜநாராயணன், சுந்தர ராமசாமி என்று தொடர்ந்து, அசோகமித்திரன், சா. சுந்தரசாமி, நீல. பத்மநாபன், இந்திரா பார்த்தசாரதி, சு. சமுத்திரம், பொன்னீலன், ஈழத்து எழுத்து என்றதுமே சிலிர்த்துக் கொள்ளும் ஜெயமோகன் என்று வரும் தரமான எழுத்தாளர்களுடன் இணையும் பெரும்பாலான வாசகர்களும் நாங்களே.

இன்று குழுதத்தில் வெளிவரும் ஒரு பக்கத்தையும் சேர்த்து ஆண்டொன்றுக்கு ஐயாயிரம் கதைகள் மட்டில் தமிழகத்திலிருந்து வெளிவரலாம் என்று எண்ணுகின்றேன். இதில் நான் மேற்கூறியவர்கள் வரிசையில் வருபவர்களுடைய எத்தனைக் கதைகள் இருக்கப்போகின்றன ?

மிகச் சொற்பமான அந்தப் படைப்புகளையும் தேடி வாசிக்கும் வாசகர்கள் கூடுதலாக எம்மத்தியிலேயே இருக்கின்றனர். இவர்களுடைய பெரும்பாலான நூல்கள் அங்கே கூடுதலாக வாசக சாலைகளில்தான் இருக்கும். இங்கேயோ சவுத் ஏசியன் புக்ஸ் என்னும் வசந்தத்திலும் இருக்கும்; பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையிலும் இருக்கும்; அவர்கள் மூலமாக ஈழத்து வாசகர்களிடமும் இருக்கும்.

வாசகர்களுக்காக எழுத்தாளர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும் பத்திரிகைகள் பற்றிக் கூற வந்தபோதே, மையத்திலிருந்து விலகிச் செல்லல் போன்ற இந்த நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. இது உண்மையிலேயே விலகிச் செல்லல் அல்ல; ஒரு விளக்கம் மட்டுமே. பத்திரிகைகள் எழுத்தாளர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும் நிலைகளில் உள்ள வேறுபாடுகள் பற்றியதொரு விளக்கம்.

1963இல் 'ஊன்றுகோல்' என்ற கதையையும் 1964இன் ஆரம்பத்தில் 'அது' என்ற கதையையும் கலைமகளுக்கு நான் அனுப்பினேன், அதே 64இன்

நடுப்பகுதியில் கலைமகள் ஆசிரியர் கி.வா.ஜ. எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி இருந்தார். "எதிர் வரும் கலைமகள் தீபாவளி மலருக்கு உங்களுடைய ஒரு சிறுகதையை எதிர்பார்க்கின்றேன். தாமதம் செய்யாமல் அனுப்பி வைக்கவும்". என்று.

என்னால் நம்ப முடியவில்லை! கலைமகள் என்றால் சாமான்யமா! அதுவும் அறுபதுகளின் கலைமகள்! ஜெயராஜின் வயிறுகாட்டும் ஓவியங்கள் வரத் தொடங்கிய கலைமகள் அல்ல! புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா., பிச்சமூர்த்தி என்னும் வரிசையின் வழிநின்ற இலக்கியத் தரம் குன்றாத கலைமகள்.

கலைமகள் தீபாவளி மலருக்கு எழுதவா ஆட்கள் இல்லை? என்னிடம் கதை கேட்டதிலும் மகிழ்ச்சிதான். "பாவசங்கீர்த்தனம்" என்னும் ஒரு கதையை அனுப்பினேன். இது மலைநாட்டுக்கதைதான் என்றாலும், மலையகப் பெருந்தோட்டங்களில் வசிக்கும் விரல் நுனி நகத்தளவு கத்தோலிக்க மக்களை மையமாகக் கொண்டது.

மீண்டும் கி.வா.ஜ. ஓர் அவசரக் கடிதம் எழுதி இருந்தார். "பாவசங்கீர்த்தனம் கதை கிடைத்தது. அதை டிசம்பர் கலைமகளில் பாவிக்கின்றோம். உடனடியாக தீபாவளி மலருக்கு ஒரு கதை அனுப்புங்கள், என்று எந்த ஒரு நிர்ப்பந்தத்திற்காகவும் கதை எழுதிப் பழக்கம் இல்லை எனக்கு. அப்படி எழுதவும் என்னால் முடிவதில்லை. ஆகவே பேசாமல் இருந்துவிட்டேன்.

அனுப்பிய கதை டிசம்பர் 64 கலைமகளில் வெளிவந்தது. 'பயணம்' என்றொரு கதையை நானாக அனுப்பினேன். அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டதன்பேரில் 'ஞாயிறு வந்தது' என்னும் குறுநாவலை 1966 ஏப்பிரல் புத்தாண்டு இதழுக்கு எழுதினேன். அத்துடன் கலைமகள் தொடர்பு முடிந்துவிட்டது.

30-8-1966இல் சிந்தாமணி முதல் இதழ் வந்தது. எம்.டி. குணசேன பதிப்பகத்தினரின் தமிழ்ச் செய்தி ஏடான 'தினபதி'யின் ஞாயிறு பதிப்பே சிந்தாமணி. சிந்தாமணியின் ஆசிரியராகவிருந்த திரு. இராஜ அரியரத்தினம் பழம்பெரும் எழுத்தாளர்; இலக்கியவாதி. ஈழத்து இலக்கியத்தின் இதயத்துடிப்பை நாடி பிடித்துப் பார்க்கத் தெரிந்தவர். சிந்தாமணியின் இரண்டாவது இதழிலேயே (6-9-66) எங்கள் மலைநாடு என்னும் பகுதியைத் தொடங்கினார்.

ஒக்டோபர் 66இல் எனக்கொரு கடிதம் எழுதியிருந்தார் திரு. இராஜ அரியரத்தினம் அவர்கள். அதுவும் கோபமாக. "சிந்தாமணி ஆரம்பித்து இரண்டு மாதங்களுக்கும்மேல் ஆகிவிட்டது. பத்து இதழ்கள் வந்துவிட்டன. என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள்.. எழுதாமல்? 'எழுத்துலகில் மறக்க முடியாத சம்பவம்' பற்றி உடனே எழுதி அனுப்புங்கள். அத்துடன் ஒரு சிறுகதையும் வேண்டும்' என்று எழுதி இருந்தார்.

தெளிவத்தையைவிட்டு நான் கொழும்புவிற்கு ஓடிவரக் காரணமாய் இருந்த கெடுபிடிகளை, எழுத்துலகில் மறக்கமுடியாத சம்பவமான 26-11-66 சிந்தாமணியிலும், 'வில்லி' என்னும் சிறுகதையை 2-2-67 சிந்தாமணியிலும் எழுதி இருந்தேன்.

இந்த 'வில்லி' நாங்கள் வளர்த்த ஒரு பசுமாட்டைப் பற்றிய கதை. சுந்தர ராமசாமியின் நல்ல சிறுகதைகளுள் ஒன்றான 'கிடாரி'யுடன் இங்குள்ள ஒரு சிலரால் ஒப்பிட்டுப் பேசப்பட்ட கதை. எனக்கும் மிகவும் பிடித்தமான என்னுடைய கதைகளில் ஒன்று 'வில்லி'.

கலைமகளில் வெளிவந்த 'அது' ஒரு குரங்கைப் பற்றியது. இலக்கியச் சிந்தனை பரிசுக்காக அந்தக் கதையை அனுப்பச் சொல்லி கலைமகள் காரியாலயம் எனக்கு எழுதியிருந்தது. என்னிடம் பிரதி இல்லாததால் என்னால் அனுப்ப முடியவில்லை. 'நல்ல தமிழ்க் கதைகள்' என்னும் பெயரில் தான் நடத்திய பகுதியில் நமது நல்ல எழுத்தாளர் க. சட்டநாதன் இந்தக் கலைமகள் கதையை மித்திரன் வாரமலரில் மறுபிரசுரம் செய்திருந்தார்.

இப்படிக்கூடுதலான ஏடுகளில் கூடுதலான படைப்புகளை எழுதியவன் நான்.

1963இல் மட்டுமே பதினைந்து சிறுகதைகளை எழுதிய நான், 1967 வரையிலான ஐந்து வருட இடைவெளிக்குள் முப்பது சிறுகதைகளை எழுதியிருந்தேன். அப்படியும் இரண்டு மாதத்துக்கொரு கதை என்னும் சராசரியே இருந்தது. எனக்கு, இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பே எழுதத்தொடங்கிய ராமையா அவர்கள் 1967 வரை ஆறு கதைகளையே எழுதியிருந்தார். அவர் குறைவாக எழுதியதற்கான காரணங்கள் எதுவாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் நாங்கள் பேசிக்கொள்ளும்போது நீங்கள் எழுதுவது அதிகமாகப்படுகிறது என்பார். ஆனாலும் என்னால் என்ன செய்ய முடியும்! இந்த ஒன்றில்மட்டும் அவருடன் ஒத்துப் போக என்னால் முடியவில்லை.

இவர்கள் எல்லாம் (என்.எஸ்.எம். மும் தெளிவத்தையும்) என்னத்தை எழுதுகிறார்கள் என்று ஏசுத்தொடங்கிய பல்கலைக்கழக வருகைகளிடம் வசமாக மாட்டிக் கொண்டவன் நான் மட்டுமே.

என்.எஸ்.எம். ராமையாவை ஏசுவதற்கு அவர்களுக்கு, அவருடைய அடுத்த படைப்பு வர வேண்டும். அதற்கு ஒருவருடத்துக்கு மேல் ஆகலாம். வந்த கதைகளைப்பற்றிப் பேசுவதென்றாலும் ஆறு கதைகளை வைத்துக்கொண்டு எத்தனை கூட்டங்கள் போடலாம்? எத்தனை மேடைகளில் பேசலாம்? எதில் எதில் எழுதலாம்? ஆகவே வசமாக மாட்டிக் கொண்டவன் நான் மட்டுமே.

'ஒரு கூட்டம் நடந்தது. உங்களைப் பிய்த்தார்கள், கிழித்தார்கள்' என்று யாராவது ஒரு நண்பர் எனக்கு அறிவிப்பார். அல்லது எழுதுவார். இது வழக்கமாகிவிட்டது!

"மனிதர்கள் இங்கே சாகின்றார்கள்; இவர் மாட்டைப் பற்றியும், குரங்கைப் பற்றியும் எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றார்.."

"இத்தனை காலமாக எழுதுகின்றாரே எந்த ஒரு தொழிலாளியின் சம்பளமாவது ஐந்து சதத்தால் கூடியிருக்கிறதா" என்றெல்லாம் பேசினார்கள்.

"கடைசி வேளை" எவ்வொரு கதை வீரகேசரியில் வந்தது. 29-7-67 மரணம் கள்வனைப்போல் வரும்; அதற்காகக் காத்திருங்கள்; விழித்திருங்கள்; என்னும் பைபிள் வாசகத்தை மையமாக்க கொண்ட கதை இது. மரணத்துக்காக விழித்திருத்தல் என்பது மனத்தைத் தூய்த்திருத்தல்; மன என்பது அறியாமல் செய்த பாவங்களுக்காக மனம் உருகி இறைவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டல்.

இந்த மனம் உருகி மன்னிப்புக் கேட்டலை தனது வயோதிக காலத்தில் செய்து கொள்ளலாம் என்று தப்புக்கணக்குப் போட்டுக்கொள்ளும் வாலிபன் ஒருவன், கோவிலில் தனதருகே அமர்ந்து பூஜை காணும் பெண்ணுடன் மனத்தால் குற்றம் புரிந்துவிட்டு பூஜை முடிந்ததும் அவளைத் தொடர்கின்றான். பாதையைக் கடக்கும்போது எதிர்பாராத விதத்தில் அடிபட்டு செத்துப்போகின்றான். மரணத்துக்காகத் தான் காத்திராமல் மரணம் வரும்போது கடவுளிடம் மன்னிப்புக்கேட்டுத் தன்னைக் காத்துக் கொள்வேன் என்று அவன் போட்ட கணக்கு, கள்வனைப்போல் எதிர்பாராத நேரத்தில் வந்த மரணத்தால் தப்பாகிப் போய்விடுகிறது. இதுதான் கதை.

'ஒழுங்காகப் பாதையைக் கடக்காவிட்டால் பஸ்ஸால் மோதுண்டு செத்துப் போவாய் என்பதையா தெளிவத்தை சொல்கின்றார் இந்த கதையின் மூலம்' என்று பேசினார்களாம்.

எனக்கு எதுவும் புலனாகவில்லை. சோர்ந்து போயிருந்தேன். ராமையாவும் நானும் மிகவும் அந்தரங்கமாக உரையாடுவோம்.

இது பற்றிய பேச்செழுந்தபோது அவர் சொன்னார் : இந்த 'டானிக்' உங்களுக்கு அவசியம்தான்' என்று. எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. எதுவுமே பிடிக்கவில்லை. எழுதவும் பிடிக்கவில்லை.

நிர்ப்பந்தங்களுக்காக எழுதுவது எனக்குப் பிடிக்காத ஒன்று ! அது என்னால் முடியாததும் கூட.

வீட்டில்; பாடசாலையில்; தொழில் புரிந்த இடத்தில் என்று எவரிடமும் நான் ஏச்சு வாங்கியதில்லை. எழுத வந்த இடத்தில் ஏன் ஏச்சுப்பட வேண்டும்? பேனையை மூடி வைத்துவிட்டேன். இது 1972இல் என்றால் 'தமிழ்முது' நடத்திய சரவணையூர் மணிசேகரனும் 'மாணிக்கம்' இதழை நடத்திய கைலாசபிள்ளையும் என்னை மிகவும் தொந்தரவு செய்து ஆளுக்கொரு கதைகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர். ஒன்று எக்ஸீமா - 1972 தமிழ்முது; மற்றது மண்ணைத் தின்று - 1974 மாணிக்கம்.

அதன்பிறகு நான் எழுதவே இல்லை ! என்.எஸ்.எம். கூறியதைப்போல இதை ஒரு டொனிக்காக நான் கருதவில்லை. ஓர் எழுத்தாளனின் மணிக்கட்டை உடைத்துவிட்ட சதியாகவே கருதினேன். அவைகளை அலட்சியம் செய்து ஒதுக்கிவிடும் ஒரு மனப்பக்குவம் எனக்கு அந்த எழுபதுகளில் வந்திருக்கவில்லை.

1960 களின் ஆரம்பத்தில் நான் எழுதத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து 1974இல் பேனையைக் கீழே வைத்துவிட்ட காலம் வரையிலான பதினைந்து வருடங்களில், நாற்பது சிறுகதைகள் எழுதியிருந்தேன். அப்போதெல்லாம் சிறுகதை அல்லது குறுநாவல்; நாவல்களைத் தவிர வேறு எதையும் நான் எழுதுவதில்லை.

இவைகள் தவிர்ந்த எழுத்துகள் என்வரையில் ஓர் அந்தஸ்து குறைந்தவைகளாகவே கருதப்பட்டன. சிறுகதைகள், நாவல்கள் எழுதுகிறவர்களே எழுத்தாளர்கள் என்னும் நினைவும் என்னுள் இருந்தது.

அவைகளையே கூடுதலாகப் படித்தேன்; அவைகளையே கூடுதலாகப் படைத்தேன். ஆனால் கதை படித்ததால் கதை எழுதத் தொடங்கவில்லை என்பதை நான் படைத்துவிட்டவைகள் உறுதி செய்தன - செய்கின்றன.

நாற்பது சிறுகதைகளுடன் மூன்று குறுநாவல்கள்: இரண்டு நாவல்கள்; திரைப்படத்துக்கான ஒரு கதை என்று வெறிகொண்டு எழுதி இருந்தேன்:

எழுதுவதை நிறுத்திய பிறகு பத்திரிகைகள் தொந்தரவு செய்தன. அவைகளுக்கும் மௌனமாக இருந்துவிடவே இலக்கியப் பகுதி நடத்தியவர்கள் 'பேனாக்களை மூடிவைத்துவிட்ட பழைய எழுத்தாளர்கள்' என்று பட்டியல் போட்டார்கள்.

இலக்கியச் செய்திகள் என்னும் பக்கத்தை வீரகேசரியின் ஞாயிறு இதழ்களில் 'ரஸஞானி' என்னும் புனைப்பெயரில் செய்து வந்த நண்பர் முருகபூபதி. 'இவர்கள் ஏன் ஓய்ந்து போனார்கள்? 'ஏன் ஓய்வெடுக்கின்றார்கள்? என்றெல்லாம் நிறைய எழுதினார். நேரில் சந்திக்கும் போதும் கேட்பார், வற்புறுத்துவார், சிரிப்பேன்.

இப்படியே ஓர் ஐந்து வருடம் ஓடிவிட்ட பிறகுதான், 1979இன் ஆரம்பத்தில் திரு. மு. நித்தியானந்தன் என்னைப் பார்க்க ஒரு நாள் வந்தார். எனக்கு ஆச்சர்யமாகவும் இருந்தது; அதிர்ச்சியாகவும் இருந்தது.

'இவர் ஏன் என்னைத் தேடிக்கொண்டு..' என்னும் உள் மன உணர்வுடனேயே அவரை வரவேற்றேன். ஓராயிரம் கேள்விகள் மனத்துக்குள் உருவானபோதும் அவர் வந்து வணக்கம் கூறி என்முன் அமர்ந்த தோரணை எனக்கு ஒரு வித்தியாசத்தைக் காட்டியது. ஆரம்ப காலங்களில் நான் பதுளையில் காணும் நித்தியானந்தனைக் காட்டியது.

தான் இப்பொழுது யாழ்ப்பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளராக இருப்பதையும், தான் உத்தேசித்துள்ள 'வைகறை' என்னும் பதிப்பகம் பற்றியும் கூறி, வைகறையின் முதல் நூலாக என்னுடைய சிறுகதைத் தொகுதியையே வெளியிட எண்ணியிருக்கும் தன் எண்ணத்தையும் அதற்கான எனது ஒப்புதலையும் பெறவே வந்ததாகவும் கூறினார்.

எனக்குப் பிரமிப்பாக இருந்தது. நம்ப முடியவில்லை. 'என்னத்தை எழுதிக் கிழிக்கிறார்' என்று கேட்ட நித்தியா! என்னைத் தேடியா..! என்னுடைய சிறுகதைகளைத் தன்னுடைய பதிப்பகத்தின் முதல் நூலாக வெளியிடவா...!

என்னுடைய குழப்பங்களைப் புரிந்துகொண்டாரோ அல்லது புரிந்து கொள்ளவில்லையோ - தெரியவில்லை. 'உங்கள் கதைகள் அனைத்தும் என்னிடம் இருக்கின்றன.. அது பற்றி நீங்கள் கவலைகொள்ள வேண்டாம். சரி என்று மட்டும் கூறுங்கள் அது போதும்' என்றார்.

வைகறையின் முதல் நூலான என்னுடைய சிறுகதைத் தொகுதி 1979 டிசம்பரில் வெளிவந்தது.

வெளியீட்டு விழா யாழ் நிம்மர் மண்டபத்தில் நடந்தது. விழாவிற்குத் தலைமை வகித்தவர் கவிஞர் முருகையன், வெளியீட்டுரை மு.நித்தியானந்தன், விமர்சன உரை பேராசிரியர் கைலாசபதியும், மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவும். முதல் முறையாக நான் யாழ் சென்றிருந்தேன்.

ஒரு மலையக நூலின் வெளியீட்டு விழா யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறுவது இதுவே முதல்முறை. அதுவே ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான விஷயம் என்று உரையாற்றிய அத்தனை பேருமே குறிப்பிட்டனர்.

வெளியீட்டுவிழா ஒரு விமர்சனக் கூட்டமாகவே மாறிக் கொண்டிருந்தது. காரசாரமான கருத்துகள் முன் வைக்கப்பட்டன. சோதனை என்ற மல்லிகைக் கதையும்; பாவசங்கீர்த்தனம் என்னும் கலைமகள் கதையும் அந்தக் கூட்டத்தில் மிகவும் பிரச்சனைப்பட்டன.

சோதனை என்னும் கதை தோட்டத்தில் உத்தியோகம் பார்க்கும் யாழ்ப்பாணத்து வாத்தியார் பற்றியது.

சிந்தாமணி ஆசிரியர் இராஜ அரியரத்தினம் என்னிடம் ஒரு கதை கேட்டபோது 'சோதனை'யைத்தான் அனுப்பியிருந்தேன். சிந்தாமணிக்காகவே எழுதிய கதை அது.

அப்போது சிந்தாமணியில் பணிபுரிந்த கவிஞர் ஈழவாணன் அடிக்கடி என்னை சந்திப்பார். தொலைபேசியில் என்னுடன் தொடர்பு கொள்ளும் திரு. அரியரத்தினம் அவர்கள், ஈழவாணன் மூலமாக கதையை அனுப்பும்படி கூறியிருந்தார்.

அடுத்த வாரமே கதை திரும்பி வந்துவிட்டது. கதையைக் கொண்டு வந்த ஈழவாணன் சொன்னார். ''எனக்கும் இதுக்கும் சம்பந்தமில்லை. நீங்களாயிற்று ஆசிரியராயிற்று என்று. பிறகு ஈழநாட்டுக்கு அனுப்பினேன். எங்களது படைப்புகளுக்குக் களம் தேடி நாங்கள் அலைந்த காலம் அது. ஈழ

நாட்டிலிருந்து சத்தத்தையே காணவில்லை. தோட்டத்துக் கணக்கப் பிள்ளை பற்றிய எனது கதையை ஈழநாடு இதற்கு முன்பே வெளியிட்டிருந்தது. 'புது அய்யா' என்னும் தலைப்பில். பழைய கணக்கப்பிள்ளை அய்யா அடிபடாத குறையாகத் தோட்டத்தை விட்டு வெளியேற்றப்படுகையில், புது அய்யா ஆரவாரத்துடன் வரவேற்கப்படுகின்றார். பழையவர் தான் வந்தபோது தனக்குக் கிடைத்த இதேபோன்ற வரவேற்பை அசைபோட்டுக் கொள்வதாய் அமைந்த கதை அது.

கணக்கப்பிள்ளை பற்றிய கதையைப் பிரசுரித்த ஈழநாடு, வாத்தியார் பற்றிய கதையைப் பிரசுரிக்க மறுத்தது.

அந்தக் கதையைத்தான் ஜீவா தனது மல்லிகையில் பிரசுரித்தார். மல்லிகையில் வெளிவந்த எனது இரண்டாவது கதை 'சோதனை'. அந்த எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் எனக்கும் திரு. டொமினிக் ஜீவாவுக்கும் அவ்வளவாக நெருக்கம் இல்லை. மல்லிகையில் நான் கூடுதலாக எழுதியவனும் இல்லை. இருப்பினும் கூட கே. கணேஷ், என்.எஸ்.எம். ராமையாவுக்குப் பிறகு 1973 ஏப்பிரலில் மல்லிகையின் அட்டைப்படத்தில் என்னைப் போட்டவர் அவர்.

'தோட்டத்தில் உத்தியோகம் பார்க்கும் யாழ்ப்பாணத்து வாத்தி, தெளிவத்தைக்கு வில்லன்' என்று கூறப்பட்ட கருத்துக்குத் தான் உரையாற்றும் போது ஆக்ரோஷமாகப் பதில் கூறினார் ஜீவா.

பலரால் நிராகரிக்கப்பட்ட கதையைத் தான் பிரசுரித்ததுமல்லாமல், அந்தக் கதை பற்றி எழுந்த பிரச்சனைக்கும் முன் நின்று பதில் அளித்த ஜீவாவின் இலக்கிய நேர்மை-அந்த இலக்கியத் துணிவு எனக்கு அன்றும் பிடித்தது-இன்றும் பிடிக்கிறது.

பாவசங்கீர்த்தனத்தில், தோட்டத்தில் உத்தியோகம்பார்க்கும் ஒரு யாழ்ப்பாணத்துக் கிளார்க்கின் குடும்பம் வருகிறது. கிளார்க்கின் மனைவி கதையின் ஒரு பாத்திரம். அதுதான் பிரச்சனையை உருவாக்கியது.

யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்களை இந்தக் கதையின் மூலமாக நான் சிறுமைப் படுத்துவதாக ஒரு தொனி எழுப்பப்பட்டது.

இந்த இரண்டு சிறுகதைகளிலும் ஒரு பெரிய வித்தியாசம் இருக்கிறது. சோதனை கதையில் வரும் ஆசிரியர் மூலமாக, மலையகத்தில் தொழில் புரியும்

யாழ்ப்பாணத்து வாத்திமார்கள் பொதுமைப்படுத்தப்படுகின்றனர். எல்லா வாத்திமாரும் இப்படித்தானோ என்னும் ஒரு தொனி இருக்கிறது. ஆனால் பாவசங்கீர்த்தனத்தில் வரும் கிளாக்கின் மனைவி ஒரு தனிப்பட்ட பாத்திரம் மட்டுமே ! முந்தையது, ஒரு சமூகத்தின் கல்வி சம்பந்தமான பொதுப் பிரச்சனை; பிந்தியது, தன்னைத் தனது உத்தியோகத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளச் செய்யப்படும் ஒரு தனிமனிதத் தவறு. கதையிலும்கூட ஓர் உதிரிப் பாத்திரம் மட்டுமே.

இவைகளை எல்லாம் கூறி, தெளிவத்தை ஒரு 'அன்டி ஐப்னா' என்று வர்ணம் பூசும் முயற்சிகள் முன்பும் நடந்தவைதான்.

மல்லிகையின் அட்டைப்படக் கட்டுரைக்காக என்னைக் காண வந்த அமரர். மு. கனகராஜன் அவர்களும் 'இப்படி ஒரு அன்டி ஐப்னா' கதை வந்ததே அது என்ன ஜோ' என்று என்னைக் கேட்டார். அது அவர்களுடைய சிந்தனைச் சுதந்திரம் என்று நான் கனகராஜனுக்குக் கூறியிருந்தேன்.

மல்லிகைப் பந்தல் என்னும் பதிப்பகத்தை ஆரம்பித்த திரு. டொமினிக் ஜீவா, முதல் நூலாக வெளியிட்ட அட்டைப்பட ஒவியங்களில் இவைகளை எல்லாம் பதிவு செய்து வைத்துள்ளார். கே. கணேஷ், என்.எஸ். எம்.ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், சி.வி. வேலுப்பிள்ளை ஆகிய நான்கு மலையக முகங்கள் மல்லிகை முகங்களாக இந்த நூலுக்குள் இருக்கின்றன.

மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் இவர் வெளியிட்ட பதினோராவது மல்லிகை முகங்கள், அட்டைப்பட ஒவியங்களின் இரண்டாவது நூல்.

மாத்தளை அருணேசர், இர. சிவலிங்கம், சாரல் நாடன், பண்ணாமத்துக் கவிராயர், புலோலியூர் சதாசிவம், மாத்தளை கார்த்திகேசு ஆகிய மலையக எழுத்தாளர்கள் இந்த நூலுக்குள் அணி வகுக்கின்றனர்.

1981 ஜூன் மல்லிகையை மலையகச் சிறப்பிதழாக வெளியிட்ட ஜீவா 1990 மார்ச்சில் மல்லிகை வெள்ளிவிழா மலரை வெளியிட்டார். இந்த வெள்ளிவிழா யாழ் நாவலர் மண்டபத்தில் ஓர் இலக்கிய விழாவாக நடந்தேறியது. இந்த இலக்கிய விழாவுக்கு - மல்லிகை தனது இருபத்தைந்தாவது ஆண்டைக் கொண்டாடும் வெள்ளிவிழாவுக்குத் தலைமை தாங்க திரு. டொமினிக் ஜீவா என்னைத்தான் அழைத்திருந்தார்.

மலையக இலக்கியத்துக்கு ; மலையக எழுத்தாளர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட ஓர் இலக்கியக் கௌரவம் இது.

மல்லிகையும் அதன் ஜீவனாடியான டொமினிக் ஜீவா அவர்களும் மலையக இலக்கியத்துக்கும், குறிப்பாக மலையகச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கும் ஆற்றியுள்ள பணி மகத்தானது.

நாமிருக்கும் நாடே தொகுதியின் வெளியீட்டு விழாவினைத் தொடர்ந்து விமர்சனக் கூட்டம், அறிமுகக் கூட்டம், என்று நான்கு கூட்டங்களை யாழ்ப்பாணத்திலேயே நடத்தினார் திரு. நித்தியானந்தன்.

பேராசிரியர் கைலாசபதி, கவிஞர் முருகையன், கே. டானியல், செ. கணேசலிங்கன், டொமினிக் ஜீவா, நந்தி, என்று முற்போக்கு அணியின் முக்கியஸ்தர்களே பெரும்பாலும் பேச்சாளர்களாக இக்கூட்டங்களுக்கு அழைக்கப்பட்டனர்.

அணிசாராப் பழிகள் வெவ்வேறு ரூபங்களில் என்னுடைய படைப்பின் மீது சுமத்தப்பட்ட போதெல்லாம், காரசாரமாகவும், கிண்டலாகவும், மூர்க்கமாகவும் பதில் சொல்ல வேண்டிய பொறுப்பு நித்தியைச் சேர்ந்ததாகப் போயிவிட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமல்லாமல் மட்டக்களப்பு, திருக்கோணமலை என்றும் கூட்டங்களை ஒழுங்குபண்ணி இந்த நூலை அறிமுகம் செய்தார் அவர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த முதல் வெளியீட்டு விழாவுக்கும், என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் தலைமையில் கொழும்பில் நடந்த கூட்டத்துக்கும்; பதுளையில் நடந்த அறிமுக விழாவுக்குமான மூன்று கூட்டங்களுக்கு மட்டுமே என்னால் பங்குகொள்ள முடிந்தது.

கண்டி, அட்டன், நாவல் நகர், கம்பளை, பண்டாரவளை என்று தொடர்ச்சியாகப் பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட கூட்டங்கள் இந்த நூலின் அறிமுகத்துக்காக நூலை வெளியிட்ட திரு. மு. நித்தியானந்தன் அவர்களால் நடத்தப்பட்டன.

ஒவ்வொரு கூட்டம் நடந்து முடிந்த பிறகும், அதுபற்றி நித்தி எனக்கு விரிவாக எழுதுவார். என்னென்ன பிரச்சனைகள் எழுந்தன; எப்படி எப்படிப் பதில் கூறினேன் என்பவைகளைப் பற்றியதாகவே கடிதங்கள் அமைந்திருக்கும். எஸ். பொ.வும் அன்புமணியும் பங்கு பற்றிய மட்டுநகர் கூட்டம் பற்றியும் விரிவாக எழுதி இருந்தார். இத்தனை அதிக அளவிலான அறிமுக, விமர்சன, வெளியீட்டு விழாக் கூட்டங்கள் வேறு எந்தவொரு

நூலுக்கும் கிடைத்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அந்தப் பெருமைகள் அனைத்தும் நித்திக்கே உரியது.

கலை இலக்கிய முயற்சிகள் ஒரு சமூகத்தில் தேக்கமடையுமானால் - சீரழிந்து போகுமானால் அந்த சமூகத்தின் ஆத்மாவே அழிந்து போகிறது என்று அர்த்தமாகும்.

தரமான ஓர் இலக்கிய சஞ்சிகையை, புத்தகத்தை, நாடகத்தை அல்லது திரைப்படத்தை, இசை நிகழ்ச்சியைப், பணம் கொடுத்து வாங்கிப் படிப்பது அல்லது பணம் கொடுத்துப் பார்த்து மகிழ்வது என்பது கலாச்சாரச் செழுமையின் அடிப்படையான அம்சமாகும்.

புத்தகக் கலாச்சாரத்தின் (BOOK CULTURE) அவசியத்தைத் தனது வெளியீடுகள் மூலமும்-அவைகளைப் பரவலாக அறிமுகப்படுத்திய தனது செயற்பாடுகள் மூலமாகவும் ஆழமாக உணர்த்தப் பாடுபட்டவர் திரு. நித்தியானந்தன்.

தனது வெளியீட்டுரைகளில் அவர் வற்புறுத்திக் கூறியது இதுதான்: 'காத்திரமான கலாச்சாரச் சூழலை' உருவாக்கும் பெரும் பணியில் 'வைகறை வெளியீடு' கால் பதிக்கிறது. பல்வேறு துறைசார்ந்த சிறந்த நூல்களை வெளியிடுவதையும், தரமானதொரு வாசகர் வட்டத்தினை உருவாக்குவதையும், பரந்த விநியோக அமைப்பினை (DISTRIBUTION NET WORK) உருவாக்குவதையும் கருத்தில் கொண்டு நாம் செயலில் இறங்கியுள்ளோம். எமது இந்த சமூக இலக்கியப் பணியில் ஆர்வம் கொண்ட அனைவரும் தமது பூரண ஒத்துழைப்பினை நல்கி உதவுமாறு பணிவுடன் வேண்டுகிறோம்..'

நித்தியின் இந்த இலக்கியத் திட்டங்கள், இலக்கிய மறுபரிசீலனைகள், மறு சீரமைப்புப் பணிகள் முன்னெடுக்கப்படுவதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இலங்கையின் அரசியல் நெருக்கடி நிலைமைகள் குறுக்கிட்டன.

இன ரீதியில் தமிழன்; பிரதேச ரீதியில் 'பின்தள்ளப்பட்ட பிரதேசமான' மலைநாட்டான் என்பது போன்றவைகள் எழுந்து நின்றன. எதிர்ப்புக் குரல்களை நசுக்கிவிடும் அரசியல்கள் எல்லார் மத்தியிலும் உண்டு; எல்லாக் காலங்களிலும் உண்டு.

வைகறையின் வெளியீடுகள் வருவதை விடவும் வேகமாக 1983 வந்தது. எண்பத்து மூன்றின் இனக் கொலைத் தாண்டவம் வந்தது !

நிந்தி போன்ற மலையகப் புத்திஜீவிகளின் புலப் பெயர்வு மலையக இலக்கியத்துக்கு எவ்வளவு இழப்பைக் கொடுக்கிறது? மலையக இலக்கியம் அகில உலக ரீதியில் அறியப்படுகிறது. பெருமைப்படுத்தப்படுகிறது என்பது போன்றவைகளுக்கும்ப்பால் நித்தியானந்தன் எம்முடன் இல்லையே என்னும் உணர்வு என் நெஞ்சை அழுத்துவது தவிர்க்க முடியாததாகவே இருக்கிறது.

வெளியீட்டு விழாக்கள் நடத்தி, கூட்டங்கள் போட்டு, எழுப்பப்பட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லிச் சொல்லிகளைத்துவிட்ட 'நித்தி'. ஒரு சமாளிப்புக்காக என்னிடம் கூறிய பதில்தான் 'ஒரு கூடைக்கொழுந்து, தொகுதிக்குள் 'சிரஞ்சீவி' கதை வராததும் நல்லதாய்ப் போயிற்று' என்பது.

'மிகவும் பிற்போக்குத் தனமான கதை' என்பார் ஒருவர்.

'இந்த மாதிரிக் கதைகளைத் தொகுதியாகப் போட்டுவிட்டுப் புத்தகக் கலாச்சாரம் பற்றிப் பேசுகிறார்களே..' என்பார் ஒருவர். கூட்ட முடிவில் வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வார்கள் என்பது உண்மைதான்.

எஸ்.பொ. பேசும் கூட்டங்களில் அந்த நாட்களில் அவர்தான் கடைசிப் பேச்சாளராக இருப்பார். தனக்கு முன் பேசியவர்களை மூட்டையாகக்கட்டி மூலையில் வைத்துவிடும் நாவன்மை அவருக்குண்டு.

நித்திக்குப் பதிலுரை என்னும் தளம் இறுதியாகக் கிடைத்துவிடும். பிய்த்து உதரிவிடுவார்! அவருடைய இந்த எதிர்க் குரல்தான் அவருக்கு சங்கடங்களையும் கொடுத்தது.

'நாயிருக்கும் நாடே' தொகுதிக்கு நித்தி ஓர் அருமையான முன்னுரை எழுதியிருந்தார்.

'தாங்களே பாதையும் வெட்டி பயணமும் செல்லும் ஓர் இலக்கியச் சூழலில் தெளிவத்தை ஜோசப் ஒரு சாதனைக்காரர், என்று ஓரிடத்திலும்;

'..தெளிவத்தை ஜோசப்பின் எழுத்து வளமானது.. குளுகுளுவென்று நீரோட்டமாய் ஓடும் பாணியே அலாதியானது. உவமைகள் கவித்துவப் படிமத்தோடு சிறுக்கென்று வந்து விழுகின்றன.

'ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியப் பரப்பில் ஜோசப்பிற்கு இணையாக எழுதக் கூடியவர்கள் என்று ஓரிருவரை மட்டுமே சொல்ல முடியும்..' என்று ஓரிடத்திலும்;

'...ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் தரமான பத்துச் சிறுகதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்தால் 'கூனல்' என்னும் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் கதைக்கு நிச்சயம் அதில் இடமுண்டு'.. என்று ஓரிடத்திலும் எழுதியிருக்கின்றார்.

தங்களால் அசட்டை செய்யப்பட்ட ஓர் எழுத்தாளன் இப்படி அலங்காரங்களுடன் அரங்கத்துக்கு வந்திருப்பது ஒரு சிலருக்கு எரிச்சலைத் தந்தது. பேசக் கூப்பிட்ட இடங்களில் மறைமுகமாகத் தங்கள் எரிச்சல்களைக் காட்டினார்கள்.

'தெளிவத்தையின் கதைகளில் செக்ஸிற்குப் பஞ்சமே இல்லை.. ஒரு சில இடங்களை வாசிக்கும்போது எனக்கே அந்த உணர்வு ஏற்பட்டது ஒரு சிலிர்ப்புடன்..' என்று பேசினார் ஒரு விமர்சகர்.

கூடி இருப்பவர்கள் மத்தியில் 'செக்ஸ் எழுதுகிறவர்' என்ற ஒரு அபிப்பிராயத்தைப் பரவலாக ஏற்படுத்திவிட்டால் 'நாங்கள் அவரை ஏன் அசட்டை செய்தோம்' என்பதற்கு ஓர் அர்த்தம் கற்பித்துக்கொள்ளலாம் அல்லவா!

இன்னொருவர் பேசும்போது, 'ஈழத்தின் தரமான பத்துச் சிறுகதைகளைச் சேர்த்தால் அதில் ஜோசப்பின் 'கூனல்' நிச்சயம் இடம் பெறும் என்று நித்தி கூறியிருப்பது எந்த கணிப்பின்படி என்பது புரியவில்லை, என்றார்.

நித்தி தனது பதிலுரையின்போது 'பொத்தாம் பொதுவாக ஜோசப்பின் கதைகளில் செக்ஸ் இருக்கிறது என்பது பொறுப்பான விமர்சனம் ஆகாது. எந்தக் கதையில் செக்ஸ் பிரதானப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பேச்சாளர் சுட்டிக்காட்டி இருக்க வேண்டும். எந்த இடம் அவரை கிளுகிளுக்க வைத்தது என்பதையும் கூறியிருக்கலாம். இந்தப் பதினொரு கதைகளில் 'மண்ணைத்தின்று', பாட்டி சொன்ன கதை, பாவசங்கீர்த்தனம் ஆகிய மூன்று கதைகளில் மட்டுமே செக்ஸ் பேசப்படுகிறது. அதுவும் இரண்டொரு வரிகளில்; மற்ற எட்டுக் கதைகளிலும் 'பெண்' என்னும் பாத்திரமே இல்லை ஒரு சில பெண் பாத்திரங்கள் வந்தாலும் மனைவியாக; மகளாக; ஒரு தாயாகத்தான் வருகின்றார்கள் என்று சொல்லி 'செக்ஸ் வரும் கதைகளின் சில வரிகளை வாசித்துக்காட்டி' 'இதை வாசிக்கையில் நம்மில் யாருக்காவது அந்த நினைவு- அந்த உணர்வு வருகிறதா.. இல்லையே.. தனக்கு வந்ததாக அவர் கூறினால் அவருடைய பாலுணர்வை நாம் சந்தேகிக்க இடம் இருக்கிறது..' என்றார்.

'தரமான பத்துக் கதைகள் பற்றி ஒருவர் கேட்டார். பத்துக் கதைகளுள் இதுவும் ஒன்றாகக் கட்டாயம் இடம் பெறும் என்பது எனது கணிப்பு ! மற்ற ஒன்பது கதைகளும் எது எது என்று அவர் கூறுவாரேயானால், அவைகளுக்கு நிகராக இந்தக் கதை எப்படி நிற்கிறது என்பதை நானும் கூறத் தயார்.. ஒரு படைப்பைப் படிக்காமல், அதில் லயிக்காமல் அதுபற்றிப் பேச வருபவனல்ல நான்..., என்று திருப்பி அடித்தார் நித்தி.

இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்தவைகள் இவை என்றாலும், என்னுடைய படைப்புகளை நிலை நிறுத்த 'நித்தி' பட்ட பாடுகள் இன்னும் என் நினைவில் பசுமையாக இருக்கின்றன.

1979 டிசம்பரில் என்னுடைய 'நாமிருக்கும் நாடே' தொகுதியை வெளியிட்ட திரு. நித்தியானந்தன் 1980 ஏப்பிரலில் ராமையாவின் 'ஒரு கூடைக் கொழுந்தை' வெளியிட்டார். 1981 ஒக்டோபரில் சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் 'வீடற்றவன்' நாவலை வெளியிட்டார்.

மலையக மக்களின் துயரார்ந்த வாழ்வினை இலக்கியத்தின் ஒளியிலே தரிசிக்க முயன்ற முன்னோடிகளின் எழுத்துகள், நூல் வடிவில் வர வேண்டும் என்று அவாவுற்றவர் நித்தி.

சி.வி.யும்; என்.எஸ்.எம். ராமையாவும் எனக்கு முன்னரே எழுதத் தொடங்கியவர்கள். என்.எஸ்.எம். அறுபதில் எழுத்தாளராக அறிமுகமானவர். சி.வி.யோ ஐம்பதுகளிலேயே ஆங்கிலத்தில் எழுதிப் புகழ் பெற்றவர். அறுபதில் 'வீடற்றவன்' நாவல் மூலம் தமிழில் எழுத வந்தவர்.

முன்னோடிகளின் படைப்புகள் நூலுருவில் வரவேண்டும் என்று ஆவல்கொண்ட நித்தி, சி.வி.யின் வீடற்றவனையோ ராமையாவின் ஒரு கூடைக் கொழுந்தையோதான் தனது முதல் நூலாக வெளியிட்டிருக்க வேண்டும்.

ஆனால் அவரோ என்னுடைய சிறுகதைத் தொகுதியையே தன்னுடைய முதல் நூலாக வெளியிட்டார். அதற்கான காரணம் ஏதாவது நித்தியிடம் இருக்கலாம். என்னைப் பொறுத்தவரை அதற்கான ஒரே காரணம் இதுதான். நித்தியினதும்; அவரைப்போன்ற பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரிகளினதும் பேச்சுகளால் பேணையைக் கீழே வைத்துவிடும் அளவுக்கு பாதிக்கப்பட்டவன் நான்தான்!

ஆகவே அதற்கான ஒரு பிராயச்சித்தமாகவே என்னுடைய சிறுகதைத் தொகுதியைத் தன்னுடைய வெளியீட்டகத்தின் முதல் நூலாக வெளியிட முன்வந்திருக்கின்றார்.

தன்னுடைய இருபதாவது வயதில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்துடன் தீவரமாகப் பங்குகொண்டு ஓர் ஆவேசமான முற்போக்குவாதியாக இயங்கி, ரகுநாதனின் 'சாந்தி' விஜயபாஸ்கரனின் சரஸ்வதி போன்ற முற்போக்கு ஏடுகளில் எழுதிப் பெயர் பெற்ற சுந்தரராமசாமி, ஆறே ஆண்டுகளின் பின் 'முள்முடியைக் கழற்றி வைத்துவிட்டேன்'.. 'அந்த நாட்களில் என் நிம்மதியைத் தொலைத்துவிட்டிருந்தேன்' என்று கூறியபடி வெளியே வந்துவிட்டார். அவர்களுடைய எதேச்சதிகாரம் எனக்கு வெறுப்பைத் தந்தது என்று பிறகு பேட்டிகளில் தெரிவித்தார் சுந்தரராமசாமி.

'இவர் என்ன எழுதுகிறார்' என்று எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் ஆவேசமாகப் பேசிய மு. நித்தியானந்தன், எழுபதுகள் முடியுமுன்னரே என்னுடைய சிறுகதை நூலையும் வெளியிட்டு 'ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியப் பரப்பில் ஜோசப்பிற்கு இணையாக எழுதக்கூடியவர்கள் என்று ஓரிருவரை மட்டுமே சொல்ல முடியும்' என்று சிலாகிக்கும் அளவுக்கு கொண்ட மனமாற்றதுக்கான காரணம் என்னவாக இருக்கும்...!

இதுபற்றி நானும் அவரிடம் கேட்கவில்லை.

'அந்த எதேச்சதிகாரத்தை நான் வெறுக்கிறேன் என்று சுந்தர ராமசாமி கூறிய காரணமாகவும் இருக்கலாம்.

எது எப்படி இருப்பினும், என்னுடைய முதல் நூல் வெளிவந்த பிறகே என்னில் சில மாற்றங்கள் என்னையறியாமலே ஏற்பட்டன.

குறை காண வேண்டும், குற்றம் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காகவே தேடிக் குறை சொல்பவர்களுக்கு, அவர்கள் எவ்வளவுதான் பெரியவர்களாக இருந்தாலும், அதே மேடையில் பதில் கூறும் ஒரு மனப்பக்குவம் எனக்கு வந்தது. இதற்கான முழு முதற்காரணமும் நித்தியும் அவர் ஏற்பாடு செய்த கூட்டங்களாகும் அதுவரை நான் மேடையேறிப் பேசியது கிடையாது. இது ஒரு பெரிய மாற்றம்.

சோதனை என்னும் கதையில் வரும் ஆசிரியர், பாடம் பாணத்தில் இருந்து வந்த மனைவியின் கடிதத்துக்குப் பதில் போடச் சிடைக்காதது பற்றி

யோசிக்கின்றார். 'எப்படியோ தட்டிப்போய்விட்டது. சோதனை முடிந்த கையுடன் பள்ளிக்கூடத்தை மூடிவிட்டு கோச்சேறினால் மறுநாள் மனைவியுடன்... யாழ்ப்பாணம் என்ன தொலைவிலா இருக்கிறது..' என்று ஒரு வரி வருகிறது.

பாவ சங்கீர்த்தனத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வீட்டு வேலைகளைக் கவனிப்பதற்காக அய்யாவும் அம்மாவும் போக வேண்டியுள்ளது. வீவ் எடுப்பதுதான் பிரச்சனை. அய்யா அடிக்கடி வீவ் எடுப்பதாக ஏற்கனவே தகறாரு. பெரிய கிளார்க்கரய்யா மனது வைத்தால் எல்லாம் சரியாகிவிடும்.

பெரியவரிடம் அம்மாவைப் பேசும்படி கூறுகின்றார் அய்யா. பெரியவருக்கு அய்யாபோவது சம்மதம். அம்மாவும் சேர்ந்து போவது சம்மதமில்லை. ஆகவே இப்படிப் புத்திமதி கூறுகின்றார்.

'இரண்டுபேரும் ஏன் போக வேண்டும்? யாழ்ப்பாணம் என்ன கிட்டவா இருக்கிறது.. கோச்சுக்காரனே உங்களைக் கடன்காரன் ஆக்கிவிடுவானே..' என்று ஒரு வரி வருகிறது.

இந்த இரண்டையும் இணைத்து காரசாரமாகப் பேசினார் ஒருவர். மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சுப் போடுவதுபோல.. ஏதாவது குற்றம் காண வேண்டும்! அதுதான் குறி.

இந்த எழுத்தாளருக்கு யாழ்ப்பாணம் எங்கே இருக்கிறது என்பதே தெரியாது. யாழ்ப்பாணம் என்ன சீமையிலா இருக்கிறது? இரவில் கோச்சேறினால் விடியப் போய்விடலாம் என்று கூறும் அவரே இன்னொரு இடத்தில் 'யாழ்ப்பாணம் என்ன கிட்டத்திலா இருக்கிறது.. கோச்சுக்காரனே கடன்காரன் ஆக்கிவிடுவானே..' என்றும் எழுதுகின்றார்.

யாழ்ப்பாணம் எங்கே இருக்கிறது என்றே தெரியாத ஒருவர், யாழ்ப்பாணத்து வாத்திமார் பற்றியும் மக்கள் பற்றியும் எப்படி எழுத முடியும் என்று கேட்டார்.

இந்தக் கேள்வியின் அபத்தம் உங்களுக்கே புரியும்போது அந்தப் பெரிய ஒரு விமர்சகருக்குப் புரியாமலா இருக்கும்? இருந்தும் 'இவன் நம்முடைய அணியைச் சாராதவன்; ஏதாவது நொட்டை சொல்ல வேண்டும் என்னும் எதேச்சதிகார வெறி..!

எழுத வந்ததற்காக நான் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட வேண்டியவனுமல்ல; அபிப்ராயம் கூற வந்ததற்காக அவர் நீதிபதியும் அல்ல என்னும் உண்மைகள் எனக்குப் புரியத் தொடங்கின.

அவர்கள் கூறுவது எனக்கும் சரியாகப் பட்டால் ஏற்றுக்கொள்ளவும்; இல்லாவிட்டால் அசட்டை செய்து ஒதுக்கிவிடவுமான ஒரு மன தைரியம் எனக்குக் கிடைத்தது.

சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல் என்று புனைக்கதைத் துறையைத் தவிர வேறு எதையுமே கௌரவமான எழுத்தாகக் கருதாத என்னை, புனைக்கதை துறை தவிர்ந்த மற்ற எழுத்துகளிலேயே ஆர்வம் உள்ளவனாக ஈடுபடச் செய்தது இன்னொரு பெரிய மாற்றம்.

எண்பதுகளுக்குப் பிறகு இலக்கிய முன்னோடிகள் பற்றிய கட்டுரைகள்; இலக்கியத் தேடல்கள்; புத்தக மதிப்புரைகள்; இலக்கிய சஞ்சிகைகள் பற்றிய ஆய்வுகள் என்று இன்னுமொரு பரிமாணத்திற்குள் நான் புகுவதற்குக் காரணியாய் அமைந்தது எனது சிறுகதை நூல் வெளியீடும் அதன் பின் விளைவுகளுமே.

புதிதாக எழுத வருபவர்களை, அவரின் எழுத்தின் நிறைகண்டு, அவர்களைத் தட்டிக் கொடுப்பதையும் உற்சாகப்படுத்தி எழுதத் தூண்டுவதையும் ஒரு முக்கிய இலக்கியப் பணியாகக் கருதி செயல்படத் தொடங்கினேன்.

எழுத வந்து ஏச்சு வாங்குவதன் கொடுமையை அனுபவித்தவன் நான் என்பதால், இந்தச் செயற்பாடு எனக்கு ஒரு மன நிறைவைத் தருகிறது.

எண்பதுக்குப் பிந்திய இத்தனை எழுத்துப் பணிகளுக்கும் மத்தியிலும் படைப்பே முதல், படைப்பவனே முதல்வன், மற்றவைகள் அனைத்தும் அதன் துணை நிகழ்வுகளே என்னும் நினைவும் என்னை அலைக்கழித்துக் கொண்டே இருந்தது.

என்னுடன் பழகும்; என்னைச் சந்திக்கும்; எல்லா இலக்கியக்காரர்களுமே நான் 'கதைகள் எழுதாமல்' இருப்பது பற்றி எக்டே அலுப்பேற்படும் வரை ஒரு பாட்டம் பாடுவதுண்டு.

ஆனாலும் என்னுள் கனன்று கொண்டிருந்த அந்த நினைவுப் பொறியை ஊதி ஊதிப் பற்ற வைத்தவர்களாக நான் மூவரை நன்றியுடன் நினைவு

கூர்வேன். ஒன்று, மல்லிகை ஆசிரியர் திரு.டொமினிக் ஜீவா; அடிக்கடி இல்லாவிட்டாலும் கொழும்பு வரும்போதெல்லாம் என்னை எழுதச் சொல்லி வற்புறுத்தியவர் அவர், இரண்டாமவர்; திரு. இ. பத்மநாப ஐயர்; ஈழத்தினதும்; தமிழகத்தினதும் சிறுசஞ்சிகைகளுடன் நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டவர். புலம் பெயர்ந்து இப்போது லண்டனில் வாழ்ந்தாலும், கூர்மையான அவருடைய இலக்கிய அக்கறை அவர் முன்நின்று வெளியிட்ட 'கிழக்கும் மேற்கும்' (1997), இன்னுமொரு காலடி (1998) போன்ற மலர்கள் வாயிலாகப் பிரகாசிக்கின்றன.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து 14-1-1989 முதல் 'திசை' வெளிவரத் தொடங்கியது. முதல் இதழுடன் என்னைச் சந்திக்க வந்திருந்தார் ஐயர். கண்டியில் இருந்து திரு. ரா.மு. நாகலிங்கம் அவர்கள் வெளியிட்ட 'செய்தி' பத்திரிகைபோலவே அதே-உருவில் வந்திருந்தது திசை; முதல் பக்கத்தில் 'நமது பணி' என்னும் தலைப்பில் ஒரு 'பெரிய தலையங்கம். அதில் ஒரு சிறு பகுதியில்..' 'நவீன கலை இலக்கியம் பற்றிப் பேசும்போது தமிழ்நாட்டில் மணிக்கொடிக் காலம் பற்றிப் பேசுவதுண்டு. ஈழத்தில் ஈழகேசரி பொன்னையாவின் காலம் பற்றி சிலாகிப்பதுமுண்டு. மீண்டும் ஒரு மணிக்கொடிக் காலத்தை நாம் ஏன் கலை இலக்கியத்தில் ஏற்படுத்தக்கூடாது? நமது பண்பாடு, சூழல், இவற்றின் அடிப்படையில் கலை இலக்கியப் பரிசோதனைகள் ஏன் ஏற்படக்கூடாது? என்று கேட்டிருந்தது திசை. திசையுடன் வந்திருந்த திரு. பத்மநாப ஐயர் திசைக்கு ஒரு சிறுகதை வேண்டும் என்றார்.

மூன்றாமவர் திரு. பி.பி. தேவராஜ் அவர்கள். இ.தொ.கா. ஓர் இலக்கிய இதழ் வெளியிட எண்ணி அதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறது. முதல் இதழுக்கு ஒரு சிறுகதை எதிர்பார்க்கிறேன் என்று தொலைபேசியில் பேசினார்.

இதுபோல் இதற்கு முன்பும் எத்தனையோ முதல் இதழ்கள் என்னிடம் கதை கேட்டிருக்கின்றன. நானும் தலை ஆட்டியிருக்கின்றேன். ஆனாலும் அவர்களிடம் தலையாட்டியதுபோல் தலையை மட்டும் ஆட்டிவிட்டு என்னால் இருந்துவிட முடியவில்லை! இருந்துவிட இவர்கள் விடவில்லை!

இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் ஓர் இலக்கிய இதழை வெளியிட எண்ணியிருக்கிறது என்னும் கூற்றே எனக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. இவர்களுக்கும் இலக்கியத்துக்கும் என்ன தொடர்பு என்னும் நினைவே அந்த வேடிக்கைக்கான காரணம்.

முப்பதுகளில் தோற்றம் கொண்டு, தென்கிழக்காசியாவிலேயே பலம் கொண்ட தொழிற்சங்கம் என்றெல்லாம் பெருமை பெற்ற இச்சங்கம் இதுவரை, இம்மக்கள் பற்றிய இலக்கியத்துக்காக என்ன செய்திருக்கிறது! ஓர் எழுத்தாளனை, ஓர் இலக்கியவாதியைக் கனம் பண்ணி இருக்கிறதா? கௌரவித்திருக்கிறதா? ஓர் இலக்கிய மலர் வெளியிட்டிருக்கிறதா? ஒரு நூல் வெளியிட்டிருக்கிறதா? எந்த ஓர் எழுத்தாளனையாவது வளர்த்து விட்டிருக்கிறதா? தன்னுடைய பலத்தினைக் கொண்டு மலையகத்தில் எத்தனை வாசக சாலைகளை உருவாக்கியிருக்கிறது?

'கலை இலக்கிய முயற்சிகள் ஒரு சமூகத்தில் தேக்கமடையுமானால்- சீரழிந்து போகுமானால் அந்தச் சமூகத்தின் ஆத்மாவே அழிந்துபோகிறது' என்னும் சத்தியங்களுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவர்களாகவே இருந்துவிட்டவர்களிடம் இருந்து ஓர் இலக்கிய இதழ் வரப்போகின்றது என்றால் யாரால் நம்ப முடியும்?

ஓர் அரசியல்வாதியாக, தொழிற்சங்கவாதியாக அல்லாமல், ஒரு கல்விமானாக, ஒரு முற்போக்காளனாக, ஓர் இலக்கியம் தெரிந்த மனிதராக திரு தேவராஜை கனம் பண்ணும் மனம் கொண்டவன் நான். ஆகவே கதை வேண்டும் என்று கேட்டபோது சரி என்று கூறியதுடன் விட்டுவிட்டேன். ஆனால் அவரோ அடுத்த நாளும் பேசினார். அதற்கடுத்த நாளும் பேசினார்.

கண்டியிலிருந்து திரு. கே. கணேஷ் அவர்களும் இதே விஷயமாகப் பேசினார். 'வழமைபோல் சும்மா இருந்துவிடாதீர்கள். நானும் எழுதுகின்றேன். கட்டாயமாக ஒரு படைப்பைக் கொடுங்கள்' என்று ஓர் அழுத்தம் கொடுத்தார் அவர். திரு. தேவராஜ் அவர்களும் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டே இருந்தார். 'எழுத ஆரம்பித்து விட்டீர்களா, முடித்துவிட்டீர்களா, யாரையாவது அனுப்பவா?' என்று.

15-3-1987இல் 'சௌமியம்' முதல் இதழ் வந்தது. 'முப்பதுகளில் கண்டி' என்னும் கே. கணேஷ் அவர்களின் தொடர் கட்டுரை முதல் இதழில் ஆரம்பமாகி இருந்தது.

'ஒரு புதிய உயிர்' என்னும் என்னுடைய சிறுகதையும் இதே இதழில் வெளியாகி இருந்தது. ஏறத்தாழ ஒரு பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நான் எழுதிய முதல் கதை இது.

'...மலையகத்தை மையமாகக் கொண்ட ஓர் இதழ் வெளிவர வேண்டும் என்னும் பலரது கனவை நனவாக்கும் இலட்சியத்துடனேயே இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் இந்த இதழை மலையகத்துக்குச் சமர்ப்பிக்கிறது. வாசகர்களுக்குச் சிறந்த ஓர் ஏடு! இலக்கியக் கர்த்தாக்களுக்கு ஒரு களம்! இந்த இரு நோக்கங்களின் வெளிப்பாடே இந்த இதழ்..!. என்று ஆசிரியத் தலையங்கம் ஓரிடத்தில் குறிக்கிறது.

'சௌமியம்' என்பது அழகு என்பதற்கான இன்னொரு பெயர்' என்றெல்லாம் தலையங்கம் சப்பைக்கட்டு கட்டினாலும், சௌமியம் என்னும் பெயர் என்னைப் பொறுத்தவரை ஒரு எரிச்சலையே ஏற்படுத்தியது.

ஓர் இலக்கிய இதழாக இது வெளிவரமுடியுமா என்னும் சந்தேகத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

'சௌமியம்' மூன்று அல்லது நான்கு இதழ்களுடன் தனது பயணத்தை முடித்துக் கொண்டது. மார்ச் 87இல் முதல் இதழ் வந்தது. டிசம்பர் 87இல் மூன்றாவது இதழ் வந்தது. இடைப்பட்ட ஏதோ ஒரு மாதத்தில் இரண்டாவது இதழ் வந்தது.

இரண்டாவது இதழில் என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் கோவில் என்னும் சிறுகதை 'ஒரு கூடைக் கொழுந்து' தொகுதியிலிருந்து நன்றியுடன் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

'முப்பதுகளில் கண்டி' என்னும் கட்டுரைத் தொடரும் சாரல் நாடனின் மலையகச் சிறுகதை இலக்கியம் என்னும் கட்டுரையின் முதல் பகுதியும் இந்த இரண்டாவது இதழின் விசேடங்கள்.

மூன்றாவது இதழில் பரிபூரணனின் பிரசவக் காசு 'கதைக்கனிகள்' தொகுதியிலிருந்து நன்றியுடன் பிரசுரம் பெற்றுள்ளது. கே.கணேஷின் கட்டுரை தொடர்கிறது. சாரல் நாடனின் கட்டுரை முடிகிறது. அதற்குப் பிறகு சௌமியம் வரவே இல்லை.

பொருளாதார ரீதியிலும் கூடப் பலம் பொருந்தியதான இ.தொ.கா. போன்ற ஒரு சங்கத்தினால் ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகையை மாதா மாதம் வெளியிட முடியவில்லை என்றால் அது எதைக் காட்டுகிறது..? இலக்கியத்துக்கும் தங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லை என்பதையா?

சௌமியத்துக்காக திரு. பி.பி. தேவராஜ் அவர்கள் எனக்குக் கொடுத்த அதே அழுத்தத்தை, திசைக்காக திரு. பத்மநாப ஐயரும் மல்லிகைக்காக திரு. டொமினிக் ஜீவாவும் கொடுத்தார்கள்.

பதினேழாவது திசையில் (29-4-89) என்னுடைய 'நினைவுகள்' என்னும் சிறுகதையும் மல்லிகை ஆண்டு மலரில் (1988) பொட்டு என்னும் சிறுகதையும் பிரசுரம் பெற்றன.

'படைப்புகளை விடவும் படைப்புகள் பற்றிய எழுத்துகளே கூடுதலாக வந்து கொண்டிருக்கும் ஓர் இலக்கியச் சூழலில், படைப்பையும் படைப்பாளிகளையும் கௌரவிப்பதையே நமது முக்கியப் பண்பாகக் கொண்டிருக்கின்றோம் என்று பகிரங்கமாகக் கூறியபடியே வெளிவந்தது ஜெயகாந்தனின் ஞானரதம். 'படைப்பாளிகளுக்கே முதலிடம்; மற்ற துணை எழுத்துகள் எல்லாம் பிறகுதான்' என்று ஞானரதம் பொறித்துக் கொண்டே வந்தது.

படைப்பாளிகளை விடவும் விமர்சகர்களே பிரபல்யமும்; முக்கியத்துவமும் பெற்றுள்ள ஈழத்து இலக்கிய உலகில் மலையகம் எதிர்மாறாகவே இருந்து வந்துள்ளது.

படைப்பவர்களே கூடுதலாகவும் படைப்புபற்றிப் பேசுகிறவர்கள் மிகக் குறைவாகவும் இருந்துள்ளதும், மலையகப் படைப்பிலக்கியத்தின் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்குத் துணையாக இருந்து வந்துள்ளது.

'எல்லாருமே சாமியாடத் தொடங்கிவிட்டால் புள்ளய பாக்கிறது யாரு' என்னும் முதுமொழியும் தமிழில்தான் இருக்கிறது.

சிரஞ்சீவி, பிராயச்சித்தம், தொடர் நினைவுகள் - மூன்றும் மூன்று தனித்தனிச் சிறுகதைகளாக.. ஒன்றிணைந்தால் ஒரு குறுநாவலாகப் பரிணமிக்கின்றன.

மலையகப் பெருந்தோட்டங்களிலும்கூடத் தனித்தனியாக - ஒன்றிணைக்க முடியாதவாறு பிரித்து வைக்கப்பட்டுவிட்ட மூன்று சக்திகள் இருக்கின்றன.

தொழிலாளர்கள், தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள், தோட்டத் துரைமார்கள், ஆகிய மூன்று சக்திகள்.

இந்த மூன்று தனித்தனிச் சக்திகளில்; மூன்றையுமே ஒன்றிணைக்க முடியாவிட்டாலும் முதலிரண்டையாவது ஒன்றிணைத்துவிட்டால்... என்னும் ஓர் எதிர்பார்ப்பு ஓர் ஆதங்கம் இந்தப் படைப்பில் இழையோடி நிற்கிறது.

தோட்டத்துரையின் கண்டிப்பால் உஷாரடைந்து கண்டிப்பு மிக்கவராக நடந்துகொண்டாலும், தனது கண்டிப்பால் அவனுக்கேற்பட்ட நஷ்டத்தை ஈடு செய்யும் நல்ல மனம் கொண்ட கணக்கப்பிள்ளையை சிரஞ்சீவியிலும்; நாங்கள் ஏழைகள்தான்; அன்றாடங்காய்ச்சிகள்தான் என்றாலும் உழைக்காமல் வரும் பணம் எங்களுக்குத் தேவையில்லை என்று கிடைத்ததைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டதுடன், ஒரு நல்ல மனிதனின் அழிவுக்குத்தான் காரணமாய் இருக்கக் கூடாது என்னும் மானிடப் பண்பு மிக்க உழைப்பாளியைப் பிராயச்சித்தத்திலும் நாங்களும் பிழைக்கத்தான் வந்திருக்கின்றோம்; நீங்களும் பிழைக்கத்தான் வந்திருக்கின்றீர்கள்; இருந்தும் நாம் ஏன் ஒன்றுபடுவதில்லை என்பதற்கான காரணங்களைத் தேடும் முயற்சியைத் தொடர் நினைவுகளிலும் நாம் துல்லியமாகக் காணலாம்.

இந்தக் குறுநாவலை முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மீள் பிரசுரம் செய்துள்ள திரு. அத்தனி ஜீவாவை இந்த இடத்தில் பாராட்டுச் செய்வது பொறுத்தமானதே. (கொழுந்து-நவம்பர்-டிசம்பர்-1997)

சிறுகதை என்னும் அந்த நவீன இலக்கிய வடிவரீதியால் தங்களுக்குள்ள அக்கறையை-ஈடுபாட்டை இன்னும் சில செயற்பாடுகள் மூலம் உறுதிப்படுத்தியவர்கள் - நிரூபித்தவர்கள் மலையகப் படைப்பாளிகள்.

அவற்றில் முதன்மையானது அவர்கள் நடத்திய 'புதுமைப்பித்தன் விழா'

தமிழ்ச் சிறுகதை என்றதும் மனத்தில் தோன்றும் முதல் பெயர் புதுமைப்பித்தன்.

தமிழ்ச் சிறுகதையின் மூலவர்கள் யாராகவும் இருக்கலாம்; சிறுகதை என்னும் மேல்நாட்டு இலக்கிய வடிவத்தைத் தமிழுக்குக் கொண்டுவந்தவர்கள் யாராகவும் இருக்கலாம்;

ஆனால் தமிழ்ச் சிறுகதையின் அந்தஸ்தை ஆங்கிலச் சிறுகதைகளின் அளவுக்கு உயர்த்திக் காட்டியவர் புதுமைப்பித்தன்.

இன்றைய வரையிலான தமிழ்ச்சிறுகதையின் செழுமைக்கு ஒரு பலமான அஸ்திவாரம் போட்டுத் தந்தவர் புதுமைப்பித்தன்.

எந்தவிதமான எல்லைக் கோட்டுக்குள்ளும் அகப்பட்டுக் கொள்ளாமல் சுதந்திரமான ஒரு படைப்பாளியாக உயர்ந்து நின்றவர் புதுமைப்பித்தன்.

'சிறுகதை வல்லுநர்கள் என்று நாம் இன்றும் கணிக்கும், நம்பிக்கை வைக்கும் பலருடனும் சேர்ந்துதான் இவரும் தொழில் பட்டார் என்றாலும், திறமை என்னும் வார்த்தையைச் சிறுமைப்படுத்திவிடும் மேதாவிலாசம் இவர் ஒருவருக்குத்தான் சித்தியாகி இருக்கிறது' என்று குறிப்பிட்டார் சுந்தரராமசாமி.

கட்டுரை; கவிதை; நாடகம்; திரைக்கதை; மொழிபெயர்ப்பு; நாவல்; விமர்சனம்; சிறுகதை என்று கலை இலக்கியத்தின் பல தளங்களில் கால் ஊன்றிய புதுமைப்பித்தன், ஒரு மேதையாக, தோற்றம் கொண்டது சிறுகதைகள் மூலமே.

இத்தனை பெருமைகள் கொண்ட இந்த மகத்தான சிறுகதை முதல்வனைக் கௌரவிக்க வேண்டும் என்னும் நினைவும், செயற்பாடும் மலையக எழுத்தாளர்களுக்கு சிறுகதைத் துறையின்பால் உள்ள ஈடுபாட்டை மிகத் துல்லியமாக உணர்த்தி நிற்கின்றது.

ஈழத்தில் முதற்தடவையாக சிறுகதை மன்னன் புதுமைப்பித்தனுக்கு மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் விழாவெடுத்துச் சிறப்பித்தது.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் தலைவராக அப்போதிருந்த திரு. ரா.மு. நாகலிங்கத்தின் தலைமையில், கண்டி நகர மண்டபத்தில் 18-9-1967இல் இந்த விழா நடந்தது.

இவ்விழாவில் சிறப்புரையாற்றத் தமிழகத்தில் இருந்து மூவர் வந்திருந்தனர்.

- மகாகவி பாரதியாரின் பேத்தி திருமதி விஜயபாரதி
- பேராசிரியர் பி.கே.சுந்தரராஜன் (விஜயபாரதியின் கணவர் - கோயம்புத்தூர் கலைக்கல்லூரி விரிவுரையாளர்)
- திரு. கு. அழகிரிசாமி. இம்மூவரிலும் முக்கியமானவர் கு. அழகிரிசாமி அவர்கள்.

நாற்பதுகளின் ஆரம்பத்தில், புதுமைப்பித்தன் சிறுகதை உலகில் சிகர சாதனைகள் படைத்துக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில், சிறுகதைகள் எழுத ஆரம்பித்தவர் அழகிரிசாமி. புதுமைப்பித்தன் வாழ்ந்த காலத்தில் அவருடன் வாழ்ந்தவர். இவருடைய ஆரம்பக்காலக் கதைகளில் புதுமைப்பித்தனின் தாக்கமே கூடுதலாக இருந்ததாகக் குறிக்கின்றனர் ஆய்வாளர்கள்.

புதுமைப்பித்தனிடம் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தவர் கு. அழகிரிசாமி. அவரையே தனது முன்னோடியாகக் கொண்டவர். அவரைப்போலவே மனித வாழ்வின் அவலங்களையும் மனித மனங்களில் தூசு படிந்து கிடக்கும் மேன்மைக் குணங்களையுமே தனது படைப்புகளின் பொருளாகக் கொண்டவர்.

சுமார் முப்பதாண்டுக் காலமாகத் தமிழில் சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கவிதை, இலக்கியக் கட்டுரைகள், தொகுப்புகள், மொழிபெயர்ப்புகள் என்று பல தளங்களில் செயல்பட்டவர் இவர்.

தமிழ்ச் சிறுகதையுலகில் சாதனை புரிந்தவர்களென க.நா. சுப்பிரமணியம் குறிப்பிட்டுள்ள பத்துப் பேர்களில் கு. அழகிரிசாமியும் ஒருவர். தமிழ் இலக்கிய உலகில் இவருடைய பெயரை நிலைத்திருக்கச் செய்பவை இவருடைய சிறுகதைகள்தான் என்றும் கணிக்கின்றார் க.நா.சு.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் நடத்திய புதுமைப்பித்தன் விழாவில் பங்கு பற்றிச் சிறப்புரையாற்ற திரு.கு. அழகிரிசாமி அவர்கள் வருகை தந்ததுவும் ஒரு சிறப்பான அம்சமே.

'எங்கள் நாட்டிலேயே புதுமைப்பித்தன் என்னும் அந்த மாமனிதனை மறந்துவிட்டார்கள். இலங்கையின் ஒரு மூலையில் இந்த மலைநாட்டில் இருந்து கொண்டு அந்த மகத்தான படைப்பாளிக்கு நீங்கள் எடுக்கும் இந்த விழா என் மனத்தைப் பூரிப்படையச் செய்கிறது. இந்த விழாவில் பங்கு பெறுவதைப் பெருமையாக, ஒரு பாக்கியமாகக் கருதுகின்றேன் நான், என்று கலங்கிய கண்களுடன் பேச ஆரம்பித்தார் திரு.கு. அழகிரிசாமி.

'யதார்த்தம் என்ற உண்மை நிலையைக் கலாச்சாரத்துக்கு முரண்படாமல் எழுதிக் காட்டியவர் புதுமைப்பித்தன். அவருடைய எழுத்தைப் படிப்பவர்களுக்குத் தானும் ஓர் எழுத்தாளன் ஆகவேண்டும் என்னும் எண்ணம் பிறக்கும். அப்படி எழுதக் கிளம்பியவன் நான்' என்று பேசினார் அழகிரிசாமி.

அன்றைய தினம் தினகரன், சிந்தாமணி, வீரகேசரி, ஆகிய மூன்று தேசிய ஏடுகளும்; இன்று மலைநாட்டு எழுத்தாளர்கள் புதுமைப்பித்தன் நினைவு விழாவை; கண்டியில் மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். 'சிறுகதை மன்னன்' என்ற பெருமைக்குரிய புதுமைப்பித்தனுடைய சிறுகதை ஒன்றினை

வெளியிடுவதைப் பொருத்தமானதாகக் கருதுகின்றோம்' என்னும் குறிப்புடன் அவருடைய சிறுகதை ஒன்றினை வெளியிட்டு, மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தினையும் மலைநாட்டு எழுத்தாளர்களையும் பெருமைப் படுத்தியதை என்றும் நினைவில் கொள்ளலாம்.

திரு. ரா.மு. நாகலிங்கம் அவர்கள் கண்டியிலிருந்து வெளியிட்ட 'செய்தி', அன்றைய இதழைப் புதுமைப்பித்தன் மலராக வெளியிட்டு மகிழ்ந்தது.

அறுபதுகளில் தீவிரமாக இயங்கிய மாத்தளை வள்ளுவர் மன்றம், இந்த இடத்தில் குறிப்பிடும்படியான ஒரு செயலைத் தன்னுடைய திருக்குறள் மாநாட்டின்போது செய்து காட்டியது! அப்போது வள்ளுவர் மன்றத்தின் செயலாளராக இருந்தவர் நாடறிந்த நாடகக் கலைஞரான மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்கள்.

மாத்தளை வள்ளுவர் மன்றம் 17-6-1968ல் மாத்தளை புனித தோமையார் கல்லூரி மண்டபத்தில் திருக்குறள் மாநாடு ஒன்றினை நடத்தியது.

வள்ளுவர் மன்றம் வீரகேசரியுடனணைந்து நடத்திய கட்டுரைப் போட்டியின் பரிசளிப்பு, கருத்தரங்கு, கலையரங்கு, கவியரங்கு என்று மாநாடுகளில் நடந்தேறும் வழமையான விஷயங்களுடன், இது போன்ற கூட்டங்களில் வழமையாக இடம்பெறாத கதையரங்கு என்ற ஒன்றினையும் வள்ளுவர் மன்றம் ஏற்பாடு செய்திருந்தது.

பொதுவாக எல்லா மேடைகளிலும் கவியரங்குகள்தான் இடம் பெறுவதுண்டு! அதற்கு ஒரு மவுசும் இருப்பதுண்டு!

மேடையில் ஏறி, முன்னால் கூடி இருப்பவர்களுக்கு ஒரு கதையை வாசித்துக்காட்டி, கைத்தட்டும் பாராட்டும் பெறுவது என்பது ஒரு கஷ்டமான காரியம்தான்.

வள்ளுவர் மன்றச் செயலாளர் மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்கள் இந்தக் கதை அரங்கு பற்றி என்னிடம் கேட்டபோது கொஞ்சம் அதிர்ச்சியாகவும் இருந்தது, அச்சமாகவும் இருந்தது.

'மாத்தளை நம்ம ஊர். அங்குள்ளவர்கள் ராமையாவையும் உங்களையும் பார்க்க ஆர்வமாக இருக்கின்றனர். சிவலிங்கம், செந்தூரன் எல்லாரும் வருகின்றார்கள், கூட்டிப்போய் கூட்டி வர வேண்டிய பொறுப்பு என்னுடையது..' என்று கார்த்திகேசு தைரியம் சொன்னார்.

என்னுடைய அதேரியம் எல்லாம் 'கதை வாசிப்பது அல்ல' மேடை ஏறுவதுதான்! சரி என்று ஒத்துக்கொண்டேன்.

கவிஞர் கந்தவனம் தலைமையில் கவியரங்கு நடந்தது. ஈழக்குமார், மலைத்தம்பி, குறிஞ்சித் தென்னவன், பண்ணாமத்துக்கவிராயர், ஈழவாணன் ஆகிய முன்னணிக் கவிஞர்கள் கவிதை பாடினார்கள்.

திருச்செந்தூரன் தலைமையில் கதையரங்கு நடந்தது. என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், செ. கதிர்காமநாதன் ஆகியோர் தத்தமது ஒரு சிறுகதையை வாசித்துக் காட்டினார்கள்.

என்.எஸ்.எம்.ராமையா தினகரனில் தான் எழுதிய 'மழை' என்னும் சிறுகதையை வாசித்தார்.

தெளிவத்தை ஜோசப் வீரகேசரியில் தான் எழுதிய 'புரியவில்லை' என்னும் சிறுகதையை வாசித்தார்.

செ. கதிர்காமநாதன் அஞ்சலியில் தான் எழுதிய 'வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது' என்னும் சிறுகதையை வாசித்தார்.

நான் அறிந்தவரையில் மேடையில் ஏறி, கூட இருப்போருக்கு ஒரு சிறுகதையை வாசித்துக் காட்டுவது இதுவே முதல் தடவை என்று எண்ணுகின்றேன்.

அன்றைய விழாவில் இந்தச் சிறுகதை அரங்கும் ஒரு சிறப்பம்சமாகவே இருந்தது.

அறுபதுகளின் அந்தப் பிற்கூறில் மலையகச் சிறுகதைகள் பெற்றுக் கொண்டிருந்த பிரபல்யமும் இந்தக் கதையரங்கின் வெற்றிக்கான ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

செ. கதிர்காமநாதனின் வெறும் சோற்றுக்கே வந்ததுகூட ஒரு மலையகக் கதைதான். தோட்டங்களில் இருந்து நகரங்களின் பெரியவீடுகளுக்கு வேலைக்காரர் சிறமிகளாக வந்து சேரும் தோட்டக் குழந்தைகள் பற்றிய கதை.

வெளியார் ஒருவர் இந்த மக்களின்மேல் காட்டும் பரிவை மிகத் துல்லியமாகக் காட்டும் கதை இந்த 'வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது'.

“...தினசரி வாழைக்காயையும் பூசணிக்காயையுமே தின்று தின்று நாக்கு செத்துப் போன வள்ளிக்கு அதிஷ்டமடிக்கிறது. அதை அதிஷ்டம் என்றுதான் அவளைப் பெற்ற அப்பனும் ஆத்தாளும் சொன்னார்கள். வள்ளிக்கும் அது அதிஷ்டம் என்றுதான் நம்பிக்கை.

இறைச்சி, மீன், முட்டை என்று தினசரி சாப்பிடக் கிடைக்கிறது என்றால் அது அதிஷ்டம் அல்லாமல் வேறு என்னவாம்! வள்ளிக்கு கொழும்பில் ஒரு வீட்டில் வேலை கிடைக்கிறது.

‘உன்ரை அதிஷ்டம்தானடி எங்களிட்டை வந்திருக்கிறாய்..’ வள்ளிக்கு ஆரம்பத்தில் எஜமானியின் பேச்சு நியாயமாகத்தான் தோன்றியது! பிறகு அதுவே அவமானப்பட வேண்டிய விஷயமாகி, கடைசியில் ஆத்திரப்பட வேண்டிய விவாதமாகவும் ஆகிவிடுகிறது.

இறைச்சி, மீன், முட்டை அதிஷ்டத்தைவிட ஆத்தாள் போடும் வாழைக்காயும் பூசணிக்காயுமே மேல் என்று பிடிவாதமாகப் புறப்பட்டு விடுகிறார் வள்ளி..

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் ஒரு காலப் பிரிவின் உதாரண எழுத்தாளனாகத் திகழ்ந்தவர் கதிர்காமநாதன். சற்றும் எதிர்பாராத விதத்தில் இளம் வயதிலேயே அமரர் ஆகிவிட்ட செ. கதிர்காமநாதனின் நல்ல சிறு கதைகளில் இதுவும் ஒன்று. இருந்தும் ‘எவ்வளவுதான் மனிதத் தன்மையுடன் அணுகினாலும் பிரச்சனையால் நேரடியாகப் பாதிக்கப்படாதவர்களைவிடவும் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் எழுத்துகளில் ஒரு வேகமும் அழுத்தமும் ஜீவனும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன என்னும் உண்மையை இந்தக் கதையும் நிரூபிக்கவே செய்கின்றது. ராமையாவின் ‘மழை’ மலைநாட்டிலும் ஏற்படும் தண்ணீர்ப்பஞ்சத்தைக் காட்டுகிறது. ‘வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துவிட்டுப் பெருமூச்சுவிட்டவாறு குனிந்து கிணற்றுக்குள் எட்டிப் பார்த்தான் மாணிக்கம்.

இரண்டு ஆள் உயரத்துக்குக் குழியாகக் தோண்டியிருந்த அந்தக் கிணற்றுக்குள் வானத்து மேகம் தெரிந்தது... ‘இப்போதைக்கு ஒப்பேத்தலாம்..’

‘இப்போதைக்குன்னா மழை பெய்ற வரைக்குமா’ என்றான் ராசப்பன்.

‘இதுவரை வானம் வஞ்சனை செய்ததில்லை. அந்த வானத்துக் கருணையைத் தேக்கிக் கொள்ளும் அந்தக் கிணறும் வற்றியதில்லை. இந்த வருடம்தான் சோதனையாக இப்படி..’ அம்பது ஏக்கர் காட்டை இல்லே

அழிச்சிருக்கு.. புதுசா தேயிலைக்கண்டு போடறாங்களாம்..
கவோதிப்பயலுக.'

காடழித்தால் மழை பெய்யாது என்னும் இயற்கைத் தத்துவத்தை
உணர்த்தச் செயற்படும் அதே நேரம்.

'அதைக்கொறையாவும் சொல்லப்படுதாது ராசப்பன்... ஒவ்வொரு
வீட்டுலேயும் அஞ்சாறு புள்ளைகளுக்கும் குறையாம இருக்குல்ல.
இதுகள்ளாம் தலை எடுக்குற காலத்துல வேலை குடுக்குறதுன்னா இந்தத்
தோட்டமா போதும்.. புது மலை உண்டாக்க வேண்டியதுதான்..' என்று அந்த
இயற்கை முரண்பாட்டுக்கான நியாயத்தையும் தேட முனைகின்றார் ராமையா.

'வரலாற்றின் வீச்சில் சமூகங்களின் வளர்ச்சிப் போக்கில் பௌதிக
உலகின் சிக்கலான பல்வேறு அம்சங்கள் மானுட யதார்த்தத்தினுள்
சிறைபிடிக்கப் படுகின்றன..' என்று ராமையாவின் கதைகள் பற்றி
திரு. நித்தியானந்தன் கூறுவது எப்படி பொருந்துகிறது? (ஒரு கூடைக்
கொழுந்து முன்னுரை.)

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'புரியவில்லை' என்னும் கதை, 'தோட்டத்தில்
சம்பளம் போட்ட மறுதினம் தன்னுடைய சம்பளம் மனைவியினுடைய சம்பளம்
எல்லாவற்றுடனும் பட்டணத்துக்குப் போய் மொத்தமாகச் சாமான் வாங்கி
மூட்டையாகக் கட்டி வைத்துவிட்டு, அந்த மூட்டையே காணாமல் போய்
விட்டதால் பேதலித்துப் போய், லயத்துக்கு திரும்பினால் மனைவியிடம்
தப்பிக்க முடியாதே என்று கலங்கி நிற்கும் ஒரு தோட்டத் தொழிலாளி
பற்றியது.

அதே தோட்டத்துக் கங்காணி ஒருவர் இவனைச் சமாதானப்படுத்தி
'பயப்படாம போ.. நானும் வந்து ஒஞ்சம்சாரத்துக்குச் சொல்றேன்..' என்று
தாரியப்பட்டு அனுப்புகின்றார்.

வீட்டுக்கு வந்து 'களேபரங்கள்' எல்லாம் முடிந்து களைத்துப் போய்,
மீண்டும் சமாதானம் அடைந்து இருட்டியதும் தூங்கிப் போகின்றனர்.

மறுநாள் காலை கருக்கலில் காம்பிராக் கதவைத் திறந்து கொண்டு
வெளியே வந்தால், காணாமல் போன மூட்டை வாசலில் இருக்கிறது.
திகைத்துப் போகின்றனர்.

எப்படி வந்தது என்பது இருவருக்குமே புரியவில்லை. கடவுளா
கொண்டு வந்து வைத்தார்?

வாசிப்பவர்களுக்குப் புரிவதுபோலவும் இருக்கும் புரியாததுபோலவும் இருக்கும். என்ன பைத்தியக்காரத்தனமா எழுதியிருக்கார் ! போலீசுக்குப் போகவில்லை. களவாணியைப் பிடிக்கவில்லை. பிறகு எப்படிக் காணாமல் போன மூட்டை வந்தது என்று தடுமாறுவார்கள். பிறகு இன்னொரு தடவை வாசித்துப் பார்க்க முயல்வார்கள்.

கதை முடிந்த பிறகே, கதை பற்றிய விசாரணைகள் மேற்கிளம்புகின்றன. இப்படி இருக்குமோ.. இல்லாவிட்டால் இப்படி இருக்குமோ என்று. அதுவே ஒரு படைப்பின் வெற்றிதான்.

இந்தக் கதை வானொலியில் வாசிக்கப்பட்டது. வானொலி நாடகமாகியது. தொலைக்காட்சி நாடகமாகவும் எடுக்கப்பட்டது. மூட்டையைத் தொலைத்துவிட்டவனாகக் குணச்சித்திர நடிகர் ராஜபாண்டியன் தொலைக்காட்சி நாடகத்தில் நடித்தார்.

தெளிவத்தை ஜோசப் தன்னுடைய கதைகளை நாடகப்பண்பு கலந்து எழுதுகின்றார்; அவருடைய சிறுகதைகளின் வெற்றிக்கு இதுவும் ஒரு காரணம் என்றெழுதினார் எஸ்.பொ. (காந்தீயக் கதைகள்). வேறும் சில விமர்சகர்கள் இதே கருத்தினைக் கூறியுள்ளனர். எனக்கு இது புரியவில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை நான் கதைகள் எழுதுகின்றேன். இந்த நாடகப் பண்பு கலத்தல் அது..இது.. ஒன்றும் எனக்குப் பிடிபடவில்லை.

மேடை வாசிப்பின்போது, 'புரியவில்லை' சிறுகதைக்குக் கிடைத்த வெற்றியும் பாராட்டும், நாடகப் பண்பு கலந்து' என்னும் கூற்றின் உண்மையைப் புரியச் செய்தது. முன்னால் இருப்பவர்களை லயிக்கப் பண்ணுவதற்கு இந்த 'நாடகப் பண்பும்' அவசியமானதுதான்.

இலக்கியத்தில் சிறுகதையின் தோற்றத்துக்கான காரணம் எதுவாகவும் இருக்கலாம்! ஆனால் தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றத்துக்கான முதற்காரணமே பிரச்சாரம்தான்.

மலையகச் சிறுகதைகளும் அதை அடியொட்டித்தான் கிளம்பின. வெள்ளைக்காரத் துரைமார்களுடைய கொடுங்கோன்மைக்கெதிராக தோட்டத்து மக்களை எழுப்பிவிடும் ஒரு நோக்கம் மலையகச் சிறுகதைகளில் இழையோடி நிற்பதைக் காணலாம்.

உழைப்பையே பிரதானமாகக் கொண்ட -படிப்பறிவற்ற இம்மக்கள் தங்களைப் புரிந்து கொள்ளவும் தங்களுக்கிழைக்கப்படும் அநீதிகளைப் புரிந்து கொள்ளவும் இப்படைப்புக்கள் பெரிதும் துணையாக இருந்தன. உபதேசம் செய்யும் பண்பு மலையகச் சிறுகதைகளின் பிரிக்கமுடியாத ஓர் அம்சமாக அமைந்துள்ளது. இம்மக்களுக்கான இம்மக்களைப்பற்றிய இப்படைப்புகள் இம்மக்கள் மத்தியில் பரவலாக அறிமுகம் பெறவேண்டும் என்னும் ஆர்வமே ஒற்றைச் சிறுகதைகள் கூட, இருபத்தைந்து விலையில் நூலாக அச்சடிக்கப்பட்டு விநியோகிக்கப்பட்டதற்கான காரணங்கள். அந்த முயற்சிகள் வெற்றி பெறவில்லை.

பிரச்சாரத்துக்கான முக்கியக்களமே மேடைதான். கூட்டங்களின் மேடைகளில் சிறுகதைகள் வாசிக்கப்படுவதே அதற்கான ஒரு சரியான தளம். சிறுகதைகளின் கருத்துகள் மக்களிடம் செல்ல பத்திரிகைகளை விடவும் மேடையே சிறந்த களமாக அமைக்கப்படல் வேண்டும். மக்கள் கூடும் இடங்களில் நாடகங்கள் நடத்தப்படுவதுபோல் மக்கள் கூட்டப்படும் கூட்டங்களில் சிறுகதைகள் வாசிக்கப்படல் வேண்டும். கதை அரங்குகள் விடுபட்டுப் போனதும் துரதிஷ்டம்!

மாத்தளை கார்த்திகேசு எழுபத்தெட்டில் (1978) ஒரு சிறுகதை எழுதி இருக்கின்றார். ஆனால் அவர் ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளர் அல்ல. 'எளிய உள்ளங்களின் பேராசைகள்' என்னும் அவருடைய கதை துரைவியின் உழைக்கப் பிறந்தவர்கள் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளது.

'வழி பிறந்தது' என்னும் ஒரு நாவலை நூலாக வெளியிட்டிருக்கின்றார். ஆனால் அவர் ஒரு நாவலாசிரியர் அல்ல.

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் அவருக்கு ஓர் அழியாத இடத்தைப் பெற்றுத் தருவது அவருடைய நாடகத்துறைப் பணிகளும் அவரது வெளியீட்டு முயற்சிகளுமே ஆகும்

தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்தில் சென்னையில் இருக்கும் நண்பர் கருணாநிதியுடன் இணைந்து குறிஞ்சிப்பதிப்பகம் என்னும் வெளியீட்டு நிறுவனம் அமைத்து நூல்கள் வெளியிடத் தொடங்கினார்.

1971இல் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் வெளியிட்ட கதைக்கனிகள் தொகுதி எண்பதுகளில் பார்வைக்குக்கூடக் கிடைக்கவில்லை. எங்கள்

தாத்தாவிடமும் ஒரு யானை இருந்தது என்பதுபோல் இதுவும் பெயரளவிலேயே அறியப்பட்டதாக இருந்ததால், அதனைத் தன்னுடைய முதல் நூலாக வெளியிட ஆவல் கொண்டிருந்தார் காத்திகேசு.

இந்த நூலின் மறுபதிப்பு ஓர் அவசரத் தேவையுமானது என்பதால் எனக்கும் மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது.

எண்ணி மூன்றே மாதங்களில் கதைக்கனிகள் இரண்டாம் பதிப்பினைக் கொண்டுவந்து விட்டார் அவர்.

தன்னுடைய வழி பிறந்தது நாவலை இரண்டாவது நூலாக வெளியிட்டார். மு. சிவலிங்கத்தின் 'மலைகளின் மக்கள்' என்னும் சிறுகதை நூலையும், மாத்தளை ரோகினியின் 'உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர் நீத்த தியாகிகள்' என்னும் நூலையும், 'இதயத்தில் இணைந்த இரு மலர்கள்' என்னும் நாவலையும் வெளியிட்டுள்ளார்; அத்துடன் யோ. பெனடிக்ட் பாலனின் 'தலைவிதியைப் பறி கொடுத்தோர்', அருணா செல்லத்துரையின் 'வீடு', சோமகாந்தனின் 'நிலவோ நெருப்போ' என்று பத்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டுச் சாதனை படைத்தவர் மாத்தளை கார்த்திகேசு.

கதைக்கனிகள் முதல் பதிப்பு 1971இல் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தினால் வெளியிடப்பட்டது. தொகுப்பாசிரியர் எஸ்.எம். கார்மேகம் அன்றைய வீரகேசரியின் பிரதம துணை ஆசிரியர்.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்ற வெளியீடு; வீரகேசரி பிரசுரம் என்றெல்லாம் இருந்தாலும்கூடக் கதைக்கனிகளின் வெளியீட்டுக்கான முழுப்பணியும் கார்மேகத்தினுடையதுதான்! பி.கே. கருப்பையாவும் மாத்தளை செல்வா என்று அறிமுகமாகியிருந்த எச்.எச். விக்கரம சிங்காவும் கதைக்கனிகள் வெளியீட்டில் கார்மேகத்தின் இரு கரங்களாக இருந்தவர்கள்.

இம்மூவரும் இல்லை என்றால் அட்டன் புனித பொஸ்கோஸ் கல்லூரியில் 14-1-1971 பொங்கலன்று, கதைக்கனிகளின் வெளியீட்டு விழா நடந்திருக்க முடியாது. மன்றத் தலைவர் ரா.மு. நாகலிங்கம் அவர்கள் தலைமையில் மு. சிவலிங்கத்தின் வரவேற்புடன் ஆரம்பமான கதைக்கனிகள் வெளியீட்டு விழாவில், திருவாளர்கள் இர. சிவலிங்கம், செந்தூரன், ஏ.பி.வி.கோமஸ் ஆகியோருடன் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன நிருவாக சபை உறுப்பினராக அப்போதிருந்த ஜனாப் எச்.எம்.பி. மஹிதீனும் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1963லிருந்து 1970 வரையிலான எட்டாண்டுகளில் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் வீரகேசரியுடன் இணைந்து நடத்திய நான்கு சிறுகதைப்போட்டிகளிலும், முதல் மூன்று பரிசுகளைப் பெற்ற சிறுகதைகளின் தொகுப்பு இது என்பது ஏற்கனவே சொல்லப்பட்ட விஷயம். தெரிந்த விஷயம்.

அமரர் திரு. துரைவிஸ்வநாதன் அவர்கள் ஒரு முறை என்னிடம் கேட்டார்: "நான்கு போட்டிகள்; மூன்று பரிசு பெற்ற கதைகள் என்றால் பன்னிரண்டு கதைகள் இருக்க வேண்டுமே; நீங்கள் பதினொன்றை மட்டும் தானே தொகுத்துள்ளீர்கள்" என்று.

'குன்றவனின் 'சுமை' என்ற கதை கிடைக்காததால்' என்று கார்மேகம் முன்னுரையில் கூறியுள்ள விளக்கத்தை அவரிடமும் கூறினேன்.

தொகுப்பின் மூலவர்களாக- முக்கியஸ்தர்களாக இருந்தவர் மூவர். மூவருமே வீரகேசரியில் பணிபுரிகிறவர்கள்.

குன்றவனின் சிறுகதையான சுமை; இரண்டாவது சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்றாவது பரிசு பெற்ற கதை; 1966இல் வீரகேசரியில் பிரசுரம் பெற்ற சிறுகதை; எழுபதுகளில் இத் தொகுதிக்கான வேளைகள் தொடங்கின என்று வைத்துக் கொண்டாலும் நான்கு வருடங்களுக்கு முன் பிரசுரமான படைப்பு இது.

வீரகேசரியின் பிரதம துணை ஆசிரியரான திரு. கார்மேகம் அவர்களுக்கே, ஒரு நான்கே ஆண்டுகளுக்கு முன் வீரகேசரியிலேயே வெளிவந்த ஒரு படைப்பைத் தேடி எடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை என்றால் அது எதைக் காட்டுகிறது? வீரகேசரி போன்ற ஒரு பலம் வாய்ந்த பத்திரிகையின் நிர்வாகப் பலவீனத்தையா?

1983க்குப் பிறகென்றாலும் எல்லாருமே பொதுவாகக் கூறுவதுபோல் இனக்கலவரத் தீயின்மேல் பாரத்தைப் போட்டுவிடலாம்.....

இந்த இன அகங்காரத்தின் அடையாளங்கள் பெருந்தீயாக மட்டுமல்லாமல், சின்னச்சின்ன பொறிகளாகவும் செயல்படுவதை நம்மால் வெகுவாக உணர முடிகிறது. அரசு மற்றும் தனியார் துறைகளில்.

களஞ்சியக் காப்பாளர் தமிழறியாப் பெருமாளாக இருப்பார். "சார், இதை எல்லாம் எங்கே அடுக்குவது... இடம் காணலியே..." என்னும் முணகல்களுக்குப் பதிலாக, "எத்தனையாம் ஆண்டு பேப்பர் என்பார்"... பிறகு அடேயப்பா, அதை எல்லாம் யார் தேடப் போரா..? அள்ளிக்கொண்டு

போய் பின்னுக்கு போடு என்பார். இன்கம்டாக்ஸ் ஆபிசர்களே ஐந்து வருடத்துக்கு முந்திய கணக்கு என்றால் அவ்வளவாக அலட்டிக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

லேபர் டிப்பார்ட்மெண்டில்கூட ஒரு வருடம் பிந்திவிட்டால் சேவையாளர்; வேலை கொள்வோர்மேல் நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது தொழில் நீதிமன்றத்தில்....

இதென்ன சாதாரணம், ஒரு தமிழ் பேப்பர்.... இந்தப் பழசை எல்லாம் யார் தேடப் போகிறார்கள் என்ற நினைவாகவும் இருக்கலாம்.

பின்னுக்குப் போய்விட்டால் அவ்வளவுதான்!

'குன்றவனின் கதை அவசரமாகத் தேவை. வைத்திருப்போர் அனுப்பினால் பத்திரமாகத் திருப்பித் தரப்படும்' என்று வாசகர்களிடம் கார்மேகம் தோட்ட மஞ்சரி மூலம் விடுத்த கோரிக்கை இன்னும் என் நினைவில் பசுமையாக இருக்கிறது.

இந்தக் கதைக்காக அவரும் மிகுந்த சிரமப் பட்டிருக்கின்றார் என்பதையே இது காட்டுகிறது.

இலங்கை வானொலியிலும்கூட தமிழ்ப் பகுதியினர் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பழைய டேப்புகள் சீரான முறையில் சேகரித்து வைக்கப்படாமல், பாவிக்க முடியாதவாறு பழுதாகிப் போவதையிட்டு அடிக்கடிக் கவலை தெரிவிப்பதை நான் அறிவேன். கிடைத்தற்கரிதான ஒலி நாடாக்கள்கூட அதன் முக்கியத்துவம் உணரப்படாது சீரழிக்கப்படும்போதும்; அதுபற்றிக் கூறும்போது அலட்சியமாக இருப்பது கண்டும் 'இது ஒரு கலாச்சாரச் சீரழிப்பு' என்று பொறுமும் தமிழ் ஒலிபரப்பாளர்களை நான் அறிவேன்.

'தமிழுக்கென்று தனியாகச் சுவடிகள் காப்பகம் இருந்தால்...' என்னும் அவர்களது ஏக்கம் ஏக்கமாகவே இருந்து வருகிறது.

இவைகளை எல்லாம் விட்டுவிடுவோம்! தேசியச் சுவடிகள் கூடம் என்று ஒன்று இருக்கிறதே. ஆர்க்கைவ்ஸ் என்று கூறுவார்களே... அங்கே போய் ஒரு பழைய இதழையோ அன்றிப் பத்திரிகையையோ தேட முயலுங்கள், அப்போது தெரியும் தமிழின் சக்தி!

அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் 'நிழல்' என்னும் ஒரு மூன்று அல்லது நான்கு வாரத் தொடரை எஸ். பொ. எழுதியிருந்தார். அது அவருக்கு இப்போது தேவைப்படுகிறது.

எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி இருந்தார். சிரமம் பாராது ஆரக்கைவ்ஸ் போய் அந்த நிழலைத் தேடித் தனக்கு அனுப்புமாறு.

எத்தனையோ தடவைகள் போனேன். அவர்கள்தான் என்ன செய்வார்கள்? அவர்களுக்குத் தமிழ் தெரிவதில்லை. நாம் தேடுவது தமிழ் பேப்பர். ஏதேதோ வந்தது போனது. பிறகு ஒரு விதமாக தினகரன் பைல் வந்து விட்டது. நிழலையும் தேடியாகி விட்டது.

அடுத்த இதழில் முடியும் என்பதுடன் பைல் முடிந்துவிட்டது.

அடுத்த பைலுக்காக சீட்டெழுதிக் கொடுத்து விட்டு அமர்ந்திருக்கின்றேன். ஒருவிதமாக பைல் வந்துவிட்டது. பைலில் முதலில் இருக்க வேண்டியது 'நிழல்' கடைசி அங்கத்தைத் தாங்கிவந்த தினகரன். முதல் தினகரனை முதலில் இருந்து கடைசிவரை பார்த்துவிட்டேன். நிழலைக் காணவில்லை. " பிறகு திகதியைப் பார்த்தேன். 'அடுத்த இதழில் முடியும்' என்னும் இதழுக்கு அடுத்த இதழ் பைலில் இல்லை. அதற்கும் அடுத்த இதழ்தான் இருக்கிறது. இரண்டு பைல்களையும் அங்கிருந்த உத்தியோகத்தரிடம் காட்டி வினவினேன். அவர் கூறிய விளக்கம் என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது.

'அந்தப் பேப்பர் எங்களுக்கு வந்திருக்காது. அவர்கள் அனுப்பினால்தானே எங்களால் பைலில் போடமுடியும்? வராத பேப்பரை எப்படி இதில் சேர்க்க எங்களால் முடியும்..?' என்றார் அவர்.

பழைய சுவடிகளைக் காப்பதற்காகவே அரசினால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள தேசியச் சுவடிகள் கூடத்திலேயே இந்தப் பாடு என்றால், வீரகேசரியையும், வானொலியையும் குறை கூறி என்ன பயன்?

தமிழ் நூலகங்களை அழித்துவிட்டால் தமிழை அழித்து விடலாம்; தமிழனை அழித்து விடலாம்; என்னும் குறுகிய இனவாத எண்ணங்கள் அழிய வேண்டும். கலை இலக்கியங்கள், மொழி, இனம், என்னும் வரையறைகளைத் தாண்டியவை என்னும் எண்ணங்கள் வளரவேண்டும்.

ஒரு பரிசு பெற்ற கதை இல்லாமலே கதைக்கனிகள் தொகுப்பு பதினொரு கதைகளுடன் 1972இல் வந்து, முதற்பதிப்பில் தொகுப்பாசிரியர் கார்மேகம்

என்று அட்டையில் போடப்படாத குறையை 1991இல் தான் வெளியிட்ட இரண்டாம் பதிப்பில் மாத்தளை கார்த்திகேசு நிவர்த்தி செய்துவிட்டார். தொகுப்பாசிரியர் கார்மேகம் என்று அட்டையிலேயே பொறித்ததன் மூலம்.

“பொழுது போக்கிற்காக எழுதப்பட்ட கதைகள் அல்ல இவை தமது சமுதாயப் பிரச்சினைகளைச் சமுதாயப்பற்றுடன்; யதார்த்த நோக்கோடு பிரக்ஞைபூர்வமாகக் கண்டு-உணர்ச்சிக் குமுறலாக வெடித்து இக்கதாசிரியர்கள் கலைவடிவில் தந்துள்ள கனிகள் இவை.

இக்கதைகள் சிறுகதை இலக்கியக் கட்டுக்கோப்புக்குள் நின்று வெற்றி கண்டிருக்கின்றனவா என்பது விமர்சர்களின் கவனத்துக்குரிய விஷயம் என்று இந்த நூலுக்கான முன்னுரையில் எழுதுகின்றார் கார்மேகம்.

விமர்சன நோக்கோடு கதைகள் ஒப்புநோக்கப்படுவதற்கு அவைகள் நூலுருவில் வரவேண்டும் என்பதுவும் உண்மையே என்பது, இந்தக் கதைக்கனிக்கான விமர்சனங்கள் மூலமும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

‘தனக்கொரு வாழ்க்கை முறை, மொழிவழக்கு, பொருளாதார அமைப்பு எனக்கொண்டு ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாக மனிதத்துவமில்லா நிலையில் வஞ்சிக்கப்பட்டும், ஒடுக்கப்பட்டும், ஒதுக்கப்பட்டும் கிடந்த மலையகத்திலும் பற்பல எழுத்தாளர்கள் அவ்வப்போது இனம்காட்டி வந்தாலும், மலையகம் என்ற பிராந்தியத்துக்கேயுரிய பிரக்ஞையோடும் ஒரு வகை உத்வேகத்தோடும் எழுதத் தொடங்கியது 1960ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகேயாகும். வீரகேசரி ஸ்தாபனம் வெளியிட்ட கதைக் கனிகள் சிறுகதைத் தொகுப்பு, மலை நாட்டை சிறப்பாகப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது’ என்றெழுதினார் செம்பியன் செல்வன் (ஈழத் தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள் -1973, முன்னுரை)

‘கதைக் கனிகள் என்ற தொகுதி மலையகச் சிறுகதைகளுக்கு ஒரு பதமாக அமைந்துள்ளது’ என்றெழுதினார் பேராசிரியர் கைலாசபதி (கலாசாரப் பேரவை, தமிழ் இலக்கிய விழா மலர்-ஈழத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சி -அம்பலத்தான்).

‘1960-70ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடையில் இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் சில போக்குகளையும்; ஒரு புதிய பகுதியினர் தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறைக்குள் வந்திருப்பதையும்; அவர்களது வருகை தமிழ் எழுத்துத் துறைக்கு நல்ல நம்பிக்கை தருவதாகவும் அமைந்திருக்கிறது என்ற ஒன்று போதுமே இச்சிறுகதைத் தொகுதியின் வளத்தைக் காட்டுவதற்கு ...’ என்றெழுதினார்

டாக்டர் இரா. தண்டாயுதம் (தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம் - தமிழ்ப் புத்தகாலயம் - பக்கம் 155).

பேசப்படாத மலையகச் சிறுகதைகள் பற்றித் தன்னுடைய இந்த நூலில் ஓர் அத்தியாயமே ஒதுக்கி 'கதைக்கனிகள்' என்னும் தலைப்பில் எழுதி இருக்கின்றார் டாக்டர் இரா. தண்டாயுதம்.

மலையகச் சிறுகதைகள் பற்றிய எழுத்துகளுக்கு அத்திவாரமிட்ட பெருமையும் இந்தக் 'கதைக்கனிகளுக்குண்டு.'

கதைக் கனிகள் தொகுதியின் முதல் கதை என்னுடைய பாட்டி சொன்ன கதை. தங்களுடைய 'காம்பராவில்' இடம் இல்லாததால் பாட்டியுடன் பக்கத்து காம்பராவில் படுத்துக்கொள்ள வரும் சின்னதுகளுக்குப் பாட்டி கதை சொல்வதாக அமைந்த படைப்பு இது.

நம்முடைய விமர்சகர் ஒருவர் கேட்டார். 'இது சின்னஞ் சிறுககளுக்குக் கூறக்கூடிய கதைதானா என்பதை முதலில் பார்க்க வேண்டும்'... என்று.

படைப்பைப் பற்றிய தன்னுடைய கருத்தைக் கூற வரும் ஒரு விமர்சகருக்கே பட்டென்று மனத்தில் படும் இந்த எண்ணம்; கர்ப்பத்துக்குள் சிசுவை வளர்ப்பதுபோல் மனத்துக்குள் அந்தக் கருவைப்போட்டு ஊறவைத்து ஊறவைத்து.. உருவாக்கி உருவாக்கி உருவம் கொடுத்துப் பிரசவித்தெடுக்கும் ஒரு படைப்பாளிக்குப் படாமலா போய்விடும்.

"பாதி கதை சொல்லு..." -பாட்டியின் அருகே ஒரு கிழிந்த சாக்கில் படுத்துக்கிடந்த பரமசிவத்தின் நாலும் கிழவியைக் குடைந்தெடுத்தன.

'ஒரே ஒரு தோட்டத்துல ஒரே ஒரு லயமாம்....' "ஊம்ம்".

கிழவி கதை சொல்ல ஆரம்பித்தாள். நாலும் ஒரே நேரத்தில் 'ஊம்' போட்டன.

பள்ளிக்கூடம் போகாமல் வயக்காட்டில் சுற்றிவரும் பிள்ளைகள்பற்றியும், மாங்காய் அடிப்பது குருவிக்கூடு கலைப்பது பற்றியும் கூறிக்கொண்டு வந்த பாட்டி " 'என்ன தூங்கிட்டீங்களா...?' என்று கேட்கின்றாள். 'இல்லியே' என்னும் பதில் பரமசிவத்தின் மூத்ததிடமிருந்து மட்டுமே வந்தது. இன்னும் சற்று நேரம் கழித்து அந்த மூத்ததுவும் தூங்கிவிட்டதை உறுதிப்

படுத்திக்கொண்ட பிறகே பாட்டி கறுகறுப்புடன் கதையைத் தொடர்ந்தாள்' என்பவைகள் இந்தப் படைப்புக்குள் எதற்காக வருகின்றன?

கதைக்கும், கதை என்னும் உருவில் முன் வைக்கப்படும் ஒரு கருத்தின் நியாயமான நடைமுறைக்கும் அவசியமில்லாத எந்த ஒரு சொல்லையும், எந்த ஒரு வரியையும் தன்னுடைய படைப்புக்குள் புகுத்திக்கொள்ளமாட்டான் ஒரு படைப்பாளி.

இந்தப் 'பாட்டி சொன்ன கதை' முப்பது ஆண்டுகளின் பின்னும் தினமணியின் இணைப்பான தினமணி கடரில் ஓவியர் மருதுவின் ஓவியத்துடன் மறு பிரசுரம் பெற்றுள்ளது குறிபிடப்பட வேண்டியதே.

'சிறுகதை என்னும் இலக்கியம் கட்டுக்கோப்புக்குள் நின்று இக்கதைகள் வெற்றி பெற்றிருக்கின்றனவா என்பது விமர்சகர்களது கவனத்துக்குரியது' என்றும் கார்மேகம் குறிக்கின்றார்.

சிறுகதை இலக்கியக் கட்டுக்கோப்பு. அது இது என்னும் இலக்கணங்கள் சிறுகதைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவை. ஒரு நல்ல சிறுகதை இப்படித்தான் இருக்கும்-இருக்க வேண்டும்-என்னும் இலக்கணங்கள் எதுவுமில்லை.

ஒரு நல்ல சிறுகதையே நல்ல சிறுகதைக்கான இலக்கணம்.

இப்படித்தான் ஒரு சிறுகதை இருக்கவேண்டும் என்னும் இலக்கணங்களையும் சூத்திரங்களையும் வைத்துக்கொண்டு ஒருவர் கதை எழுதத் தொடங்கினால் அது எப்படி இருக்கும்?

சமையல் புத்தகத்தைப் பார்த்துப் பார்த்துச் சமைத்த சமையல்போலத்தான் இருக்கும்.

கால ஓட்டத்தினால் அடித்துக் கொண்டு போய்விடப்படாத ஒரு சிறுகதையையே நல்ல சிறுகதையெனக் கொள்ளலாம்.

கதைக்கனிகள் தொகுதியின் இரண்டாவது கதை சாரல் நாடனின் கால ஓட்டம்.

அறுபதுகளில் தோன்றிய புதிய பரம்பரையின் முன்னணியில் உள்ளவர்களில் சாரல் நாடனும் ஒருவர். இர. சிவலிங்கம், செந்தூரன் போன்றவர்களின் மாணவனாக அட்டன் ஹைலண்டஸ் கல்லூரியில் உருவானவர்.

முதல் மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாவது பரிசு பெற்று அறுபதுகளிலேயே பிரபல்யம் பெற்றவர் சாரல் நாடன்.

'கதைக் கனிகள்' தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள பரிசுக் கதையான 'காலவோட்டம்' 1963 வீரகேசரியில் பிரசுரம் பெற்ற கதை.

அதற்கு முன்பிருந்தே 'மலைமுரசு'வில் மு.க. நல்லையா என்னும் தனது இயற்பெயரில் கட்டுரை, கவிதை, சிறுகதை என்று எழுதத் தொடங்கியிருந்தார்.

தோட்ட மஞ்சரி நடத்திய முதல் மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற கால ஓட்டம் இவருடைய நல்ல சிறுகதைகளில் ஒன்று.

"ஆஹா... நெஞ்சில் இனிக்கும் நினைவுகள்...." என்று ஆரம்பிக்கும் "கால ஓட்டம்", 'எத்தனை உயர்ந்த மலைகள், அந்த உயர்வில் வளர்ந்து நிற்கும் கணக்கற்ற மரங்கள், மரங்களின்கீழ் ஆர்ந்து நிற்கும் இளந்தளிர்ச் செடிகள்... எல்லாம் ஒரே பசுமை.

'ஆமாம். மலை நாடெங்கணும் ஒரே பசுமை - அங்கு உள்ளவர்களின் வாழ்வைத் தவிர்த்து' - என்று இந்த மலைப்பிரதேசத்தின் புற அகத்தோற்றங்களை அழகாகப் படம் பிடிக்கிறது.

தனி மனிதனை உருவாக்குவதில் சூழ்நிலைக்குள்ள செல்வாக்கை காட்டும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது. திறமைகள் அதிகம் இல்லாதிருந்தாலும் செல்வச் சூழ்நிலை முன்னேற அதிக வாய்ப்பளிப்பதையும் கூர்மையான அறிவிருந்தும், வறிய சூழ்நிலை - முன்னேற்றத்தை மட்டுப்படுத்துவதையும் இக்கதை திறம்படக்காட்டுகிறது என்றெழுதுகின்றார் டாக்டர் இரா. தண்டாயுதம் (தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம் - பக்கம் 149).

உயர்ந்த மலைகள்; அந்த உயரத்தில் வளர்ந்து நிற்கும் கணக்கற்ற மரங்கள்; மரங்களின்கீழ் ஆர்த்து நிற்கும் இளந்தளிர்ச் செடிகள்...

உயர்ந்து நிற்கும் இந்த மலைகளிலே மலைகளைவிடவும் உயரமாக வளர்ந்து நிற்கும் மரங்களின் அடியில் அடர்ந்து நிற்கும் தேயிலைச் செடிகள்...

தேயிலை என்பது செடியா மரமா என்பது மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருந்த காலம் அது.

மரத்துக்கு மரம் ஏணி வைத்தா கொழுந்து பறிப்பார்கள் என்று மற்றவர்கள் கேட்டுக் கொண்ட காலம் அது.

அந்தக் காலம் என்றால் கோப்பிக்காலம் அல்ல! கோப்பிப் பயிர் செய்கை அழிந்து கோப்பித் தோட்டங்கள் உண்டாக்கிய சும்பெனிக்காரர்கள் மனமுடைந்து, தங்களைச் சுதாரித்துக் கொண்டு தேயிலைப் பயிர்செய்கையை ஆரம்பித்த காலமும் அல்ல!

1960 களை எட்டிய அண்மைக்காலம். அதாவது தேயிலைப் பயிர் செய்கை ஆரம்பிக்கப்பட்டு, நூற்று இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேல் ஓடிவிட்ட காலம்!.

அந்த அறுபதுகளில் கூடத் தேயிலை என்றால் மரமா? ஏணி வைத்து ஏறியா கொழுந்து பறிப்பார்கள் என்னும் மயக்க நிலையிலேயேதான் இலங்கையின் மற்றப் பிரதேச மக்கள் இருந்தார்கள்.

அந்த அளவுக்கு உள்ளே நடப்பவைகள் வெளியே தெரியாத ஓர் இருண்ட பிரதேசமாகவே இத்தோட்டப் பிரதேசங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

இதுதான் மலைநாடு; இதுதான் தேயிலை; இதுதான் அங்குழைக்கும் மக்கள்; இதுதான் அவர்களுடைய வாழ்நிலை; இதுதான் அவர்களுடைய பேச்சு மொழி என்று ஒவ்வொன்று ஒவ்வொன்றாக மற்றவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும்-பழக்கப்படுத்திக்கொடுக்கும் பெரும்பணி அறுபதுக்குப் பிந்திய மலையக்கப் படைப்புகளாலேயே சாத்தியமாக்கப்பட்டது.

அறுபதுகளில் கொழும்பில் வெளியிடப்பட்ட ஓர் இலக்கியச் சிற்றேடு தேனருவி.

1963இல் 'காட்டுப்பூ' என்னும் என்னுடைய சிறுகதை தேனருவியில் வந்திருந்தது.

தோட்டக்காட்டில் தானே பூத்து தானே உதிர்ந்துவிடும் ஓர் அழகிய பெண்ணைப்பற்றிய கதை இது.

கூடையுடன் நடக்கும் செவந்தியைக் கண்டு அவன் நிலைகுலைந்து போகின்றான்.

முகத்தைப் பார்ப்பதா, கழுத்தையா, தோளையா, மார்மையா, ரவிக்கை முடிச்சுக்கும் இடுப்புச் சேலைக்கும் இடையே தெரியும் பிறை வடிவு

வயிற்றையா; இறுகிக் கிடைக்கும் இடையையா... எதைப் பார்ப்பது ....
தடுமாறித்தான் போய்விட்டான்...

தேனருவி ஓவியரின் கையும் பரபரத்திருக்கிறது. ஓவியரின் மனக்கண்ணில் எளிமையும் அழகும் மிக்க ஓர் இளம் பெண் தோன்றிவிட்டாள். ஆனால் கூடையுடன் நடக்கும் ஒரு தோட்டத்துக் கன்னி தோன்றவில்லை.

பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் 'கூடை' என்றால் என்ன? கூடையுடன் நடக்கும் 'பெண்' என்றால் என்ன? 'முள்' என்றால் என்ன? கவ்வாத்துக் கத்தி என்றால் என்ன? என்பதெல்லாம் தோட்டங்களுக்குள்ளேயே மறைத்து வைக்கப்பட்டுவிட்ட சங்கதிகளாக இருந்திருக்கின்றன.

இலக்கிய உணர்வு மிக்க ஓர் இலக்கியச் சிற்றேட்டின் ஓவியருக்கேகூட தோட்டத்துப் பெண்ணும் அவள் கொழுந்தாயக் கொண்டு செல்லும் கூடையும் பற்றிய ஓர் விபரமும் தெரியாமல்தான் இருந்திருக்கிறது.

சிறு சஞ்சிகைகளுக்கே உரித்தான சிறப்புடன், ஜீவகளை ததும்பும் அழகான ஒரு பெண்ணின் ஓவியம் இந்தக் 'காட்டுப்பூ' சிறுகதைக்கு வரையப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் மீன்காரப் பெண்ணின் வட்டில்போல் ஒரு சிறிய கூடை பெண்ணின் முழங்கை இடுக்கின் மடிப்புடன் இடுப்பில் இருந்தது.

மலையகம், மலைநாடு, தோட்டப்புறம் ஆகிய சொற்கள் மலேசியாவையும் அங்கு மண்டிக்கிடக்கும் தேயிலை ரப்பர், தோட்டங்களையும் மட்டும் குறிப்பிடும் சொற்கள் அல்ல; இலங்கையில் மலிந்துள்ள தேயிலைத் தோட்டங்களையும்கூட இலங்கைத் தமிழர்கள் மலையகம், மலைநாடு தோட்டப்புறம் என்ற சொற்களாலேயே குறிப்பிடுகின்றனர். பெயர்களில் மட்டுமல்ல இந்த ஒற்றுமை; இங்கு வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை நிலை, மனப்போக்கு, சூழல் ஆகியவற்றிலும் இந்த ஒற்றுமையின் பல கூறுகளைக் காண முடியும் என்று கூறுவதுபோலத்தான் 'கதைக்கனிகள்' என்னும் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி அமைந்துள்ளது' என்று வியக்கின்றார் 'தற்காலத் தமிழிலக்கியம்' எழுதிய பேராசிரியர் இரா. தண்டாயுதம் அவர்கள்.

'இலங்கையில் மலைநாடு என்றொரு பகுதி இருக்கிறது. தென்னிந்திய மக்கள் கூட்டம் ஒன்று இப்பகுதியின் குளிர்க்குள்ளும் இருங்குள்ளும் உழைத்து வாழ்கிறது' என்பதைக்கூட ஒரு தமிழ் அறியும் பேராசிரியருக்கு

அதிசயத்துடனும் ஆச்சரியத்துடனும் அறிமுகப்படுத்தும் பணியினை அறுபதுக்குப் பிந்திய மலையப் படைப்புகள் செய்திருக்கின்றன.

மணிக்கொடிக் காலம்; மறுமலர்ச்சிக் காலம் என்பதைப்போலவே மலையக இலக்கியத்தில் அறுபதுக்குப் பிந்திய காலமும் பெருமையுடன் பேசப்படவேண்டிய காலம் என்பதை இவைகள் நிரூபித்து நிற்கின்றன.

ஒரு மொழியின் ஜீவன், அதைப்பேசும் மக்களின் வாய் மொழியிலேயே இருக்கிறது. மலையகத்தின் பேச்சு மொழி அதன் ஜீவிதம் குன்றாமல் மலையகச் சிறுகதைகளில் பாவிக்கப்பட்டிருக்கும் விதம் வியப்புக்குரியது.

கொச்சையானது என்றோ; மற்றவர்களால் தீண்டத்தகாதவர்களாக, ஒதுக்கப்பட்டுவிட்ட மக்களின் வாய்மொழி என்றோ, அப்படியே எழுதினால் மற்றவர்களுக்கு அது புரியுமா என்றோ மயங்காமல்- அச்சங் கொள்ளாமல், அவ்வார்த்தைப் பிரயோகங்களை நவீனப்படுத்த முனையாமல், அப்படி அப்படியே எழுதி அந்த மொழியின் வளத்துக்கும் செழுமைக்கும் நீர் பாய்ச்சுவது மட்டுமல்லாமல், மற்றவர்களையும் அம்மொழியுடன் பரிச்சயப் பட்டுக் கொள்ளச் செய்தமையை எப்படி வியக்காமல் இருக்க முடியும்!

மலையகத் தோட்டங்களைத் தவிர வேறு எங்குமே பாவிக்கப்படாத, பொருள் விளங்காத, அர்த்தம் புரியாத எத்தனையோ சொற்கள் இருக்கின்றன.

நூறாண்டுக் காலமாகத் தோட்ட மக்கள் தாங்கள் வசிக்கும் இருப்பிடங்களை 'லயம்' என்றே அழைக்கின்றனர். லயத்தின் அறைகளைக் 'காம்புறா' என்றே அழைக்கின்றனர்.

அதேபோல் பீலி; பெரட்டுக்களம்; கவ்வாத்து கொந்தரப்பு; சூட்டிச்சாக்கு; பிட்னி; பொட்டனி; வாங்கி; கிராதி; அட்டால்; அலுப்புனாத்தி; பிள்ளை மடுவம்; மொய் என்று இன்னும் எத்தனையோ சொற்கள் மலையகத்துக்கே உரியனவாய் இருக்கின்றன.

மலையகப் படைப்பாளிகள், இச் சொற்களை அப்படி அப்படியே ஒலி குன்றாமல் தங்கள் படைப்புகளில் இடம் பெறச் செய்து அவைகளின் கௌரவத்தை நிலைநாட்டியுள்ளனர். பேச்சு வழக்கிலும் எழுத்து வழக்கிலும் மலையகம் தனக்கேயுரிய விசேஷமான பண்புகளைக் கொண்டுள்ளமையை மலையகச் சிறுகதைகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

பீலி, பிள்ளைமடுவம், கவ்வாத்து, மொய், லயம் போன்ற சொற்கள் கதைகளில் பாவிக்கப்படுவது மட்டுமல்லாமல், கதைத் தலைப்புகளாகவும் இடம் பெற்று இப்பிரத்தியேகச் சொற்களை பிரபல்யப்படுத்தவும் செய்திருக்கின்றன.

பீலி மேலே போகிறது - தெளிவத்தை ஜோசப்

பிள்ளை மடுவத்திலே - பூரணி

கவ்வாத்து-நூரளை சண்முகநாதன் - தி. ஞானசேகரன்

மொய்க்காசு- கே. கோவிந்தராஜ்

லயத்துப் பயல்- மாத்தளை சோமு.... என்று இன்னும் உண்டு. என்.எஸ். எம். ராமையாவின் 'வேட்கை' என்னும் கதையில் வரும் சம்பாஷணை இது.

பேரன் வீட்டுக்குப் பணம் கொடுப்பதில்லை என்னும் புகார், வீட்டுப் பெரியவரான தாத்தாவுக்கு வந்திருந்தது. இராச் சாப்பாடு முடித்துத் திண்ணையில் அமர்ந்து வெற்றிலை இடித்துக் கொண்டிருந்தபோது பேரன் உள்ளே நுழைகின்றான். பீடி மணம் குப்பென்றடிக்கிறது. கிழவனுக்கு எரிச்சல் 'ஏலே நில்லு, னொப்பன் என்ன புகாரு பண்ணான். வீட்டுச் செலவுக்கு ஒத்தச் சதம் குடுக்குற தில்லியாம்...''.

"இன்னும் ரெண்டு மூணு மாசத்துக்கு யாரும் சல்லிப் பேச்சு பேசப்புடாது. நான் கைக்கு உருளோசு வாங்கப் போறேன்..." என்றவாறு உள்ளே நுழைந்து பாயைச் சுருட்டிக் கொண்டு வெளியே செல்கின்றான்.

"ஏலே, நேரா நேரத்துக்கு திங்கிறியே சல்லி குடுக்க வேணாம்...?"

"அதான் என்னோட கூப்பன் அரிசி மாவு எல்லாம் வருதே... அப்புறம் என்னா..."

அவன் போகும் திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிழவனுக்கு எரிச்சல். "என்னா அடக்க ஒடுக்கம்... முருகம்... முருகம்..." என்று முணகியவாறு வெற்றிலையை இடிக்கத் தொடங்குகின்றான்.

'மிருகம்' என்ற கோபத்தின் வார்த்தைப் பிரயோகம் பேச்சு வழக்கின் பண்புடன் "முருகம்" என்றே கதையில் பொறிக்கப்படுகின்றது.

ராமையாவின் இந்தக் கதை சிந்தாமணியில் பிரசுரமானபோது 'முருகம்' என்னும் அந்தக் கோபச் சொல் 'முருகா...முருகா' என்றே அச்சாகி இருந்தது.

கதையின்படி 'பெரியவர்களுக்கு மரியாதை தராமல்; பீடி குடித்த மணத்தை வாயுடன் சுமந்து கொண்டு, நின்று பதில் சொல்ல விரும்பாத, தாத்தா, அப்பன், குடும்பம், என்னும் பாரம்பர்யக் கட்டுப்பாடுகளில் இருந்து விலகிச் செல்லவே விழையும் இளைஞனான பேரனைக் கண்டு அங்கலாய்த்து "முருகா" என்று கூறுவதாக அமைவதிலும் பிழை தெரியவில்லைதான்.

ஆனால் 'முருகா' என்று ஆண்டவனிடம் பாரம் கொடுத்துவிட்டு ஒதுங்கிக் கொள்வதிலும் பார்க்க 'முருகம்' என்று அவனையே ஒதுக்கி வைப்பதில்தான் படைப்பாளியின் குறி இருக்கிறது; படைப்பின் உயிர் இருக்கிறது.

"என்னுடைய கழுத்தை நெரிப்பதுபோல் இருந்தது 'முருகா' என்று பிழையாக வந்த சொற்பிரயோகம் என்று ராமையா கூறியதிலிருந்தும், நூலில் இந்தக் கதை இடம் பெற்றபோது அதே பிழை நேர்ந்துவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ள மேற்கொண்ட முன்னெச்சரிக்கையில் இருந்தும் 'முருகம்' என்ற அந்த பேச்சு மொழிக்கும் அது கதையின் உயிருக்குத் தரும் ஜீவத்துடிப்பிற்கும் அவர் கொடுத்துள்ள முக்கியத்துவம் புரிகிறது. மு. நித்தியானந்தன் அவர்களின் அயார உழைப்பினால் என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் ஒரு கூடைக் கொழுந்து யாழ்ப்பாணம், நல்லூர் நாவலர் வீதியிலிருந்து வைகறையின் இரண்டாவது வெளியீடாக வெளிவந்தது.

இந்த நூலின் இரண்டாவது கதை வேட்கை, யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சுவாகனம் ஏறிய இந்த நூலிலும், 'முருகம்' என்னும் சொல் 'முருகா' என்றே வந்துவிட்டது. ஆனால் என்.எஸ்.எம்.யின் மரணத்துக்குப் பின் 'ஒரு கூடைக் கொழுந்தை' இரண்டாம் பதிப்புப் போட்ட திரு. விக்கிரமசிங்க மிகக் கவனத்துடனும் அக்கறையுடனும் 'முருகம்' என்றே அந்தச் சொல்லை வரச்செய்துள்ளார். ஆனால் அதைப் பார்த்துச் சந்தோஷிக்க ராமையாதான் இல்லை (ஒரு கூடைக் கொழுந்து பக்கம் 19).

அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் என்.எஸ்.எம். ராமையாவைத் தொடர்ந்து தினகரனில் சாரல் நாடனின் சிறுகதைகள் வெளிவரத் தொடங்கின.

1961லிருந்து 1969 வரை ராமையா தினகரனில் நான்கு கதைகளையே எழுதி இருக்கின்றார். அதேபோல் சாரல் நாடனும் நான்கு அல்லது மூன்று கதைகளையே தினகரனில் எழுதி இருக்கவேண்டும், என்நினைவு சரி என்றால்.

'எவளோ ஒருத்தி' 'பிரேத ஊர்வலம்' என்னும் இரண்டு கதைகளும் 'மூர்த்தி' என்னும் ஒவியரின் படங்களுடன் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் வெளிவந்திருந்தமை இன்னும் என் நெஞ்சில் பசுமையாக இருக்கிறது! அந்த நாட்களில் ஒரு மலையகப் படைப்பு இப்படி ஒவிய அலங்கரிப்பு சகிதம் ஒரு பேப்பரில் வருகிறது என்றால், வந்திருக்கிறது என்றால், அந்த படைப்பாளி மட்டும் அல்ல, நாங்கள் அனைவருமே மகிழ்ச்சியடைவோம். ஒருவருக்கொருவர் முதலில் மகிழ்வையும் பிறகு கருத்துகளையும் உடனுக்குடன் பரிமாறிக்கொள்வோம்.

'பகையரசன் கோட்டை மதிலைப்போல் உயர்ந்து எழுந்து நிற்கும் மலைகள்.....' என்று தொடங்கும் பிரேத ஊர்வலம் 1963இல் தினகரனில் வெளிவந்த கதை.

ஒரு தொழிலாளியின் மரணம்; அவனது மரணச் சடங்கிற்காக ஒரு நாள் வேலைக்கு வர மறுக்கும் தொழிலாளர்கள்; அவர்களுடன் முரண்படும் கணக்கப்பிள்ளை; பட்டணத்தில் உத்தியோகம் பார்க்கும் கணக்கப்பிள்ளையின் மகன் தந்தையையும் தொழிலாளர்களையும் இணைத்துவிடச் செய்யும் முயற்சிகள்....அந்த முயற்சியின் வெற்றியாகத் தனது அதிகார தோரணையை மறந்து, அவனுடைய பிரேத ஊர்வலத்தில் கலந்துகொள்ள அவர் இருக்கையை விட்டு எழுதலில் கதை முடிகிறது.

'இவ்வளவு நேரம் எங்கப்பா போயிருந்தாய்?' கணக்கப் பிள்ளை மகனைக் கேட்கின்றார்.

செத்துப்போன முனியாண்டியைப் பார்க்க வயத்துக்குப் போய்விட்டு வந்திருக்கின்றார் அய்யாவின் மகன்.

'இப்படியே கீழே வயம் வரைக்கும்...' - களவு செய்து பிடிப்பட்டவன் போன்ற குரல்.

'வயத்துக்கா....ஏன்....அங்கே என்னா வேலை...?'

வயத்துக்குப் போகவில்லையா .... ரோட்டில் நின்று.....'

அய்யாவின் மகனுக்கு லயத்தில் என்ன வேலை என்பதில் தொனிக்கும் அசட்டை, லயங்களை எப்படித் தீண்டத்தகாதவைகளாகத் தோட்டத்தின் மேலோர்கள் கணித்து வைத்துள்ளனர் என்பதைக் காட்டுகிறது.

லயம் என்பது தொழிலாளர்கள் வசிக்கும் வரிசை வீடுகள். நூறாண்டு பழமை மிக்கவை. ஆரம்பத்தில் இருந்த தனித்தனிக் குடிசை வீடுகள் மாறி லயங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

இந்த லயம் என்னும் சொல் ஆங்கிலத்தில் உள்ள LINE ROOMS என்பதில் இருந்தே வந்திருக்கிறது. தொழிலாளர்களின் வசிப்பிடத்தை LABOUR LINES என்றே ஆங்கில நூல்கள் குறிக்கின்றன. வரிசையான அறைகளைக் கொண்ட இந்த வசிப்பிடங்கள் 'லயம்' என்றே தோட்டத்து மக்களால் வழங்கப் படுகின்றன.

ஒரு சிலர் லயம் என்னும் இந்தச் சொல்லை 'லயன்' என்றும் லைன் என்றும் எழுதுகின்றனர். 'லயக்காம்பிறாக்களை லைன் ரூம் என்றும் எழுதுகின்றனர்.

இப்படிப் பெருந்தோட்டப் பிரதேச வழக்கு மொழியை நவீனத்துவப் படுத்தும்போது, அந்தப் பேச்சு மொழியின் ஜீவன் மட்டுமல்ல; அந்தப் படைப்பின் ஜீவனும் ஆடித்தான் போய் விடுகின்றது.

ஒரு சிலர் தங்களது 'கல்வி மேதாவிலாசங்களைக் காட்டிக் கொள்வதற்காக லயம் என்பதை 'லைன்' என்றும் வம்சாவளி என்பதை வம்சாவழி என்றும் சிதைத்திருப்பதைக் காணலாம்.

மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவை தனது 15ஆவது ஆண்டு விழாவின் போது தி. ஞானசேகரன் எழுதிய 'கவ்வாத்து' என்னும் குறுநாவல் நூலையும் வெளியிட்டது (13-7-1996 கண்டி டி. எஸ். சேனநாயகா நூலக மண்டபத்தில்).

வல்லிக்கண்ணன்; தாமரை ஆசிரியர் மகேந்திரன்; பொன்னீலன் ஆகியோருடன் திரு. சோமகாந்தனும் கலந்து கொண்ட விழா இது.

மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவையின் தலைவரான சாரல் நாடன் இந்நூலை அறிமுகப்படுத்திப் பேசுகையில், 'கவ்வாத்து' என்னும் சொல் எப்படி மலையகத்துக்கே உரியதான ஒரு சொல்லாக இருப்பது பற்றியும் குறிப்பிட்டுப் பேசினார்.

அந்த விழாவில் உரையாற்றிய நாவலாசிரியர் பொன்னீலன், 'லயம்' என்னும் சொல் பற்றியும் பிரஸ்தாபித்தார். 'தான் அறிந்திருந்த வரையில் லயம் என்னும் சொல் சங்கீதத்துடன் இணைந்த லயம்- சுருதி என்பது மட்டிலுமே. இங்கே மலையகத்தில் அதற்கு வித்தியாசமான பொருளும், இடமும், முக்கியத்துவமும் இருக்கிறது....லாயம் என்பது குதிரைகளைக் கட்டி வைக்கும் கொட்டில். ஆனால் இங்கே வழங்கப்படும் சொல் 'லாயம்' அல்ல 'லயம்' என்று ஆச்சரியப்பட்டார்.

மலையகத்துக்கு மட்டுமே உரித்தான இதுபோன்ற சொற்களை இலக்கியமாக்கிக் காட்டிய பெருமை மலையகப் படைப்புகளையே சார்கிறது.

1995இல் இலங்கை வந்திருந்த கோமல் சுவாமிநாதன் அவர்கள் இப்படிக் குறிக்கின்றார். "அந்த எஸ்டேட்டில் குருவிக் கூடுகள் போன்ற லயம் வீடுகளைப் பார்வையிட்டேன். வாழ்க்கையில் 'லயம்' இழந்து விட்டவர்கள் வசிக்கின்ற லயமாகத்தான் எனக்கு அது பட்டது."

'லயத்துக்கா போனே.... அங்கே நமக்கென்ன வேலை....' என்று கணக்கப் பிள்ளை திடுக்கிடும் வரிகளின் உண்மை கோமலின் கூற்றில் பிரதிபலிக்கிறது.

தொழிலாளர்களுக்காகத் தந்தையுடன் பேசி ஒரு சுமுகத் தன்மையை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கும் மகனின் செயற்பாட்டை சாரல் நாடன் இப்படி விவரிக்கின்றார்:

'வாக்கிழந்த காரணத்தால் வாயிழந்த தொழிலாளர்களுக்கு; சம்பந்தமும் வர்க்கத் தொடர்பும் இல்லாத யார் யாரோ வக்காலத்து வாங்க ஆரம்பித்து விட்ட இந்நாட்களில், அந்த உழைப்பாள வர்க்கத் தின் மத்தியிலேயே பிறந்து வளர்ந்த நான் பேசுவது தவறாகி விடுமா..?'

'மாறி வரும் நாகரிகத்தின் காற்று தோட்டப்புறங்களிலும் வீசத்தான் செய்கின்றது...

'பழைய லயக்காம்பரா வாழ்க்கையில் அவள் சலிப்படைந்திருந்தாள்.

'இரண்டு குடும்பத்துக்கு ஒன்று என்ற முறையில் காய்கறித் தோட்டம் போடுமளவுக்கு இடம் ஒதுக்கி அமைக்கப்பட்ட இந்த கொட்டேஜ் டைப் குவார்டர்ஸ், தொழிலாளிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்டபோது அவளது இளமைக் கால கனவுகள் மீண்டும் உயிர் பெற்றன....'

புதிய மோஸ்தரில்; பழைய லயங்களுக்குப் பதிலாக அமையும் வீடுகளை மாறி வரும் ஒரு சின்னமாகக் குறிக்கின்றார் சாரல் நாடன் தனது குவாட்டர்ஸ் என்னும் கதையில்.

90இல் தினகரனில் வெளிவந்த இந்தச் சிறுகதைக்குப் பிறகு சாரல் நாடன் சிறுகதை எதையும் எழுதவில்லை.

மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவையின் செயலாளர் அந்தனி ஜீவா குறிப்பிட்டுள்ளதைப்போல, "மலையக எழுத்தாளர்கள் ஆர்வம் காட்டாத ஆய்வுத் துறைகளில் மிகுந்த ஈடுபாடும் அக்கறையும் கொண்டவராக எண்பதுகளுக்குப் பிறகு இயங்கத் தொடங்கியவர் சாரல் நாடன்."

அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் தன்னை ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளனாகத் தீவிரமாக்கிக் கொண்டிருந்த சாரல் நாடன், எழுபதுகளில் எழுதுவதைக் கைவிட்டிருந்தார். அதற்கான காரணங்கள் எதுவாக இருப்பினும் அதே தீவிரத்துடன் மீண்டும் எண்பதுகளில் சாரல் நாடனை இலக்கியத்துக்குள் இழுத்துவிட்ட பெருமை அந்தனி ஜீவாவையே சேரும்.

அறுபதுகளில் ஒங்கி ஒலித்த மலையக இலக்கியத்தின் குரல் எழுபது களின் பிற்கூரில் ஒரு தேக்க நிலையை அடைதிருந்தது. மலையக இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகப் பணியாற்றிய பலர் மெளனிகளாகி விட்டிருந்தனர். அந்த மெளனத்தைக் கலைத்து, கலகலப்புடன் மலையக இலக்கியத்தை இயங்கப் பண்ணியது மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவை.

பேரவையின் உதயம், அந்தனி ஜீவாவின் கறுசுறுப்பு, சாரல் நாடனுடனான இடைவிடாத சந்திப்பு ஆகியவை சாரல் நாடனுக்குள் கனன்று கொண்டிருந்த எழுத்தாற்றலுக்குக் காற்றாதின.

'எழுத்து என்பது நெருப்பைப்போல. எந்நேரமும் ஜுவாலை விட்டு எரியாவிட்டாலும் அனலாய், கனலாய், தணலாய், தழலாய், தொடர்ந்து நீறு பூத்து நிற்கும் தன்மையுடையது...' என்று சாரலே கூறுகின்றார் (சி.வி.சில சிந்தனைகள் - முன்னுரை).

அந்தனி ஜீவாவின் மலையக வெளியீட்டகம் சாரல் நாடனின் முதல் நூலான சி.வி. சில சிந்தனைகளை 1986இல் வெளியிட்டது.

இது என்னுடைய முதல் நூல் என்று இந்நூலின் முன்னுரையில் குறிக்கும் சாரல் நாடன், 'அந்தனி ஜீவாவின் தொடர்பு ஏற்பட்டிருக்காவிட்டால்

இம்முயற்சியில் நான் ஈடுபட்டிருப்பது அபூர்வமே. ஓர் இயந்திரச் சிந்தனையை என்னில் அவர் ஏற்படுத்தி இருக்கின்றார் என்றும் நன்றியுடன் குறிக்கின்றார்.

மலையக இலக்கியத்தில் ஆய்வுத் துறையில் ஆழமாகக் கால் பதித்திருக்கும் சாரல் நாடன், இதுவரை ஏழு நூல்களை வெளியிட்டு ஒரு சாதனை புரிந்திருக்கின்றார்.

மாத்தளை சோழவுக்குப் பிறகு அதிக அளவிலான மலையக நூல்களை வெளியிட்டிருப்பவர் சாரல் நாடன் மட்டுமே.

சி.வி. சில சிந்தனைகள்	-	1986
தேச பக்தன் கோ. நடேசய்யர்	-	1988
மலையகத் தமிழர்	-	1990
மலையக வாய் மொழி இலக்கியம்	-	1993
மலைக் கொழுந்தி (சிறுகதைகள்)	-	1994
மலையகம் வளர்த்த தமிழ்	-	1997
பத்திரிகையாளர் நடேசய்யர்	-	1998

மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய தேடுதல் முயற்சியிலும், ஆய்வறிவுத் துறையிலும் தன்னை முழுமையாக ஈடுபத்திக்கொண்டுள்ள சாரல் நாடன், மலையகம் தந்த எழுத்தாளர்களில் தனித்துவமானவர். படைப்பு, :ஆய்வு, ஆகிய இருதுறைகளிலும் அவரால் ஒருசேர மிளிர் முடிகிறது என்று வியக்கின்றார் அமரரான திரு துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள் (மலையகம் வளர்த்த தமிழ்). 'ஹைலன்ஸ் கல்லூரியின் சிறந்த மாணாக்கர்களில் ஒருவரான க.நல்லையா தனது எழுத்தாற்றல் தேயிலைத் தொழிற்சாலையில் இருந்து எழும் புகைக்குள் மங்கி விடவில்லை என்பதை இந்த நூலின் மூலம் வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றார்.

மாணவப் பருவத்தில் அவரது ஆற்றலை அருகிருந்து அறிந்து வைத்திருந்த என்னைப் போன்றவர்கள், அவரது பல்கலைக் கழகப் படிப்புக் குறித்து கனவுகள் கண்டிருந்தோம். அவரோ தொழில் தேடிச் செல்ல வேண்டியவரானார்.

எந்தக் கணிப்பீட்டை முன்வைத்தாலும் கடந்த முப்பதாண்டுக் காலப் பகுதியில், மலையகத்தில் இருந்து வெளி வந்திருக்கின்ற எல்லா நூல்களையும் மிஞ்சி நிற்கின்ற வெளியீடாக, சாரல் நாடன் எழுதி இருக்கும் நடேசய்யரைப் பற்றிய நூல் அமைந்திருக்கின்றது. என்றெழுதுகின்றார் இர. சிவலிங்கம் அவர்கள் (தேச பக்தன் கோ. நடேசய்யர் நூல் குறித்து EXODக்கு சஞ்சிகையில் இர. சிவலிங்கம் அவர்கள் எழுதிய ஆங்கிலக் கட்டுரை).

ஸ்ரீலங்காவின் மலையகக் கலை இலக்கிய வரலாறு அண்மைக் காலமாகத் தனித்துவம் பெற்றும், ஆய்வுலகத்தின் பார்வைக்கு இலக்கு ஆகியும் சிறப்பெய்தி வருவதை நேரில் கண்டும் கேட்டும் அறிந்தேன். சுபமங்களா இதழில் எனது இலக்கிய யாத்திரை என்னும் கட்டுரையில், மலையக இலக்கியம் தனித்தொரு தேசிய இலக்கியமாக மலையக இலக்கியவாதிகளால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு வருவதை சுட்டிக்காட்டினேன். தமிழ் நாட்டில் அஃதொரு புதிய செய்தியாக அறியப்பட்டு வரவேற்கப்பட்டது...

மலையக இலக்கிய வரலாற்றை ஒழுங்கு செய்தும் ஆய்வு செய்தும் எழுதிக்கொண்டு வருவதில் தனியானதோர் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி வரும் அன்பர் சாரல் நாடனின் நூல்கள், என்னைப்பேருவகை கொள்ளச் செய்தன என்றெழுதுகின்றார் ஆய்வறிஞர் பெ.சு. மணி அவர்கள். (பத்திரிகையாளர் நடேசய்யர் - அணிந்துரை). மலையக இலக்கிய வரலாற்றில் சாரல் நாடனுக்குத் தனி அத்தியாயம் எழுதப்படவேண்டும் என்று குறிக்கின்றார் அந்தனி ஜீவா.

மலையகச் சிறுகதை வரலாற்றைப் பொறுத்தவரை சாரல் நாடனுக்கு ஒரு தனி அத்தியாயமே எழுதப்பட்டாலும், மலையக இலக்கிய வரலாற்றைப் பொறுத்த மட்டில் அவருடைய பணிகள் பற்றி ஒரு நூலை எழுதலாம்.

'அறுபதுகளில் மலையகம் தரிசித்த இலக்கிய விழிப்புணர்வில் பிரக்ஞை பெற்றவர்களில் நானும் ஒருவன். மலையக மக்களின் வாழ்க்கை மிகத் துயரம் நிறைந்தது. அந்த வாழ்க்கையில் முற்றாக நான் தோய்ந்து போய் உள்ளேன். அதுவே என் வாழ்க்கை...'

இந்தத் தொகுதியில் வெளியாகியுள்ள சிறுகதைகள், இருபதாண்டுகள் இடைவெளிக்குப் பின்னர் தொகுக்கப்படுகின்றன. விமர்சன நோக்கில் இவைகளுக்கு விளக்கம் அளிப்பதற்கு எனக்கு நிறைய இடமிருக்கிறது. ... படைப்பிலக்கிய முயற்சிகளில் என் பங்களிப்பை வெளிக்கொணரும்

இச்சிறுகதைகளை அச்சில் வெளிக்கொணரும் முயற்சிகள் வெவ்வேறு கால கட்டங்களில் பலரால் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இருந்தாலும் நண்பர் திரு. சோமகாந்தன் பெரு முயற்சியுடனும் குமரன் பதிப்பக ஆதரவுடனும் இதனை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார் என்று தன்னுடைய சிறுகதைத் தொகுதியின் வரவுக்கான நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றார் சாரல் நாடன் (மலைக் கொழுந்தி).

மலைக்கொழுந்தி மலையகத்திலிருந்து வெளிவந்துள்ள பன்னிரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி (டி.எம்.பி.யின் 'சிறுகதைகள் 6' என்பதைச் சேர்க்காமல்) சாரல் நாடனின் ஐந்தாவது நூல்.

பதினான்கு சிறுகதைகளைக் கொண்ட இத் தொகுதியின் ஒன்பது கதைகள் அறுபதுகளில் எழுதப்பட்டவை. நான்கு கதைகள் எழுபதுகளில் எழுதப்பட்டவை. குவாட்டர்ஸ் என்னும் இறுதிக் கதை தொண்ணூறில் எழுதப்பட்டது.

அறுபதுகளில் எழுதப்பட்ட இந்த ஒன்பது கதைகளை விடவும்; தினகரனின் எவளோ ஒருத்தி; வீரகேசரியின் 'காலஒட்டம்'; மலைமுரசிவில் எழுதிய 'மனத்திலே நிறைவு' 'ஜில்லாக் கடிதம்' போன்றவைகளையும் சாரல் நாடன் அறுபதுகளிலேயே எழுதியிருக்கின்றார். அப்படிப் பார்க்கையில் தன்னுடைய பத்தொன்பது சிறுகதைகளில் பதினான்கை அறுபதுகளிலேயே எழுதியிருப்பது தெரிகிறது. எழுதுவதை விட்டு ஒதுங்கி இருந்த எழுபதுகளில் நான்கு கதைகளும், மீண்டும் எழுத வந்த எண்பதுகளுக்குப் பிந்திய காலகட்டத்தில் ஒரே ஒரு கதையை மட்டுமே எழுதி இருக்கின்றார்.

அறுபதுகளில் ஒரு படைப்பிலக்கியவாதியாகத் தீவிரம் காட்டிய சாரல் நாடன், பிறகு படைப்பிலக்கியத் துறை தவிர்ந்த வேறு துறைகளில் ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கி விட்டதையே இக்கணக்கெடுப்புக் காட்டுகிறது.

வரலாறு தழுவிய இலக்கிய சமூக ஆய்வாளராகவே இன்று முத்திரை பதித்துள்ள சாரல் நாடன், தான் எழுத ஆரம்பித்த அறுபதுகளில் சிறுகதை எழுத்தாளராகவே பெயர் பெற்றதையும், ஒரு தொகுதி வெளியிடும் அளவுக்குச் சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளதையும் இன்றைய இலக்கிய வாசகனுக்கு இந்த மலைக்கொழுந்தி எடுத்துக் காட்டுகிறது.

நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தில் புனைகதைகளுக்கு ஒரு சிறப்பான இடமும் புனைகதை எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு சமூக அந்தஸ்தும் இருக்கிறது.

சிறுகதை மூலமாக அறிமுகம் பெறும் எழுத்தாளர்களே சீக்கிரமாக மக்கள் மத்தியில் பிரபல்யம் பெற்றுவிடுவது கண்கூடு. அதிகமான மக்களின் கதை வாசிப்பே இதற்கான முதல் காரணம். செய்திப் பத்திரிகைகள்கூட சிறுகதைகளை வெளியிட வேண்டியதான நிர்ப்பந்தம் இதனால் ஏற்பட்டதே. தங்கள் தங்களுடைய ஞாயிறு வெளியீடுகளில் சிறுகதைகளை வெளியிட்டு வந்த செய்தி ஏடுகள், தினம் ஒரு சிறுகதை என்று தினசரி சிறுகதைகளை வெளியிடும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டதும், வாசகர் மத்தியில் சிறுகதைக் கிருந்த வரவேற்பின்பாற்பட்டதே.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை தினம் ஒரு சிறுகதை போடத் தொடங்கிய செய்திப் பத்திரிகை என்னும் பெருமை வீரகேசரிக்கே உரியது.

தினம் ஒரு சிறுகதை என்னும் வீரகேசரியின் இம்முயற்சியைத் தொடர்ந்து சில இந்தியத் தமிழ்த் தினசரிகளும் நாளாந்தம் ஒரு சிறுகதையை அல்லது தொடராக ஒரு நெடுங்கதையைப் பிரசுரிக்கத் தொடங்கின . 1935 ஆகஸ்ட் முதலாம் திகதியிலிருந்து வீரகேசரி தினம் ஒரு சிறுகதையை வெளியிடத் தொடங்கியது.

தினசரி ஒரு சிறுகதையை வெளியிடுவது எத்தனை சிரமமான காரியம் என்பது சீக்கிரமே வீரகேசரிக்காரர்களுக்குத் தெரிய வந்திருக்கும்.

தினம் ஒரு சிறுகதை வெளியிடும் முயற்சியை ஒரு திட்டமிட்ட ஒழுங்குடனும் பரபரப்புடனும் பரவலாகவும் செய்து காட்டிய பெருமை தினபதிக்கும், அதன் ஆசிரியராக இருந்த திரு. எஸ்.டி. சிவநாயகத்துக்கும் உரியது.

ஆகஸ்டு 1967இல் தினபதி தனது தினமொரு சிறுகதை பற்றிய திட்டத்தை அறிவித்தது.

சிறுகதை எழுத்தாளர்களாக ஏற்கனவே பிரபல்யம் அடைந்திருக்கும் எழுத்தாளர்களிடம் இருந்து, தினம் ஒரு சிறுகதை பெற்றுக்கொள்ள முடியாது என்பதை நன்குணர்ந்தவரான திரு. சிவநாயகம், தனது திட்டத்தின் வெற்றிக்குப் புதிய எழுத்தாளர்களையே நாடினார், பிரபலம் பெற்றுள்ள பழைய எழுத்தாளர்களின் துணையுடன்.

தாங்கள் மதிப்பு வைத்திருக்கும் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் என்று எழுபது எழுத்தாளர்களின் பெயர்களை அறிவித்தது தினபதி. அந்த எழுத்தாளர்கள் யாராவது ஒருவரிடம் தனது கையைக் காட்டி அவர்களின் சிபாரிசுடன் வரும் ஆரம்ப எழுத்தாளர்களின் சிறுகதையே தினபதியில் வெளியிடப்படும் என்றும் தினபதி அறிவித்திருந்தது.

வெளியிடும் பத்திரிகை, அங்கீகாரம் பெற்ற அனுபவ எழுத்தாளர்கள், ஆரம்ப எழுத்தாளர்கள் ஆகிய இந்த மும்முனை இணைப்பு மிக அருமையான தொரு செயற் திட்டம். ஆனாலும் நீண்டநாள் நடைபெறமுடியவில்லை.

சிறுகதையின் சிறிய வடிவம்; தனது கருத்தை வாசகனுக்குச் சிக்கனமாகச் சொல்லிவிடக் கிடைக்கும் வாய்ப்பு; பிரசுரத்துக்காகப் பெரும்பாடுபடத் தேவையில்லாத வசதி; வரலாறு; ஆய்வு, ஆராய்ச்சி அல்லது நாவல் போன்றவைகளுக்குத் தேவைப்படும் தேடல், சிரமம், உழைப்பு, ஆகிய தேவைகள் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் அமைந்துள்ள நிலைமை ஆகியவைகள் எல்லா மொழிகளிலுமே சிறுகதையின் பெருக்கத்துக்கான முதற் காரணங்கள்.

மலையக இலக்கியத்தில் முக்கியமான பங்கு வகிப்பது மலையகச் சிறுகதைகள். ஈழத்துக் கவிதைகளைப்போல் எழுந்து நிற்கும் வலிமை மலையகக் கவிதைகளுக்கு ஏன் வரவில்லை என்பதும், மலையகச் சிறுகதைகள் போல் நாவல் ஏன் முக்கியத்துவம் பெறவில்லை என்பதும் தனித்தனியே ஆராயப்படவேண்டிய விஷயங்கள்.

மலையகச் சிறுகதைகளின் செழுமைக்கு அதன் சிறிய வடிவம், சிக்கனமாகப் பேசிவிடும் வாய்ப்பு, பிரசுர வசதிகள்போன்ற காரணங்களை விடவும் சிறப்பான காரணம் ஒன்றுண்டு. அதுதான் வறுமைத் துயரில் வாடும் மக்களையே அவைகள் கதா பாத்திரங்களாகக் கொண்டு எழுதப்படுபவை என்பது - கொண்டெழுந்தவை என்பது.

'ஐரோப்பிய மொழிகளில் உள்ள சிறுகதைகளை நன்காராய்ந்த ஐரிஷ்காரரான 'பிராங்க் ஓகோனர்' (FRANK O CONNOR) சிறுகதை பற்றிக் கூறியிருக்கும் பல விஷயங்களைப் பேராசிரியர் கைலாசபதி தனது தமிழ் நாவல் இலக்கியம் என்னும் நூலில் குறிக்கின்றார்.

அதில் முக்கியமானது, 'சிறுகதையிலே கதாநாகன் என்று ஒரு பாத்திரம் கிடையாது. அதற்குப் பதிலாக வறுமைத் துயரில் முற்றிலும் ஆழ்ந்த மக்கள்

கூட்டம் சிறுகதையில் இடம் பெறுகிறது என்பது (தமிழ் நாவல் இலக்கியம், பக் -210).

மலையகச் சிறுகதைகளைப் பொறுத்தவரை இந்தக் கணிப்பும் நோக்கும் மிக முக்கியமானது.

'தலைமுறைக்குத் தலைமுறை-நாட்டுக்கு நாடு-எழுத்தாளனுக்கு எழுத்தாளன் இம்மக்கள் கூட்டம் வேறுபடலாம். பெருளாதாரப் பிரச்சினைகள் மட்டும் அன்றித் தார்மீக மதிப்பீடுகள் அற்ற நிலையும் துயர் சூழ்ந்த தொன்றே...' என்றும் கூறுகின்றார் ஓ கோனர் (தமிழ் நாவல் இலக்கியம், பக்கம்-211)

பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களின் சமூக அமைப்பு ஏனைய பொருளியல் அமைப்புகளுடன் ஒப்பிடும்போது சிக்கலில்லாத ஒன்று.

ஒரு புறம் தொண்ணூறு சதவிகிதமான தோட்டத் தொழிலாளர்கள்; மறுபுறம் தோட்ட உரிமையாளர்கள். இவ்விரு வகுப்பிற்கும் இடைப்பட்டதான தோட்ட உத்தியோகத்தினர் ஆகிய மூவரைக் கொண்டதே இச்சமூக அமைவு. தோட்ட உத்தியோகத்தர்களான கிளார்க்; டீ மேக்கர்; கண்டக்டர்; கணக்கப்பிள்ளை; சூப்பர்வைசர்; டாக்டர்கள் - ஒரு தோட்டங்களில் மட்டும்-ஆகியோரை இப்பெருந்தோட்டப் பிரதேசத்தின் மத்திய வகுப்பினர் எனலாம்.

சாரல் நாடனின் பெரும்பான்மையான படைப்புகளின் மக்களாக விளங்குபவர்கள் இம்மத்திய வகுப்பினரே.

தோட்ட உரிமையாளர்கள்; தொழிலாளர்கள் ஆகிய இரு சாராரிடையிலான உறவுகளை நெறிப்படுத்தி நிர்வகிக்கும் பணி இவர்களுடையதாகவே இருக்கிறது.

தொழிலாளர்மீதான பரிபாலனம், செலுத்தப்படும் அதிகாரம் ஆகியவற்றை இவ்வுத்தியோகத் தற்கூடாகவே துரைமார்கள் செலுத்துகின்றனர்.

தொழிலாளர் மத்தியிலிருந்தே ஒரு சிலர் உத்தியோகத்தர்களாக வந்திருப்பினும்கூட, அவர்களில் இருந்து இவர்களைப் பிரித்து அடையாளம் காணுவதையே தோட்ட உரிமையாளர்கள் மிகக் கவனமாகக் கடைப்பிடிக்கின்றனர்.

வசிப்பிட அமைப்பு மூலமாகவும் இப்பிரிவை அவர்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றனர்.

தோட்ட உத்தியோகத்தர் எவரும் லயத்தில் வசிப்பதில்லை. ஒரு லயத்தின் இரண்டு காம்பிராக்களை விடவும் சிறியதென்றாலும் லயத்துக்குத் தூரமான ஓர் இடத்தில் தனியாகக் கட்டி சூப்பர்வைசர்களுக்குக் கொடுத்து விடுகிறது தோட்ட நிர்வாகம்.

தோட்ட முதலாளிமார்களின் உத்தியோக ரீதியிலான இத்திட்டமிடப்பட்ட பிரிவினை, இவ்விரு வகுப்பினரிடையே பெரும் பகையாகவே இருந்து வந்துள்ளது.

கலைத்து விடப்படும் கதண்டுக் கூட்டத்திடையே மாட்டிக் கொண்ட மனிதனைப்போல் திண்டாடித் திணரும் இவர்களது நிலை பரிதாபம் மிக்கது.

உழைப்பதற்காகவே வந்திருக்கும் இவ்விரு சாராரும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்வதன் மூலமாகவே தங்களது பொது எதிரியை இனம் காணமுடியும் என்பதையே சாரல் நாடனின் பெரும்பாலான கதைகள் வலியுறுத்துகின்றன.

பிரேத ஊர்வலத்தில் வரும் கணக்கப்பிள்ளை - தொழிலாளர்கள் சமூக உறவுக்காகப் பாடுபடும் கணக்கப்பிள்ளையின் மகனாக வரும் பாத்திரம் சாரல் நாடனாகத்தான் இருக்க முடியும்! அந்த நிகழ்வின் பாதிப்பிலிருந்து அவரால் அவரை விலக்கிவிட்டு இன்னொரு நபரைப் பாத்திரமாக உலவவிட அவராலேயே முடியாமல் போகிறது.

தோட்டத்துரையின் உத்தியோகத்தர் மீதான எண்ணம், நினைவு, கணிப்பு, எப்பேற்பட்டது என்பதை சாரல் நாடன் மலைமுரசில் எழுதிய 'மனத்திலே நிறைவு' என்னும் கதையில் காட்டுகின்றார்.

'அட்டன் கல்லூரி ஒன்றில் படித்த மாணவன் அவன். திறமைசாலி. கல்லூரி பரிசளிப்பு விழாவிற்குப் 'பிரதமர்' பிரதம விருந்தினராக வருகை தருகின்றார். அவரிடம் பரிசுகள் பல பெற்றுக் குதூகலித்தவன் அவன்.

பல்கலைக் கழகம் செல்லும் வசதியற்று ஒரு தேயிலைத் தோட்டத்திலே 'கிளார்க்' வேலையில் அமர்கின்றான்.

ஒரு நாள் ஆபீசுக்கு வந்த ஒரு தொழிலாளி, "ஐயா, செலாங்க ஐல்லாவிலிருந்து கடுதாசி வந்திருக்கு. நாளைக்கு ஸ்ரைக் பண்ணப் போறோமுங்க... ஒலகம் பூராவும் நாளைக்கு ஸ்ரைக்காமுங்களே... நெசமாங்க" என்று வினவுகின்றான்.

இவனுக்கு அழுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியவில்லை. 'நாளைக்கு மே தினம். உலகம் முழுவதும் கொண்டாடப்படும் தொழிலாளர் தினம். அந்தப் புனித தினத்தைக் கொண்டாடுவது ஸ்ட்ரைக்கா.. தொழிலாளர்கள் ஏன் இப்படி இருக்கின்றார்கள்? மே தினம்பற்றி அதன் மகிமைபற்றி அவனுக்கு விளக்கிக் கூறினான். அவனுடைய அறிவுக் கண்களைத் திறந்துவிடும் ஆர்வம்.

துரை நலுங்காமல் ஆபீசுக்கு வந்திருக்கின்றார். அவன் பிரசங்க லயிப்பில் அதைக் கவனிக்கவில்லை.

ஆத்திரம் கொண்ட துரை அவனைக் கூப்பிட்டுத் தாறுமாறாக ஏசுகின்றார். நீ ஒரு படித்த முட்டாள் என்கின்றார். கோபம் வராமல் ஓர் விதமாகச் சமாளித்துக் கொள்ளுகின்றான்.

ஆனால் அடுத்த நாளே, "தோட்ட நிர்வாகத்துக்கெதிராகத் தொழிலாளர்களைத் தூண்டி விடுவதாகக்" குற்றம் சுமத்தப்பட்டு விளக்கம் கேட்கப்பட்டபோது அவனால் பொறுக்க முடியவில்லை. வேலையை ராஜினாமாச் செய்துவிட்டு வெளியேறுகின்றான்.

கண்டியிலிருக்கும் ஒரு மாணவர் விடுதியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றும்போது-நாளைய நமது சமூகத்தைப் பற்றிய நம்பிக்கையில் மகிழ்ச்சி கொள்ளும் இடத்தில்-மனித உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்கும் இடத்தில் இருப்பதுபற்றி மன நிறைவு கொள்கின்றான் இது கதை (மாலை முரசு, மே-1962).

எல்லாருமே அப்படி உத்தியோகத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டுப் போய்விட முடியுமா என்னும் கேள்வியே சாரல் நாடனின் பிற்காலக் கதைகளில் மேவிநிற்கும் இந்தத் தொழிலாளர்-உத்தியோகத்தர் உறவுக்கான அடிப்படை.

மலையகச் சமூக மேம்பாட்டிற்கு இந்த இணக்கம் மிக அவசியமானதுதான்!

சாரல் நாடனின் மலை முரசுக் கதை நமது மனக்கண்ணில் சில காட்சிகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

அட்டனில் உள்ள அந்தக் கல்லூரி எது - ஹைலண்ட்சாகத்தான் இருக்க முடியும்!

இடதுசாரி சிந்தனைகளுடன் இடதுசாரிகளின் ஒத்துழைப்புடன் அரசமைத்த பிரதமர் அமரர் பண்டார நாயக்கர் அவர்கள் பரிசளிப்பு விழாவுக்கு வந்தார் என்றால் அது எப்போதாக இருக்க முடியும் ?

1956க்குப் பிந்திய காலம்தான்!

அட்டன்! ஹைலண்ட்ஸ்! கல்லூரி பரிசளிப்பு விழா! ஆகியவை நமது மனக்கண்களில் இர. சிவலிங்கம் அவர்களையே இழுத்து வந்து நிறுத்துகிறது.

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு மெளனப் புரட்சி நடந்த ஆண்டான 1956ஆம் ஆண்டைத் தொடர்ந்து, அறுபதுகளில் மலையகம் சிலிர்த்துக் கொண்டு எழக் காரணமாய் இருந்தவர் அவர்.

மலையகத்தில் அரசியல் இயக்கங்கள் வலுப்பெற்றிராத ஒரு சூழலில், தொழிற்சங்கங்கள் வெறுமனே தொழிற் பிரச்சினைகளை மட்டுமே கவனத்தில் கொண்டிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில், அரசியல் சமூக உணர்வுகளை மலையக இளைஞர் மத்தியில் உருவாக்குவதில் இர. சிவலிங்கம் ஆற்றிய பணி மகத்தானது.

ஆற்றல் மிகுந்த மாணவனாக இருந்தும் பல்கலைக்கழகம் செல்லும் வசதிகளற்று, ஒரு தேயிலைத் தோட்டத்திலே கிளார்க் வேலையில் அமரும் வாலிபனைப் பற்றிப் பேசுகிறது சாரல் நாடனின் மலைமுரசு கதை (மனத்திலே நிறைவு - மு.கு. நல்லையா - மலைமுரசு-மே, 1962).

1988இல் வெளிவந்து இலங்கை அரசின் சாகித்திய விருதினையும் பெற்றுக் கொண்ட 'தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர்' என்னும் நூல்பற்றி எழுதிய அமரர் இர. சிவலிங்கம் அவர்கள் இப்படிக் குறிக்கின்றார்:

'ஹைலண்ட்ஸ் கல்லூரியின் சிறந்த மாணாக்கர்களில் ஒருவரான மு.கு. நல்லையா 'சாரல் நாடன்' என்ற புனைப்பெயரைத் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டுள்ளார். மாணவப் பருவத்தில் அவரது ஆற்றலை அருகிலிருந்து அறிந்து வைத்திருந்த என்னைப்போன்றவர்கள், அவரது பல்கலைக்கழகப்

படிப்புகுறித்துக் கனவுகள் கண்டிருந்தோம் . அவரோ தொழில் தேடிச் செல்ல வேண்டியவரானார்.

சிவாவின் இக்கூற்றை சாரல் நாடனின் ஆரம்பகாலக் கதைகளில் ஒன்றான மேற்கூறிய கதையுடன் நாம் இணைத்துப் பார்க்கையில் ' ஆற்றல் மிகுந்த அந்த மாணவன்? யார் என்பது புரிகின்றது.

எழுத ஆரம்பித்த அந்த ஆரம்ப அறுபதுகளிலேயே எதார்த்தமான வாழ்விலிருந்தே கதைக்கான கருவூலங்களைத் தேடிக்கொள்ளும் திறமை இவரிடம் இருந்திருக்கின்றது.

அதீதக் கற்பனைகளே மலிந்துள்ள அதிகமான தமிழ்ச் சிறுகதைகள் மத்தியில், யதார்த்தமான வாழ்க்கை அனுபவ வெளிப்பாடுகளே சிறுகதைகளாக உருவாக்கி வரும் பண்பே ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் தனித்துவமான அம்சம்.

இத்தனித்துவப் பண்பிற்கான உதாரணங்களாகத் திகழ்கின்றன மலையகச் சிறுகதைகள்.

'நமது திசையிலும் ஸ்டோர் குமாஸ்தா ராம்; சினிமா நடிகை சீதம்மாள்; பேரம் பேசும் பிரம்மநாயகம், இத்தியாதி நபர்களை நாள் தவறாமல் பார்த்து விட்டு இவர்களது வாழ்வுக்கு இடமளியாமல் காதல் கத்திரிக்காய் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதைப்போன்ற அனுபவத்துக்கு நேர் முரணான விவகாரம் வேறு ஒன்றும் இல்லை என்று புதுமைப்பித்தன் கூறுவதும் நம்மைச் சுற்றியுள்ள மனிதர்களே முக்கியம் என்பதுதான்.

பெருந்தோட்டப் பகுதிகளின் பெரும்பான்மை மக்களாகிய உடல் உழைப்புத் தொழிலாளர்களின்மேல் அதிகாரம் செலுத்துகிறவர்களாக மட்டுமே; அவர்களை அடக்கி ஆளுகிறவர்களாக மட்டுமே; மனிதர்கள் என்ற ரீதியில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய தார்மிக மதிப்புகளைக்கூடத் தர விரும்பாதவர்களாக மட்டுமே காட்டப்பட்டும், கருதப்பட்டும் வந்த தோட்ட உத்தியோகத்தர்களின் உள் மனத்திலும், இம்மக்களையிட்ட ஓர் அனுதாப உணர்வு அவர்களது நியாயமான போராட்டங்களையிட்ட ஒரு மரியாதை; இருக்கவே செய்கிறது என்பதைத் தனது சிறுகதைகளின் மூலம் காட்ட முனைந்தவர் சாரல் நாடன்.

தோட்ட உத்தியோகத்தர்களின் அர்த்தமற்ற அதிகாரச் சவடால்களுக்கு அடியில் மறைந்து கிடக்கும் மனத்தின் ஈரமே இவருடைய பெரும்பான்மையான கதைகளின் தளங்கள்.

'காணி அளப்பதுக்கு நாளைக்கு டிப்பார்ட்மெண்டிலிருந்து வர்றானுங்களாம். அளக்க வுட்றாதீங்க தலவரே' என்று தோட்டத்துப் பெரிய கிளார்க்கர் ராஜு தலைவரை இரவு ஒன்பது மணிக்குமேல் வீட்டுக்கு வரச் சொல்லி ரகசியமாக கூறினார்.

சமூகத்திலிருந்து ஒதுங்கி, பதுங்கி வாழும் தோட்ட ஊழியர்கள் காலம் பூராவும் தொழிலாளர்களின் கழுத்தை அறுத்துக் கொண்டிருந்தாலும், இந்த மாதிரி ஆபத்துக் காலங்களில் தொழிலாளர்களின் நிழல்களில் அண்டிக்கொள்ள வருவார்கள்.

'நீங்க சொல்றதுக்கு முன்னேயே நாங்க ரெடியாகிட்டோம்! தோட்டத்துக்குள்ளே எந்தப் பயல்களையும் வுடமாட்டோம்... நாங்க இந்தத் தோட்டத்தைவிட்டுப் போகவும் மாட்டோம்' என்றார் ராஜு தலைவர்.

தன்னுடைய கதை ஒன்றில் தோட்டத்துக் கிளார்க்கை இப்படி அறிமுகப் படுத்துகின்றார் மலையகச் சிறுகதையாசிரியர்களில் முக்கியமான ஒருவரான மு.சிவலிங்கம் (இனி எங்கே - கலை ஒளி முத்தையாப்பிள்ளை நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற கதை).

தோட்டங்களைத் தேசியமயமாக்கும் திட்டம்; தோட்டச் சுவீகரிப்பு; காணிப் பகிர்வு என்று எத்தனையோ அட்டுழியங்கள் இந்த மக்கள்மேல் நடத்தப்பட்டன.

முன்னூற்று ஐம்பது ஏக்கர் நிலப்பரப்புக்கொண்ட அந்தத் தோட்டம் சுவீகரிக்கப்பட்டு, கிராமவாசிகளான சிங்கள மக்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட இருக்கிறது.

அதை எதிர்க்கும் தோட்டத்து மக்களின் போராட்டம் ஆயுதம் தாங்கிய அரசு பலத்துடன் தோற்கடிக்கப்படுவதை ஓர் உணர்வுபூர்வமான கலா சிருஷ்டியாக்கிக் காட்டுகின்றார் மு. சிவலிங்கம்.

தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கப்பட்டபோது தாங்களும் நேரடியாகவே அரசின்கீழ் வரப்போவதாகவும், அரசியலமைப்புடன் ஒன்றிணையப் போவதாகவும் மற்ற மக்களுக்குள்ள சகல உரிமைகளும் சலுகைகளும்

தங்களுக்கும் வரப்போகிறது என்றும் இம் மக்கள் மகிழ்ந்தார்கள். அந்த மகிழ்ச்சி எல்லாம் சிங்களப் பேரின வாதம் என்னும் நெருப்புக்குள் இப்படிச் சடுதியாத் தீய்ந்து போகும் என்று கண்டார்களா?

அவை பற்றி விரிவாகப் பேசும் ஒரு படைப்பு தி. ஞானசேகரன் அவர்களின் குருதிமலை என்னும் நாவல்.

சிறுகதை என்னும் சின்ன வடிவுக்குள் நாவலைப்போல் சில விஷயங்களை விஸ்தாரமாக விவரிக்க முடியாதுதான் என்றாலும், தோட்டத்தைப் பங்கேற்று சுற்றியுள்ள கிராமவாசிகளுக்குப் பகிர்ந்தளித்தலில் உள்ள கொடூரங்களை வழமையான தனது நகைச்சுவை இழையோடும் எழுத்துப் பாணியிலிருந்து விலகி நின்று உணர்வும் சோகமும் ததும்ப எழுதிக்காட்டுகின்றார் மு.சிவலிங்கம்.

இந்தச் சிறுகதை லண்டனிலிருந்து வரும் 'தாகம்' என்னும் சஞ்சிகையில் மறு பிரசுரம் பெற்றுள்ளது.

'எனது சிறுகதைகள், சராசரி கதைப் பிரியர்களின் பொழுதுபோக்கு வாசனைக்காக எழுதப்பட்டவைகளாக இருக்கக் கூடாது என்று விரும்புகின்றேன்' என்று கூறும் சிவலிங்கம், அறுபதுகளின் ஆரம்பத்திலேயே சிறுகதை எழுத்தாளராகத் தன்னை இனம் காட்டிக் கொண்டவர்.

வீரகேசரியில், 'சுமைதாங்கி' என்னும் தனது கதை மூலம் சிறுகதைத் துறைக்குள் பிரவேசித்தவர் இவர் (சுமை தாங்கி - வீரகேசரி - 10.2.63).

இவருடைய முதல் தொகுதியும் இதுவரை வெளிவந்துள்ள ஒரே தொகுதியுமான 'மலைகளின் மக்கள்' என்னும் தொகுதியின் முதல் கதையாக வெளிவந்திருப்பது இந்தச் சுமைதாங்கிதான்; பேப்பர் பிரஜைகள் என்னும் பெயரில்.

'இன்றைய இரவு விடிந்தால் நாளை சுப்பையா கொழும்புக்குப் பயணம்'.

ஒரு தோட்டத் தொழிலாளியின் மகன் படித்துப் பாசாகி சப்பாத்துக் கால்சட்டை போட்டு, இவன் நகரப் பாடசாலைக்குப் போகும்போதே எள்ளி நகையாடியவர்களை நாணித் தலைகுனியச் செய்துவிட்டு, கொழும்புத் துறைமுகத்தில் வேலைக்காகப் புறப்படுகின்றான்.

அங்கே உயர் அதிகாரி கூறுகின்றார் : 'வெரி சாரி மிஸ்டர் .. இது அரசாங்க உத்தியோகம். இந்த நாட்டுப் பிரஜைகளுக்குத்தான் இந்த வேலைகளை வழங்க முடியும். உங்களை இந்த நாட்டுப் பிரஜை என்று நிரூபிக்கத் தகுந்த சான்றுகள் இல்லை...'

இரவுகள் மட்டுமே இங்கு விடியும்! இவர்களது வாழ்க்கை இருள் என்றும் விடியாத இரவுகளாகவேதான் இருக்கும் என்பதை உருவகப்படுத்தத்தான் இன்றைய இரவு விடிந்தால் நாளை கொழும்புக்குப் பயணம் என்று ஆரம்பிக்கின்றார் சிவா என்றே நான் கருதுகின்றேன்.

சிறுகதை என்பது உண்மையில் ஒரு கதை கூறும் முயற்சி அல்ல.

விநோதரசமஞ்சரி கதைகள், பரமார்த்தகுரு கதைகள், விக்ரமமாதிர்த்தன் கதைகள் என்பதுபோல் வெறுமனே கதை சொல்லும் செயல் அல்ல சிறுகதை மூலம் செய்யப்படுவது.

மக்களின் வாழ்வை-அவர்களுடைய வரலாற்றினை, அவர்களது சுக துக்கங்களை ஒரு கலாரசனையுடன் வெளிக்கொண்டு வரும் செயலே சிறுகதைகள் மூலம் செய்யப்படுகின்றன.

மலையக மக்களின் நூற்றாண்டுக்கால சோகம் நிறைந்த வாழ்வினை ஓர் உண்மையுடனும் வரலாற்று ரீதியாகவும் ஆவணப்படுத்தும் பண்பையே மலையகச் சிறுகதைகள் கொண்டிருக்கின்றன.

வேதனை நிறைந்த இம்மக்களின் வரலாற்றை, கலைப்பாங்குடனும் ஆத்திரத்துடனும் ஓர் எள்ளலுடனும் வெற்றிகரமாக எழுதிக்காட்டும் பண்பே மலையகத்தின் முன்னணி எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக மு. சிவலிங்கத்தை அடையாளம் காட்டுகிறது.

பிரஜா உரிமை இல்லை என்பதோ, கிடைத்த பிரஜா உரிமைப் பேப்பரை எலி தின்று விட்டது என்பதோ சிவலிங்கத்தின் பிரச்சினை அல்ல.

உங்களுக்கு வேலை இல்லை என்று வெளியே அனுப்பப்பட்ட சுப்பையா, பைத்தியம்போல் உளறுகின்றான்.

'ஏன் நான் மாத்திரம் இந்நாட்டின் ஏனைய பிரஜைகளைப்போல் இல்லை? எனக்கு மாத்திரம் ஏன் பத்திரத்தை வழங்கி பிரஜையாக்கி யுள்ளார்கள்? எனக்கு மாத்திரம் ஏன் பேப்பரைக் கொடுத்துள்ளார்கள்? நான்

ஒரு பேப்பர் பிரஜை. இந்தப் பிரபஞ்சத்திலேயே பதிவுப் பிரஜைகள், கடுதாசிப் பிரஜைகள் என்னும் மகுடம் சூடப்பட்டு அவமானப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள்தான் என் பரம்பரை. என் பத்திரத்தை எலி கடித்து விட்டதென்றால் நான் ஒரு எலி கடித்த பிரஜை! என் பிரஜா உரிமைப் பத்திரம் நனைந்து விட்டால் நான் ஒரு நனைந்த பிரஜை! என் பத்திரம் கிழிந்துவிட்டால் நான் ஒரு கிழிந்த பிரஜை! என் பத்திரம் எரிந்துவிட்டால் நான் இந்த நாட்டின் எரிந்த பிரஜை!

மு. சிவலிங்கத்தின் எழுத்தில் தெறிக்கும் கிண்டல் இந்தப் பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தின் மீதான அவருடைய எரிச்சலைக் காட்டுகிறது; கோபத்தைக் காட்டுகிறது.

1948ஆம் ஆண்டினைத் தொடர்ந்த காலப்பகுதியில் கொண்டு வரப்பட்ட இப்பிரஜா உரிமைச் சட்டம், ஏனைய இனத்தவர்போலன்றித் தம் பூர்வீகத்தையும் சட்ட நிலைப்பாட்டையும் அத்தாட்சிப்படுத்த வேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தத்தை இம் மக்கள்மேல் திணித்தது.

முந்திய அமைப்பின்கீழ் இப்பிரச்சினை எழுப்பப்படாமையும்; தோட்ட நிர்வாகத்தின் தொழிலாளர் பற்றிய பதிவு விவகாரங்களில் காட்டப்பட்ட அசட்டையும் குடியுரிமைக்கான சான்றுகளைத் தேடிக் கொள்வதில் பெருஞ்சிரமமான செயலாகவே இருந்தது.

இந்தப் புதிய சட்ட மூலம் வம்சாவளிப் பிரஜையுடன் பதிவுப் பிரஜை என்னும் புதிய உருவாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தி, அதன் முக்கிய விளைவாக தோட்டத் தொழிலாளரின் குடியுரிமையில் ஒரு பூரணத்துவம் அற்றதும் சர்ச்சைக்குரியதுமான ஒரு தொடர்நிலையையே உருவாக்கி விட்டிருக்கிறது.

உரிமை கிடைக்கவில்லை; உரிமை கிடைப்பதற்கான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை என்னும் கோபங்களைவிடவும், ஏன் இப்படி ஒரு நவீன சட்டம் என்னும் கோபம் மிகவும் ஆழமானதுதான்!

'இனி எங்கே' என்னும் கதையில் வரும் தலைவர் ராஜுவும் 'என்னப்பெத்த ஆத்தா'... கதையில் வரும் தலைவரும் நேர் எதிரிடையானவர்கள்.

துரைசாமியின் மனைவி செல்லம்மா கண்டி பெரியாஸ்பத்திரியில் தவறிப்போய்விட்டாள்.

அகரபத்தனை ஆஸ்பத்திரி நூரெலியா ஆஸ்பத்திரி என்று முடியாமல் கண்டி பெரியாஸ்பத்திரியில் போய் முடிந்திருக்கிறது.

தோட்டத்து ஆபீசில் துரைசாமியும், மரணாதாரக் கமிட்டியினரும், தோட்டத் தலைவரும் நிற்கின்றனர்.

பெட்டிக்காக முந்நூறு ரூபாயும், மரணாதார நிதி இரண்டாயிரத்து ஐநூறும் துரைசாமியிடம் தோட்டத்து நிர்வாகி கொடுக்கின்றார்.

தலைவர் காசை வாங்கி எண்ணிப் பார்த்தார். அவர்களுக்குப் புதிய தெம்பு பிறந்தது.

இன்னைக்குப் பிரேதப் பெட்டி விக்கிற வெலையில முந்நூறு ரூபா எந்த மூலைக்கு....

'எல்லாக் கட்சிகளும் சேர்ந்து நிர்வாகத்துக்கிட்டே அடிச்சுப்பேசணும்.... நிர்வாகம் மறுத்தால் ஸ்ட்ரைக் அடிக்கணும்'..... என்று கூறுகின்றார் தலைவர்.

எல்லாருமாக அந்த முடுக்கக் கடைக்குள் நுழைகின்றனர். பிறகென்ன குடியும் கும்மாளமுமாகப் பண்டிகை பிறந்த மாதிரிதான். எல்லாருமாகக் கண்டிக்குப் போய் செல்லம்மாவின் பிணத்தைக் கொண்டு வருகின்றனர். மரண வீட்டிற்கு வந்த பிறகே வேறு ஏதோ ஒரு பிணத்தைக் கொண்டு வந்துள்ளது தெரிகிறது. பிணம் கொண்டு வரப்போன துரைசாமி-மரணாதாரக்கமிட்டியினர் தோட்டத்தலைவர் அனைவரும் குடிமயக்கத்தில் லொறியில் கிடக்கின்றனர்.

தொழிலாளர்கள், அவர்களுடைய தோட்டத்துத் தலைவர்கள் போன்றவர்களைத் தூக்கிவைத்தே எழுதவேண்டும், அவர்களின் மற்றப் பகுதிகளை மறைத்தே வைத்திருக்க வேண்டும் என்னும் ஓர் இலக்கு நோக்கிய குறுகிய பார்வை இல்லாமல் அவர்களுடைய சீரழிவுகளுக்கான சகலவற்றையும் களையும் நோக்குடனான விரிந்த பார்வை கொண்டவர் இவர். என்னப் பெத்த ஆத்தா என்னும் இக்கதையை சுபமங்களா மறு பிரசுரம் செய்திருந்தது.

வீரகேசரி பத்திரிகையில் ஒரு பத்திரிகையாளனாகத் தொழில் செய்ய ஆரம்பித்தவர் தோட்டத்துக் கிளார்க்; பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்; ஜனநாயகத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தொழிற்சங்கத்தின் 'ஜனநாயகத் தொழிலாளி' பத்திரிகையின் ஆசிரியர், அமரர் இர. சிவலிங்கதின் மலையக இளைஞர்

முன்னணியில் முன்னணிப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர்; தொழிற்சங்கவாதி என்று பலவிதமான தொழில்துறை அனுபவம் பெற்றவர்.

கவிதை, சிறுகதை, மொழிபெயர்ப்பு, திரைப்பட நடிகர் என்று கலைத்துறையிலும் பன்முகச் செயற்பாடுகள் கொண்டவர்.

இலக்கிய உலகில் ஒரு சிறு கதை எழுத்தாளராகவே எழுந்து நிற்பவர்.

அறுபதுகளில் எழுதத் தொடங்கிய சிவலிங்கத்தின் மலைகளின் மக்கள் என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் பெருமுயற்சியால் 1991ஆம் ஆண்டு குறிஞ்சி வெளியீட்டின் மூலமாக வெளிவந்தது.

'எனது சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றை எப்படியும் உருவாக்கியே தீருவேன் என்று உழைத்த என் அருமை நண்பர் 'கலைஞர்' மாத்தளை கார்த்திகேசு அவர்களுக்கு என் நன்றி..' என்று தனதுரையில் குறிக்கின்றார் சிவலிங்கம்.

இந்த நூலுக்கு அந்த ஆண்டின் அரச சாகித்திய விருதும், விபவி என்னும் சுதந்திர இலக்கிய அமைப்பின் அவ்வாண்டிற்கான சிறந்த சிறுகதை நூலுக்கான விருதும் கிடைத்தன.

'தேயிலையோடு தேயிலையாகத் தேய்ந்து போன என் பெற்றோருக்கு இந்தப் படைப்புகளைக் காணிக்கை யாக்குகின்றேன்' என்று மலைகளின் மக்கள் நூலுக்கான முன்னுரையை முடிக்கின்றார் மு சிவலிங்கம்.

தேயிலையுடன் தேயிலையாய்த் தேய்ந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் தனது சமூகத்தின் விடிவுக்காகவே தன்னுடைய எழுத்தையும் அனுபவத்தையும் ஆற்றலையும் பயன்படுத்தும் ஒரு மனித நேயம் மிக்க எழுத்தாளர் இவர்.

பல்கேரிய நாட்டின் ஜோர்ஜ் திமித்ரோவ் சர்வகலாசாலையில் ஓராண்டுக் காலம் தொழிலாளர் கல்வி பயின்றவர். ஜ.தொ.கா.வின் ஏட்டின் ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் சங்கச் செயலாளரான அமரர் வி.பி. கணேசன் அவர்கள் தயாரித்த 'புதிய காற்று' திரைப்படத் தயாரிப்பின் உதவியாளராக இருந்ததுடன் ஒரு பாகமேற்றும் நடிக்்தார்.

வீரகேசரி நடத்திய மூன்றாவது மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் 'இதுவும் ஒரு கதை' என்னும் தனது சிறுகதைக்காக முதல் பரிசு பெற்று மலையகச் சிறுகதைத் துறையில் தனது இடத்தை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டார் (1966).

உழைத்துக் கொடுக்கும் ஓர் இனமாகவே சகல துறைகளிலும் பின்தள்ளப்பட்டுவிட்ட மலையக சமுதாயத்தின் விழிப்பிற்காகவே தனது எழுத்தைப் பயன்படுத்தினாலும், இலக்கியம் சமூக விழிப்புக்கான ஒரு துணைக்கருவி மட்டுமே என்னும் நினைவு அவர் மனத்தினடியில் கிடந்து கனன்று கொண்டே இருந்திருக்கிறது! வெகுஜன இயக்கம், அரசியல் உந்துதல் போன்ற பிற துணையும் தங்களுடன் எழுத்தும் இணைய வேண்டும் என்பது அவரின் அவாவாக இருந்திருக்கிறது. அதற்கான அவரின் படிப்படியான வளர்ச்சிகளே இன்றைய அரசியல் பிரதிநிதித்துவம்.

மலையக மக்கள் முன்னணியின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவராகவும் முன்னணியின் செயலாளராகவும் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் போட்டியிட்டு வெற்றியீட்டி மத்திய மகாண சபையின் நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதியாகவும் உயர்ந்துள்ளார் இந்தச் சிறுகதை எழுத்தாளர்.

· நடேசய்யரைப்போல் தொழிற்சங்கம், அரசியல் அதைச் சுற்றிய எழுத்துகள் என்றில்லாமல், பின் தோன்றிய சி.வி. போல் அரசியல்வாதியாகி இருக்கும் ஓர் இலக்கியவாதியாக நாம் சிவலிங்கத்தைக் கொள்ளலாம்.

சி.வி.யிடம் இவருக்கு ஈடுபாடு அதிகம் என்பதை 'சி.வி.யின் படைப்புகளை மொழி பெயர்த்து வரும் அண்மைக்காலப் பணிகள் நிரூபிக்கின்றன. அந்த மொழிபெயர்ப்புக்களை ஒரு நூலாகத் தொகுத்து வெளியிடும் தனது ஆசையையும் இவர் தெரிவித்திருக்கின்றார்.

அண்மையில் நடைபெற்ற துரைவி-தினகரன் சிறுகதைப் போட்டியில் 'நிலைமை கொஞ்சம் உயரும்போது...' என்னும் சிவலிங்கத்தின் சிறுகதை இரண்டாம் பரிசு பெற்றது. நிலைமைகள் உயரும்போது ஒருவன் எப்படி இருக்கக் கூடாது என்பதனை மிகத் துல்லியமாகக் காட்டும் கதை இது.

மலையகக் கல்வியில் மலையகத் தொழிற்சங்கவாதிகளும் அரசியல் வாதிகளும் மேற்கொள்ளும் அடாவடித்தனமான ஆக்கிரமிப்புகளை பட்டையுரித்துக் காட்டும் 'ஒரு விதை நெல்', மலையகத்தைக் குடியால் மயக்கி வைத்துக்கொள்ள நினைக்கும் சூழ்ச்சி அரசியலை அமல்படுத்தும் சாராயபுரம் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனச் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற 'கனவு மெய்ப்பட வேண்டும், போன்ற மு. சிவலிங்கத்தின் அண்மைக்காலச் சிறுகதைகள் அவரை ஒரு வித்தியாசமான படைப்பாளியாக அடையாளமிடுகின்றன.

அறுபதுகளைத் தொடர்ந்த ஆண்டுகளில் மலையகச் சிறுகதைத் துறைக்குள் எண்ணற்ற இளைஞர்கள் பிரவேசித்தனர்.

மலையக இளைஞர்கள் மத்தியில் சமுதாய உணர்வும், விழிப்பும், எழுச்சியும் பெறத் தூண்டுகோலாய் இருந்த கல்விமான் இர. சிவலிங்கத்தில் இருந்து பாடசாலை ஆசிரியர்கள், பயிலும் மாணவர்கள், தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள், மலையக நகரங்களின் சிறு வர்த்தகர்கள் என்று பலதரப்பட்ட இளைஞர்கள் இத்துறைக்குள் பிரவேசம் செய்தனர்.

கொழும்பில் பிறந்து, வளர்ந்து, கல்வி கற்று, பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியாகிப் பின் ஆசிரியராகி மலையகத்தின் அறிவுக்கண் திறக்கும் பணியில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்ட ஏ.பி. வி. கோமஸ், எட்டியாந்தோட்டை புனித கேபிரியேல் கல்லூரியின் ஆசிரியராக இருந்த அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில், வீரகேசரியில் சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கினார்.

'எட்டியாந்தோட்டை தியேட்டர்ல எம்.ஜி.ஆர்.' படம் போட்டிருக்கான் இன்னைக்கே போவோம்' என்றவாறு நித்திரை விட்டெழும் முனியாண்டி, அந்த மகிழ்ச்சிச் செய்தியால் சந்தோசப்பட்டு மகன் மருதமுத்துவைத் தட்டி எழுப்பும் மூக்காயி...

'இன்னைக்கி நான் வேலைக்குப் போகல்லே ... நீயும் போக வேண்டாம் என்ற தகப்பனைத் தொடர்ந்து 'அப்ப நானும் பள்ளிக் கொடம் போகல்லே சரியாம்மா...' என்கின்றான் மகன். மூவரும் சிரிக்கின்றனர்.

இவர்களின் வாழ்க்கை, கதையாசிரியர் கோமசுக்கு ஒரு புதிராகவே இருக்கிறது! அறுபதுகளிலிருந்து தொண்ணூறு வரையிலான முப்பதாண்டு காலத்தில் அறுபதுக்கு மேற்பட்ட கதைகள் எழுதி இருக்கின்றேன் என்று கூறும் ஏ.பி. வி. கோமஸின் சிறுகதைகள் பன்னிரண்டைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக்கியுள்ளார் கல்கின்னை தமிழ் மன்ற அதிபர் சட்டத்தரணி எஸ்.எம். ஹனிபா அவர்கள்.

மாத்தளையையே வசிப்பிடமாகக் கொண்ட திரு.கோமஸ், மலையக நகரக் கல்லூரிகளின் அதிபராகவும் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்.

மலையக நாட்டார் பாடல்கள் சேர்த்தெழுதப்பட்ட அங்க மெல்லாம் நெறைஞ்ச மச்சான் என்னும் ஒரு குறு நாவலையும் கல்கின்னை தமிழ் மன்றம் நூலாக்கியுள்ளது.

இவருடைய முப்பதாண்டுக் காலத்துக்கு மேற்பட்ட ஆண்டு கால எழுத்துப் பணிகளைப் போலவே இந்த இரண்டு வெளியீடுகளும் மலையக இலக்கியத்தில் எதுவிதமான பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை.

இப்படி மனத்தில் நிற்க மறுக்கும் எழுத்தாளர்கள் மலையகச் சிறு கதையுலகில் நிறையவே இருக்கின்றார்கள்.

டிக்கோயா தறவலை பஜாரில் கடை வைத்திருந்த ராமசுப்பிரமணியம் மிக மென்மையான இதயம் கொண்டவர். அறுபதுகளில் எழுந்தடித்த மலையக இலக்கிய அலை, ராமசுப்பிரமணியத்தையும் கொஞ்சம் ஆட்டிப் பார்த்தது. அவர் தான் அசையவில்லை.

வீரசேகரியில் அதிகமான கதைகளை எழுதியவர் ராமசுப்பிரமணியம் என்று கூறியிருக்கின்றார் சாரல் நாடன் (மலையகம் வளர்த்த தமிழ் - பக்கம் 62).

கார்மேகத்துடனான அவரது நெருங்கிய நட்பைக் காட்டுகிறது இது.

மலையகம் என்னும் பிராந்தியத்துடன் இருக்கமாகப் பின்னிக் கொள்ள முடியாமல் விலகியே நின்றுவிட்ட ராமசுப்பிரமணியத்தின் எழுத்து நிலைக்கு அவருடைய நகர வாழ்வு மட்டுமே காரணமாக இருக்க முடியாது.

மிகவும் உணர்ச்சி வசப்படும் மெல்லிய மனம் கொண்ட இவர், அறுபதுகளில் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் எழுத்துப் பணியாற்றக் கிளம்பியவர். மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் அட்டன் இலக்கிய வட்டத்தில் ந.அ. தியாகராஜனுடன் இணைந்து ஊக்கத்துடன் இயங்கியவர். இலக்கிய வட்டத்தின் மூலமாக ராமசுப்பிரமணியத்தின் 'தவம்' என்னும் சிறுகதையும் மு.சிவலிங்கத்தின் 'மதுரகீதம்' என்னும் சிறுகதையும் தனித்தனியே சிறுநூலாக வெளியிடப்பட்டன.

ஒற்றைச் சிறுகதை ஒரு சிறுநூலாக வெளியிடப்பட்டது இதுவே முதல் தடவை. இருபத்தைந்து சதம் விலையில் வழங்கப்பட்ட இந்த வெளியீடுகள் எதுவிதமான பலனையும் தரவில்லை.

எழுபதுகளின் பிற்கூறில் தமிழகம் சென்றுவிட்ட ராமசுப்பிரமணியத்தின் இலக்கிய முயற்சிகள் தொடர்வதாகத் தெரியவில்லை.

இர. சிவலிங்கம் அவர்களின் மாணவர்களான பி. மரியதாஸ்; எம்.வாமதேவன் ஆகிய இருவரும் மலையகச் சிறுகதைத் துறையில் பிரவேசித்துப் பிறகு வேறு பணிகளில் தங்களைத் தீவிரமாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர்கள்.

சிவாவின், செந்தூரனின், கருத்துகளால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட இவர்கள் பல்கலைக்கழகம் சென்று பட்டம் பெற்றுத் திரும்பியதும் சிவாவுடன் முரண்பட்டார்கள்.!. சிவாவின் இடதுசாரிக் கொள்கைகளால் ஈர்க்கப்பட்ட இவர்கள் தீவிர இடதுசாரிக் கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டதன் பலன் அது. மா சேதுங் கருத்துகள் மலையகத்தில் பரவத் தொடங்கி பாதிப்பேற்படுத்திய காலம் அது.

தன்னுடைய மாணவர்களின் வளர்ச்சி கண்டு; தன்னையே கேள்விகள் கேட்கும் அவர்களது திறமை கண்டு பூரிக்கும் மனம் கொண்டவராகவே மகிழ்ந்திருந்தார் சிவா.

பி.மரியதாஸ் எழுதிய சிறுகதைகள் அவருடைய கருத்தைப் பிரதிபலிப்பவைகளாகவே இருந்தன. கூடுமானவரை அவருடைய கொள்கைப் பிரகடனங்களாகவும் அவற்றை வாசகன்மேல் திணிக்க யத்தனிக்கும் ஒரு முயற்சியாகவுமே அவருடைய சிறுகதைகள் வெளிவந்தன.

பிரசுரமான அவருடைய இரண்டொரு கதைகளிலும் பிரசுரமாகாத, ஆனால் எனக்கு வாசிக்கக் கிடைத்த இரண்டு மூன்று சிறுகதைகளிலும் கூட இந்த அம்சமே முனைப்பாக இருப்பதை நான் உணர்ந்துள்ளேன்.

எழுத்துத் துறையில் அவர் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருப்பாரேயாகில், கட்சி பலத்துடன் ஒரு வெற்றியாளராகத் திகழ்ந்திருக்கலாம். அதற்கான சகல தகுதிகளும் அவருடைய எழுத்துக்கிருந்தன.

1968இல் சிந்தாமணியில் வெளிவந்த மரியதாலின் 'பயணம்' என்னும் சிறுகதையை மத்திய மாகாணத் தமிழ் சாகித்திய விழா மலரில் (1995) மறுபிரசுரம் செய்திருக்கின்றார் அந்தனி ஜீவா.

'பஸ்ஸில் உட்கார்ந்திருந்த ரங்கம்மாவிற்கு வேர்த்துக்கொட்டியது.... டிக்கட்டை வாங்கிய கந்தசாமி வலது கையை அவளது தோள்மீது போட்ட போதுதான் அவளுக்கு உணர்வு திரும்பியது.

'கட்டிய புருஷனைப்போல் எவ்வளவு உரிமையோடு... நினைத்துப் பார்க்கையில் மனம் நடுங்குகிறது ரங்கம்மாவுக்கு' இப்படி கதையை ஆரம்பிக்கின்றார் பி.மரியதாஸ்.

மாரிமுத்துவின் மனைவி ரங்கம்மா. பிள்ளைகளும் இருக்கின்றனர். சாப்பாட்டுக்கே வழியற்ற வறுமை நிலை. இந்த லட்சணத்தில் அரிசி வெட்டு வேறு? கேட்டகவும் வேண்டுமா?

மாரிமுத்துவின் நண்பன் கந்தசாமி, அண்ணி என்றே அழைத்துப் பழகியவன். தனியாளாக இருப்பதால் இவளுடைய குடும்பத்துக்கு உதவிகள் செய்கின்றான். 'இப்படி எத்தனை நாட்களுக்குக் கஷ்டப்படப் போறீங்க அண்ணி' என்கின்றான் ஒரு நாள். அவள் மனத்தை மாற்றிவிடுகின்றான்.

அரசியில்லை, சோறில்லை, மாவில்லை, மனமகிழவில்லை. வாழ்விலே மாற்றமில்லை.

ரெங்கம்மா கந்தசாமியுடன் புறப்பட்டுவிட்டாள்.

இந்தச் செய்கையை நியாயப்படுத்த மரியதாஸ் எடுத்துக்கொள்ளும் பிரயத்தனங்கள்...!

1997இன் ஆரம்பத்தில் துரைவி வெளியிட்ட மலையகச் சிறுகதைகளில் இவருடைய 'விடிவை நாடி' என்னும் சிறுகதை இடம் பெற்றுள்ளது.

வறுமை காரணமாய் மனைவி வேறொருவனுடன் ஓடிவிட, தன்னுடைய இரு குழந்தைகளையும் கிணற்றில் போட்டுக் கொல்ல எத்தனிக்கும் மாரிமுத்துவிடம் இருந்து, தோட்டத்து மக்கள் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றி விடுகின்றனர். துரை போலீசை அழைக்கின்றார். ஒரு வருட நன்னடத்ததைப் பிணையில் வெளிவருகின்றவனுக்குக் குடும்பம், உறவு எல்லாம் பணமில்லா விட்டால் இல்லை தோழர் ....முடிஞ்சா எங்க ஆபீசுக்கு வாங்க... இயக்கத்துடன் இணைந்து இந்த நிலைமைகளை மாத்திக்காட்டுவோம்' என்று அன்றொரு நாள் கூறிய அந்த லோங்ஸ்கார இளைஞனின் நினைவு வருகிறது. அறிமுகம் பெற்ற எம். வாமதேவன், அந்த இளைஞனின் சொற்கள் வேதவாக்காக ஒலிக்க திடமாய் நடக்கின்றான் என்று கதையை முடிக்கின்றார் மரியதாஸ்.

இரண்டாவது மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாவது பரிசு பெற்றவர் எம்.வாமதேவன். அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் கலை இலக்கியப்

பணிகளில் ஈடுபட்டவர். பல்கலைக்கழகம் சென்று பி. ஏ. (ஹோனர்ஸ்) பட்டத்துடன் வெளிவந்தபின், சமூகப் பொருளாதார ஆராய்ச்சித் துறையில் ஈடுபட்டுழைத்தார். லண்டன் லீட்ச் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்று எம். ஏ. பட்டமும், ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வுக்கான எம். பில். பட்டமும் பெற்றுள்ளார்.

தோட்டத்தில் லயத்தில் பிறந்து, தோட்டத்துப் பாடசாலையில் ஆரம்பக் கல்விபெற்று இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், இந்தியப் பல்கலைக்கழகம், இங்கிலாந்து பல்கலைக்கழகம் என்று படித்துப் பட்டம் பெற்று அமரரான சிவாவுக்கு நிகரான மலையகத்தின் இன்னொரு கல்விமானாக உயர்ந்து காட்டிய சிவாவின் மாணவன்; மலையகம் பெருமை கொள்ளும் கல்விமான்; ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளராக அறிமுகம் பெற்ற எம். வாமதேவன்.

கலை இலக்கியப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்த ஆரம்ப நாட்களில் நிறையவே சிறுகதைகள் எழுதியவர். ஒரு தொகுதி போடும் அளவுக்கும் கூடுதலாகவே சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கும் இவருக்குத் தன்னுடைய சிறுகதைகளைத் தொகுதியாக்கும் கரிசனை இல்லை. நிதி திட்டமிடல் அமைச்சின் பணிப்பாளராக உயர்பதவி வகிக்கும் எம். வாமதேவன் அவர்களுக்கு அதற்கான வாய்ப்புகள் நிறையவே இருக்கின்றன.

மரியதாஸின் கதைகளைப்போல் தன்னுடைய கருத்தை வாசகன்மேல் திணிக்கும் பலாத்காரம் இவருடைய கதைகளில் இருப்பதில்லை. வாசகனையோ அவனுடைய அபிப்பிராயங்களையோ மனங்கொள்ளாமல் தன்னுடைய கருத்துகளைச் சொல்லிவிடும் துணிவு இவ்விருவரையும் மனத்தில் நிற்க மறுக்கும் எழுத்தாளர்களிலிருந்து விலக்கி வைக்கின்றது.

1960களில் எழுத்துலகில் பிரவேசித்த இன்னுமொருவர் பதுளையைச் சேர்ந்த மல்லிகைக் காதலன். காந்திமணி என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட இவர், மல்லிகை என்னும் ஏட்டையும், முத்துச் சரம் என்னும் ஏட்டையும் நடத்திப் பார்த்தவர். மல்லிகை என்னும் பெயரில் அவருக்குள்ள பிரேமை அவரது புனைபெயரிலும் அவர் நடத்திய சஞ்சிகையின் பெயரிலும் பரிணமிக்கின்றன.

முதல் மலையகச் சிறுகதைப் போட்டி முடிவுகள் வெளிவந்தபோது மல்லிகைக் காதலன் என்னும் பெயர் ஆறுதல் பரிசு பெற்றவர்களின் பட்டியலில் இருந்தது.

இவருடைய சிறுகதைகள் பற்றிய ஒரு விமர்சனத்தைப் பூங்குன்றம் இதழில் தான் எழுதியுள்ளதாகத் தெரிவிக்கின்றார் திரு. நித்தியானந்தன்.

அறுபதுகளின் பதுளையை அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டும் படைப்புகள் இவருடையவை. நித்தியின் கூற்றுப்படி அந்த நாளைய கள்ளத்தோணிகள் அவலம் பற்றிப் பேசும் 'கப்பலேற்றி விட்டார்கள்' 'செவ்வாய்த்தோஷம்', 'சொறிநாய்'..போன்ற படைப்புகள் சிறப்பானவை.

சிறுகதை எழுதி இவர் செய்த இலக்கியப் பணியை விடவும் 'குறிஞ்சிப்பண்ணை' என்னும் வெளியீட்டு ஸ்தாபனத்தை அமைத்து அதன் மூலம் நூல்கள் வெளியிடச் செய்த முயற்சிகள் காலத்தால் அழியாதவை.

1967இல் குறிஞ்சிப்பண்ணையின் முதல் வெளியீடாக வெளிமடைக் குமரனின் 'தூவனம்' வெளிவந்தது (கவிதைகள்). 1969இல் தொ.சிக்கன் ராஜுவின் 'தாயகம்' என்னும் குறுநாவல் குறிஞ்சிப் பண்ணையின் இரண்டாவது வெளியீடாக வெளிவந்தது.

அந்த அறுபதுகளிலேயே பதுளையிலிருந்து இரண்டு நூல்களை வெளியிட்ட சாதனை இந்தச் சிறுகதை எழுத்தாளரான மல்லிகைக் காதலனையே சார்கிறது.

முதல் மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியின் சூத்திரதாரியும், மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் இணைச்செயலாளர்களில் ஒருவரும் (1966) மலையக இலக்கிய விழிப்புணர்விற்பால் அக்கறையும் ஈடுபாடும் கொண்டவருமான பதுளை பெரி. கந்தசாமி லோவர் வீதியில் கே அண்ட் கே என்று ஒரு கடை நடத்தினார்.

படங்களுக்குக் கண்ணாடிச்சட்டம் இடுதலுடன் (பிக்சர் பிரேமிங்) புத்தக வியாபாரத்தையும் இவர் மேற்கொண்டிருந்தார்.

பதுளையில் புத்தகக்கடை என்றால் அது 'மீனாம்பிகாதான்'. கொழும்பில் கூட அந்த அறுபதுகளில் அப்படி ஒரு புத்தகக் கடை இருந்திருக்குமா என்பது சந்தேகமே!

'கே அன்கே'யில் சில தேர்ந்த புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள் மட்டுமே இருக்கும்.

என்னிடம் இருக்கும் சில நூல்களில் குத்தப்பட்டுள்ள 'கே அன்கே' முத்திரை அந்தப் பழைய நினைவுகளை அசைபோடச் செய்யும்.

அந்த நாட்களில் கே அன்கேக்குள் நுழையும் என்னை, கைகளில் கண்ணாடிச் சட்டமும் சின்ன சுத்தியலும், பல் நுனியில் வரிசை கோர்க்கும் மெல்லிய ஆணிகளுமாக வரவேற்பார் மல்லிகைக் காதலன்.

ஆணிகளை விரலிடுக்கில் சேர்த்தபடி, வெளியே சென்றிருக்கும் கந்தசாமி வந்துவிடுவாரோ என்னும் அச்சத்துடன் கொஞ்சம் இலக்கியம் பேசுவார்.

'வேலைத்தளத்தில் என்ன இலக்கியமும், பேச்சும்; வேலை செய்கிறவர்களையும் கெடுத்துக் கொண்டு, என்று எனக்கும் சேர்த்தே அடிப்பார் கந்தசாமி. அந்த அச்சமும் சேர்ந்ததுதான் மல்லிகைக் காதலனின் அச்சம்.

இது போன்ற அச்சங்களாலேயே எழுந்து பயமுறுத்தும் உலகை எதிர்த்துப் போரிட அவரால் முடியாமல் போய்விட்டது. அற்ப ஆயுளில் தன்னுடைய வாழ்வை முடித்துக் கொண்ட மல்லிகைக் காதலனை நினைக்கையில் மனம் குமுறுகிறது! 1941இல் பிறந்தவர் எழுபதுகளின் மத்தியில் இறந்து போனார்.

இலங்கை சாகித்திய மண்டலம், மாணவர்களுக்காக நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்று மலையகத்துக்குப் பெருமை சேர்த்தவர் சி.பன்னீர் செல்வம். இரங்கலை கொட்டாங்கந்தையில் பிறந்தவர். உடிஸ்பத்துவ முஸ்லீம் வித்தியாவயத்தில் கல்வி பயின்றவர்.

சிறுவயதிலேயே தந்தையை இழந்தவர். தாயின் மடியிலேயே வளர்ந்தவர். சாகித்திய மண்டலம் மாணவர்களுக்காக நடத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற கதையும் 'தாயின் மடியில்' என்பதே.

மனத்தைத் தொடும் விதத்தில் மிக இயல்பாகக் கதை கூறும் திறமை மாணவப் பருவத்திலேயே இவருக்கிருந்திருக்கிறது.

சிறு துறைகள் தவிர்த்து நாவல், கவிதை, கட்டுரை, காவியம் ஆகியவற்றிலும் ஈடுபாடுடையவர்.

யாழ் கணேசய்யர் தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய கட்டுரைப் போட்டியிலும் அறுபதுகளிலேயே இரண்டாம் பரிசினைப் பெற்றவர் பன்னீர்செல்வம்.

மூன்றாவது மலையகச் சிறுகதைப்போட்டியில் இவருடைய 'இலவு காத்த கிளி' மூன்றாவது பரிசு பெற்று கதைக்ககனிகள் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளது.

அஞ்சலி மலையக மலரில் 'இவர்கள் பிரசவிக்கிறார்கள்' என்ற கதை வந்தது. துரைவியின் முதல் நூலான மலையகச் சிறுகதைகள் தொகுதியில் இந்தக் கதை இடம் பெற்றுள்ளது.

மலையில் மயங்கி விழும் கற்பிணிப்பெண் பற்றிய கதை இது.

'ஏய், காலை ஒருத்தி கையை ஒருத்தி புடிங்கடி..'

அஞ்சலையை ரோட்டுக்குத் தூக்கி வந்தார்கள். அஞ்சலி மயங்கிக் கிடந்தாள். தலைவேட்டியைத் தண்ணீரில் நனைத்துக்கொண்டு வந்து அவள் முகத்தில் பிழிந்தாள் ஒருத்தி.

பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு மயக்கம் தெளிந்தவளாய்க் கண்களைத் திறக்கின்றாள். 'கொஞ்சம் தேவலாம் அக்கா..'

'கூடையை நான் தூக்கிக்கிறேன் ஒனக்கு நடக்க ஏலுமா...?'

'நடந்துறவேன் அக்கா. ரெண்டு கூடை தூக்க கஷ்டமா இருக்குமே... ஒங்களுக்கு...'

'அடிப்போடி பைத்தியக்காரி இந்த அடிமை வாழ்க்கையில் இதுதான் பெரிய கஷ்டம் ...' என்கின்றாள் அவள்.

இன்னோர் இடத்தில் கூடையுடன் ஆள் வராததால் பேர் போட மாட்டேன் என்று கத்துகின்றார் சின்னதுரை.

'வயித்துப் புள்ளைக்காரிக்கு பேரு போடக்கூடாதுன்னு எந்தச் சட்டம் சொல்லுது... ஏ... தொரே... நானும் பார்க்கத்தான் போறேன்.... ஒன்னப்போல ஆயிரம் தொரைமாறுகளை எனக்குத் தெரியும்' என்று அவளும் பதிலுக்குக் கத்துகின்றாள்.

இது அடிமை வாழ்வு என்பதையும் ஒரு பெண் தொழிலாளியும் கூடப் பயந்து பயந்து கூழைக்கும்பிடு போடாமல் எதிர்த்துப் பேசவேண்டும் என்னும் பன்னீர்செல்வத்தின் ஆசையும் கோபமும் இந்த வரிகளில் தொனிக்கின்றன.

அவருடைய அந்த ஆசையும் கோபமும் இந்தப் பாத்திரத்துக்கு ஒரு செயற்கைத் தன்மையைக் கொடுத்து விடுகின்றது.

'என்னுடைய ஆத்திரத்தின் வேகத்தில் எழுந்து ஆடுகிறவைகளே எனது பாத்திரங்கள்' என்று புதுமைப்பித்தனுமே கூறியுள்ளார்தான் என்றாலும், அதுவே பாத்திரத்தின் இயல்பைக் கெடுத்து விடாமலும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் படைப்பாளி.

அறுபதுகளுக்குப் பிந்திய மலையகத்தின் படித்த இளைஞர்களில் பெரும்பான்மையோர் - நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு வீதத்ததுக்கும் கூடியவர்கள் - இடது சாரி சிந்தனையுடனும் தீவிர இடதுசாரிக் கொள்கைப் பிடிப்புடனுமே இருந்தனர். இதற்கான பெரும்பங்கு அமரர் இர. சிவலிங்கம் அவர்களுடையது. அறுபதுக்குப் பின் ஓர் ஆத்திரம் பரம்பரை மலையக இலக்கியத்துக்குள் நுழைந்தது என்று சிவா பெருமையுடன் குறிப்பது இதைத்தான்.

இதுவே இவர்களது பலமாகவும் இருந்தது; பலவீனமாகவும் இருந்தது சிவா உட்பட.

மலையகத்தின் சிந்தனை மாற்றம், சமூக விழிப்புணர்வு போன்றவைகள் பலங்கள். மலையகத்துக்கென ஒரு ஸ்திரமான அரசியலை உருவாக்க முடியாமல் போனமை; அரசியலில் வெற்றி பெறமுடியாமல் இம்மக்களை அரசியல் அநாதைகளாக - எடுப்பார் கைப்பிள்ளைகளாக - விட்டு விட்டமை போன்றவைகள் பலவீனங்கள்.

ஈழத்து அரசியலில் இடதுசாரிகளின் நிலைபற்றி - இடம் பற்றி வரலாறுகள் நமக்குத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

கம்யூனிச சிந்தனையுடன் எழுத வருகிறவர்களுக்கு அவர்களுடைய கொள்கைப் பிரச்சாரம் ஒரு முக்கியப் பணியாகி விடுகிறது. இதைத் தன் சொல்ல வேண்டும். இப்படி இப்படித்தான் சொல்லவேண்டும் என்னும் சட்டத்துக்குள் மாட்டிக்கொள்ளும் ஆபத்து அவர்களுக்கு இருக்கிறது.

பன்னீர்செல்வத்தின் ஆரம்பகாலப் படைப்புக்கள் இப்படியான ஆபத்துகளுடன் ஓர் இலக்கு நோக்கிய எழுத்துக்களாகவே இருந்தன.

சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின்கீழ் தமிழகம் சென்றுவிட்ட பிறகும் ஒரு தீவிரமான ஈடுபாட்டுடன் சிறுகதைகள் படைத்து வரும் எழுத்தாளர் இவர்.

இந்த ஒப்பந்தத்தின் கீழும், இனக்கலவர பாதிப்பினாலும் தமிழகம் சென்று விட்ட எத்தனையோ நல்ல படைப்பாளிகள் மௌனமாகிவிட்டதை நாமறிவோம். அந்த வகையில் தொடர்ச்சியான எழுத்துப் பணிகளினாலும், எழுத்தின் முதிர்ச்சியாலும் சிறந்து நிற்பவர் பன்னீர்செல்வன்.

தமிழகத்தின் பிரபல பத்திரிகைகள் இவருடைய படைப்புகளை வெளியிடுகின்றன. அமுதசுரபி தீபாவளி மலரில் இவருடைய கதை வந்திருக்கிறது. பாரிஸ் தமிழ்ச்சங்கம் நடத்திய உலகச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்றிருக்கின்றார். 'திறந்த வெளிச் சிறைகள்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றினையும் தமிழகத்தில் இருந்து வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

'....திடீர்னு பிரதமரோட அந்தப் படுகொலைச் சம்பவம்... அதிர்ச்சயடைந்து போயிட்டேன்...

'எல்லா அகதிகளும் போலீஸுல பதியணும்னு ஒரு திடீர்ச் சட்டம்.'

'நான் அகதி இல்லை... சட்டப்படியும் மனச்சாட்சிப்படியும் இந்தியன்... ஏண்டா பதியலேன்னு போலீஸ் அடிச்சது... நாயைப்போல தெருவுல இழுத்துக்கிட்டுப் போனாங்க... சித்திரவதை பண்ணினாங்க... அந்த அந்நிய பூமியில இன வெறியர்களாலகூட நான் இப்படி அவஸ்தைப்படலே' ஜட்ஜுக்குப் புரியலே... ஜனங்களுக்குப் புரியலே... அதிகாரிகளுக்குப் புரியலே... அரசியல்வாதிகளுக்குப் புரியலே...' (ஜென்ம பூமி - இந்த நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சிறுகதைகள் தொகுதி).

'கிழவர் ரொம்ப பாசமாகப் பழகினார். வீட்டுக்கு வந்த புள்ளைக்கி மொதல்ல தேத்தண்ணிய ஊத்திக் கொடும்மா'.

'இன்னமும் தேத்தண்ணியை மறக்காமல் இருக்கீங்களே' என்றான் அவன்.

'இன்னும் எத்தனை வருசம் ஆனாலும் அதை எப்படி தம்பி மறக்க முடியும்..... நாம வாழ்ந்து அழிஞ்ச சரித்திரத்தோட மிச்ச சொச்சங்கள்தான் அதெல்லாம்....'

'நல்ல அறிவாளியா இருக்குறே உனக்குக் கூட ஒரு நல்ல உத்தியோகம் கெடைக்கலியா.... கூப்பு வாழ்க்கை ரொம்ப மோசமானதுப்பா... அந்தச் சிங்களவனே தேவாலாம்னு தோணும்...' (சுட்ட மண்ணும் சுடாத மண்ணும், மக்கள் மறுவாழ்வு ஆண்டு மலர்)

இங்கிருந்து சென்று அங்கு அல்லலுறும் மலையக மக்களை வெகு இயல்பாகக் காட்டும் கதைகள் இவை.

இலங்கை தேசியக் கலை இலக்கியப் பேரவையும் சுப மங்களாவும் இணைந்து நடத்திய குறுநாவல் போட்டியில், ஆறுதல் பரிசு பெறும் எட்டு நாவல்களில் இவருடையதும் ஒன்று.

'ஒரு கிழவியும் ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளும்' என்பது தலைப்பு. யாரைப் பற்றிய கதை என்பதைத் தலைப்பே கூறி விடுகின்றது.

கோகிலம் சுப்பையாவுக்குப் பிறகு மலையக இலக்கியத்தில் கூடுதலாகப் பேசப்பட்டவர் நயீமா ஏ. பஷீர். ஒரு தொழிற் சங்கவாதியான கோகிலம் சுப்பையாவைப் போலவே எழுத்து, இலக்கியம், சஞ்சிகைகள், மேடைப் பேச்சு என்று சகல துறைகளையும் மலையகப் பெண்களின் விழிப்புணர்வுக்காகப் பயன்படுத்தியவர் இவர்.

அறுபதுகளின் விழிப்புணர்வுடன் மலையகத்தில் எழுந்த பத்திரிகைகளில் இவருடைய எழுத்துகள் இடம் பெறத் தொடங்கின. மலைப்பொறியில் மாதர்பகுதியின் ஆசிரியையாகவும் பணியாற்றியுள்ளார்.

மலையகத்தின் படித்த பெண்களை ஒன்றிணைக்க அரும்பாடு பட்டவர் இவர். அறுபதுகளில் நயீமா ஏ. பஷீர், எஸ். மனோன்மணி, மகேஸ்வரி, கிருஷ்ணன், பேராதனை ஷர்புன்னிசா, பூரணி என்று நிறையப் பெண்கள் எழுத்துலகிற்குள் நுழைந்தார்கள் என்றாலும், காலத்தால் அனைவருமே அடித்துச் செல்லப்பட்டு விட்டனர்.

மீனாட்சியம்மாள் நடேசய்யர். நல்லம்மா சத்தியவாகீஸ்வர ஐயர், சிவபாக்கியம் குமார வேல், கோகிலம் சுப்பையா என்னும் அறுபதுக்கு முந்திய மாதர் அணியுடன் அறுபதுக்குப் பிந்தியவர்களாக நயீமா ஏ.பஷீரும், பூரணியும் நினைவில் நிற்பவர்கள்.

அப்புத்தளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட நயீமா பஷீர் அப்புத்தளையில் பாடசாலை நடத்தியவர். மலையக நகர்ப் பாடசாலைகளின் ஆண்டு விழா, கலைவிழாக்களில் சிறப்புப் பேச்சாளராகக் கலந்து கொண்டவர். அவர் பிறந்து வளர்ந்த அப்புத்தளை மக்களையும், அவர்தம் வாழ்வின் சுக துக்கங்களையும் பகைப்புலமாக கொண்டு சிறுகதைகள் படைத்தவர்.

'வாழ்க்கைப் பயணம்' என்னும் இவருடைய நாவல் எழுபதுகளில் வீரகேசரி பிரசுரமாக வெளிவந்தது.

'வாழ்க்கைச் சுவடுகள்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி எண்பதுகளில் கல்கின்னை தமிழ் மன்ற வெளியீடாக வெளிவந்தது.

இந்த இரண்டு நூல்களுமே நயீமா சித்திக்கிற்கு எந்தவிதமான இலக்கிய அந்தஸ்தையும் கொடுக்கவில்லை.

அறுபதுகளில் எழுத்துலகில் தீவிரமாக ஈடுபட்ட இன்னொருவர் பூரணி.

இரண்டாவது மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் ஆறுதல் பரிசு பெற்ற 'மலைச் செல்வம்' என்னும் சிறுகதை மூலம் சிறுகதையுலகிற்கு அறிமுகமானவர்.

தினபதி சிறுகதைத் திட்டத்திற்காக எழுதப்பட்ட 'பிள்ளை மடுவத்திலே', சிந்தாமணியில் வெளிவந்த 'குறிஞ்சிப்பூ', 'குழந்தைகள் சண்டை', அஞ்சலியில் வெளிவந்த 'முடியாத கதைகள் பல' போன்ற சிறுகதைகள் பூரணிக்கு ஒரு பெயரைக் கொடுத்தன. ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி வெளியிடும் அளவிற்கு சிறுகதைகள் படைத்துள்ள பூரணி, ஆன்மிகத்தில் லயிப்புப் பெற்றுத் துறவறம் பூண்டுவிட்டதன் காரணமாக எழுத்துலகை விட்டு ஒதுங்கி விட்டார்.

இல்லறமோ, துறவறமோ இரண்டுமே பெண்களின் எழுத்துத் தொடர்ச்சியை ஏனோ துண்டித்து விடுகின்றன.

புசல்லாவை இஸ்மாலிகா, பாலரஞ்சனி சர்மா, நளாயினி சுப்பையா, ரோஹிணி முத்தையா, சுகந்தி வெள்ளையக் கவுண்டர், பேபிராணி இம்மானுவேல் என்று சில பெண்கள் மலையக எழுத்துக்குள் பிரவேசம் செய்துள்ளனர். இஸ்மாலிகாவைத் தவிர்ந்த மற்றவர்கள் கலைஒளி முத்தையாப் பிள்ளை நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசும் அறிமுகமும் பெற்றவர்கள் (1994).

இவர்களிலும் கூட இஸ்மாலிகா, பாலரஞ்சின சர்மா, நளாயினி சுப்பையா ஆகியோர் தவிர்ந்த மற்றவர்கள் எழுதுவதாகத் தெரியவில்லை.

பாலரஞ்சனியின் சிறுகதை ஒன்று லண்டனிலிருந்து வெளிவந்த இன்னுமொரு காலடி இலக்கிய மலரில் வெளிவந்திருக்கிறது (1998).

நளாயினி சுப்பையா ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி வெளியிட்டிருக்கின்றார் (அவள் தனி மரம் அல்ல, ஜனவரி-1997). இரண்டாவது தொகுதிக்கான வெளியீட்டு வேலைகள் நடைபெறுகின்றன என்னும் செய்திகளும் கிடைத்துள்ளன.

மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் செழுமைக்கு இவைகளின் பங்களிப்பு என்ன என்பதை நோக்குவதற்கு முன்னதாகப் பரவலாக நூல்கள் வரவேண்டும் என்பதும் மிக முக்கியமானதே.

மலையக எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் ஒன்றிரண்டு படைப்புகளுடன் ஓய்ந்து போவதை ஒரு பெரும் குறையாகவே நான் கொள்ளுகின்றேன். ஆழமாக என்பதுடன், அகலமாக என்பதுவும் இன்றைய வேகமான உலகின் ஓர் அவசியமான தேவையாகிறது.

அறுபதுகளில் மலையகம் கண்ட இன்னுமோர் அற்புதமான எழுத்தாளர் பரிபூரணன். என்னுடைய கடைசித் தம்பியும் கூட.

இரண்டு தடவை வீரகேசரியின் மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாவது பரிசு பெற்றவர். நான் பிறந்த அதே ஊர் கட்டளைத்தோட்டத்தில் - ஆளு (தந்தை) தோட்டத்து வாத்தியாராக இருந்த அதே தோட்டத்தில் பிறந்து, பதுளையில் படித்து ஆளு ஓய்வு பெற்றதும் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றவர் பரிபூரணன். இயற்பெயர் பாக்கியசாமி. பரிபூரணன் என்னும் எங்கள் அம்மாவின் பெயரை இலக்கியப் பெயராகக் கொண்டவர். 'ரேம் ஆறு அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது', 'பிரசவக்காசு' ஆகிய இரண்டு கதைகள் கதைக்கனிகள் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

'தகவம்' பரிசு பெற்ற 'ஒரு நாய் தன் வாலைப் பிடிக்கிறது' என்னும் மல்லிகைக் கதை, தகவம் பரிசுக்கதைகள் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது.

எண்பத்து மூன்றின் இனச்சங்காரக் கொடுமைகளால் பெற்றோருடன் தமிழகம் சென்று விட்டபின், தன்னுடைய ஆக்கத்திறமைகளை எங்கே ஒளித்து வைத்துக் கொண்டாரோ தெரியவில்லை. தமிழகத்தின் வெளியீட்டு வாய்ப்புகள் போட்டா போட்டி மிக்கவைதான். நானறிவேன்.

மண்ணுக்குள் போட்டு அழுத்தப்பட்ட விதைகளைப்போல், அதே மண்ணைக் கிழித்துக்கொண்டு அறுபதுகளில் மலையக எழுத்து

மேலெழவில்லை! பரிபூரணணின் அமைதியான மௌனம் என்னை மிகவும் அலைக்கழித்தது.

வாழ்வின் சுமை, பொருளாதரச் சிக்கல், புதிய சூழல் போன்றவைகள் பயங்கரமானவைகள்தான். ஆனாலும் அவைகள்தானே புதிய எழுத்துக்கான சக்திகள். பிறகு ஏன் இந்த ஒதுங்கல்கள்?

ஓர் அற்புதமான படைப்பாளியை மலையகம் இழந்துவிட்ட ஏக்கம் இன்னும் என்னை அரிக்கிறது.

அ.சொலமன்ராஜ், நூரளை சண்முகநாதன் போன்ற எழுத்தாளர்கள் சில நம்பிக்கைகளைத் தந்தவர்கள். பிறகு ஏனோ மௌனிகளாகி விட்டனர்.

எழுத்துலகில் பிரவேசித்து கவனிப்பும் பெற்றுப் பின் எழுதாமல் இருந்துவிடுகிறவர்கள், தங்கள் மௌனத்துக்கான காரணமாக எதைச் சொன்னாலும் அது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததே!

இவர்களுடைய மௌனங்களினால் ஏற்படும் இழப்பு மலையக இலக்கியத்துக்குத் தானேயன்றி தனிப்பட்ட இவர்களுக்கல்ல!

மலையக எழுத்தாளர்களுக்கென ஆறு மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிகளை நடத்தி மலையக எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்த பணி வீரகேசரியையே சார்்கின்றது.

அறுபதுகளில் நான்கு போட்டிகளை நடத்தி, பிரசுர வாய்ப்பின்றி இலை மறை காய்களாக ஏங்கிக் கிடந்த ஒரு புதிய எழுத்தாளர் பரம்பரையை ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தி, அவர்களது ஆற்றல்களைப் பறைசாற்றி, தரத்தை உயர்த்தி, எழுத்தாளர்களைப் பெருக்கி, புதிய புதிய எழுத்தாளர்களைத் தன்னம்பிக்கையுடன் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபடச் செய்துள்ள பணி மகத்தானது! மற்ற எவரும் செய்ய முன்வராதது!

நான்காவது சிறுகதைப்போட்டியில் பத்து எழுத்தாளர்கள் பரிசுக்குரிய படைப்பினைத் தந்தவர்களாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டனர்.

- மாத்தளை வடிவேலன்
- பரிபூரணன்
- அ. சொலமன்ராஜ்
- சி. ராமச்சந்திரன்

- சி. பன்னீர்செல்வம்
- வத்துமூல்லை நேசன்
- பெ. ஆறுமுகம்
- க. செல்வராஜா
- மு. சிவலிங்கம்
- மல்லிகை சி. குமார்

போட்டி முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்ட கையோடு, போட்டிக்கு வந்த கதைகள் பற்றிய அமரர் என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் 'புதிய பரம்பரை உருவாகிறது' என்னும் கட்டுரைத் தொடர் வீரகேசரியில் வெளிவந்தது (20-12-1970).

பரிசுக்குரிய பத்துக்கதைகள் போக ஏனையவற்றிலும் சில நல்ல கதைகள் இருப்பதாகவும் அவைகளும் பிரசுரத்துக்கு ஏற்றவைகள் என்றும் கதையின் சில பகுதிகளைக் குறிப்பிட்டும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார் என்.எஸ்.எம்.ராமையா.

அவரால் அப்படி வலியுறுத்திக் குறிப்பிடப்பட்டவர்களில் ஒருவர் நூரளை சண்முகநாதன் - கதை 'பெரியசாமி பி.ஏ. ஆகிவிட்டான்'. மற்றவர் அல் அஸுமத். கதை 'பால் வெட்டுவதற்குப் படிக்காமலா இருக்க வேண்டும்'.

இந்த இரண்டு கதைகளும் அறுபதுகளின் பிற்கூறில் நான்காவது மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிக்காக எழுதப்பட்டவை.

பெரியசாமி பி.ஏ. ஆகிவிட்டான் என்னும் கதை பிறகு பிரசுரம் பெற்று, இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட தடவைகள் மறு பிரசுரமும் பெற்றுவிட்டது. ஆனால் நூரளை சண்முகநாதனைக் காணவில்லை.

அல். அஸுமத்தின் கதை பிரசுரமே ஆகவில்லை! ஆனால் இன்றைய சிறுகதை இலக்கியத்துறையில் அல். அஸுமத் என்னும் பெயர் உச்சத்தில் இருக்கிறது. ஈழத்துச் சிறுகதையாளர்களில் நான் லயித்துப் படிக்கும் சிலரில் அஸுமத்தும் ஒருவர்.

ஓர் இலக்கிய நேர்காணலின்போது பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள், இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கென்று ஒரு தனித்துவம்

இருக்கிறது. இந்தத் தனித்துவம் எப்போது திருப்தியடையும் என்றால், தமிழகத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்போதுதான். ஏனெனில் தமிழகம்தான் தமிழ்ப் படைப்புகளின் அரங்கம்... என்றொரு கருத்தைக் கூறியிருந்தார்.

'நேர்காணல் நடந்த இடம் தமிழகம் என்பதனால்தான் பேராசிரியர் இப்படிக்கூறி இருக்கின்றார்' என்று அவர்மேல் குறைகாணும் நோக்கம் கொண்டவர்கள் கூறிக்கொள்ளலாம் என்றாலும், இக்கூற்றின் அடிப்படை உண்மைகளை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளவே வேண்டும்.

இந்தியாவின் அனைத்து மொழிகளிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் வெளிவந்த சிறுகதைகளில் சிறந்ததைத் தெரிவு செய்து விருதளித்து, அனைத்து இந்திய மொழிகளிலும் அப்படைப்பை மொழி மாற்றம் செய்து நூலாக வெளியிடும் சீரிய இலக்கியப் பணியினை செய்து வரும் அமைப்பு 'கதா'.

நமது எழுத்தாளர் இருவருக்கு இந்தக் 'கதா விருது' கிடைத்திருக்கிறது. ஒருவர் செ. யோகநாதன்; மற்றவர் அல்-அஸுமத். அல்-அஸுமத்துக்குக் கிடைத்துள்ள இந்த விருதானது மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்குக் கிடைத்துள்ள பெருமை, ஓர் அங்கீகாரம். NEW PARA பிந்திய அறுபதுகளிலேயே சிறுகதை எழுதத் தொடங்கிய அஸுமத் எழுபதுகளில் ஒரு மரபுக் கவிஞராகத் தன்னை வெளிக்காட்டத் தொடங்கினார்.

'கவிதை இலக்கணத்தை துறைபோகக் கற்றுள்ள அல்.அஸுமத் ஒரு சிறந்த மரபுக் கவிஞர்' என்றே இவரைப் பற்றி மற்றவர்கள் கூறக் கேட்டிருக்கின்றேன். 'புலராத பொழுதுகள்' என்னும் நெடுங்கவிதை நூலும் 'மலைக்குயில்' என்னும் கவிதைத் தொகுதியும் இவரை ஒரு மரபுக் கவிஞராகவே இனம் காட்டின.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன முஸ்லீம் சேவை நடத்திய கவிதைச்சரம் நிகழ்ச்சியில் ஒலிபரப்பான கவிதைகளில் இருந்து தேர்ந்தெடுத்த ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட கவிதைகளை 'கவிதைச் சரம்' என்னும் நூலாகத் தொகுத்தளித்துள்ள பாரிய பணி, கவிதையின்பால் இவருக்குள்ள ஈடுபாட்டை இனம் காட்டியது.

மொத்தத்தில் எழுபதுகளின் பின் ஒரு கவிஞராகவே அறியப்பட்டவராக இருந்தார் அஸுமத். எண்பதுகளின் இறுதிக்கூறில் முஸ்லீம் எழுத்தாளர்

தேசிய கவுன்சில் இவருடைய 'புலராத பொழுதுகள்', கவிதை நூலுக்குப் பரிசளித்துக் கௌரவித்தது. முஸ்லீம் சமய கலாச்சார ராஜாங்க அமைச்சு இவருக்குக் 'கவிஞர் தாரகை' என்ற பட்டம் சூட்டி மகிழ்ந்தது.

ஆக எல்லாருமாகச் சேர்ந்து அல். அஸுலிமத்தை ஒரு கவிஞராக மட்டுமே காணத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

பூவின் காதல் (1965-வீரகேசரி), 'பால் வெட்டுவதற்குப் படிக்காமலா இருக்கவேண்டும்' (பிரசுரமாகாத மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிக் கதை 1970) ஆகிய சிறுகதைகள் எழுதிய அஸுலிமத் 'மரபுக் கவிஞர்', கவிச்சுடர், கவிதை நூலுக்கான பரிசு போன்ற இன்ன பிறவற்றால் மூடப்பட்டுவிட்டார்.

போதாததற்கு 1982இல் பூபாளம் என்னும் ஒரு கவிதைக் காலாண்டிதழை வெளியிட்டார் அஸுலிமத். 1983 ஜூலையில் வெளிவந்த நான்காவது இதழுடன் தன்னுடைய இயக்கத்தை நிறுத்திக் கொண்டது பூபாளம்.

1987இல் பெளர்ணமி என்றோர் இதழை வெளியிட்டார். அதுவும் இயங்க மறுத்து விட்டது.

1990இன் நடுப்பகுதியில் 'தகவல்' என்னும் ஒரு செய்தித்தாளையும், 'முகில்' என்றோர் இலக்கியச் சஞ்சிகையையும் வெளியிட்டார்.

இலக்கிய ஆர்வம் மட்டும் இதற்கெல்லாம் போதாது என்பதை வெகு நாசுக்காக இவருக்கு உணர்த்திவிட்டு இந்த நான்கும் நடையை நிறுத்திக் கொண்டன.

அஸுலிமத் ஓர் அருமையான மனிதர் இனிமையான இலக்கியவாதி. இலக்கியத்துக்காக சதா எதையாவது செய்துகொண்டே இருக்க வேண்டும் என்னும் இலக்கிய மனம் அவருடையது. தோல்விகளைக் கண்டு சோர்ந்து போய்விடாத துணிச்சல் அவருடைய இலக்கிய நெஞ்சின் பலம். சிரித்த முகத்துடன் தோல்விகளைத் தூக்கி எரியும் பாங்கு அற்புதமானது.

பூபாளம் நின்று போய்விட்டபிறகு, பெளர்ணமி என்னும் இதழை வெளியிட்டபோது அவர் இப்படி எழுதியிருந்தார். 'பூபாளம்' பாடினோம் பொழுதே விடியவில்லை. இருளில் கிடப்பது எத்தனை காலம். எனவேதான் இந்தப் பெளர்ணமி.'

சகலவிதமான இருள்களில் இருந்தும் வெளிச்சங்களைத் தேடிப் போவதே ஓர் இலக்கியவாதியின் பணி என்பதை தன்னுள் கொண்டவராகவே இருந்திருக்கின்றார் இந்த மனிதர்.

கவிஞர் பட்டங்களால் மூடப்பட்டுக் கிடந்த அல்அஸுமத் அந்த மூட்டங்களை விலக்கிக் கொண்டு திடீரென வெளியே வந்தார் (எண்பதுகளின் நடுப்பகுதியாக இருக்கலாம்).

உயன்வத்தை ரம்ஜான் வெளியிடும் ப்ரிய நிலா என்னும் சஞ்சிகையில் 'மழலைச்சவால்' என்னும் சிறுகதையை எழுதி இருந்தார் அஸுமத். (ப்ரியநிலா ஆண்டுமலர், 1988). இந்தக் கதையை எத்தனை பேர் வாசித்திருப்பார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது! ப்ரியநிலா என்று ஓர் ஏடு வருகிறது என்பதே தெரியாதவர்களை விட்டுவிடுவோம். ப்ரியநிலா பற்றி அறிந்தவர்கள், வாங்குகிறவர்கள், வைத்திருப்பவர்கள் ஆகியோர்களிலும் எத்தனை பேர் வாசித்திருப்பார்கள்? இவருக்கும் கதைக்கும் என்ன தொடர்பு என்று 'கதை என்றதும்' வாசிக்காமல் விட்டிருப்பார்கள். அஸுமத்தின் பெயருக்காக வாசித்தவர்கள்கூட 'இவருக்கு ஏன் இந்த வேண்டியில்லாத வேலை' என்று முணகலிட்டிருப்பார்கள். ஆனாலும் இது ஓர் அருமையான படைப்பு; அழகான சிருஷ்டி; மேலோட்டமாக வாசிப்பவர்களுக்கு இதில் ஒன்றுமே இல்லாதது போலத்தான் தோன்றும். ஆனால் ஒரு தேர்ந்த கலைஞனின் கைவண்ணத்தை நான் இக்கதையில் கண்டு வியந்தேன்; வாசித்து மகிழ்ந்தேன்.

'ஒரு சிறுகதைக்குத் தேவையான ஆரம்பம், உச்சம், முடிவு, கதைக்கரு இன்னபிற அம்சங்கள் என்ற அத்தனை விதிகளையும் விலக்கிவிட்டு எனக்கு நானே விதி நானே இலக்கணம் என்று தனித்து நின்ற ஒரு சிருஷ்டி இது. தொனிப் பொருளை மட்டுமே கதை நிகழ்ச்சிக் கூறாக உயர்த்திக்காட்ட ஒரு சிருஷ்டித் திறன் வேண்டும். அது அஸுமத்திடம் தாராளமாகவே இருக்கிறது' என்று இக்கதை பற்றி அப்போதே குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

என்னுடைய இக்குறிப்பை அஸுமத் வாசித்தும் இருக்கலாம்; வாசிக்காமலும் இருக்கலாம். ஆனால் அதற்குப் பின் தன்னுடைய கவிதா விருதுகள், பட்டங்கள் ஆகிய சமைகளில் இருந்து விடுபட்டவராக நிறையச் சிறுகதைகளை எழுதத் தொடங்கி இருந்தார்.

தினகரன், வீரகேசரி, அண்மைக்கால தினக்குரல் போன்ற தேசிய ஏடுகளில் மட்டுமன்றி; திசை, பார்வை, மல்லிகை, சுவர், முனைப்பு போன்ற சிற்றேடுகளிலும் இவருடைய சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

சிறுகதைப் போட்டிகளில் கலந்து கொள்வதை ஓர் இலக்கியக் கடமையாகக் கருதுகின்றவர் அஸூமத். பரிசு கிடைக்கவில்லை என்பதற்காகப் போட்டி நடத்தியவர்களையோ நடுவர்களாகப் பணியாற்றியவர்களையோ கடிந்து கூறி நான் கேட்டதில்லை. 'அவர்கள் போட்டி நடத்தினார்கள். அவர்களுடைய செயற்பாட்டினை நானும் பங்குபற்றுவதன் மூலம் கௌரவிக்கின்றேன். பரிசு கொடுப்பதும் விடுவதும் வேறு விஷயங்கள்' என்று வாயால் அல்ல மனத்தால் அவர் கூறுவதை அடிக்கடி கேட்டிருக்கின்றேன்.

அவருடைய சிறுகதைகளைப்போலவே இதுவும் ஒரு வித்தியாசமான விஷயம்தான்.

வாசகனையும் தன்னளவிலேயே வைத்துக்கொள்ளும் மனம் இவருடையது. இது வாசிப்பவருக்கு விளங்குமா, புரியாமா - என்றெல்லாம் நினைத்து வாசகனைத் தன்னிலும் சின்னவனாகக் கருதாமல், தான் சொல்ல வந்ததைத் தன் பாட்டில் சொல்லிக் கொண்டு போகும் இவருடைய பாணி வித்தியாசமானது. எழுத்து நடை வித்தியாசமானது. ஆகவே இவருடைய சிறுகதைகள் பெரும்பாலானவர்களுக்குப் பிடிப்பதில்லை; பிடிபடுவதில்லை என்பதே சரி!

பெரும்பாலான வாசகர்களை விட்டு விடுவோம் இலக்கியக்காரர்கள்..!

கலை ஒளி முத்தையாப் பிள்ளை நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில், இவருடைய விரக்தி என்னும் சிறுகதைக்கு முதல் பரிசு கிடைத்திருக்கிறது. இது என்ன கதை என்று அப்போது வந்த முகச் சுழிப்புகள்! இந்தக் கதை அதைவிட நன்றாக இருக்கிறதே என்னும் குறை கூறல்கள்! என்னுடைய கதை இதைவிட எப்படிக் குறைவானதானது என்னும் மன அவசங்கள்! மலையகப் பரிசுக் கதைகள் என்னும் மகுடத்தில் இச்சிறுகதைகள் நூலாக வந்தபோது தொகுதியில் உள்ள கதைகளில் தன்னுடைய கதையே சிறந்தது எனக் கூறி அதனை ஐரோப்பிய மொழியில் மொழி பெயர்த்த கதைகளைக் கூறிப் பெற்றுக் கொள்ளும் சுய திருப்திகள் என்று எத்தனை.. எத்தனை!

இலக்கியக்காரர்களையும் விட்டு விடுவோம். தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்; தமிழிலக்கிய விமர்சகர் என்றெல்லாம் போற்றப்படும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி

கூட அல். அஸுமத் பற்றி மலையகச் சிறுகதைகள் பற்றி ஒன்றுமே கூறக்காணவில்லையே என்னும்போது மனம் சங்கடப்படுகின்றது.

மலையகப் பரிசுக் கதைகள் தொகுதியின் முதல் கதை விரக்தி. இலங்கைக்கு வெளியே எல்லாம் அஸுமத்தைப் பேச வைத்த கதை இது. காதலின் விருது இந்தக் கதைக்கே கிடைத்துள்ளது.

'சொந்தமாகாத அந்தக் குத்தகைப் பூயிக்கு ஒன்பது வருஷங்களுக்குப் பிறகாவது ஒரு முறை போய் வர என் மனைவியும் 15 வருஷங்களுக்குப் பிறகு என்ற சி.சா. ஒப்பந்தமும் குருட்டாம்போக்கில் ஒரு வழி வகுத்துக் கொடுத்த போது...

யாதும் ஊரே... என்று நாக்கில் மாத்தளை என் சொந்த ஊர் என்று நெஞ்சில்..

என்னால் அவ்வூரோ அதனால் நானோ சிறப்படையாமல், இதென்ன முரண்பாட்டுப் பிரகடனம்.. பட்டினக்காட்டனாகிவிட்ட இந்தத் தோட்டக் காட்டனுக்கு இதொரு புரியாத புதிர்! யாதும் ஊரே.. யாவரும் கேளிர். இந்தத் தியரி சொல்கிறது. முழு உலகமுமே நமக்குத்தான் சொந்தமென்று. ஆனால் தோட்டக்காட்டுச் செக்ரோல் சொல்கிறது ஒரு மில்லி மீட்டர்கூட இல்லை போடா என்று... மாத்தளையில் பிறந்தேன் உண்மை. ஓர் அட்டவணைக்காக ஒத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். இதற்காகவெல்லாம் சொந்தம் கொண்டாடிவிட முடியுமா.. சும்மா விடுவானா இவன்..!

ஒன்பது வருஷங்களுக்குப் பிறகு தன்னுடைய சிந்தனையில் மாத்தளை நோக்கி ஓடும் அஸுமத்தின் மன ஓட்டமே இந்தக் கதை.

தோட்டம் இல்லை. தொழில் இல்லை. ஒரு தோட்டத்து மக்களே பல தேசத்து மக்களாக உடைந்து போய்விட்ட அந்த மண்ணின் அவலம்.. உள்ளே குமுறலும் வெளியே கிண்டலுமாய் அந்தச் சீரழிவுகளை ஒரு புதுத்தொனியில் சித்தரித்துக் கொண்டே போகின்றார் அஸுமத்.

மாத்தளையில் பிறந்தவர் அஸுமத். மாத்தளை இந்து மகா வித்தியாலயத்தில் கல்வி பயின்றவர்.

'மாத்தளையின் எல்லைக்காற்று வீசியது.. பழைய சதானந்தா பீடிக் கம்பெனி, குணசேனா முதலாளி வீடு, மந்தண்டவாளைச் சந்தி, இரத்தோட்டைப் பாதை...களுதாவளை இறக்கம், இடதுபுற வயல்

வெளிக்கப்பால் நான் பிறந்த ஸ்டோர் லயம் ஒளிந்து கிடந்தது. எனக்கே வெட்கப்படுகிற மாதிரி.

...அந்த ரப்பரும் கொக்கோவும் எங்கே.. பிடுங்கப்பட்ட நிலத்துண்டுகள் தாத்தாவையும் பாட்டியையும் நினைவுபடுத்தின. வெள்ளையன் வருமுன்னர் இந்த நிலம் இப்படித்தான் இருந்திருக்க வேண்டுமோ..(விரக்தி)

அஸுமத்தின் இந்த 'விரக்தியை' எத்தனை தடவை வாசித்தாலும் புதிது புதிதாக ரசிக்கலாம்; நல்லதொரு ஓவியத்தைப்போல.

'ரப்பர் மரத்தின் வெட்டுத் தடத்திலிருந்து தெறித்து மரத்தினடியில் பூக்களைப்போல் விழுந்த பால், பட்டை சீவப்பட்ட இடத்திலிருந்து பொட்டுப் பொட்டாகச் சுரந்து வாய்க்கால் வழியோடும் நீர்போல் சிரட்டையைத் தேடி ஓடிவந்தது..' என்று தன்னுடைய ஆரம்பகாலக் கதையான 'பால் வெட்டுவதற்குப் படிக்காமலா இருக்க வேண்டும்' என்பதில் எழுதியுள்ளார் அஸுமத்.

ஆசிரியர், கேஷியர், தேயிலைத் தோட்ட சுப்பர்வைசர் என்று தொழில் பார்த்தவரான இந்த 'படித்த மனிதர்' ரப்பர் பால் வெட்டும் தொழிலையும் ஆரம்ப காலத்தில் செய்து பார்த்தவர். கதையின் தலைப்பும் இதையே உறுதி செய்கிறது.

ஈழத்துச் சிறுகதை பற்றிப் பேசுகிறவர்கள் அல் அஸுமத்தின் கதைகளை - குறிப்பாக இந்த விரக்தியையாவது கட்டாயம் வாசிக்க வேண்டும்.

கதை படித்துக் கதை எழுத வந்த நிலைமைகள் மாறி, வரலாற்றிலிருந்தும் மக்களிடமிருந்தும் கற்றுக் கொண்டவைகளே சிறுகதைகளாக வெளிவருகிறது என்னும் மரபையும் மீறி, ஈழத்துக்கென இறுக்கமும் தனித்துவமும் கொண்ட சிறுகதை மரபொன்று இருக்கிறது என்பதைப்போலவே மரபுகளை மீறி வரும் விமர்சனப் பண்பும் இருக்க வேண்டும்.

இவர் இப்படி! இவர் இப்படி! இவர்களைப் பற்றிக் கூறுவதற்கு ஒன்றுமில்லை! என்பது போன்ற எழுதிவைக்கப்பட்டிருக்கும் விமர்சன மரபுகள் உடைபட்டு மாற்றம் பெற வேண்டும். அப்போதுதான் புதிய கண்டுபிடிப்புகள் கிடைக்கும். மறு மதிப்பீடுகள் வரும்! விசாலமான வாசிப்பின் மூலமே இது சாத்தியப்படும்.

படைப்புகளைப் படிக்காமல், கூறியது கொண்டும் கூறுவது கேட்டும் அப்படைப்புப் பற்றியோ படைப்பாளி பற்றியோ கருத்துகளை உதிர்க்கும் இருளிலிருந்து நாம் வெளியே வரவேண்டும்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை இந்த வாசிப்பிற்கான ஒரு வசதியைச் செய்து தர வேண்டிய பாரிய பணியும் எழுத்தாளனுக்கு இருக்கிறது.

அஸூமத்திடம் இரண்டு தொகுதிகள் போடுமளவு சிறுகதைகள் இருக்கும் என்றே எண்ணுகின்றேன். ஒரு தொகுதியையாவது அவர் போட்டிருக்க வேண்டும்.

விரக்திக்காக மலையகப் பரிசுக்கதையையோ அல்லது இந்த நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சிறுகதைகள் தொகுதியையோ, வெள்ளை மரத்துக்காக துரைவியின் மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதியையோ, 'ராம்ஸே'வுக்காக சுதந்திர இலங்கையின் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் தொகுதியையோ, வம்சத்துவம்சம் - முதுகச் சொறியுங்கோ போன்றவைகளுக்காக எப்போதோ நின்று போன திசையையும் இன்னும் ஏதேதோ கதைகளுக்காக ஏதேதோ பேப்பர்கள் சஞ்சிகைகளையும் யாரால் தேடிக் கொண்டிருக்க முடியும்?

இப்படித் தேடிக் கொண்டிருக்கும் சிரமம் தராமல் தன்னுடைய படைப்புகளைத் தொகுத்து நூலாக்கித் தாராளமாகத் தந்திருக்கும் ஒரு மலையக எழுத்தாளர் மாத்தளை சோமு.

மலையகத்திலிருந்து நூல்களே வெளிவராத ஒரு காலகட்டத்தில், தனி ஒருவனாக நின்று தோட்டக் காட்டினிலே என்னும் தொகுதியினை மாத்தளை தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியம் மூலம் வெளியிட்ட மகத்தான பணி, காலத்தால் மறக்கப்படாதது.

பேராசிரியர் கைலாசபதியே இந்த நூலுக்கான முன்னுரையில் கூறுகின்றார்: 'நான் அறிந்தவரையில் இதுவரை மலையகத்தில் இருந்து இரண்டு தொகுதிகள் மாத்திரமே வந்திருக்கின்றன. ஒன்று கதைக்கனிகள். மற்றது நாமிருக்கும் நாடே. தோட்டக்காட்டினிலே என்னும் இத்தொகுதி மூன்றாவது வெளியீடாகும்' என்று.

அறுபதுகளில் எழுச்சியுற்றுக் கிளம்பிய மலையக இலக்கியம், எண்பது வரையிலான இருபதாண்டு காலத்தில் மூன்று நூல்களையே வெளிக்

கொணர்ந்திருக்கிறது என்றால், அந்த இலக்கியம் பேசப்படாமல் இருந்து விட்டதற்கான காரணம் நமக்குத் தெரிகிறது.

1979 ஜனவரியில் சென்னையில் நடந்த ஓர் இலக்கியக் கூட்டத்தில் இலங்கையின் வட கிழக்கு இலக்கியம் பற்றி, மலேசிய இலக்கியம் பற்றி எல்லாம் பேசியவர்கள் 150 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலங்கை நாட்டைத் தம் உழைப்பால், வியர்வையால், ரத்தத்தால் கட்டியெழுப்பிய மலையக மக்கள் பற்றி, அவர்தம் இலக்கியம் பற்றி ஒரு சொல்லேனும் சொல்லாத ஆதங்கம் ஆத்திரமாகக் கிளம்ப, உடனடியாக நூல் வெளியிடும் பணியில் இறங்கினார், இவர். 1979 டிசம்பரில் 'தோட்டக் காட்டினிலே' தொகுதி தயாரானது. 1980 ஜனவரியில் வெளியிடப்பட்டது.

ஜனவரி 1971 கார்மேகத்தின் தனிப்பட்ட முயற்சியால் 'கதைக் கனிகள்' வந்தது; 1979 டிசம்பரில் மு. நித்தியானந்தனின் தனிப்பட்ட முயற்சியால் நாமிருக்கும் நாடே வந்தது; 1980 ஜனவரியில் மாத்தளை சோமுவின் தனிப்பட்ட முயற்சியால் தோட்டக்காட்டினிலே வந்தது; மலரன்பன்; மாத்தளை சோமு, மாத்தளை வடிவேலன் ஆகிய மூவரின் சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுதி இது.

1984இல் தன்னுடைய தனித் தொகுதியான நமக்கென்றொரு பூமியை மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மூலம் வெளிக் கொணர்ந்தார் மாத்தளை சோமு.

அதே மீனாட்சி புத்தக நிலையம் இவருடைய அவள் ஒருவனல்ல என்னும் தொகுதியை 1989இல் வெளியிட்டது. மீனாட்சி புத்தக நிலையம் போன்றதொரு பெரும் நிறுவனத்தின் மூலம் இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டிக் கொள்வது என்பது ஓர் இலங்கை மலையக எழுத்தாளனுக்குப் பெரியதொரு சாதனையே.

நமக்கென்றொரு பூமிக்கு ஜெயகாந்தன் முன்னுரை தந்துள்ளார். ஜெயகாந்தன் முன்னுரை என்பதுடன் மட்டுமே இதை நிறுத்திக்கொள்வது விவேகமானது.. 'எனக்குப் பரிச்சயமான இலங்கை எழுத்தாளர்களான கே. டானியல், பிரேம்சந்த் போன்றோர் அக்காலத்தில் சரஸ்வதியில் எழுதிய தரமான கதைகளை சோமுவின் கதைகள் எனக்கு நினைவூட்டுகின்றன..' என்று முன்னுரையில் ஓரிடத்தில் குறிக்கின்றார் ஜெயகாந்தன். யாரிந்த இலங்கை பிரேம்சந்த் என்பது அவருக்கே வெளிச்சம்.

அவன் ஒருவனல்ல என்னும் தன்னுடைய இரண்டாவது தொகுதிக்கு சோமுவே முன்னுரை எழுதியுள்ளார்.

'கவிதைகள், பேட்டிகள், கட்டுரைகள் எழுத ஆரம்பித்த நான், சிறுகதை எழுத்தாளனாக மாற ஆரம்பித்தது 1967 ஆம் ஆண்டில். அதற்கு முழுக் காரண கர்த்தா மதிப்பிற்குரிய திரு. ஜெயகாந்தன் அவர்கள். அவருடைய சிறுகதைகளைப் படிக்க ஆரம்பித்த பின்னர்தான் நான் சிறுகதை எழுத ஆரம்பித்தேன். எழுத்து ஏன் எழுதப்பட வேண்டும், எழுத்தின் மூலமாக இந்தச் சமுதாயத்துக்கு எதனை அடையாளம் காட்ட வேண்டும் என்பதெல்லாம் ஜெயகாந்தன் கதைகள் மூலமாகவே நான் படித்துக்கொண்டேன். பிறகு ஒவ்வொரு சிறுகதை எழுதும்போதும் மானசீகமாக ஜெயகாந்தனைத் துணையாகக் கொண்டே எழுதுவேன். சிலர் பிள்ளையார் சுழி போட்டுக் கொள்வதைப்போல்! அவ்வாறு எழுதினால்தான் என்கொரு நிறைவு.. அதனால்தான்போலும் எனது சிறுகதைகள் ஜெயகாந்தன் கதைபோல் இருப்பதாகச் சிலர் சொன்னார்கள்..' என்றெல்லாம் எழுதுகின்றார் சோமு.

நிறைவு என்று அவர் நினைத்த விஷயங்களே அவருடைய படைப்புகளைப் பொறுத்தவரையில் ஏனோ நிறைவற்றனவையாகவே இருந்துவிட்டன!

ஜெயகாந்தன் கதைகள் என்றால் என்ன? வேறு எந்தக் கதைகள் என்றால் என்ன; கதை படித்துக் கதை எழுதும் பலவீனம் இருக்கவே செய்யும்!

மாத்தளை சோமுவின் நினைவில் இலக்கிய நேர்மை இருக்கிறது; சிந்தனையில் தூய்மை இருக்கிறது; சமூகத்துக்கு எதனை அடையாளப்படுத்த வேண்டும் என்பதில் தெளிவு இருக்கிறது; அவருடைய படைப்பில் இவைகள் எந்த அளவுக்குச் சாத்தியப்படுகின்றன என்பதே படைப்பின் வெற்றி. படைப்பாளியின் இதயத்துடிப்பும் அனுபவமும் உண்மையும் படைப்பில் கரைந்திருக்க வேண்டும். சோமுவின் எழுத்துகளில் இந்த கரைதல் குறைவாகவே இருப்பதை உணரமுடிகிறது.

மலையக எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தவரை மாத்தளை சோமு மிகவும் உயரத்தில் இருப்பவர். மற்றவர்கள் அண்ணாந்து பார்க்கும் உயரம் அது.

எங்களைப் பற்றி யாரும் பேசுவதில்லை; எங்களுடைய படைப்புகள் சோமுவிடம் மலையகத்தில்லை என்று ஏங்கிக் கிடந்த மலையகத்தில் இருந்து எழுந்து சென்று அவர், தான் பிறந்த மண்ணை மறக்கவில்லை. மலையகத்தின்

நுழைவாயிலான மாத்தளையைக் கடல் கடந்த நாடுகளில் எல்லாம் ஒலிக்கச் செய்த பெருமை இவருடையது.

சிட்னி என்ன, பாரீஸ் என்ன, லண்டன் என்ன, சென்னை என்ன, கோலாலம்பூர் என்ன, கொழும்பு என்ன; மாத்தளை சோமு என்னும் பெயரும் பிரசித்தம்; அவருடைய நூல்களும் பிரசித்தம்.

பெயரளவில் நாம் கேட்டிருக்கும் உலகமகா நகரங்களில் எல்லாம் உலாப் போகும் வாய்ப்பும் இலக்கிய உலா செய்யும் சாமர்த்தியமும் மாத்தளை சோமுவின் உயரங்கள் ! மனத்தளவில் நாம் கண்டும் ரசித்தும் வரும்; வருகின்ற கணையாழி, சுபமங்களா போன்ற ஏடுகளில் மாத்தளை சோமுவின் படைப்புகள் முக்கியத்துவத்துடன் பிரசுரம் பெறுவதும், தமிழ் இலக்கியத்தின் தரமான படைப்பாளிகள் என்று பெயர் பெற்றுவிட்ட சா. கந்தசாமி, அசோக மித்திரன், இந்திரா பார்த்தசாரதி, வல்லிக்கண்ணன், ராஜம்கிருஷ்ணன் போன்றவர்கள் மாத்தளை சோமுவின் படைப்புகள் பற்றிச் சிலாகித்து எழுதுவதும் அவருடைய உச்சங்கள்.

இவைகளைத்தான் மலையகப் படைப்பாளிகளாகிய நாங்கள் எல்லாம் அண்ணாந்து பார்க்கும் உயரத்தில் இருப்பவர் அவர் என்று கூறினேன்.

'தமிழகப் பத்திரிகைகளோ அல்லது எழுத்தாளர்களோ நம்மைப் பற்றிக் கேட்டால் தெரியாது என்கின்றார்கள். இலங்கை என்றால் யாழ்ப்பாணம் மட்டும்தானா ! மலையகம் ஞாபகத்துக்கு வராததற்கு யார் காரணம்! மலையக மக்களும் எழுத்தாளர்களும் சிந்திக்க வேண்டும்... யாழ்ப்பாண மண்ணும் அந்த மொழியும் தமிழகத்தில் மணக்கிறதென்றால் அது யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்களின் உழைப்புக்குக் கிடைத்த வெற்றி நம்மை அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை என்றால், நாம் யாரையும் குறைகூறிப் பயன் இல்லை.. சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நாம் தான் காரணம்..' (தோட்டக் காட்டினிலே தொகுப்புரை) என்று எழுதியதுடன் நில்லாமல், முழு மூச்சுடன் அதே குறிக்கோளுடன் செயல்படவும் தொடங்கினார்.

மனத்தை ஒருமைப்படுத்தி, பார்வையைக் கூர்மையாக்கி அவர் ஆற்றத் தொடங்கிய இலக்கியப் பணிகள் அவரைக் கைவிடவில்லை; கைதூக்கி விட்டிருக்கிறது.

எண்பத்து மூன்றின் புலப்பெயர்வு.. அதற்கான ஒரு வாய்ப்பினையும் வசதியையும் அவருக்குக் கொடுத்திருக்கின்றது. கிடைத்த வாய்ப்பையும் வசதியையும் தன்னுடைய இலக்கியச் சிந்தனைகளுக்கேற்பத் தீவரமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றார் சோமு.

எண்பதின் ஆரம்பத்தில் அவர் வெளியிட்ட 'தோட்டக் காட்டினிலே' யிலிருந்து தொன்னூற்றெட்டில் அவர் வெளியிட்டிருக்கும் மூலஸ்தானம் வரையிலான நூல்கள் இந்தச் சிந்தனையின் செயற்பாட்டை மிகத்துல்லியமாகக் காட்டுகின்றன.

தமிழ்க்குரல் என்னும் பதிப்பகத்தை அமைத்து, தன்னுடைய நூல்களுடன் மலேசியச் சிறுகதைகள் தொகுப்பினையும், முருகபூபதியின் 'நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்' நூலினையும் வெளியிட்டிருக்கும் இலக்கியப் பணி மகத்தானது.

துரைவியின் முதல் நூலான 'மலையகச் சிறுகதைகள்' நூலின் பதிப்புரையில் திரு. துரைவிஸ்வநாதன் அவர்கள் இப்படிக் குறிக்கின்றார். 'மலையகத்தின் தொடக்க கால எழுத்தாளர்களிலிருந்து இன்றைய எழுத்தாளர்களையும் இணைத்து ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட வேண்டுமென்ற யோசனை, நான் மாத்தளை கார்த்திகேசு, மாத்தளை சோமு ஆகியோர் சந்தித்தபோது உருவானது.

சோமுவின் மனத்தில் மலையக இலக்கியம் என்னும் நினைவே ஊறிப் போய் இருக்கிறது என்பது புலனாகின்றது. இந்த வெளியீடு தன்னால் சாத்தியமாகாத குறை மாத்தளை சோமுவை வெகுவாகப் பாதித்தே இருக்கிறது. அந்தக் குறையை மலேசியத் தமிழ் உலகச் சிறுகதைகள் வெளியீட்டின் மூலம் நிறைவு செய்து கொண்டுள்ளார். மலேசியக் கதைகளும் மலையகக் கதைகள் தானே! இந்த நூலுக்கான சோமுவின் முன்னுரை ஈழ மலையகத்தையும் மலேசிய மலையகத்தையும் ஒன்றிணைக்கும் தன்மையை - ஒரு முயற்சியைக் கொண்டிருக்கிறது. மாத்தளை சோமுவின் இலக்கியப் பயணத்தின் அழிக்க முடியாத சுவடுகள் இவை.

சோமுவின் பரந்த அனுபவங்கள் அவரது படைப்புகளைப் பரவலாக்குகின்றன - அகலமாக்குகின்றன. ஆழ உழு; அகலமாக உழாதே என்பதைச் சோமு தன்னளவில் திருப்பிப் போட்டுக்கொள்கின்றார். அந்த

அகல உழுதலையும், கூடுமான இடங்களில் ஆழமாகச் செய்யும் திறமையும் அவரிடம் இருக்கிறது.

உலகின் எங்கெங்கோ இருந்தெல்லாம் தன் படைப்புகளைத் தொடங்கினாலும், பெருந்தோட்டத்தின் மரங்களினூடாகவும் இருண்ட லயங்களுக்குள்ளாகவும் அவைகள் ஓடி வந்து நிலைபெறுவது 'நான் மாத்தளைக்காரன்; மலைநாட்டான்' என்னும் சோமுவின் மனத்தை மிகத் துல்லியமாகக் காட்டவே செய்கிறது.

சிட்னியிலிருந்து புறப்பட்ட எலிசபெத்தும், லண்டனில் 12 பார்ட்டியில் சந்தித்த பீட்டரும்; நோர்வோ எழுத்தாளனும் 'புகை நிறத்தில் இருண்டு கிடந்த அந்த லயத்தின் சுவர்கள் வெள்ளை வேட்டிகட்டிக் கொள்ளும்' இடத்திற்குத்தான் வருகின்றார்கள் (நான்காவது உலகம் - கணையாழி குறுநாவல்).

'எழுத்தும் சொல்லும் - கதை எழுதுவதும் மக்களுக்காக என்பதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை உடையவன் நான். மக்களை மேம்படுத்தவே இலக்கியம் என்று நம்புகிறவன்' என்று கூறும் மாத்தளை சோமுவின் படைப்புகளும், எழுத்தும் அவருடைய இந்த நம்பிக்கைகளுக்கு ஒத்தனவாகவே இருந்து வருகின்றன (நான்காவது உலகம் - என்னுரை).

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் நடத்திய ஆறாவது மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் மாத்தளை சோமுவின் 'எல்லை தாண்டா அகதிகள்' என்னும் சிறுகதை பரிசு பெற்றிருந்தது.

இந்தச் சிறுகதையே ஒரு நாவலாக உருவாகும் அளவுக்குச் சம்பவ இறுக்கம் கொண்டதாக இருந்திருக்கிறது என்பது 'எல்லை தாண்டா அகதிகள்' நாவலின் வெற்றியில் தெரிகிறது.

'ஈழத்து இலக்கியம் அனைத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தினதும் ஒரு முக்கியக் கூறு எனில், அந்த முக்கியத் தொகுதியினுள் மலையகத்து மக்கள் எனக் குறிக்கப்படும் பெருந்தோட்டப் பொருளாதார முறைமையையும் அதனைச் சார்ந்தவையையும், உள்ளடக்கி நிற்கும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழரின் வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் மலையக இலக்கியம் எனப்படும் அலகு, முக்கியமான ஓர் இடத்தைப் பெறுகிறது...' என்றெழுதுகின்றார் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள், மாத்தளை சோமுவின் எல்லை தாண்டா அகதிகள் நாவலின் முன்னுரையில்.

''ஈழத்தமிழின் தேமதுர ஓசையில் ஒரு நாவல்..'' என்று சிலாக்கின்றார் திருமதி. ராஜம் கிருஷ்ணன் அவர்கள்.

மாத்தளை சோமுனின் இடைவிடாத நூல் வெளியீடுகள், மலையக இலக்கியத்தினை பரவலாக அறிமுகப்படுத்தும் ஒரு பாலமாகத் திகழ்கின்றன.

- தோட்டக் காட்டினிலே.. - மூவர் சிறுகதைகள்
- நமக்கென்றொரு பூமி - சிறுகதைகள்
- அவன் ஒருவனல்ல - சிறுகதைகள்
- இலங்கை நாட்டுத் தெனாலிராமன் - கதைகள்
- அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள் - நாவல்
- எல்லை தாண்டா அகதிகள் - நாவல்
- அவர்களின் தேசம் - சிறுகதைகள்
- அவள் வாழத்தான் போகிறாள் - நாவல்
- நான்காவது உலகம் - மூன்று குறுநாவல்கள்
- மூலஸ்தானம் - நாவல்

1980 ஜனவரியில் இருந்து 1998 ஆகஸ்ட் வரை மாத்தளை சோமு வெளியிட்டுள்ள அவருடைய நூல்கள் இவை.

1960களின் ஆரம்பத்தில் நாவலப்பிட்டியில் சுகாதார வைத்திய அதிகாரியாக டாக்டர் நந்தி கடமையாற்றியபோது அவருடன் பழகி, நட்புக் கொண்டு, இலக்கியம் பேசி அதன் பிறகு ஓர் எழுத்தாளரானவர் ப. ஆப்டன்.

தேயிலைத் தோட்டத்தில் பிறந்த ஆப்டனின் தாய் மொழி மலாய். கம்பளை சாஹிராவிலும்; நாவல் நகர் செயிண்ட் மேரீசிலும் ஆங்கில மூலத்தில் கல்வி பயின்றவர். கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்ததும் ஹட்டனில் ஒரு தேயிலைத் தோட்டக் கிளாக்கராகச் சிலகாலம் கடமை புரிந்தார். எழுபதுகளில் ஆங்கிலத்தில் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர் நியமனம் கிடைத்தபின் நாட்டின் பல நகரங்களில், பிரதேசங்களில் ஆசிரியராகச் சேவை புரியக் கிளம்பினார்.

1959 - 60 களில் நான் நாவலப்பிட்டியில் கடமையாற்றியபோது, ஆத்மஜோதி நிலையத்திலும் செண்ட்ரல் ஹோட்டலிலும் என்னைச் சந்தித்து அந்த வாரச் சிறுகதைகள் பற்றியும், பொதுவாக டானியல், டொமினிக் ஜீவா, நீர்வை பொன்னையன், காவலூர் ராஜதுரை, அ. முத்துலிங்கம் போன்றோருடைய படைப்புகள் பற்றியும் பேசுவதற்காக ஆப்டன், மகாலிங்கம், சந்திரசேகர், பிரேமசம்பு ஆகிய இளைஞர்கள் அடிக்கடி வருவார்கள்.

இலக்கியத்தில் ஆர்வமுள்ள ஓர் இளைஞனாகவும் நல்லதொரு வாசகனாகவும் இருந்த ஆப்டனை எனது மலைக்கொழுந்து நாவலில் (1963) ஒரு சிறிய பாத்திரமாகப் படைத்தேன். எதிர்காலத்திலும் தனது இலக்கியத் தொடர்பை நீடித்து, குறிப்பிடத்தக்க பங்கை ஆற்றுவார் என்னும் உள்ளுணர்வு என்னில் இருந்தது.... என்று ஆப்டனின் இரவின் ராகங்கள் சிறுகதை நூலின் அறிமுக உரையில் குறித்துள்ளார் மருத்துவப் பேராசிரியர் நந்தி.

அறுபது வரையும் இலக்கிய ஆர்வமும், துடிப்பும் மிக்கவராய் இருந்த ஆப்டன் 1962இல் தமிழின்பம் என்னும் சஞ்சிகையில் ஒரு சிறுகதை எழுதி இருந்தார்.

அதன் பிறகு 1963இல் மல்லிகையில் ஊன்றுகோல் என்னும் மலையகத்தைக் களமாகக் கொண்ட சிறுகதையினை எழுதினார். நந்தியின் அறிமுகமும் மல்லிகையுடனான ஒரு நெருக்கத்தைத் தந்தது.

மலையகம், மட்டக்களப்பு, சிலாபம், அனுராதபுரம் என்று தொழில் நிமித்தம் பல இடங்களில் வாசம் செய்ததன் பயனாக, இவருடைய படைப்புகளில் பல பிரதேசங்களின் மணம் இருக்கும்.

எழுத வரும் ஒருவனுக்குக் குறைந்தபட்சம் நல்ல மனமும் மனுக்குலத்தை நேசிக்கும் பண்பும் மனிதாபிமானமும் இருக்க வேண்டும் என்று கூறும் ஆப்டீன், பழகுவதற்கு இனிமையானவர்; நட்புக்கு உகந்தவர்.

மல்லிகையே என்னை உருவாக்கியது; எனது எழுத்துக்குக் களம் கொடுத்து எழுத்தாளனாக்கியது; எனது சமுதாயப் பார்வையை விரிவடையச் செய்தது என்று மனம் திறந்து பேசும் ஆப்டீனின் 'இரவின் ராகங்கள்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியை மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் ஜீவாவே வெளியிட்டு வைத்துள்ளார்.

ஜூலை-87இல் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வந்த ஆப்டீனின் சிறுகதைத் தொகுதி நவம்பர் 90இல் என்.ஸி.பி.எச். நிறுவனத்தாரால் மறுபதிப்பும் பெற்றுள்ளது.

மலையகச் சிறுகதை இலக்கியம் இந்தத் தொகுதியாலோ, ஆப்டீனாலோ செழுமை கொள்ளவில்லை என்றாலும்; மலையகச் சிறுகதைபற்றிப் பேசுவோர் இந்தத் தொகுதியில் இருக்கும் புதுப்பட்டிக் கிராமத்து கடைசி டிக்கட் என்னும் படைப்பைக் குறிப்பிடாமல் விடமுடியாது (இரவின் ராகங்கள் பக்கம் 84).

மலையகம் என்ற சொல்லுக்கு ஓர் ஆழ்ந்த உணர்வுபூர்வமான உணர்ச்சி மிக்க பொருளுண்டு. அந்தப் பொருளை அதே உணர்வுடன் உணர்ச்சி குன்றாமல் விரிவுபடுத்திக் காட்டும் பணி மலையக எழுத்தாளர்களுடையது.

மருத்துவனின் கத்திபோல் உடலைக் கிழித்து உறுத்துகின்ற கட்டியைத் தேடிக்கண்டு அகற்ற முயல்கின்ற எழுத்தாளனே தன் எழுத்துத் துறையில் வெற்றி காண்கின்றவன் என்று கூறுவார் இர. சிவலிங்கம் அவர்கள்.

அந்த வகையில் மலையகப் புனைகதைத் துறையில் வெற்றிகண்ட ஒரு சிலருள் மலரன்பனும் ஒருவர்.

மலையகம் என்பது மலைகள் நிறைந்த அந்தப் பிரதேசம் அல்ல! மலைகளைப் பசுமையாக்கும் அந்தத் தேயிலை அல்ல! சூரியனைத் தொட நினைத்து வானத்தில் கையுயர்த்தும் ரப்பர் மரங்கள் அல்ல! வரலாற்று நிர்ப்பந்தங்களால், வாழ்க்கை நிர்ப்பந்தங்களால் தமிழகத்திலிருந்து ஆழி கடந்து வந்து தொலைக்க நினைத்துத் துணிந்து வந்தும் தொலைக்க முடியாத வறுமையையும் கொடுமையையுமே சொத்தாகச் சமந்து கொண்டு நிற்கின்ற ஒரு மனித சமுதாயம். இதனை எத்தனையோ கண்ணோட்டத்தில் காணலாம். இது, காணுகின்ற கண்களின் கூர்மையைப் பொறுத்தது; உள்ளத்தின் உணர்வைப் பொறுத்தது.

'கதை மாந்தர்களின் பெயர்களைக்கொண்டோ மலையகப் பேச்சு வழக்கில் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கொண்டோ ஒரு கதை மலையகச் சிறுகதை ஆகிவிட முடியாது என்பதைப் போலவே' எழுத்தாளரின் முகவரியைக் கொண்டும் அது நிர்ணயம் பெறுவதில்லை. என்று மலையகச் சிறுகதைகள் ஒரு மதிப்பீடு என்னும் தனது கட்டுரையில் குறிக்கின்றார் சிவா (வீரகேசரி 31.10.76).

தன்னுடைய முகவரியினாலும் தன்னுடைய படைப்பின் பாத்திரங்களின் பெயர்களினாலும் தான் கையாளும் அந்த மலையகத்தின் பேச்சுத் தமிழ் ஜீவனாலும் மலையகத்துக்கேயுரிய தனித்துவமான படைப்புகளைத் தருகின்றவர் மலரன்பன்.

மலையகத்தின் வடக்கு வாசலான மாத்தளையில் நோர்த் மாத்தளை என்னும் வடக்கு மாத்தளைத் தோட்டத்தில் பிறந்தவர் மலரன்பன். ஆறுமுகம் என்பது பெற்றோர் இட்ட பெயர்.

மாத்தளை கிறிஸ்துவ தேவாலயக் கல்லூரியில் கல்வி கற்று, ஆசிரியத் தொழிலை மேற்கொண்டவர், தற்போது அதே மாத்தளையில் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் பொறுப்பான அதிகாரியாகப் பணியாற்றுகின்றார்.

மலையகச் சமூக வாழ்க்கையில் ஒரு சில மாற்றங்களும் துன்புறுத்தப்பட்டும் அவமதித்துப் பின்தள்ளப்பட்டும் கிடந்த இம் மக்களின் வாழ்க்கை இலக்கியமாக்கப்பட்டு, மலையக இலக்கியத்தில் உத்வேகத்துடன் கிளம்பிய புதிய போக்குகளும் உருவான அறுபதுகளில் மலரன்பனும் எழுத்துலகப் பிரவேசம் செய்கின்றார்.

'.....நவம்பர் மாதத்தில் பிரகரமான கதைகளுள் மிகச்சிறந்த கதையாக உயர்ந்து நிற்பது பார்வதி என்ற சிறுகதைதான். இக்கதையை எழுதியிருப்பவர் மலரன்பன். மலை நாட்டின் வாழ்க்கையையும் அவர்களுடைய நடைமுறை பேச்சு வழக்கையும் கலா முழுமையுடன் தன்னகத்திலே கொண்ட கதை ஒரு கூடைக் கொழுந்து. அதனை என்.எஸ்.எம். ராமையா எழுதினார். அது அவருடைய முதல் கதை. அந்தக் கதையின் தரத்தை மலரன்பனின் முதற்கதையான பார்வதியும் எட்டிப் பிடிக்கின்றது. இக்கதையின் முடிவினை மேலும் இறுக்கமாக்கி இருந்தால் ஈழத்தில் இதுவரை வெளியான இருபது சிறந்த சிறுகதைகளைத் தொகுக்கும் நூலில் பார்வதியும் நிச்சயம் இடம் பெறும்...' என்று கூறியுள்ளார் எஸ். பொ. (கதைவளம் இரண்டு-1968, பக்கம் 40).

நவம்பர் மாதம் என்று எஸ்.பொ. குறிப்பது 1967 நவம்பர். தினபதியின் தினமொரு சிறுகதைத் திட்டத்தின் மூலம் மலையகத்தின் மூத்த படைப்பாளர் என்.எஸ்.எம். ராமையாவினால் சிபாரிசு செய்யப்பட்டு தினபதியில் வெளிவந்த கதை இது.

1967இல் வெளிவந்த இந்தப் பார்வதியையே மலரன்பனின் முதற்கதையாகக் குறிப்பிட்டெழுதுபவர் பலர். இந்தக் கதைவளம் நூலிலும் எஸ். பொ. அப்படித்தான் குறிக்கின்றார். ஆனாலும் மலரன்பனின் எழுத்துலகப் பிரவேசம் அறுபதுகளின் ஆரம்பத்திலேயே நிகழ்ந்துள்ளது.

1960இல் தன்னுடைய பதினாறாவது வயதில் தோட்டத்தில் உள்ள ஓர் உயர்ந்த மரத்தில் ஏறி, கால் தவறி விழுந்ததால் நீண்ட நாள் கட்டிலிலிருக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. இன்றும் இலேசான கால் நொண்டும் நடை அதனால்தான்.

பொதுவாகவே கூடுதலாக வாசிக்கும் பழக்கம் உள்ள நான், கட்டிலில் விழுந்ததும் இன்னும் கூடுதலாக வாசித்தேன். வாசிப்பதைத் தவிர வேறு வேலை ஏதும் இருக்கவில்லை. இந்த வாசிப்புப் பழக்கம் என்னை எழுதத் தூண்டியிருக்கலாம்... என்று ஒரு பேட்டியில் கூறியுள்ளார் மலரன்பன்.

மக்களைப் படிக்காமல், மக்களின் வாழ்க்கையைப் படிக்காமல், புத்தகம் படித்துவிட்டுக் கதை எழுதத் தொடங்கிய ஆரம்பப் படைப்பு 1961இல் கலைக்குரல் என்னும் ஏட்டில் வெளிவந்தது. தமிழ்நெஞ்சன் நடத்திய சினிமாப் பத்திரிகை ராதாவில், 1962இல் ஒரு கதை எழுதியிருக்கின்றார். அதைத் தொடர்ந்து வீரகேசரி நிறுவனம் வெளியிட்ட ஜோதி என்னும் வார ஏட்டில் ஒரு கதை வந்திருக்கின்றது. காதலிக்க ஒருத்தி என்பது கதையின் பெயர்.

1960; 1961; 1962; 1963இல் எல்லாம் மலையகத்தில் இருந்து மலையகச் சிறுகதைகள் வரத்தொடங்கிவிட்டன.

உரிமை எங்கே, கல்கி, செந்தூரன்-1960.

ஒரு கூடைக் கொழுந்து, "தினகரன்", என்.எஸ். எம். ராமையா 1961

நிறைவு, "தினகரன்"-என். எஸ். எம். ராமையா 1962

தீக்குளிப்பு, "தினகரன்"- என்.எஸ். எம். ராமையா 1963

பாட்டி சொன்ன கதை, "வீரகேசரி" - தெளிவத்தை ஜோசப் 1963

பிரேத ஊர்வலம், "தினகரன்"-சாரல்நாடன் 1963.

இப்படி இருக்கையில், மலையகத்தின் மாத்தளையைச் சேர்ந்த மலரன்பனின் கதை ராமையாவுக்கு ஏமாற்றத்தை தந்திருக்கிறது.

'உங்கள் கதை சிறுகதை என்ற ரீதியிலும் ஒரு தோல்வியே. மலையக எழுத்தாளர்கள் மலையக மக்களின் வாழ்விற்காக; அவர்களது விடிவுக்காக எழுத வேண்டும். தன்னில் இருந்து உதிர்கின்ற இலைகளையும் மலர்களையும் சருவாக்கி எருவாக்கி வளர்வதுதான் ஒரு செடியின் இயல்பு. இலக்கியமும் அவ்வாறானதே...' என்று ஒரு நீண்ட கவிதை மலரன்பனுக்கு எழுதியுள்ளார்.

ராமையாவின் கடிதம் மலரன்பனைச் சிலிர்க்கச் செய்திருக்கும். ஒஹோ-எழுதுவதில் இப்படியும் சங்கதிகள் இருக்கின்றனவோ என்று ஒரு தெளிவு... இரண்டு மூன்று வருடங்களாக ஒரே அமைதி. 1967 நவம்பரில்.

பார்வதியுடன் எழுத்துலகப் பிரவேசம் செய்கின்றார். இந்தப் பார்வதிக்குக் கிடைத்த புகழாரங்களைத்தான் மேலே கூறியுள்ளேன்.

மலரன்பன் மிகவும் தன்னம்பிக்கையுடன் எழுதுகிறவர் என்பதை இந்த முதற்கதையே நிரூபிக்கிறது. தன்னுடைய எழுத்தின் வலிமையில் அவருக்குள்ள நம்பிக்கை அவருக்கு ஓர் உயர்வான இடத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்திருக்கின்றது.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் நடத்திய நான்காவது சிறுகதைப் போட்டியில் இவர் எழுதிய வானவில் அழியும்போது என்னும் கதைக்கு ஆறுதல் பரிசு கிடைத்தது (1970); ஐந்தாவது சிறுகதைப்போட்டியில் இவருடைய கோடிச் சேலை இரண்டாவது பரிசைப் பெற்றது (1976); ஆறாவது சிறுகதைப் போட்டியில் இவர் எழுதிய இலையுதிர் காலத்து மரங்கள் முதல் பரிசு பெறும் நான்கு கதைகளில் ஒன்றாக நின்றது (1986); செய்திப் பத்திரிகை நடத்திய சிறுகதைப்போட்டியிலும் மலையக இளைஞர் முன்னணி நடத்திய குறுநாவல் போட்டியிலும் இவருக்கு முதற் பரிசு கிடைத்திருக்கின்றது.

தன்னிலிருந்து உதிர்கின்ற இலைகளையும் மலர்களையும் உருவாக்கி வளரும் இயல்பு...

இந்த மக்களின் வாழ்க்கையிலிருந்து வந்த அனுபவங்கள், பட்ட துன்புறுத்தல்கள், வறுமையின் கொடுமைகள், பட்டினிச் சாவுகள், காதல் சோகங்கள், இன வாதிகளை எதிர்கொள்ளும் துணிச்சல்கள் என்று தங்களில் இருந்து உதிரும் ஒவ்வொன்றும் இவருடைய படைப்பின் செழுமையான எருவாகி நிற்கின்றன.

மார்க்சியச் சிந்தனைகளை உள்வாங்கியிருக்கும் மனத்தில், வாழ்வின் கொடுமைகள் விழுந்து விழுந்து-மடிந்து மடிந்து கலைப் படைப்புகளாக உயிர்ப்புடன் மேலெழுகின்றன.

'சாதி கெட்ட நாயே, அந்த ராசய்யாப் பயகூடவா பேசி சிரிச்சகிட்டு இருந்தே? நாம என்ன வழுசம்.. அந்த வாசக்கூட்டிப் பயமகன் என்னா சாதி..., என்று கொதித்துக் கிளம்பி அடுப்பில் இருந்த கொள்ளிக்கட்டையை இழுத்தெடுத்து மகனின் கையில் சூடு போட்ட தாய் இறுதியில்... நீ ராசய்யா கூட போ.. அட்டன் பக்கம் ஒரு தோட்டத்துல அவுங்க சொந்தக்காரங்க இருக்காங்களாம்.. ரெண்டு பேரும் அங்க போயிருங்க... கூலிக்காரங்க

எல்லாம் ஒரே சாதிதான்... என்று இரவோடிவாக அனுப்பி வைக்கின்றாள் (வானவில், கோடிச்சேலை, தொகுதி-பக்கம் 82)

'நோனாத் தோட்டத்துல நாலு லயத்தை அடிச்சு நொறுக்கிக் கொள்ளையடிச்சுட்டானுகளாம். தோட்டத்து ஆளுக எல்லாம் காட்டுக்கு ஓடிப் போயிட்டாங்களாம்..... நம்ம தோட்டத்தையும் அடிக்கத் திட்டம் இட்டிருக்கானுகளாம்... எந்த நேரத்திலும் இவனுக வரலாம்....'

இனக் கலவரத் தீ மலையகத்தின் தோட்டங்களுக்கும் பரப்பப்பட்ட கொடுமைகள் அனந்தம்.

வயது முதிர்ந்தவர்கள், பெண்கள் பிள்ளைகள் ஆகியோரைக் காட்டுக்கு அப்புறப்படுத்திவிட்டுத் தோட்டத்து இளைஞர்கள் லயங்களில் காவல் இருக்கின்றனர்.

கத்தி, கம்பு, சைக்கிள் செயின் ஆகியவற்றுடன் லயங்களைத் தாக்க வந்த கோஷ்டியினரை எதிர்கொண்டு அடித்துத் துரத்துகின்றனர்.

அதே தோட்டத்தைச் சேர்ந்த பொடி அப்புறாமி, தோட்டத்து இளைஞர்களுடன் முன் வரிசையில் நின்று, கொள்ளையடிக்க வந்த சிங்களக் காதையர்களை அடித்துத் துரத்துகின்றான் (தார்மீகம், கோடிச் சோலை தொகுதி).

வர்க்கம், இனம் என்பவைகள் ஒரு கோஷத்துள் ஒப்புவிக்கப்படாமல் கலைப்பாங்குடன் வெளிவருகின்றன.

பெரும்பணம் படைத்த தோட்டச் சொந்தகாரர்களான ஆங்கிலேயர்களின் பேராசையால், இருட்டுக்குள் கிடந்த இந்த மக்களின் இன்னல் நிறைந்த வாழ்வு, இலக்கியம் என்னும் ஒளி மூலம் வெளிவந்ததைத் போலவே, இனவாத அரசியல் மேலாதிக்கத்தினால் பலவிதமான இன்னல்களுக்காளாகும் தமிழர்களின் அவல வாழ்நிலைகளும் மலையகப் படைப்பாளிகளின் படைப்புகள் மூலம் வெளிவரவே செய்கின்றன.

கல்வி ரீதியாகவும், பொருளாதார ரீதியாகவும் கொடுமைகளுக்கும் அவமரியாதைகளுக்கும் உள்ளான இந்த மக்கள் இலங்கையின் இன்றைய போராட்டச் சூழல்களின் பாதிப்பால் இன ரீதியாகவும் கொடுமைகளுக்கும் அவமரியாதைகளுக்கும் உள்ளாகின்றனர்.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணத் தமிழர்களைப் புலிகள் என்று குறிப்பிடும் சிங்களப் பேரினவாதிகள், மலையகத் தமிழர்களை மலைநாட்டுப் புலிகள் என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். புலிகளை அடக்குவோம்; புலிகளுக்கெதிரான போர் என்பவைகள் எல்லாம் தமிழர்களை அடக்குவோம், தமிழர்களுக்கெதிரான போர் என்றே கருத்துக்கொள்கின்றன. பயங்கரவாத எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் மலையத்தில் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளும், இனவாதத் தீயைக் காற்றுதிக் காற்றுதிப் பற்ற வைக்கும் முயற்சிகளும் எதைக் காட்டுகின்றன?

அநீதியானவைகள்தான் என்று தெரிந்திருந்தும் இவ்வியக்கங்கள் மீதான நியாயபூர்வமான நடவடிக்கைகள் எடுக்காமலும் கண்டும் காணாதது போலவும் இருந்து விடும் மேலிடத்து நடப்புகள் எதைக் காட்டுகின்றன.

தமிழர்களை அடக்கி வைக்க வேண்டும் என்னும் பந்தயத்தில் யார் ஆடினால் என்ன? யார் குற்றினாலும் எப்படிக்குற்றினாலும், எதைக் கொண்டு குற்றினாலும் நெல் அரிசியாக வேண்டும் என்னும் பெரு நினைவுதான்!

இந்தச் சூழ்நிலைகள் மலையகத் தமிழ் மக்கள் என்னும் நிலையில் இருந்து இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் என்னும் நிலை நோக்கி இட்டுச் செல்வதை, மலையகப் படைப்பாளிகளின் அண்மைக் காலப் படைப்புகள் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன.

துரைவியும் தினகரனும் இணைந்து நடத்திய அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற மலரன்பனின் சிறுகதைத் தமிழ்ச்சாதி.

'மாத்தளை என்றால் என்ன? வவுனியா என்றால் என்ன, வெயில் வெயில்தான்' என்று ஆரம்பிக்கிறது கதை. வெயில் என்பது கொடுமைக்கான உவமானம். உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை எரியும் உக்ரம்... என்னும் அடுத்த வரி இதைத்தான் உணர்த்துகிறது.

மாத்தளை என்றால் என்ன? வவுனியா என்றால் என்ன? அடி அடிதான் என்றே வாசகனை எண்ண வைக்கும் வரிகள் இவை.

நூல் வெளியிடாத காரணத்தால் கவனிக்கப்படாமலே இருந்து விட்டவர்கள் மலையகப் படைப்பாளிகள். நூல் வெளியிடப்படாததற்கான காரணமே எழுத்தாளர்களின் பொருளாதார நிலைதான். அந்த வகையில் மலரன்பனின் கோடிச்சேலை என்னும் தொகுதியை வெளியிட்ட பதிப்பாளர் மாத்தளை சிவஞானம் போற்றுதலுக்குரியவரே.

1989ஆம் ஆண்டுக்கான சாகித்தியப் பரிசு மலரன்பனின் கோடிச்சேவை தொகுதிக்குக் கிடைத்தது.

அஞ்சலியில் வெளிவந்த 'உறவுகள்' சிறுகதையில் மகன் தாய் என்னும் உறவுகள் எல்லாம் பொருளாதாரம் என்ற நூலிழையில்தான் இயக்கப்படுகின்றன என்னும் கசப்பான உணர்வை, ஒரு கோட்பாடாக அன்றி மனித உறவுகளின் தொழிற்பாட்டின் சான்றுகளுடன் தத்ரூபமாக நிறுவப்படுகின்றது. நிதானமாக நிதர்சனங்களை விவரிக்கும் பண்பு இக்கதையில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு உள்ளது... என்று எழுதுகின்றார் அமரர் கைலாசபதி அவர்கள் (தோட்டக் காட்டினிலே முன்னுரை)

'பிள்ளையார் சுழி' என்னும் இவருடைய வீரகேசரிக்கதை இந்த மக்களின் வரவையும் அதன் பின்விளைவுகளையும் ஆவணப்படுத்தும் ஒரு சிறந்த கதை. இதே போன்று, தொகுதிக்குள் அடங்காத நல்ல கதைகளாக இன்னுமொரு தொகுதி போடும் அளவு கதைகள் மலரன்பனிடம் இருக்க வேண்டும். ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகம் இவருடைய இன்னுமொரு தொகுதியை எதிர்பார்த்து நிற்கிறது.

ஒரு நாற்பது வருட இலக்கிய வாழ்வில், ஏறத்தாழ ஓர் இருபத்தாறு அல்லது ஏழு கதைகளையே மலரன்பன் எழுதி இருக்கின்றார் என்று எண்ணுகின்றேன்.

நான் முதலிலேயே கூறியதுபோல் ஒரு நம்பிக்கையுடன் கதை படைக்கும் எழுத்தாளர் இவர். இந்த நம்பிக்கைதான் அடுத்த கதையில் சோடை போய் விடுவேனோ என்ற பயத்தையும் இவருக்குக் கூடுதலாகக் கொடுக்கிறது. ஆகவே அடுத்த கதை வர நிறையத் தாமதம் ஏற்படுகின்றது. இந்தப் பய உணர்வில் இருந்து மலரன்பன் விடுபட வேண்டும். வெளியே வரவேண்டும்.

கூடுதலாக எழுதுவது எப்படி ஓர் இலக்கியத் தரத்தை நிர்ணயிக்காதோ அதேபோல் குறைவாக எழுதுவது என்பது மட்டும் கூட இலக்கியக் கனத்தை நிர்ணயிக்க முடியாது. இலக்கியத் தரம், கனம், கவனிப்பு என்பவைகள் இவைகளுக்கப்பாற்பட்ட விஷயங்கள்.

தன்னுடைய 12 வருட இலக்கிய வாழ்வில் புதுமைப்பித்தன் 102 கதைகள் எழுதி இருக்கின்றார் என்பதுவும், எழுத ஆரம்பித்த 1934இல் மட்டுமே 47 கதைகள் எழுதினார் என்பதுவும் ஆச்சரியமான விஷயங்கள். தமிழ்ச் சிறுகதையுலகில் புதுமைப்பித்தனை விஞ்சியவர்தான்?

புனைகதைகளை விடவும் சுலபமாகவும் விரைவாகவும் மக்களைச் சென்றடையும் சக்திமிக்க கலைவடிவமான இசைப் பாடல்கள் இயற்றும் பணியிலும் மலரன்பன் சில கவடுகளைப் பதித்திருக்கின்றார்.

'மூங்கிலின் நாதமும்; தென்றலின் கீதமும் உன் புகழ் பாடுதம்மா'

என்னும் என். ரகுநாதனின் கணீர்க்குரல் பாடல் இலங்கை வானொலியில் கூடுதலாக ஒலித்த பாடல்.

உழைக்கும் மக்கள் களைப்புத் தீர்ப் பாடலிசைப்பது நமது பாரம்பரியம். அதையும் வெறுமனே பொழுதுபோக்கிற்காகவன்றி சமூக சிந்தனை, வர்க்க உணர்வு, மனித நேயம் ஆகியவை யிளிரும் பாடலாக்கித் தருவது பாடலாசிரியரைப் பொறுத்தது.

தமிழ்ச் சினிமாப் பாடல்களைக்கூட இலக்கியத் தரமுடையதாக பட்டுக்கோட்டை உயர்த்திக் காட்டவில்லையா!

மலரன்பனின் மெல்லிசைப் பாடல்களிலும் பொழுதுபோக்கிற்கான அம்சங்களைவிட சிந்தனைத் தூண்டுதல்களே தூக்கலாக இருக்கின்றன. எம்.எஸ்.செல்வராஜா, எம். மோகன்ராஜ், சரத் விக்ரம், ஸ்டான்லி பீரிஸ் ஆகியவர்களின் இசையமைப்பில், ரகுநாதன், முத்தழகு, கலாவதி, நிரோஷா, விராஜினி போன்ற பல முன்னணிப் பாடகர்கள் பாட அறுபது பாடல்கள்போல் இடம் பெற்றுள்ளன. மூன்று ஒலி நாடாக்கள், இசைத் தட்டுகள் ஆகியவற்றிலும் மலரன்பனின் பாடல்கள் பதியப்பட்டுள்ளன.

சிறுகதைத் துறையும் இசைப் பாடல் துறையும் இவருக்குக் கணிசமான பிரபல்யத்தைக் கொடுத்துள்ளன.

மலரன்பனின் தார்மீகம் என்னும் சிறுகதையும் உறவுகள் என்னும் சிறுகதையும் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும்விட, மூத்த சிங்கள எழுத்தாளரான ஜி.பி. சேனநாயக்காவின் பலி கெனீம் என்னும் சிறுகதையைத் தமிழாக்கி, பலி என்னும் பெயரில் மல்லிகையில் வெளியிட்டுள்ளார் என்னும் இலக்கியச் செய்தி முக்கியமானது. மலரன்பனின் மனைவி சிங்களப் பெண்மணி. அவரின் துணையுடனேயே இந்தப் பலிகெனீம் மொழிமாற்றம் சாத்தியப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த இடத்தில் நோர்வுட் சின்னையா கனகமூர்த்தி பற்றியும் பதுளை சௌமியன் சுந்தரம் பற்றியும் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகிறது.

சின்னையா கனகமூர்த்தி மெரில் காரியவசம் எழுதிய 'தருவன்கே கெதர' என்னும் நாவலை, பிள்ளைகளின் வீடு என்னும் தலைப்பில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். 1956இன் இனக்கலவரம் மற்றும் அரசியல் பின்னணிகளை வைத்து எழுதப்பட்ட நாவல் இது. மெரில் காரியவசம் அகலவத்தை தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும், போதனா வைத்தியசாலைகள், மகளிர் விவகாரப் பிரதி அமைச்சராகவும் இருந்தவர். சமூகக் கலாச்சார ஒருங்கிணைப்பு அமைச்சு கனகமூர்த்தியின் மொழி பெயர்ப்பை 1991இல் நூலாக வெளியிட்டது.

கந்தரம் செளமியன் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் 'விராகய' என்னும் நாவலைப் 'பற்றற்ற வாழ்க்கை' என்று 1992லும் 'மொடல் தூவ' என்னும் நாவலை 'மடோல் தீவு' என்று 1993லும் மொழி பெயர்த்துள்ளார். இந்த இரு நாவலும் சிங்கள மொழியின் தலைசிறந்த எழுத்தாள சிந்தனையாளருமான மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க அவர்களின் நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளர் சபையினால் நூலாக வெளியிடப்பட்டன.

சிங்களத்தைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வருவதும் ஒரு சிறந்த இலக்கியப் பணிதான். ஆனால் இவர்கள் தங்களது இரு மொழித் திறமையை வைத்து ஏன் தமிழை சிங்களத்துக்குக் கொண்டு போகவில்லை என்று நாம் கேட்கக் கூடாது. மெரில் காரியவசத்தையும், மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவையும் தமிழ்ப்படுத்தியதும் நூலாக்கித்தர ஆட்கள் தயாராக இருந்தனர். தமிழை சிங்களப்படுத்தியபின் அதை நூலாக்கித்தர யாரிருக்கின்றார்கள்?

சின்னையா கனகமூர்த்தி 71இல் வெளிவந்த கதைக்கனிகள் நூலை எண்பதுகளில் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்துவிட்டு இன்னும்தான் பைலுடன் தூக்கிக் கொண்டு நடக்கின்றார். மிஞ்சியது அவரது சிரமம் மட்டுமே.

ஹாலிஎலயில் பிறந்து, ஹாலிஎல முஸ்லீம் வித்தியாலயத்தில் படித்து, பதுளை சரஸ்வதி தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில் கல்வியைத் தொடர்ந்து, பேராதனைப் பல்கலைக் கழகக் கலைப் பட்டதாரியாக எழுபதுகளில் வெளிவந்தவர் மொழிவரதன். கருப்பையா மகாலிங்கம் என்பது இயற்பெயர். மொழிவரதன் என்னும் இலக்கிப் பெயரே நிலைபெற்ற பெயராகிவிட்டது.

மலையக மாணவர்கள் கல்வியில் முன்னேற வேண்டும். கல்வியினால் அன்றி வேறு எந்த விதத்திலும் இவர்கள் விடிவு காண முடியாது என்பதில் அசையா நம்பிக்கை கொண்டவர் இவர்.

பட்டதாரியாக வெளியேறியதும் பதுளை பாரதி மற்றும் சரஸ்வதி கல்லூரிகளிலும், நுவரேலியா பரிசுத்தத்திரித்துவக் கல்லூரி, லிந்துலை சரஸ்வதி, அக்ரபத்தனை தமிழ் மகா வித்தியாலயம் ஆகியவற்றில் ஆசிரியராகவும், ஆசிரியப் பயிற்சி விரிவுரையாளராகவும் என்று படிப்பு வட்டத்தையே சுற்றி வருகின்றவர்.

சிறுகதை, குறுநாவல், கவிதை என்று எழுதினாலும் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி வெளியிட்டதன் மூலம் ஒரு சிறுகதை ஆசிரியராகவே கொள்ளப்பட்டவர்.

அந்தனி ஜீவாவின் மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவை 1988இல் மொழிவரதனின் மேகமலைமகளின் ராகங்கள் என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டது. சின்னஞ்சிறிய தொகுதியான இதில் ஒன்பது கதைகள் இருக்கின்றன.

நம்ம தோட்டத்தப் பாத்தா அழகாதான் இருக்கு. தேயிலை எல்லாம் பச்சைப் பசேல்லு கண்ணுக்குக் குளிரா இருக்கு. ரோட்டு நல்லதா இருக்கு... தண்ணிக்காணும் நல்லாதான் இருக்கு. ஆனா நம்ம தோட்டத்துப் பள்ளிக் கொடத்தைப் பார்க்கையிலதான் எழுவா இருக்கு (வழி).

அந்தத் தோட்டத்திலேயே சிறந்த கவ்வாத்துக்காரன் அவன். முன்னர் இருந்த நல்ல கவ்வாத்துக்காரர்கள் எல்லாம் இந்தியா போய்விட்டனர்... (தவறுகள் மன்னிக்கக் கூடியவை).

பொறலந்த ஆவேலி, கல்பாலம், கந்தப்பொல, புருக்கைசட், ராகலை...

பொறலந்த, ஆவேலி, கல்பாலம், கந்தப்பொல, புருக்கைசட், ராகலை....

ஹைஏஸ் வேன் பையன் கத்துகிறான் (கோளயா) இப்படி ஒவ்வொரு கதைகளிலும் மலையகம் நிரம்பித்தான் கிடக்கின்றது. ஆனாலும் வாசித்து முடித்தவுடன் நினைவில் நிற்பவர் மொழிவரதன் மட்டுமே.

நாங்கள் சாகத்தயார்; ஆனால் பஞ்சத்தால் அல்ல... பறிச்செடுப்போம் தின்போம்... எல்லாரும் சவாரிவிட நாங்கள் குதிரைகள் அல்ல... அவன் ஓடுகின்றான் அவனுடன் ஒரு கூட்டமே ஓடுகின்றது. எதிரில் படுவதெல்லாம் துளாகிறது... அவர்களை இனித் தடுக்க முடியாது... என்பது போன்ற கோஷங்கள் வெறும் சுலோகங்களாகவே நின்று விடுகின்றன. உணர்வுகளைத் தீண்ட முடியாத பலவீனங்களுடன் மறந்து போகின்றன.

என்பதுகளில் இவர் பதுளை சரஸ்வதி தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராக இருந்தபோது பாரதி கல்லூரியின் அதிபர் பதவி இவரை நாடி வந்தது. அதை ஒதுக்கிவிட்டு பெருந்தோட்டத்துறை ஆசிரியர்களுக்கான பயிற்சி நெறியின் விரிவுரையாளர் பதவியை விரும்பி ஏற்று நுவரெலியாவுக்குக் கடமையாற்றச் சென்ற இவருடைய ஆசிரிய மனம் மகத்தானது. மலையகத்தில் கல்விச் சீர்திருத்தம் ஏற்பட வேண்டுமாயின், பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் வேண்டும் என்னும் அந்த நினைவு மகத்தானது...!.

ஒரு தொழில் வேண்டும் என்பதற்காகவோ, சம்பளம் பெறவேண்டும் என்பதற்காகவோ யாரும் மலையகத்தில் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்கக் கூடாது. நமது மக்கள், நமது சமூகம் என்னும் சிந்தனையும் அர்ப்பணிப்பும் வேண்டும் என்று கூறும் இவரை, நுவரெலியா கல்வித்திணைக்களம் அக்கரப்பத்தனை தமிழ் மகா வித்தியாலயத்துக்கு அதிபராக அனுப்பியது.

பெருந்தோட்டக் கல்வி பற்றிய சிந்தனையும் அதனை முன்னெடுக்க மேற்கொள்ளும் பணிகளும் இவருடைய பெயருக்கொரு முத்திரையைப் பதிக்கிறது.

மலையகத்துக்கென சிறுகதைப் போட்டியை அறிவித்துவிட்டு, எத்தனை கதைகள் வரும் என்று ஏற்பாட்டாளர்கள் ஏங்கித்தவித்த காலம் போய் (1960), மலையகச் சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றினை நடத்துவதே தங்களது இலக்கியச் சேவையின் சிறப்புப் பணி எனக் கருதும் காலமும் வந்தது (1990).

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் வீரகேசரியுடன் இணைந்து ஆரம்பித்த இச்சிறுகதைப் போட்டிகள், வேறு பலராலும் தொடரப்பட்டு இன்றும் நடைபெறுவது ஓர் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சியின் அறிகுறியே. சிவத்தின்

மலைமுரசு இரா. கணேசதாசன் நடத்திய மலைக்குருவி; கலை ஒளி முத்தையாப் பிள்ளை நினைவுக்கான சிறுகதைப் போட்டி; பதுளை கலை இலக்கிய வட்டம் என்று மலையகத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் நிறையவே இப்பணியினைத் தொடர்ந்தார்கள் என்றாலும், இலங்கை ஒலி பரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் 1990இன் இறுதியில் நடத்திய மலையகச் சிறுகதைப் போட்டி விசேடமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியதே.

மலையகச் சிறுகதைப்போட்டிகளின் பரிசுத் தொகையாகப் பதினையாயிரம் ரூபாய் வழங்கப்பட்டது. பதுளை கலை ஒளி முத்தையாப் பிள்ளை நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டிக்கே (1994).

முதல் பரிசு ரூ 7500/- அல் அஸூமத் விரக்தி இரண்டாவது பரிசு ரூ.5000/- மாத்தளை வடிவேலன், தலைக்கொரு கூரை மூன்றாவது பரிசு ரூ.2500/-, கே. கோவிந்தராஜ், கப்பல் எப்பங்க; மலையக எழுத்தாளர்களுக்கு; கூடுதலான தொகைப் பணத்தைப் பரிசிலாக வழங்கிய முதல் போட்டியும் இதுவே.

இதையும் மேவி நின்று முதல் பரிசு ரூ 10000/-, இரண்டாவது பரிசு ரூ. 7500/-, மூன்றாவது பரிசு ரூ.5000/-, ஆறுதல் பரிசு ஐந்து கதைகளுக்குத் தலா; ரூ.500/- என்று வழங்கிப் பெருமை கொண்டது இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தமிழ்ச் சேவை.

முதல் பரிசினைப் பெற்றவர், டிக்கோயாவைச் சேர்ந்த திருமலை கே.சந்திரன் - 'திசை திரும்பிய நதிகள்'. இரண்டாவது பரிசினைப்பெற்றவர் மல்லிகை சி.குமார் எப்படியும் விடியும் மூன்றாவது பரிசினைப் பெற்றவர் மு. சிவலிங்கம் 'கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்'.

ஆறுதல் பரிசு பெற்றவர்கள், செல்வி சிவாஜினி சதாசிவம், எஸ். இஸ்மாலிகா, எஸ். ராமச்சந்திரன், செல்வி பூங்கொடி, ராமையா, அப்புத்தளை லெனாட்குமார் ஆகியோர்.

இந்த இரு போட்டிகளிலும் இரண்டாவது பரிசு பெற்ற மல்லிகை சி.குமாரும்; மாத்தளை வடிவேலனும் மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்தினைச் செழுமைப்படுத்த உதவுகிறவர்களாகவும் பெருமை பெறச் செய்கிறவர்களாகவும் உயர்ந்து நிற்கின்றனர்.

அறுபதுகளின் பிற்கூறில் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்த மல்லிகை சி.குமார், துயரம் தோய்ந்த இம் மக்களின் அவல வாழ்வை யதார்த்தம் குன்றாமல் இலக்கியமாகக் குவியலில் பெரும் வெற்றி கண்டு வருபவர். என்

அன்னை தன் தோளில் கூடையையும் வயிற்றில் என்னையும் சுமந்தபடிதான் கட்டை மேடுபள்ளம் என்று தவித்தபடி தாண்டினாள். விம்மலும், வேதனைகளும், பெருமூச்சும், அடக்குமுறைகளும், நிர்வாக அதட்டலும், அரசியல் மோசடிகளும் அவளை மட்டுமல்ல; கருவறை சிசுவான என்னையும் என் சமூகத்தையும் அன்று பாதித்தது. இன்று அப்பாவான பிறகும் என் மகன் முதல் அனைவருக்கும் அதே பாதிப்புத்தான். காலங்கள் ஓடியும் காயங்கள் ஏன் ஆறவில்லை (மாடும் வீடும் என்னுரை) என்று கேள்வி எழுப்பும் மல்லிகை சி.குமார், இந்த ரணங்களைக் குணமாக்கும் வழிதேடியே தனது படைப்புலகப் பயணத்தைத் தொடர்கின்றவர்.

எங்கள் வேதனைகளை வெளிப்படுத்த நான் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தது சிறுகதையின் மூலமாகவே என்று கூறும் மல்லிகை சி.குமார். இதுவரை ஒரு முப்பது சிறுகதைகள்போல் எழுதி இருக்கலாம். அந்த முப்பதிலும் ஒன்றிரண்டைத்தவிர மற்றவைகளில் பாதிக்குப் பாதியாவது நல்ல சிறுகதைகள் என்னும் தரத்தை எட்டுவனவாகவே இருக்கின்ற தன்மை, ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் மல்லிகை சி.குமாருக்கு ஒரு கவனிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

சிறுகதைகளுடன் நாடகம், கவிதை, ஓவியம் ஆகிய துறைகளிலும் ஈடுபட்டுழைக்கிறவர் இவர்.

தன்னுடைய சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்று வரவேண்டும் என்றே ஆவல் மிக்கவராய் இருந்தார் மல்லிகை. சி.குமார். ஆனால் அட்டன் கிறிஸ்தவத் தொழிலாளர் சகோதரத்துவ இணைப்பாளர் பி. மோகன் சுப்பரமணியம் ஓர் இலக்கிய அக்கறையுடன் மல்லிகை சி.குமாரின் 'மாடும் வீடும்' என்னும் கவிதைத் தொகுதியை 1995இல் வெளியிட்டுள்ளார். விடுதலை, நீதி, மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கை, அமைதி மற்றும் சமாதானத்திற்காக ஏங்கித் தவிக்கும் மக்களின் அவல வாழ்வும், போராட்ட உணர்வும் இக்கவிதைகளில் வெளிப்படுகின்றன என்பது உண்மையே என்றாலும், ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியே அவரை விமர்சன பூர்வமாகவும் கனம் படுத்தும் வல்லமை கொண்டது என நான் கருதுகின்றேன்.

சிறுகதைகளுக்காக நிறையவே பரிசுகள் பெற்றுள்ளவர் இவர். அண்மையில் நடைபெற்ற (1998) துரைவி தினகரன் அகில இலங்கை சிறுகதைப் போட்டியிலும் இவருடைய ஒரு 'கல்லறையைத் தேடி' என்னும் சிறுகதை மூன்றாவது பரிசினைப் பெற்றது.

லண்டனில் பிறந்து இந்தத் தோட்டத்தில் துரையாக இருந்த ஒருவருக்குப் பளிங்காலான கல்லறை இருக்கிறது... இந்தத் தேயிலைக்காகவே தன் உதிரத்தையும் உழைப்பையும் ஈந்து, அதையே நம்பி இருக்கும் ஓர் உண்மையான தொழிலாளிக்குப் புதைகுழிகூட இல்லை. என்னும் வேதனையை வெளிப்படுத்தும் ஓர் அருமையான கதை இது.

கல்லறையும் இல்லை அவர்தம் குழிமேட்டில்
பூப்பறித்துப் போடுவாரும் யாருமில்லை...

என்று பாடிய சி.வி.யும் இச்சிறுகதையில் நினைவு படுத்தப்படுகின்றார்.

மலையக மக்களின் யதார்த்தமான வாழ்க்கையை வெகு இயல்பாகச் சித்தரிக்கும் லாவகமே மல்லிகை சி.குமாரின் படைப்பின் பலம்.

சிங்களம் ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிலும் இவருடைய சிறுகதைகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

தன்னுடைய சிறுகதைகளால் மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்கும், தன்னுடைய பத்துறை எழுத்துகளால் மலையக இலக்கியத்துக்கும் ஒரு வலுவையும் வனப்பையும் ஏற்படுத்தும் இன்னொருவர் மாத்தளை வடிவேலன்.

மலரன்பனின் இளைய சகோதரர். நோர்த் மாத்தளையைப் பிறப் பிடமாகக் கொண்ட ஒரு கலைப்பட்டதாரி. வடக்கு மாத்தளை வடிவேலன் என்னும் பெயருடன் திருச்செந்தூரனின் சிபாரிகுடன் தினபதி சிறுகதைத் திட்டத்தின் மூலம் சிறுகதைப் பிரவேசம் செய்தவர். (1967) எழுபதுகளில் நான்காவது மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் இவருடைய பிஞ்சு உலகம் முதற்பரிசு பெற்றது. கதைக்கனிகள் தொகுதியிலும் இடம் பெற்றுள்ளது.

எனக்குப் பள்ளிக்கூடம் போக விருப்பந்தான். அப்ப ஏன் போகலைன்னு கேக்குறீங்களா? விருப்பம் மட்டும் இருந்துட்டா பள்ளிக்கூடம் போக முடியுமா? நான் பள்ளிக்கூடம் போயிட்டா, அம்பிப்பயலை யாரு பாத்துக்கிறது? மலைக்கு யாரு தேத்தண்ணி கொண்டு போறது? என்று ஒரே கேள்வி மயமாக ஆரம்பிக்கும் கதை இது.

படிக்க விருப்பம் இருந்தும் அதற்கான வாய்ப்புகள் பறிக்கப்பட்டும், வசதிகள் ஏற்படுத்தப்படாமலும் சீரழிந்து போகும் தோட்டத்துச் சிறுவர்களைப் பற்றிய ஏக்கம் இங்கே சிறுகதையாகப் பரிணாமம் பெற்றுள்ளது. இந்தச்

சிறுகதையே மாத்தளை வடிவேலனுக்கு ஓர் இலக்கியப் பெயரை ஈந்தது. தனக்குக் கிடைத்த அந்த நல்ல பெயரைத் தன்னுடைய ஒவ்வொரு புதிய படைப்பின் மூலமும் புடம் போட்டுக் கொண்டவர் வடிவேலன்.

மலரன்பனின் பிள்ளையார் சுழி ஏற்படுத்திய பாதிப்பால் பிரசவமான இவருடைய அண்மைக்காலக் கதைகளில் ஒன்றான 'வதைப்படலம்' ஓர் அருமையான சிறுகதை. துரைவி தினகரன் அகில இலங்கை சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாவது பரிசுபெற்ற 'இராமு தீபாவளிக்குத் தனது தோட்டத்திற்கு வருகின்றான்' என்னும் சிறுகதைத் தோட்டத்து இளைஞர்கள் கொழும்பு போன்ற பெரு நகரங்களில் படும் பாடுகளையும் முகம் கொடுக்கும் பிரச்சனைகளையும் மிக லாவகமாகக் காட்டிச் செல்கிறது.

மலையகத்தில் சிறுகதை என்றதும் மனத்திலோடும் பெயர்களில் மாத்தளை வடிவேலன் என்பதும் ஒன்று என்று ஆகிவிட்ட நிலையிலும்கூட இதுவரை ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியைக்கூட வெளியிடாமல் இவர் இருப்பது ஒரு பெரும் இழப்பேயாகும். 'வல்லமை தாராயோ' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி வரப்போவதாக வருஷக்கணக்கில் செய்திகள் வந்துவிட்டன ! ஆனாலும் தொகுதியைக் காணவில்லை.

1992இல் சட்டத்தரணி வீரையா விவேகானந்தன் அவர்கள், மாத்தளை வடிவேலனின் 'மலையகப் பாரம்பரியக் கதைகள்' என்னும் நூலை ஒரு மகிழ்வுடன் வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

இலக்கியம் வெறும் ரசானுபாவத்திற்குரிய ஒன்று மட்டுமல்ல; அது காலம் காட்டும் கண்ணாடியுமாகும். நம் நாட்டின் பொருளாதாரத்தின் அச்சாணியாகத் திகழும் மலையக மக்களின் வாழ்க்கை நிலை உலகறிய வேண்டிய ஒன்றாகும். ஒரு சமூகத்தின் நிலைப்பாட்டை வெளிக்காட்டுவதில் எழுத்தாளர்களின் பங்கு தலையாயது. இப்பணியை நம் மலையக எழுத்தாளர்கள் செவ்வனே ஆற்றியுள்ளபோதிலும் அவர்களின் படைப்புகள் நூல் வடிவம் பெறாமையே வருந்தத்தக்கதாகும்... என்று தனது வெளியீட்டுரையில் குறிப்பிடுகின்றார் திரு. விவேகானந்தன்.

மாத்தளை வடிவேலனின் மலையகத்தில் மாரியம்மன் வழிபாடும் வரலாறும் என்னும் நூலும் அண்மையில் வெளிவந்திருக்கிறது.

ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளராகவே அறிமுகமும், கவனிப்பும், பிரபல்யமும் பெற்றுள்ள இவருடைய மூன்று சிறுகதைகள், மாத்தளை சோமு தொகுத்தளித்த தோட்டக் காட்டினிலே தொகுதியிலும், மலையகப் பரிசுக் கதைகள், துரைவிதினகரன் பரிசுபெற்ற சிறுகதைகள், கதைக்கனிகள், சுதந்திர இலங்கையின் தமிழ்ச் சிறுகதைகள், மற்றும் செ. யோகநாதன் தொகுத்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சிறுகதைகள் ஆகிய தொகுதிகளில் ஒவ்வொரு சிறுகதையும் இடம் பெற்றுள்ளன.

தமிழக ஏடுகள் இவருடைய சிறுகதைகளை ஏற்றுப் பிரசுரித்து மறு பிரசுரமும் செய்துள்ளன. ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளிலும் இவருடைய படைப்புகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

மலையகச் சிறுகதைத் துறை ஆழமாக வேரூன்றி, அகலமாகக் கிளை பரப்பி வளர்ந்து வர உரமிட்டவர்கள், நீரூற்றியவர்கள் என்று வரும் அந்தச் சின்ன வரிசையில் மல்லிகை சி.குமார், மாத்தளை வடிவேலன் என்னும் பெயர்கள் நிச்சயமாகவே இடம் பெறும்.

தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் மூலம் தன்னை இனம் காட்டிப் பிரபல்யம் பெற்ற இன்னொரு சிறுகதைப் படைப்பாளி கே. கோவிந்தராஜ்.

மாத்தளை அங்கும்புற தோட்டத்தில் 1949இல் பிறந்தவர். மலையக இலக்கியம் ஓர் உத்வேகத்துடன் மேற்கிளம்பிய அறுபதுகளில் இவர் ஒரு பள்ளி மாணவனாக இருந்திருக்கின்றார். மலையக மக்களின் வாழ்க்கை, அவர்களது சோகங்கள், அந்த சோகத்துக்குள்ளும் வாழ்த்துடிக்கும் அவர்களது பிரயத்தனங்கள்; தன்னலமற்ற அவர்களது உழைப்பு சூறையடப்படும் விதங்கள், அடக்குமுறைகள் ஆகியவற்றை எழுதிக்காட்டிய மலையகப் படைப்புகளை வாசிக்கும் ஒரு பக்குவம் பெற்ற மாணவனாகவே இருந்திருக்கின்றார்.

மாணவப் பருவத்து அந்தப் பசும் மனத்தில், மலையக மக்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளின் தாக்கம் மின்னலடிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. தன்னைச் சுற்றி, இந்த லயத்தைச் சுற்றி, இந்தத் தோட்டத்தைச் சுற்றிச் இந்த மக்களைச் சுற்றி இத்தனைப் புண்களா புறையோடிக் கொண்டு இருக்கின்றன என்னும் சிந்தனை, உள்ளத்தில் ஊறி ஊறிக் கொதித்துக் கிளம்பி எழுத்துகளாக வெளிப்படத் தொடங்கின.

1968 நவம்பரில் தன்னுடைய பத்தொன்பதாவது வயதில், தினபதியின் தினம் ஒரு சிறுகதைத் திட்டத்தின் மூலம் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்கின்றார்.

பத்தாம் நம்பர் மலையை முடித்துவிட்டுப் பங்களா மலை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த பெண்கள் கூட்டம், வருணனின் வரவால் ஆங்காங்கே மரத்தடியில் ஆதரவு தேடி நின்றது. நேரமாச்சு நெரைக்கு போங்க ... தொரை கிரை வந்தா எனக்கு தொப்பி போட்டுறுவாரு... என்று அவர்களை விரட்டுகின்றார் பெரியசாமிக் கங்காணி.

மங்கம்மா என்னும் நிறை மாதக் கர்ப்பிணிப் பெண், அந்த ஊற்றும் மழையில் நடுங்கியபடி மலையில் நிற்கின்றாள். அவளுடைய மனமோ வீட்டில் நிற்கிறது. நோயுற்று எலும்பும் தோலுமாய் வீட்டு மூலையில் கிடக்கும் மகன், இத்தொன்றையுமே கவனத்தில் கொள்ளாத குடிகாரக் கணவன்... என்று அவளது மனம் அலைமோதுகிறது.

இனியும் சரிப்படாது என்று மகனை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கின்றாள். மகன் இறக்கின்றான். மயக்கமுற்ற அவள் பிரசவத்துக்காக சேர்க்கப்படுகின்றாள். வயிற்றுச் சிசுவும் மரித்திருக்கிறது. அவளது கணவன் இனிக் குடிக்க மாட்டேன் என அவள் தலையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்கின்றான்.

திருந்திய உள்ளம் என்பது கோவிந்தராஜ் தன்னுடைய கதைக்கு இட்டுக்கொண்ட பெயர்.

அடுக்கடுக்கான துன்பங்களைக் கூறுவதன் மூலம், வாசகனைச் கண் கலங்கச் செய்யும் பண் தமிழ் இலக்கியத்திற்கொன்றும் புதிதல்ல.

'ஆவீன, மழை பொழிய இல்லம் வீழ

அகத்தடியாள் மெய் நோக அடிமைசாக'

என்று ஆரம்பத்திலிருந்தே தோன்றிய இந்த மரபு, பண்டித நடேச சாஸ்திரியின் தீனதயாளுவில் தொடர்ந்து இன்றும் நிலைத்திருக்கிறது. வாசகர்களின் கண்களிலே கண்ணீர் வரக் கிள்ளி விட்டுக்கொண்டே கதை சொல்வதில் சமர்த்தர் பண்டித நடேச சாஸ்திரி என்றெழுதுகின்றார் க.நா.சு. (முதல் ஐந்து தமிழ் நாவல்கள்).

வாசகனைக் கிள்ளிவிட வேண்டும், அழச் செய்ய வேண்டும் என்பது அல்ல கோவிந்தராஜின் எண்ணம். இப்படிக் குடிக்காரக் கணவன்களால்

சீரழியும் மலையகக் குடும்பங்கள் மீட்சி பெற வேண்டும். குடிகாரர்கள் திருந்த வேண்டும். அதற்காக இரண்டு பிஞ்சு உயிர்கள் பலியானாலும் பரவாயில்லை என்பதே அவரின் சிந்தனை.

இந்த முதல் கதை ஒரு சிறுகதையாக வெற்றி பெறாவிட்டாலும், எழுத வரும் ஒரு மலையகப் படைப்பாளியின் எண்ண ஓட்டத்தை மிகத்துல்லியமாகக் காட்டுகின்றது. மலையக மக்களின் அவல வாழ்வை உலகத்துக் கெடுத்துக்காட்டி, அவர்களின் வாழ்விலும் வசந்தம் வீச வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றவன் நான் என்று அவரே கூறுகின்றார் (பசியா வரம் சிறுகதைத் தொகுதி, என்னுரை).

68இல் முதல் கதை வந்தது. 1970இல் வீரகேசரியில் உத்தியோகம் கிடைக்கிறது. 1981 வரையிலான பதினொரு வருடங்கள் வீரகேசரியில் பணிபுரிந்திருக்கின்றார் என்றாலும், எழுத்துலகில் தீவிரமாக ஈடுபடக் காணோம். வீரகேசரியின் பிரதம துணை ஆசிரியராக இருந்த கார்மேகத்தின் பணிகளுக்கு இவர் தோள் கொடுத்திருக்கின்றார்.

71இல் கதைக்கனிகள் நூல் வெளியீட்டிலும், பிறகு 74இல் காலங்கள் சாவதில்லை என்னும் வீரகேசரியின் வெளியீட்டிலும் (தெளிவத்தை ஜோசப் நாவல், வீரகேசரி வெளியீடு) அதன் பின் வீரகேசரியின் யாழ்ப்பாணக் கிளைக் காரியாலயத்தில் பணியாற்றியபோது மு.நித்தியானந்தன் வெளியிட்ட நாமிருக்கும் நாடே... ஒரு கூடைக் கொழுந்து, வீடற்றவன் மற்றும் மாத்தளை சோமு வெளியிட்ட தோட்டக்காட்டினிலே ஆகிய மலையக நூல்களின் வெளியீட்டுப் பணிகளில் ஏதோ ஒரு விதத்தில் பங்களிப்புச் செய்திருக்கின்றார்.

வீரகேசரியில் பணியாற்றக் கிடைத்த வாய்ப்பும், மலையக இலக்கிய வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்டிருந்த கார்மேகத்தின் நெருக்கமும், மலையக எழுத்துகளை வாசிக்க வேண்டி ஏற்பட்ட நிர்ப்பந்தங்களும், மலையகம் விழிப்புற வேண்டும் என்னும் இவருடைய உள்மன ஆசையை ஊதி ஊதிப் பற்ற வைத்திருக்கின்றன. 75இன் பின் இவருடைய எழுத்துகள் கதைகளாகக் கட்டுரைகளாக, உரைச்சித்திரங்களாக வெளிவரத்தொடங்கின.

1968லிருந்து 1993 வரையிலான கால் நூற்றாண்டுக் காலத்தில் இவர் எழுதிய பன்னிரண்டு கதை எத் தொகுத்து, பசியா வரம் என்னும் நூலாக 1996இல் இவரே வெளியிட்டுள்ளார்.

மலையக இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கினைக் காட்டும் முக்கிய அம்சமான நூல் வெளியிடும் பணியில், இந்தப் பசியாவரம் நூலின் வரவும் மிகப் பிரதானமானது. எத்தனையோ பிரச்சனைகளின் மத்தியில் இந்தப் பசியாவரத்தை ஓர் அழகான அமைப்புடன் ஓர் இலக்கிய அந்தஸ்துடன் வெளியிட்டுக்கொண்ட இவருடைய பணி மகத்தானது.

பசிக்குச் சோறு தேடுவதையே தங்களின் முழு வழுவாகக் கொண்டு விட்ட இம்மக்களுக்கு, தங்கள் நிலைபற்றி, தங்கள் வாழ்வு பற்றி, தங்கள் சமூகம்பற்றி, தங்கள் வருங்காலம் பற்றி சிந்தித்துப் பார்க்கச் சிறிது நேரம் கிடைக்க வேண்டுமென்றால், அவர்களுக்குப் பசியா வரம் வேண்டும் என்பது கோவிந்தராஜின் ஏக்கம்! அவருடைய பிரார்த்தனை!

தாங்கள் வசிக்கும் லயங்களை - லயங்களின் சூழலை சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளாமை அதனால் ஏற்படும் சுகாதாரக் கேடுகள். தாங்கள் சம்பாதிக்கும் தொகையில் ஒரு சிறு தொகையையாவது சேமிக்கத்தெரியாமை; பிள்ளைகளின் கல்வி பற்றிய அக்கறை இல்லாமை ஆகியவைகள் பற்றி எல்லாம் இவருடைய கதைகள் பேசுகின்றன.

லயத்தின் அசுத்தங்களில் கூட்டமாக அமர்ந்திருக்கும் ஈக்கள் காலவரம் கேட்டதும் லயம் என்று பறப்பதுபோல், கோவிந்தராஜின் கதைகளில் அந்தச் சூழலின் நெடி மூக்கைச் சுழிக்கச் செய்யும்.

தூத்தேரி, எந்த நாசமாப்போன பாலயமோ நடுறோட்டுல செத்துக்கெடக்கு... மகனுக்குப் பெண் பார்க்க அடுத்தத் தோட்டத்துக்குப் பயணமாகி வந்த பொட்டாத்தா லயத்துக்கோடியில் கிடந்த அசிங்கத்தைப் பார்த்து சீலையை முழங்காலுக்குமேல் தூக்கிக் கொண்டு பாய்ந்தாள்.

என்ன பொட்டாத்தா, காலங்காத்தாலேயே அர்ச்சனை என்றான் பிரட்டுக்குப் போக வந்து கொண்டிருந்த தலைவர் சிவக்கொழுந்து.

நீ எல்லாம் என்னத்துக்குத் தலைவரா இருக்குறே நாலு கக்கூசு கொடக் கட்டிக் குடுக்க முடியாம.. (சாதிகள்-பசியாவரம் தொகுதி, பக்கம் 52)

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் நடத்திய ஆறாவது மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் இவருடைய குத்தகை என்னும் கதை பரிசு பெற்றது. இந்த ஆறாவது சிறுகதைப் போட்டியில் (1986) முதலாம்; இரண்டாம்; மூன்றாம் பரிசுகள் என்று வழங்கப் படாமல் நான்கு கதைகள் பரிசுக்குரிய கதைகளாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டன.

குத்தகை	-	கே. கோவிந்தராஜ்
இலையுதிர் காலத்து மரங்கள்	-	மலரன்பன்
எல்லை தாண்டா அகதிகள்	-	மாத்தளை சோமு
வளரும் மரங்கள்	-	மல்லிகை சி.குமார்

இந்த நான்கு சிறுகதைகளையும் - அந்தனி ஜீவா தன்னுடைய கொழுந்து இதழ்களில் பிரசுரித்தார்.

மலையகத்தின் பத்திரிகை முன்னோடியான பதுளை கலை ஒளி முத்தையாப்பிள்ளை நினைவுச் சிறுகதைப்போட்டியில் (1993) கோவிந்தராஜின் கப்பல் எப்பங்க மூன்றாவது பரிசினையும், துரைவி தினகரன் சிறுகதைப் போட்டியில் இவருடைய கடவுளின் வாரிசுகள் ஆறுதல் பரிசினையும் பெற்றன.

நாம் யாருக்காக இலக்கியம் படைக்கின்றோமோ அது அந்த மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்பதில் மிகவும் கவனம் கொண்டவர் இவர். அதனால்தான் பத்திரிகை எழுத்துகளை விடவும் வானொலி, தொலைக்காட்சி மேடை ஆகியவற்றின் மூலமாகத் தனது கருத்துகளை மக்களிடம் கொண்டு செல்லும் யுக்தியை இவர் கூடுதலாகக் கையாளுகின்றார்.

மலையோரம் வீசும் காற்று, அரும்பு, மாப்பிள்ளை வந்தார், புதுக்குடும்பம், மனிதர்கள் நல்லவர்கள் போன்ற தொலைக்காட்சி நாடகங்கள்.

பனிமூட்டம் விலகவில்லை என்னும் வானொலித் தொடர் நாடகம், தோட்டத்து ராஜாக்கள், கல்வாத்துக் கத்தி என்னும் மேடை நாடகங்கள் ஆகியவை கல்வியில் பின் தள்ளப்பட்டுவிட்ட பெருந்தோட்ட உழைக்கும் மக்களை இலகுவாகச் சென்றடைந்தமை கண்கூடு.

காலம் காலமாகப் பத்திரிகை எழுத்துகளால் இந்த மக்களின் விழிப்பிற்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் படையப்பாளிகளைப் பற்றி அறிந்திராத தோட்டத்து மக்கள், கோவிந்தராஜ் என்றதும் மலையோரம் வீசும் காற்றா என்று கேட்கும் அளவுக்கு இவரை அறிமுகப்படுத்தியவை தொலைக்காட்சி நாடகங்கள். அது அந்த ஊடகத்தின் சக்தி.

எந்த ஓர் மலைநாட்டு எழுத்தாளரும் இந்த அளவுக்குத் தொலைக்காட்சி ஊடகத்தைப் பயன்படுத்தவில்லை.

துரைவியின் எட்டாவது வெளியீடாக வந்திருப்பது இவருடைய தோட்டத்துக் கதாநாயகர்கள் (1998) என்னும் நூல். இது ஒரு நடைச்சித்திர நூல்.

உரைநடை இலக்கியத்தில் நடைச்சித்திரம் என்பது ஒரு தனி உருவம். மலையக இலக்கியத் துறையில். இந்த நடைச் சித்திர நூல் ஒரு புது வரவு.

மட்டக்கொழுந்து மாரியாத்தாள் தொடக்கம் பழைய மலை பார்வதி வரை 39 மலையப் பாத்திரங்கள் உயிரோட்டத்துடன் இந்த நூலில் அறிமுகம் கொள்கின்றன.

ஓர் இருண்ட பிரதேசமாகவே இருந்துவிட்ட மலையகத்தின் மனிதர்களை, தன்னுடைய ஆங்கில நடைச் சித்திரங்கள் மூலம் வெளி உலக வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்த பெருமை "BORN TO LABOUR" எழுதிய அமரர் சி.வி. யையேசாரும்.

கால ஓட்டத்தின் வேகத்தில் இன்றைய உலகின் இயந்திர சுழற்சியில் இல்லாது போய்விட்ட கணிசமான மலையகப் பாத்திரங்கள், பெருந்தோட்டக் களத்தின் தனித்துவத்துடன் இந்த நடைச்சித்திர நூலில் ஜீவிதம் கொள்கின்றன.

இந்த நடைச் சித்திர நூலுக்குக் கோவிந்தராஜ் இட்டிருக்கும் பெயர் தோட்டத்துக் கதாநாயகர்கள். கே.கோவிந்தராஜின் சிறுகதை நூலின் பெயர் பசியா வரம். நடைச் சித்திர நூலின் பெயர் தோட்டத்துக் கதாநாயகர்கள் மேடை நாடகத்தின் பெயர், தோட்டத்து ராஜாக்கள்.

பசியா வரம் பெற்றவர்களாக, தோட்டத்தின் ராஜாக்களாக, கதாநாயகர்களாக இந்த மக்கள் இருக்க வேண்டும் என்னும் கோவிந்தராஜின் ஆதங்கம் வரவேற்புக்குரியது.

கந்தசாமி ஊருக்குப் போகிறான் என்னும் நீள்கதை, தினகரனில் மூன்று வாரத் தொடராக வெளிவந்தது (1986). பசியாவரம் தொகுதிக்குள்ளும் இருக்கிறது.

குஞ்சுபரித் தோட்டத்தில் இருந்து கட்டாயமாகப் கப்பலேற்றப்பட்ட கந்தசாமியின் அப்பா முனியாண்டி, ஒரு வருடத்தின் பின் எழுதிய கடிதம்

கந்தசாமியை ஊருக்குப் போகச் செய்கிறது. அப்பா ஆசையாகக் கேட்டிருந்த இரண்டு போத்தல் சாராயத்துடன் பயணமானான். இராமேஸ்வரம் கஸ்டம்ஸ் ஆபீசர் சாராயப் போத்தலைத் தூக்கி மேசையில் வைக்கின்றார். விடமாட்டேன் என்கின்றார். ரெண்டு போத்தல் கொண்டு போகலாம்னு பேப்பர்ல இருக்கு என்று வாதாடிப் பார்த்தான். அப்பாவின் ஆசையைக் கூறிக் கெஞ்சிப் பார்த்தான். சரி, நீங்க ஒன்னை எடுத்துக்கிறுங்க. எனக்கு ஒன்னை கொண்டு போக அனுமதி குடுங்க என்று சமரசம் பேசிப் பார்த்தான். கோபம் கொண்ட ஆபீசர், போலீசைக் கூப்பிட்டு அவனைக் கைது செய்யும்படிக் கூறுகின்றார்.

அவனுக்கு முன் சென்ற சில கனவான்களையும், தனவந்தர்களையும் விஸ்கி பிளாக் அன்ட் வைட் போத்தல்களுடன் அனுமதித்தவர் தன்னைமட்டும் போலீசைக் காட்டிப் பயமுறுத்துகின்றாரே ஏன் என்னும் ஆத்திரம் அவனுக்கு வருகிறது.

நான் ஏழை... இலங்கையின் தோட்டப்பகுதியில் உழைக்கச் சென்று உழைத்து ஓடாகி ஒன்றுமில்லாமல் நொடித்துப்போய் திரும்பி வரும் மலையகத் தொழிலாளி என்னும் இளக்காரம்தான் என்னும் நினைவு அவனை எரிமலையாக்குகின்றது.

இவன் என்னை என்ன செய்து விடுவான் என்ற அசட்டையில்... இருக்கின்றார் கஸ்டம்ஸ் ஆபீசர்.

மேசையிலிருந்த போத்தலை எடுத்து மேசை விளிம்பில் அடித்துடைத்து கஸ்டம்ஸ் ஆபீசரைக் குத்திவிடுகின்றான் கந்தசாமி.

கஸ்டம்ஸ் ஆபீஸ் அல்லோலகல்லோலப்படுகின்றது.

சாது மிரண்டால் காடு கொள்ளாது; சாதுவாகக் கிடக்கும் இந்த மக்கள் கூட்டத்தை மிரட்டிக்கொண்டே இருக்காதீர்கள். அவர்களுக்குள் அமைதியாக உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் எரிமலைகள் குமுறினால் இப்படித்தானாகும்... என்று சுட்டிக்காட்டும் படைப்பு இது.

அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டும் மிருகத்தனமாக மிதிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும் இவர்கள் வெடித்துக் கிளம்ப வேண்டும் என்னும் கோவிந்தராஜின் ஏக்கம் நியாயமானது.

மலையகச் சிறுகதைத் துறைக்குள் அறுபதுகளில் பிரசேவம் செய்த அந்த ஆத்திரப் பரம்பரை, இந்த மக்களிடம் ஆறாத்தமும்பாக மாறிவிட்டிருந்த பன்முகத் துயரங்கள்; அடக்கு முறைகள் போன்றவைகளுக்கெதிரான தங்களது எதிர்ப்புக் குரல்களைத் தங்களின் இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் மூலம் காட்டி வந்தனர்.

இந்த மக்களின் சோகங்கள் என்னுடைய சோகங்கள்; அடக்குமுறைகள் எனக்கெதிராக மேற்கொள்ளப்பட்டவை என்னும் உணர்வு மண்வாசனை மிளிர் இலக்கியமாகிக் காட்டும் எழுத்தாற்றல் போன்றவற்றால் உயர்ந்து நின்ற இவர்களுடைய படைப்புகள், பரவலான கவனிப்பையும் அங்கீகாரத்தையும் பெற்றுக் கொண்டன.

இந்த எழுச்சி, தொடர்ச்சியான இனக்கலவரங்களாலும்; உயிரிழப்பு, உளச்சோர்வு, இடப்பெயர்வு போன்ற அலைக்கழிப்புகளாலும் சிதறுண்டு போனது உண்மையே என்றாலும், அந்தப் பின்னடைவில் இருந்து தன்னை மீட்டுக் கொள்ளும் வலிமையும் அதற்கு இருந்தது.

எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் அந்தனி ஜீவா; கவிஞர் முரளிதரன் ஆகியோர். இணைந்து மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவை என்னும் அமைப்பை உருவாக்கினர். இந்த அமைப்பின் தோற்றமும் தொடர்ச்சியான அதன் இலக்கியச் செயற்பாடுகளும், சோர்ந்து போயிருந்த மலையக இலக்கியத்தைச் சுறுசுறுப்புடன் இயங்கச் செய்தது. 1986இல் சாரல் நாடன் பேரவையின் தலைவரானார். எழுத்துலகில் இருந்து ஓய்வு பெற்றவராக இருந்த அவர் உற்சாகமாக எழுத்த்தொடங்கினார். அறுபதுகளில் ஏற்பட்ட அதே கவன ஈர்ப்பும் அங்கீகாரமும் மலையக இலக்கியத்துக்கு எண்பதுகளில் கிடைத்தது என்றெழுதுகின்றார் சாரல் நாடன் (மலையகம் வளர்த்த தமிழ், பக்கம் 75).

அறுபதுகளில் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் செய்ததை எண்பதுகளில் மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவை செய்தது. பேரவையின் செயலாளர் அந்தனி ஜீவாவின் சுறுசுறுப்பான இயக்கம், மலையக இலக்கியத்தின் சோர்வினை அகற்றி ஒரு மகத்தான வெற்றியை நோக்கி அதனை இட்டுச் சென்றது. இவருடைய ஒரு சில பலவீனங்களையும் மீறி மேவிக்கொண்டு இவர் ஆற்றிய இலக்கியச் செயற்பாடுகள் எழுந்து நின்றதை, மலையக இலக்கியத்தை மனதார நேசிக்கும் எவராலும் மறுக்க முடியாது. குன்றின் குரல், கொழுந்து மற்றும் மலையக வெளியீட்டகத்தின் பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்

வெளியீடுகள் மூலம் மலையக இலக்கியத்தில் ஒரு பரபரப்பை ஏற்படுத்திய பணி என்றும் நிலைத்திருக்கக் கூடியது.

இவருடைய இத்தனை பணிகளும் முயற்சிகளும் புதிதாக ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளனை இனம் காட்டவில்லை-உருவாக்கவில்லை என்பது மிகுந்த வருத்தத்துடன் மனம் கொள்ளத்தக்கது.

அந்த வகையில் 1980 ஜூனில் ஆரம்பமாகி 82 அக்டோபரில் தனது ஐந்தாவது இதழுடன் நின்று போன தீர்த்தக்கரையின் பணி மேலோங்கி நிற்கிறது. தீர்த்தக்கரை, ஒரு காலாண்டிதழ்.

வணிக நோக்கு, விளம்பரப் பற்று ஆகியவை இன்றியும், வாசகரின் ரசிப்புத்தன்மையை விலை பேசாமலும் வியாபாரம் செய்யாமலும் தங்களது கோட்பாட்டை முதன்மைப்படுத்தும் படைப்புகளுக்கும் புதிய எழுத்தாளர்களின் அத்தன்மையான படைப்புகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தல் போன்றவையுமே ஒரு சிறு சஞ்சிகையின் தோற்றத்துக்கான முக்கியக் காரணிகள்.

தீர்த்தக்கரையின் முதல் இதழ்த் தலையங்கமே இதை ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொண்டுதான் வந்தது.

சிந்தனை பேதங்களுக்கெல்லாம் அப்பால் நின்று இலக்கியம் படைக்கும் நவீனக் கம்பர்கள் ஒரு புறமும்; எமக்கு இளம்காலையின் கதகதப்புத் தேவையில்லை நெருப்பைத்தாருங்கள் என்று யதார்த்தத்தை மறந்த நக்கீரர்கள் ஒரு புறமும் நின்று வரிந்து கட்டிக்கொண்டு மகத்தான கூப்பாடு போடுகையில், இவற்றினிடையே அல்லலுறும் இளம் எழுத்தாளர்களைப் பார்த்தும் வந்து குவியும் மூன்றாந்தரச் சஞ்சிகைக் குவியலில் புதையுண்டு கிடக்கும் பல தரமான வாசகர் கூட்டத்தைப் பார்த்ததுமே, நாம் எம்மை இந்தப் புதிய அக்கினிப் பரீட்சையில் இறக்கிக்கொள்ள நேரிட்டது.

இந்தத் தலையங்கம் தீர்த்தக்கரையின் ஊற்றுக் கண்ணைக் காட்டுகிறது.

எல். சாந்திகுமாரை ஆசிரியராகவும், எஸ். நோபட் எம் தியாகராம்: எல். ஜோதிசுமார் ஆகியோரை ஆசிரியர் குழுவாகவும்; பி. சுதந்திரராஜ்; எம். பாக்கியநாதம், எஸ். சிவப்பிரகாசம், எம். சிவராம், பி. பாலேந்திரன் ஆகியோரை ஆலோசகர்களாகவும் கொண்டு இயங்கிய ஏடு இது.

மலையக மக்களின் முன்னேற்றத்தில் அக்கறையும் ஒரு புதிய எழுச்சியை உருவாக்குவதில் ஆர்வமும் கொண்ட இவ்விளைஞர்களது செயற்பாட்டில் உருவான தீர்த்தக்கரை இலக்கிய வட்டம், தனது செயற்பாடுகளின் விஸ்தரிப்புக் காரணமாக இச்சிறு சஞ்சிகை வெளியீட்டில் இறங்கியது.

மனித சமுதாயத்தின் சிகரத்தை எட்டிப் பிடிக்கத்தக்க கடின உழைப்பை மேற்கொள்ளும் இலக்கியவாதிகளின் அழகும் வீச்சும் மிக்க படைப்புகள் உருவாக நாம் களமமைப்போம் என்று பிரகடனம் செய்த தீர்த்தக்கரை, இலக்கிய கங்கையாகப் பிரவாகம் கொள்ள, தேக்கம் கொண்ட பல முயற்சிகளை வெறும் வாய்க்கால்களாக மாற்றிவிட்ட பெருமை நிதிப் பிரச்சினைக்குண்டு என்று அச்சம் கொள்ளவும் செய்தது.

1980 ஜூனில் ஆரம்பமான இக்காலாண்டிதழ் 80இல் இரண்டு இதழ்கள் 81இல் ஓர் இதழ் 82இல் இரண்டு இதழ்கள் என்று ஐந்து இதழ்களுடன் தனது இலக்கியப் பயணத்தை முடித்துக்கொண்டது.

82இல் நின்று போன தீர்த்தக்கரையைச் சார்ந்த சில இளம் எழுத்தாளர்கள், 92 ஜனவரியில் நந்தலாலா என்னும் காலாண்டுச் சஞ்சிகையை வெளிக்கொண்டு வந்தனர். எண்பதுகளில் பிரவாகம் கொண்ட ஓர் இலக்கிப்போக்கு தொண்ணூறுகளிலும் தொடரவே செய்தது.

இந்த இரு சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்த சிறு கதைகள் தீர்த்தக்கரைக் கதைகள் என்னும் பெயரில் 1995 ஏப்பிரலில் ஒரு நூலாக வெளியிடப்பட்டது. நந்தலாலா வெளியீடாக வந்திருக்கும் இந்த நூல் தீர்த்தக்கரையினரின் சமுதாய உணர்வுக்கும் இலக்கிய ஆர்வத்துக்கும் முத்திரை பதிப்பதுடன், மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிப்போக்கினையும் ஒரு புதிய பரம்பரை மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்குள் பிரவேசித்திருப்பதையும் உணர்த்தி நிற்கிறது.

தீர்த்தக்கரையில் வெளிவந்து இத்தொகுதிக்குள் இணைந்திருக்கும் பிரான்சிஸ் சேவியரின் இரண்டு சிறுகதைகளும், வடகிழக்குப் பிராந்திய மக்களின் நடவடிக்கைகளின் மாற்றத்தின் தீவிரங்களையும் இனக் கலவரக் கொடூரங்களின் மத்தியிலும் மானுட தர்மத்தைத் தேடும் படைப்புகள். ஏனைய பதினொரு சிறுகதைகளும் மலையக எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள்.

இந்தத் தொகுதிக்குள் சேர்ந்திருக்கும் பதின்மூன்று கதைகளில் பத்து தீர்த்தக்கரையிலும் மூன்று நந்தலாலாவிலும் வெளியானவை.

ஒரு சிறு சஞ்சிகையில் வெளியான சிறுகதைகள் அந்தச் சஞ்சிகையுடனேயே இல்லாமல் போய்விடாமல் இப்படி ஒரு தொகுதியாக வந்திருப்பது இதுவே முதல் தடவை என்பதால், தமிழ்ச்சிறுகதை வரலாற்றில் இதை ஒரு முன்னோடி முயற்சி என்றும் கொள்ளலாம்.

ஆனந்தராகவன், கே.எஸ். சந்திரபோஸ், கேகாலை கைலைநாதம் ராமையா முருகவேள் ஆகிய நான்கு எழுத்தாளர்களில் கேகாலை கையிலைநாதனின் ஐந்து சிறுகதைகளும், ஆனந்தராகவனின் நான்கு சிறுகதைகளும் மற்ற இருவரினது ஒவ்வொரு சிறுகதையும் இந்த நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

தங்களது அனுபவத்தின் மூலம் தாங்கள் உணர்ந்து கொண்டதை வாசகனுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் விதம் அற்புதமாக இருக்கிறது. வாழ்வின் யதார்த்தங்களினூடாக உண்மையைத் தேடும் ஒரு பார்வை இருக்கிறது. இந்தத் தொகுதியின் அனைத்துக் கதைகளுக்கும் இவை பொருந்தும் என்றாலும், ஆனந்தராகவனின் கதைகளில் இவை சற்றுத் தூக்கலாகவே இருக்கின்றன. எழுத்தைக் கலையாக்கும் சக்தி எல்லா எழுத்தாளர்களிடமும் இருப்பதில்லை. அது ஆனந்தராகவனிடம் இருப்பதை அவருடைய படைப்புகள் சில ஊர்ஜிதம் செய்கின்றன. இத்தொகுதியில் இருக்கும் நான்கு கதைகளையும், இதில் இடம் பெறாத தீர்த்தக்கரை இரண்டாவது இதழில் இவர் எழுதியிருந்த சரிதையின் ஒரு பக்கம் என்னும் கதையையும் தவிர வேறு படைப்புகளை இவர் ஏனோ தரவில்லை.

ராஜு பாரில் அவனைச் சந்திக்கும் பழைய நண்பன் சார்லி அவர்கள் நினைவுகளும் நண்பன் சார்லஸ். சார்லசின் தங்கை கமலா. கமலாவின் மகள் பேபி. இவர்கள் ஆனந்தராகவன் உதயகாலத்து ஜனனங்களின் பாத்திரங்கள். இவர்கள் அனைவருமே ஒரு காலத்தில் சிறையிலிருந்த புத்திஜீவிகள். பேபி கமலாவின் கருவில் சிறையில் உருவானவள்.

தே ஆர் ரியலி பீஸ்ட்ஸ்! ஒருவரா இருவரா, ஒரு முறையா இரண்டு முறையா? அந்தக் காவல் நிலையத்துக்குள் நிகழ்ந்த பயங்கரங்களின் நினைவுகள், வெறுக்கத்தக்க மனிதக் கொடூரங்களின் நினைவுகள். வெறுக்கத்தக்க மனிதக் கொடூரங்களினால் அது தோற்றம் கொண்டிருந்தாலும் தனது தாய்மையினூடே இவ்வுலகில் பிரவேசம் செய்திருக்கின்ற ஒரு மானிட உயிர் என்னும் ரீதியில் அவள் அதன்மேல் கொண்டுள்ள உணர்வின் புனிதத்தை

அறிந்து, உறவினர்களின் எதிர்ப்பினூடே பேபியுடன் கமலாவைத் திருமணம் செய்து கொள்கின்றான் சார்லி.

தாய்மை என்னும் அடிப்படை உணர்வுக்கு முன்னால் இந்தச் சமூகம் அதன் வரட்டுக் கட்டுக்கோப்புக்கள்போன்ற புற விஷயங்கள் அற்பமானவை என்பது தேர்ந்த சக்தி மிக்க-ஆனால் எளிமையான சொற்கள் மூலம் நிறுவப்படுகிறது.

உயர்ந்த கடினமான சிறுகதை வடிவுக்குப் பெரும்பாலும் சவாலாக அமையக்கூடிய கருத்துகளையும் வண்ணம் சிதையாமல் வார்த்துத் தரக்கூடிய படைப்பாளி என்று இந்நூலில் இவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது மிகப் பொருத்தமானதே.

இரண்டு நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களை கந்தையாவின் கைகளுக்குள் திணித்த முதலாளி, சிங்களத்தில் கூறுகின்றார் - இப்பவே கூட்டிக்கிட்டுப் போக நெனைக்காதே... புது வருசம் முடிஞ்சதும் வருசச் சம்பளத்தோட வரட்டுமே... இங்க புள்ள மாதிரியில்ல பாக்குறோம்... அங்க லயத்துப் புள்ளைகளோட ஊர் சுத்திக் கெட்டுப்போயிருவான்..

முதலாளி சொன்ன ஆயிரம் கதைகள் அவன் மனதைக் கலைக்கவில்லை. கலைக்கவும் முடியாது. அந்த அறியாப் பருவத்தில் அந்த அந்நிய வீட்டில் அவன் படும் துயர் அத்தனையையும் மீறி மேவிக்கொண்டு தோட்டத்துக் கடையின் கடனும் கையில இருக்கும் இரண்டு நூறு ரூபாய் நோட்டுகளுமே அவன் மனத்தில் நிற்கின்றன.

பொருளாதாரச் சிக்கல் பாசத்தைச் சிறகொடித்துவிடும் பயங்கரம் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கிறது.

இதைப்போல் எத்தனை கதைகள் வந்திருக்கின்றன மலையகத்திலிருந்து?

கேகாலை கையிலைநாதன் தீர்த்தக்கரை கண்டெடுத்த ஒரு நம்பிக்கையூட்டும் படைப்பாளி. தீர்த்தக்கரைக்கும் அதன் தொடர்ச்சியான நந்தலாலாவுக்கும் இந்தத் தொகுதி வெளியீட்டுக்கும் பொறுப்பாளர் என்பதுடன் பெருமை சேர்த்தவர்.

தீர்த்தக்கரையிலும் பிறகு நந்தலாலாவிலும் இவர் எழுதிய ஐந்து சிறுகதைகளும் இத்தொகுதியை அலங்கரிக்கின்றன.

கிராமங்கள் குழவுள்ள தேயிலைத்தோட்டங்களில் நிகழ்கின்ற கசப்பான நிஜங்களுக்கு வெற்றிகரமாகக் கலைவடிவம் தந்துள்ளார் இவர்.

அவர்கள் நடட, தேயிலைகளை அவர்களைக் கொண்டே பிடுங்கி எறிந்து விட்டு, தோட்டத்தைப் பகிர்ந்து சிங்கள மக்களுக்குக் கையளித்துவிட்டு வந்தநாள் முதல் இந்தநாள் வரை அந்தத்தோட்டமே உலகம் என இருந்துவிட்ட மக்களை துன்புறுத்தித் துரத்திவிடும் பெரும்பான்மை இன மேலாதிக்க அரசியலைத் தண்ணீர் வற்றிவிடும் குளங்கள் மிகத் துல்லியமாகக் காட்டுகிறது.

அடிக்கிற வெயில்ல தண்ணி யெல்லாம் வத்திப்போனா தவளைக் குஞ்செல்லாம்...பாவம் ..என்னா பண்ணும் . துடிதுடித்துப் போயிறுங்களா...?

தவளைக்குஞ்சுகள் போல் குளத்தையும் தண்ணீரையுமே நம்பியிருக்கும் இம்மக்கள் அரசியல் வெயிலில் என்னமாய்த் துடித்துப் போனார்கள்?

எழுபதுக்குப் பிந்திய காலங்களின் மிகக் கேவலமான இன அரசியல் பின்னணியால் ஏற்பட்ட கொடூரமான நிலைமைகளைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்புகள் இவருடையவை.

எது வித அரசியல் ஈடுபாடும் இல்லாமலே திடீரெனக் காணாமல் போன ஓர் அப்பாவி மனிதனின் குடும்பச் சூழ்நிலைகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது வெண்ணிறத் தாமரைகள்.

ராமையா முருகவேள் எழுதியுள்ள சிறுவன், 'நீயாவது சிறுவனே ஒரு மனிதனாக உருவாகும்; மனிதனாய் நட; எனது மக்களின் செய்தியை எனது மக்களின் நலனை உண்மையாய்க் கூறும் பதாகையைத் தடம்புரளாமல் உயர்த்துவாயா?'

இன்று வரையிலான ஏமாற்றங்களை ஓர் ஏக்கத்துடன் பின்தள்ளி ஓர் எதிர்பார்ப்பைச் சுட்டி நிற்கும் படைப்பு இது.

1980-1994 காலப்பகுதியில் மலர்ந்த சிறுகதைகளின் தொகுப்பான தீர்த்தக்கரைக் கதைகள், மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் செழிப்பான செல்நெறியை உணர்த்தும் ஒரு சிறப்பான புது வரவாகும்.

ஆதி மூலத்தின் அட்டை ஒவியத்துடன் அன்னம் பதிப்பித்திருக்கும் இந்த நூல், மலையக நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் ஒரு காத்திரமான சுவடினை இட்டிருக்கிறது.

மலையகத்தின் நுழைவாயிலான மாவனல்லையிலிருந்து ப்ரிய நிலா என்னும் ஏட்டை வெளியிட்டு வரும் உயன்வத்தை றம்ஜான், இந்தச் சஞ்சிகை மூலம் மலையகச் சிறுகதைகளுக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுத்தவர் ஆகின்றார். மலையக எழுத்தாளர்களின் நேர்காணல்கள், அட்டைப்பட அறிமுகங்கள் என்று ப்ரிய நிலா ஒரு மலையக ஏடாகவே இயங்கிவருகின்றது. பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்கள் செறிந்து வாழும் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு, தமிழ்ப்பணி செய்பவராகவும் துணிச்சலுடன் ஒரு தமிழ்ச் சஞ்சிகையை வெளியிடுபவராகவும் அவர் விளங்குகின்றார் என்று கலாநிதி துரைமனோகரன் இவரைப் பற்றிக் குறிக்கின்றார். ஓர் இதயம் அழுகிறது (1996), நிறைவேறாத ஆசைகள் (1998) என்னும் உயன்வத்தை றம்ஜானின் இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகள் ப்ரியநிலா வெளியீடாக வந்துள்ளன.

மக்கள் கலை இலக்கியப் பேரவைக்காக நிதானிதாசன் வெளியிட்ட விடிவு, கலைமகள் ஹிதாயா வெளியிட்ட தடாகம் போன்ற ஏடுகளும் மலையகச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்காகப் பங்களித்துள்ளன என்ற வகையில் இங்கு நினைவு கொள்ளத் தக்கவையே. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த புதிய உலகமும் மல்லிகையும் மலையகச் சிறப்பிதழ்கள் வெளியிட்டதைப்போலவே சாய்ந்த மருதுவில் இருந்து வந்த தடாகமும் ஒரு மலையகச் சிறப்பு மலரை 1989இல் வெளியிட்டது. இந்த மலரில் தியத்தலாவை இரா. விஜயாவின் நெஞ்சில் துணிவிருந்தால் என்னும் சிறுகதையும், நாவலப்பிட்டி எஸ். ஸ்டெலாமேரியின் அவள் துணிந்து விட்டாள் என்னும் சிறுகதையும் இடம் பெற்றுள்ளன. தங்களுடைய எழுத்துப் பணிகளை இவர்கள் ஏனோ தொடரவில்லை.

கண்டிக்கருகில் உடத்தலவின்னையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட புண்ணியாமீன் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர். எழுபதுகளில் எழுதத் தொடங்கிய இவர், தான் வாழும் மலையகச் சூழலை மையமாகக் கொண்டு கதைகள் படைப்பவர். ஆனந்த விகடன், கலைமகள், கணையாழி, தாமரை, தீபம் போன்ற தமிழக ஏடுகளிலும் இவருடைய சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. நிழலின் அருமை என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி எண்பதுகளில் வெளிவந்துள்ளது.

மலையகத்துத் தேயிலைத் தோட்டமொன்றில் கொழுந்தெடுக்கும் பெண்ணாக செவயமக்காவையும், கவ்வாத்துக்கத்தியுடன் லயத்திலிருந்து மலைக்குப் போகும் நெய்னார்மம்மதுவையும் மகள் மைமூனையும் காட்டும்

கதை திருமதி. அரபா மன்கூரின் 'வேண்டும் ஒரு பதில்', துரைவியின் உழைக்கப் பிறந்தவர்கள் இதுபோன்ற பல அற்புதங்களைக் கொண்டுள்ள மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதி. தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களாக இருந்து கொண்டு லயத்தின் காம்பிராக்களில் வசிக்கும் முஸ்லீம்களை எத்தனை சிறுகதைகளில் நாம் காண முடிகிறது. முஸ்லீம் குடும்பங்கள் இப்படித் தோட்டத்து லயங்களில் இருக்கும் விஷயமே யாருக்கும் தெரியாதது. நான் பிறந்த ஊவாக்கட்டவளையிலும் ஒரு முஸ்லீம் குடும்பம் இருந்தது. அது அறுபதுகளில், அப்படியான ஒரு குடும்பத்தைத் தொண்ணூறுகளிலும் காட்டியிலுள்ள பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியும் ஆசிரியையும் கண்டியில் பிறந்தவருமான திருமதி ஏ.யூ.எல். அரபா மன்கூர் பாராட்டுக்குரியவர்.

ஐப்பான்காரன் குண்டு போட்ட யுத்தகாலத்தில் சிதறி மலையகத்தில் தஞ்சம் புகுந்தவர்களது மூன்றாவது தலைமுறையின் மிச்ச சொச்சம்தான் இந்த நெய்நார் மம்மதும் அவனது குடும்பமும். ராசப்பு என்றால்தான் அவனை அனைவரும் விளங்கிக் கொள்வார்கள் என்றெழுதுகின்றார் அரபா மன்கூர்.

தரவளை பஸார் டிக்கோயாவில் வசிக்கும் ஐவ்பர் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகக் கலைப்பீடத்தில், தமிழ் விசேடத் துறையின் மாணவர். நிறையக் கவிதைகள் எழுதுகிறவர். தாயுமானவன் என்னும் புனைபெயரிலும் தன்னுடைய இயற்பெயரிலும் எழுதுகின்றவர். சூரியன் என்னும் காலாண்டிதழையும் நடத்திப் பார்த்தவர். எழுத்துடன் சமூகப் பணியிலும் ஈடுபட்டுழைப்பவர் எம்.எச். ஐவ்பர்.

அடுத்த வீட்டு செவன பொண்டாட்டியின் சப்தம் இவன் காதில் பாய்ந்து உதைத்தது. செவன சவீப் ஐந்து ரூபாய்க்கு விற்றபோது ராசமுத்துவுக்கு ஒரு தடவை ஆயிரம் ரூபாய் விழுந்தது. அதிலிருந்து இன்றுவரை செவனதான் என்று விளக்கமளிக்கும் ஐவ்பர், ஒரு லயத்துச் சண்டையை மிக யாதார்த்தமாகக் காட்டுகின்றார், இருட்டில் என்னும் சிறுகதையில்.

'என்னடி செய்வ பாண்ட கழுத..' என்னும் பேச்சு மொழி மலையகத்துக்கே உரித்தானது.

அகத்தமான - அழுக்கடைந்த என்பதைக் கூறும் பாண்டை என்னும் சொல், லயங்களில் அன்றி வேறெங்கும் கேட்க முடியாத சொல். அதுவும், குறிப்பாக லயத்துச் சண்டைகளிலே ஒலிக்கும்போது அதன் குரூரமே தனி. அந்தக் குரூரத்தை அப்படியே காட்டுகிறது இந்த இருட்டில். தினகரனில் பிரசுரம் பெற்று உழைக்கப் பிறந்தவர்களில் இடம் பிடித்துள்ள சிறுகதை இது.

மலையக இலக்கியத்துக்குக் குறிப்பாகச் சிறுகதைகளுக்கு முஸ்லீம்கள் ஆற்றியுள்ள பங்களிப்பு தனியாக ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்று.

மலையகச் சிறுகதைகளின் தோற்றம், வளர்ச்சி பற்றிப் பேசும்போது இம்மக்களைப்பற்றி எழுதிய மற்றப் பிராந்திய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள்பற்றியும் பேசியே ஆகவேண்டிய ஒரு கட்டுப்பாடு இருக்கிறது. அதை வற்புறுத்தும் அளவுக்கு அவர்கள் இந்த மக்களைப் பற்றிய சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார்கள் என்பது மனம் கொள்ளத்தக்கது.

கப்பலேறி இங்குவந்து உழைத்து உழைத்து ஓடாகி, தாங்கள் உயராமல் மற்றவர்களை உயர்த்தி இவர்கள் உருவாக்கிய இந்த மலையகத்துத் தோட்டங்களுக்கு சின்னதுரைகளாக (பெரியதுரை எப்போதுமே வெள்ளைக்காரன்தான்), கண்டக்டர்களாக, டீமேக்கர்களாக, கிளார்க்குகளாக உத்தியோகம் பார்க்க கோச்சேறி வந்தவர்கள், உழைக்கும் இந்தத் தோட்டத்து மக்கள் கூட்டத்தைப்பற்றிய சிந்தனை அற்றவர்களாகவே இருந்தனர். வெள்ளைக்காரத் துரைமார்களுக்கு வேண்டியவர்களாகவும் இம்மக்களை அடக்கி ஆள்வதில் ஆனந்தம் கொள்வோராகவுமே இருந்தனர்.

'ரப்பர் மரமானோம் நாலுபக்க வாதானோம்

இங்கிலீசு காரனுக்கு ஏறிப்போகக் காரானோம்'

என்று இம்மக்கள் பாடிய வாய்மொழிப் பாடல் இவர்களுக்கும் பொருந்தும். உத்தியோகம் பார்க்க வந்த இவர்களும் இங்கிலீசுக் காரர்களாகவேதான் இருந்தார்கள். வெள்ளைக்காரத் துரைமார்களுடன் இங்கிலீசில் பேசி அவர்களைப்போலவே இங்கிலீசு நடை நடந்து கொள்ளும் நடிப்புச் சுதேசிகளாகவே இருந்தார்கள். இவர்கள் இம்மக்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை என்பதால்; இம்மக்களைப் பற்றி எழுதவும் இல்லை; எழுத முயற்சிக்கவும் இல்லை; எழுத நினைக்கவும் இல்லை; எழுத நினைத்திருந்தாலும்கூட தோட்டத்துரைமார்கள்பற்றி எழுதி இருப்பார்களே தவிர, தோட்ட மக்கள்பற்றி எழுதி இருக்கமாட்டார்கள்.

மேலிடத்தவர்களுடனான இவர்களுடைய உறவுகள் அப்படி!

பிறந்த பிள்ளைக்குப் பெயர் எழுத ஆபீசுக்கு ஓடி வந்தவனிடம், உள்ளே இருந்த யாழ்ப்பாணத்துக் கிளாக்கர் எப்படி நடந்து கொண்டார் என்பதை மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் அமரர் அ.செ. முருகானந்தன் எப்படிக்குறிப்பிடுகின்றார் பாருங்கள்?

காளிமுத்துவுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது. பெயர் எழுத தோட்டத்து ஆபீசுக்கு ஓடுகிறான்.

ஐயா எனக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கு. கருப்பையா என்று பெயர் வச்சிருக்கோம் எழுதிக்கொள்ளுங்கோ எஜமான், என்று தோட்ட குப்பிரண்டன் கந்தோரில் போய் ஆசையுடன் சொல்லும்போதே, அங்கிருக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிளாக்கர்துரை என்னடா அது கருப்பு அய்யா, எப்போடா அய்யாவானே? சின்னக் காளிமுத்து என்று சொல்லடா என்று அதட்டி விட்டு சி.கா. மட்டும் போட்டு.....

(காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை; அ.செ. முருகானந்தன், துரைவியின் உழைக்கப்பிறந்தவர்கள்-பக்கம் 371).

கிளாக்கர் துரைமார்கள் இப்படி நடந்துகொண்டாலும் உடல் நோய்க்கு மருந்தும் உளநோய்க்குக் கல்வியும் கொடுப்பதற்கென அங்கிருந்து இங்கு கோச்சேறி வந்தவர்களான வைத்தியர்களும் ஆசிரியர்களும் இவர்களது சமூக நோய்க்கு மருந்தளிக்கும் எழுத்தாளர்கள் ஆனார்கள். ஆனார்கள் என்று நான் சொல்வது அவ்வளவு பொருத்தமானதல்ல. எழுத்தாளர்களாக இருந்த அவர்கள் மலையகத்துக்கு வந்ததன் பின் மலையகத்தையும் களமாகக் கொண்ட படைப்புகளைத் தந்தார்கள் என்பதே சரியானது.

உத்தியோகத்துக்காக மலையகம் வந்தாலும் தங்களுடைய மண்ணையும் மக்களையும் பற்றியுமே இவர்கள் எழுதிக் கொண்டிருந்திருக்கலாம். ஆனால் இங்கு வந்த பின் இந்த மலையகத்தின் அழகும், சில்லென்று வீசும் காற்றும், வித்தியாசமான சீதோஷணமும், சலசலத்தோடும் சிற்றருவிகளும், தானே வளர்ந்து பூத்துக்கிடக்கும் பூக்களின் வனப்பும் இவர்களை ஈர்த்ததை விடவும் இத்தனை அழகுகளின் மத்தியிலும் அடக்கப்பட்டும் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு அவலமான வாழ்வுக்குட்படுத்தப்பட்டும் இருக்கும் இந்த மக்களே இவர்களை ஈர்த்திருக்கின்றார்கள்.

அதுவே ஓர் இலக்கிய மனம்! எழுத்தாள மனம்! மற்ற மனிதனின் நோய் கண்டு நோகும் மனம்!

இந்த மக்களின் அவலம்பற்றி, அரசியல் கெடுபிடிகள்பற்றி, அனாதை நிலைமைகள்பற்றி, அடக்கி ஆளப்படும் அராஜகங்கள்பற்றி, சுகாதாரக் கேடுகள் கல்வியின் முக்கியத்துவம் பற்றி எல்லாம் எழுதினார்கள்.

இந்த மக்களுடனான இவர்களின் உறவுகள் அப்படி!

யாழ்ப்பாணத்துக்கு வடக்கே உள்ள தமிழ் நாட்டிலிருந்தே இவர்கள் கொண்டு வரப்பட்டமையினால், இலங்கையின் பரம்பரைத் தமிழர்கள் இவர்களை வடக்கத்தியாளர்கள் என்றும் கூலிக்காரர்கள் என்றும் கூறி இழிவு செய்த காலம் ஒன்றிருந்தது. இது எத்தனை தவறான போக்கு என்னும் நினைவு இந்த எழுத்தாளர்களை வேதனை கொள்ளச் செய்தது. நியாயத்தின் பக்கம் நின்று இம்மக்களின் துயரம் தோய்ந்த வாழ்வைத் தமது எழுத்துகளால் படம் பிடித்துக் காட்டத் தொடங்கினார்கள்.

இம்மக்களைப் பற்றிய தவறான எண்ணங்கள் - அபிப்பிராயங்கள் கொண்டிருந்த மற்றப் பகுதி தமிழ் மக்களுக்கு சோகம் நிறைந்த இம்மக்களின் வாழ்க்கையைக் கொண்டு சென்று அறிமுகம் செய்த இவர்களுடைய பணி போற்றுதலுக்குரியது.

இந்தப் பணியின் வெற்றி நடைக்கான முதல் அடியை எடுத்து வைத்த பெருமை அமரர் அ.செ. முருகானந்தன் அவர்களைச் சார்கிறது.

1958இல் நவஜீவனில் அவர் எழுதிய காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமையே மலையகத்தைச் சாராத மற்றப் பிரதேச எழுத்தாளர் ஒருவர், மலையகத்தைப் பற்றி எழுதிய முதல் கதையாக இருக்கவேண்டும். நாற்பதுகளிலேயே அல்லயன்ஸ் கம்பெனியார் வெளியிட்ட கதைக்கோவையில் இடம் பெற்ற எழுத்தாளர் இவர். தங்களுடைய மக்களே இந்தப் பரிதாபத்துக்குரியவர்களை எப்படி அடக்கி வைக்கின்றார்கள் என்னும் ஆத்திரம் அ.செ.மு.வுக்கு. அதனால்தான் உள்ளே இருக்கும் கிளார்க் என்று கூறாமல் யாழ்ப்பாணத்துக் கிளார்க் என்றே கூறுகின்றார்.

முப்பதுகளில் ஈழகேசரியின் ஆசிரியராக இருந்து ஈழத்து இலக்கியத்தினை எழுச்சி பெறச் செய்த திரு சோ.சிவபாதசந்தரம் அவர்கள், தோட்டத்து மீனாட்சி என்ற ஒரு கதையை ஆனந்த விகடனில் எழுதி

இருப்பதாகக் கனகசெந்திநாதன் குறிக்கின்றார் (சரஸ்வதி, ஏப்ரல் 1961) தோட்டம் என்பதையும் மீனாட்சி என்பதையும் வைத்தே இதை ஒரு மலையகக் கதையாக இருக்கலாம் என்ற எண்ணம் எழுகிறது. அ.செ. மு.வைத் தொடர்ந்து கிழக்கிலங்கையின் மூத்த எழுத்தாளர் வ.அ. இராசரத்தினத்தின் வீடு என்னும் கதை ஈழகேசரியில் வருகிறது. ஈழகேசரி 1958இல் நின்று போனது என்பதை வைத்துப் பார்க்கையில் வ.அ.வின் வீடும் ஏறத்தாழ அ.செ.மு.வின் கதை வந்த காலகட்டத்திலேயே வந்திருக்கிறது என்பதை அனுமானித்துக் கொள்ளலாம்.

1948லிருந்து 1952 வரையிலான காலங்களில் தெனியாய புனித மத்யூஸ் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர் வ.அ. இராசரத்தினம் அவர்கள். அந்த அனுபவமே அவரை மலையகச் சிறுகதை எழுதவும் தூண்டுதலாக இருந்திருக்கிறது. ஒரு தோட்டத்துச் சிறுவனும் தோட்ட ஆசிரியரின் மகனும் உரையாடுவதாக அமைந்த இந்தக் கதை, லயங்களில் இருந்து இம்மக்கள் வெளியேறித் தனி வீடுகள் அமைத்துக் குடியேற வேண்டும். அப்போதுதான் இவர்களது முன்னேற்றத்துக்கான வாசல் திறக்கும் என்னும் அருமையான கருத்தை முன்வைக்கிறது.

லயங்கள் வேண்டாம்; இம்மக்களுக்குத் தனி வீடுகள் வேண்டும். அதுவும் இவர்களுக்குச் சொந்தமாக வேண்டும் என்னும் அரசியல் குரல்கள் இப்போது தான் ஒலிக்கின்றன. ஒரு நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்பதாகவே ஓர் இலக்கிய வாதியின் குரல் இதை ஒலித்திருக்கிறது.

1959 மே மாதத்தில் தாமரை இவருடைய அன்னை என்னும் கதையை வெளியிட்டது. அம்மா என்று கன்று கதறியதும் ஓடிப்போய்ப் பாலூட்டும் பசுவையும் பிள்ளை மடுவத்தில் கிடக்கும் தன் சிசுவுக்குத் தான் விரும்பியபோது பால் கொடுக்க முடியாத ஒரு கொழுந்தெடுக்கும் தாயின் ஏக்கத்தையும் காட்டும் கதை இந்த அன்னை.

மார்க்ஸியச் சித்தாந்தங்களினால் வசீகரிக்கப்பட்டு ஒரு புரட்சித் தொண்டனாகவே தரிசனம் காட்டியவர் அமரர் அ.ந. கந்தசாமி. இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வார ஏடான தேசாபிமானியில் கடைமையாற்றிய போது, காளிமுத்து இலங்கை வந்த கதை என்று ஒரு கதையையம், வீரகேசரியில் கடமையாற்றியபோது நாயிலும் கடை யர் என்னும் கதையையும் அ.ந.க. எழுதியுள்ளார். 1968 பிப்ரவரியில் இவர் அமாரானார்

அறுபதுகளின் முற்பகுதியில் தினகரனில் டாக்டர் நந்தியின் மலைக்கொழுந்து நாவல் தொடராக வந்தது. மலையக எழுத்தாளர்கள் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்த காலமும் அதுவே. 19 60 ஆம் ஆண்டுகளில் சுகாதார வைத்திய அதிகாரியாக நாவலப்பிட்டியில் பணியாற்றிய வைத்தியக் கலாநிதி இவர். மலையகத்தில் டாக்டர்களாகப் பணியாற்றும் வேறு சிலரையும் நாவலப் பிட்டியின் எழுத்தார்வம் மிக்க இளைஞர்கள் சிலரையும் மலையக இலக்கியத்துக்குள் இழுத்து விட்ட பெருமையும் இவரை சார்ந்தது. அறுபதுக்குப் பிறகான மற்றப்பிரதேச எழுத்தாளர்களின் மலையகம் பற்றிய பரவலான எழுத்து முயற்சிகளுக்கும் ஆர்வத்துக்கும் ஓர் ஆரம்பமாயிருந்தவர் நந்தி. மலைக்கொழுந்து, தங்கச்சியம்மா என்ற இரண்டு மலையக நாவல்களையும் ஏராளமான சிறுகதைகளையும் இவர் படைத்துள்ளார்.

ஆரம்பக் கதைகளில்போல ஒரு பச்சாதாப உணர்வு மட்டுமன்றி இந்த மக்கள் ஏன் இப்படி இருக்கின்றார்கள் என்னும் கேள்வியுடனான ஓர் ஏக்கமும் நந்தியின் கதைகளின் பின் தோன்றத் தொடங்கின.

எஸ். பொன்னுத்துரை, செ.கணேசலிங்கன், சு.வே. என். கே. ரகுநாதன், செ. யோகநாதன், யோ. பெனடிக்ட் பாலன், அகஸ்தியர் போன்ற ஈழத்தின் மிகச் சிறந்த படைப்பாளிகள் குறைந்த பட்சம் ஒரு கதையையாவது இந்த மக்களைப் பற்றிப் படைத்தே இருக்கின்றனர். இவர்களிலும் யோ. பெனடிக்ட் பாலனும் அகஸ்தியரும் இந்த மக்களைப் பற்றியக் கூடுதலான படைப்புகளைத் தந்தவர்களாகத் திகழ்கின்றனர். தமிழில் சிறுகதை என்னும் நூலில் மலையக மக்களைப் பற்றிய படைப்புகளைத் தந்தவராக யோ. பெனடிக்ட் பாலனையே குறிக்கின்றனர் சிட்டியும் சிவபாதசந்தரமும் (தமிழில் சிறுகதை பக் 307)

மலையகத்தில் சிலகாலமாவது உத்தியோக நிமித்தம் வாழ்ந்த இவர்கள் வந்தோம்; தொழிலைச்செய்தோம்; போனோம்; என்றில்லாமல் இம்மக்களைப் பற்றிய சிந்தனையும் கொண்டவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர். சிந்தனையும் எழுத்தும் இவர்களது உத்தியோகக் கடமைகளையும் மீறி இவர்களுடன் பின்னிப் பிணைந்தனவாகி விட்டிருக்கிறது.

பூண்டு லோயா தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில் இரண்டு வருடம்தான் படிப்பித்தேன். என்னால் மறக்க முடியாதவாறு இந்த மலையகம் என் மனத்துள் அழுங்குபோல் பற்றிக்கொண்டிருக்கிறது என்று கூறும் கே.ஆர்.டேவிட், இந்த மக்களின் நினைவுகள் என்னால் ஜீரணிக்க

முடியவில்லை என்கின்றார். வரலாறு அவளைத்தோற்றுவிட்டது என்னும் நாவலையும் சில நல்ல சிறுகதைகளையும் இவர் படைத்துள்ளார்.

இராகலை, கம்பளை, கொத்தமலை, பண்டாரவளை போன்ற மலையக நகரங்களில் போஸ்ட்மாஸ்டராகக் கடமை ஆற்றிய ரத்நஸபாபதி அய்யர் அம்மாசி இலங்கைப் பிரஜையானான் என்னும் சிறுகதையை எழுதியுள்ளார்.

காலையில் தோட்டத்துத் தபால்காரர்கள் வருவார்கள்; ஒன்பது மணிக்குப் பின் மணி ஆர்டர், சேமிப்புத் தந்தி இப்படியான சில வேலைகளுக்குச் சிலர் வருவார்கள். மாலையிலும் தோட்டத்துத் தபால்காரர்கள் வருவார்கள். அப்போதும் வேலை கொஞ்சம் இருக்கும். மற்ற நேரங்களில் தூங்கி வழியும் மலையூர் தபாலகம் அது என்று ஒரு வித்தியாசமான களத்தில் இருந்து கதை படைத்தவர் அய்யர்.

'கூறக்கேட்டதைக் கொண்டு இவர்கள் பற்றிய சிறுகதையைப் படைத்தேன்; என்று கூறும், கு. யோ.பற்றி மாகரன் போன்றவர்களும் இவர்களுள் இருக்கின்றனர்.

இந்த மக்களைப்பற்றி எழுதும் மற்றப் பிராந்திய எழுத்தாளர்களில் இன்று முக்கியமானவர்களாகத் தெரிபவர்கள் இருவர்.

ஒருவர் புசல்லாவ நியூ பீ கொக் குரூப்பின் வைத்திய அதிகாரியான டாக்டர். தி.ஞானசேகரன்;

மற்றவர் பண்டாரவளை டயராபா தோட்டத்து வைத்திய அதிகாரியான டாக்டர் புலோலியூர் க.சதாசிவம்.

இவர்கள் இருவரும் ஏறத்தாழ மூன்று தசாப்த காலமாக இந்த மண்ணுடனும் மக்களுடனும் இணைந்தவர்களாகிவிட்டனர். ஆகவே இவர்களுடைய படைப்புகளில் மலையகம் அழுத்தமாக விழுவதை உணரக் கூடியதாக இருக்கிறது.

தி.ஞானசேகரன் அவர்கள் தன்னுடைய மலையகப் படைப்புகள் மூலமாக மலையக இலக்கியத்தில் ஓர் அழியா இடம் பெறுகிறவர். இவருடைய குருதி மலை (1979), லயத்துச் சிறைகள் (1994), கவ்வாத்து (1996) ஆகிய நாவல்கள் இவருடைய சிந்தனா போக்கினையும் இந்த மக்களின் விடிவுக்காகத் தனது எழுத்தைப் பயன்படுத்தும் இவரது நோக்கத்தையும் மிகத் துல்லியமாகவே காட்டுகின்றன.

துரையியின் உழைக்கப் பிறந்தவர்களில் இடம் பெற்றிருக்கும் சீட்டரிசி, மலையகக் கல்வி நிலை பற்றி மிக அழகாகப் பேசுகிறது. மலையகச் சிறார்களின் கல்விக்கிருக்கும் எதிர்ப்புகளையும் தாண்டி ஒரு சவாலாக எழுந்து ஒரு குடும்பக் கலாச்சாரமாகக் கல்வி உருவாக வேண்டும் என்பதைக் காட்டும் உயர்ந்த படைப்பு இது.

புலோலியூர் சதாசிவம் அவர்கள் எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் எழுதத் தொடங்கியவர். ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் தனக்கென ஓர் இடம் வைத்திருப்பவர். முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக இந்த மண்ணில் வேரூன்றி நிற்கும் இவர், இந்த மக்களைப் பற்றிய ஓர் அக்கறையுடன் இலக்கியம் படைப்பவர்.

மூட்டதினுள்ளே நாவல் (1983), மலையக மக்களின் அவலங்களையும் மூட்டத்தினுள்ளே இவர்களது வாழ்வு ஒடுங்கிப் போவதையும் மிக நுணுக்கமாக ஆராய்கிறது. மலையகத்தைப் பற்றி எழுத வந்த மற்றவர்கள், மலையகச் சிறுகதைகள் படைத்துள்ளனர். ஆனால் ஒரு மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதி போடுமளவுக்குப் படைத்திருக்கிறார்களா என்பது கேள்விக்குறியே. மற்றவர்கள் வெளியிட்டுள்ள அவர்களது தொகுதிகளில் மலையகச் சிறுகதைகளும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால் ஒரு மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதியே வெளியிடும் அளவுக்குக் கூடுதலான படைப்புகளைப் படைத்திருப்பவர் டாக்டர் சதாசிவம்.

ஒரு நாட்பேர் என்னும் மலையகத்தின் ஜீவனோபாயத் தலைப்புடன் 1995இல் வெளிவந்தது இந்த மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதி.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் கலாநிதி க. அருணாசலம் அவர்கள், இந்தத் தொகுதிக்களித்துள்ள முன்னுரையில் இக்கதைகளின் நிகழ்வுகள் ஆசிரியரின் நேரடித் தரிசனங்களின் பிரதிபலிப்பே. கதை மாந்தர்களும் ஆசிரியருக்கு நன்கு பரிச்சயமானவர்களே என்றும், ஆசிரியர் உருவ அமைதியிலும் உள்ளடகத்திலும் தீவிர கவனம் செலுத்தியுள்ளமை, மிகப் பொருத்தமான தலைப்புகள் இட்டுள்ளமை, உயிர்த்துடிப்பான பேச்சு வழக்குகள், சிந்திக்க வைக்கும் முடிவுகள், புத்தம் புதிய உவமைப் பிரயோகங்கள், பண்பு நலன் துலங்கும் பாத்திர வார்ப்புகள் முதலியனவும் இவரது கதைகளுக்குத் தனிச் சோபையளிக்கின்றன என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவருடைய படைப்புகளில் இந்த மண்ணின் மக்களும், அவர்களுடைய துயர் சூழ்ந்த வாழ்வும், அவர்களுடைய எதிர்பார்ப்புகளும் அதற்கான இயக்கங்களும் இருக்கின்றன. ஆனால் அவையனைத்தையும் மீறிக்கொண்டு அவரே தன்னுடைய படைப்புகளில் வீற்றிருப்பதுபோன்ற உணர்வும் ஏனோ எழவே செய்கிறது.

அவரை அறியாமலே அவருடைய படைப்புகளில் அவரின் ஆக்ரமிப்பு மிஞ்சி நிற்கிறது. நான் புலோலியூர் சதாசிவம் என்பதைப் புறந்தள்ளிவிட்டு எழுத முயன்றால், அவரைவிட அவருடைய படைப்பும் படைப்பின் பாத்திரமும் மேலெழும்பி நிற்கும்.

இவர்கள் இருவரும் மலையக இலக்கியத்துடன் - இந்த மக்களுடன் தங்களை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டவர்கள் என்ற வகையில் மலையக இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்ப்பவர்களாவும் திகழ்கின்றனர்.

முடிவுரை

ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சியையும் அதன் இருப்பையும் ஆவண ரீதியாகப் பதிவு செய்பவை, அந்தச் சமூகத்திலிருந்து தோன்றும் இலக்கியங்களே. மலையக மக்கள் சமூகத்திலிருந்து தோன்றி, அம்மக்களின் வரலாற்றை ஓர் ஆவண ரீதியாகப் பதிவு செய்துள்ள பெருமை மலையகச் சிறுகதைகளுக்குண்டு. 1930 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே மலையகத்தில் சிறுகதைகள் தோற்றம் கொண்டுள்ளன.

தேடுவாரற்றும், சிதறியும், சிதைந்தும், வெளிவந்த ஏட்டுடன் இல்லாமலும் போய்விடும் நிலை இந்த மக்களைப்போலவே இந்த மக்கள்பற்றிய இலக்கியங்களுக்கும் நேர்ந்திருந்தது என்பது ஒன்றும் வியப்பான விஷயம் அல்ல.

அந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிடாமல் மலையகச் சிறுகதைகளை அதன் ஆரம்பத்திலிருந்து தொகுத்தெடுத்து, மலையகச் சிறுகதைகள் என்றும்-உழைக்கப் பிறந்தவர்கள் என்றும் இரண்டு நூல்களாக வெளியிட்டு, ஒரு வரலாற்றுப் பதிவுக்கு வழி அமைத்த பெருமை துரைவி பதிப்பகத்துக்குண்டு.

மலையகத் தமிழர் என்கின்ற பதம் இந்திய வம்சாவளித் தமிழரையே குறிக்கின்றது என்பதும்... வடக்குக் கிழக்கைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டு மலையகப் பகுதிகளில் வாழ்பவர்களை இப்பதம் உள்ளடக்குவதில்லை என்றாலும், மலையகச் சிறுகதைகளின் இரண்டாவது தொகுதியான உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்-மலையகச் சிறுகதைகள் எழுதிய வடகிழக்கைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளையும் உள்ளடக்கியே வெளியிடப்பட்டது.

இந்த இரண்டு பாரிய தொகுதிகளிலும் 88 எழுத்தாளர்கள் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றனர். மேலும் சில எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் கிடைக்கவில்லை என்பதால், இந்நூல்களில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படாமல்கூட வருத்தம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அப்படிப் பார்க்கையில் எழுபது வருட மலையகச் சிறுகதை இலக்கியச் சரித்திரத்தில் ஒரு நூறு எழுத்தாளர்களே சிறுகதை எழுத முன் வந்திருக்கின்றனர் எனலாம்.

இது ஓர் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சியல்ல என்று நாம் குறைபட்டுக் கொள்ளவும் முடியாது; ஆஹா எத்தனை பெரிய வளர்ச்சி என்று திருப்திபட்டுக் கொள்ளவும் முடியாது.

நமது கண்ணெதிரே அதிவேகமாக முன்னேற்றமடைந்து கொண்டிருக்கும் மற்றச் சமூகங்களுடன் நோக்கும்போது, இந்த வளர்ச்சி போதாதுதான் என்றாலும், கோப்பித் தோட்டங்களிலும் அதன் பின் தேயிலை ரப்பர்த் தோட்டங்களிலும் உழைப்பதற்கென்றே கூலிகளாகக் கொண்டு வரப்பட்ட இவர்களுக்கு உரிமை எதற்கு-கல்வி எதற்கு-இலக்கியம் எதற்கு என்ற அடாவடித்தனங்களினாலும் மெத்தனப் போக்குகளினாலும் அடக்கியே வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சமூகத்தின் இந்த வளர்சிக்கு, ஓர் எதிர்கால எழுச்சிக்கான நம்பிக்கையைப் பறைசாற்றுகிறது! இந்த வரலாறு எழுதப்படுவதற்கான ஒரு சமூக முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தி நிற்கிறது!

மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் வளத்துக்கும் செழுமைக்கும் பணியாற்றிய சகலரையும் எந்தவிதமான கோஷ்டி அல்லது குழு மனப்பான்மையின்றி இந்த வரலாற்றில் பதிவு செய்துள்ளேன். ஒருசிலர் கூடுதலாகப் பேசப்பட்டுள்ளனர் என்பது, மலையகச் சிறுகதைகளின் வளம் அவர்களைப் பொறுத்ததே என்னும் நிஜத்தின்பாற்பட்டதே. மலையகச் சிறுகதை வரலாறு என்னும் வரம்பை மீறியும் சில இடங்களில் சென்றுள்ளேன். மிகவும் பின்தள்ளப்பட்டுவிட்ட ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் பேசப்படாத இலக்கியம் பற்றிப் பேசும் உணர்வின் வேகம், சில எல்லைகளை மீறச் செய்துள்ளது. வரலாற்றுப் பார்வைக்கான சில வழிக்கிளைகள் அவை. கிளைவழி சென்றபோதும் சுதாரித்துக்கொண்டு எல்லைக்குள் திரும்பவே செய்திருக்கின்றேன். எல்லையை மீறுவதும் திரும்ப மீள்வதுமாக... இது போன்றதொரு சரித்திரம் கூற முனையும் செயற்பாட்டில் இவை தவிர்க்க முடியாததே.

இதில் எந்த அளவுக்கு வெற்றி பெற்றுள்ளேன் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. "ACTIVITY IS NOT SUCCESS"-செயற்பாடு என்பது வெற்றியல்ல; வெற்றியை நோக்கி இட்டுச் செல்லும் ஒரு முயற்சியே.

19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் (1824), இருந்து இலங்கையின் மத்திய மலைப்பகுதியின் காடுகளை அழித்து விவசாயத்துக்கேற்ற பூமியாக

அதை மாற்றவும், பாதைகள் போடவும், கோப்பித் தோட்டங்களையும், பிறகு தேயிலை ரப்பர்த் தோட்டங்களையும், உருவாக்கவும், உழைக்கவும் என்று வெள்ளைக்காரர்களால் கூட்டி வரப்பட்ட இம்மக்கள், தங்களின் உணவுக்கும் உரிமைக்கும் இருப்புக்குமாக பட்ட பாடுகள்பற்றிப் பேசும் மலையகச் சிறுகதைகள் தோன்றிய வரலாறு இது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இருந்து (1930) இன்று வரையிலான (1999) அதன் வளர்ச்சி பற்றிப் பேசும் இவ்வரலாறு, அடுத்த நூற்றாண்டுக்கான (2000) இம்மக்களினதும் அவர்தம் இலக்கியத்தினதும் உயர்ச்சிக்கான ஓர் உந்து சக்தியாக அமையுமேயானால், அதுவே இம்முயற்சியின் வெற்றியுமாகும்.

இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டு எழுச்சியும் வீரமும் மிக்க ஆண்டாக மிளிரட்டும்.

பெயர் நிரல்

கோ. நடேசய்யர்	:	(13-21); 22, 25, 26, 32, 44, 110, 136
எச். நெல்லையா	:	23, 25, 164
சி. வி. வேலுப்பிள்ளை	:	5, 16, (27-45; 49, 68, 77, 85, 87, 107, 113, 202.
கே. கணேஷ்	:	22, 28, (46-71) 95, 110, 207
மாத்தளை அருணேசர்	:	(72, 78) 79; 84; 197
த. ரஃபேல்	:	32, (84 - 90)
பொ. கிருஷ்ணசாமி	:	22, 32, 33, (107-111) 117
எம். ஏ. அப்பாஸ்	:	93, 94, 95, 99, 100
டி. எம். பீர்முகம்மது	:	79, 80, 91, 92, 93, 238
எச். எம். பி. முகிதீன்	:	32, 79, 97, 122
ஏ.எஸ். வடிவேல்	:	80, 116
செந்தூரன்	:	1, 2, 39, 42, 66, 113, 114, 115, 120, 122, 140, 145, 155, 158, 159, 161, 162, 163, 164, 171, 173, 179, 226, 255, 284
இர. சிவலிங்கம்	:	40, 93, 110, 111, 113, 116, 122, 140, 143, 145, 154, 155, 162, 171, 197, 226, 237, 244, 245, 251, 255, 261, 282
என்.எஸ்.எம். ராமையா	:	1, 39, 40, 41, 42, 66, 86, 87, 101, 102, 111, 120, 121, 124, 130, 163, 164, 173, 182, 183, 192, 198, 202, 208, 214, 215, 216, 230, 231, 284
தெளிவத்தை ஜோசப்	:	1, 38, 39, 41, 42, 66, 86, 87, 88, 104, 111, 112, 114, 115, 116, 124, 129, 130, 134, 147, 155, 156, 157, 179, 182, 186, 187, 189, 190, 191, 192,

	193, 194, 195, 196, 197, 200, 201- 207, 209, 214, 216, 217, 225, 230, 284
சாரல் நாடன்	: 1, 14, 20, 39, 40, 43, 78, 114, 115, 116, 120, 134, 139, 179, 182, 197, 208, 226, (232-246), 254, 284, 304
மலரன்பன்	: 1, 8, 72, 87, 98, 104, 120, 132, 134, 141, 147, (282-289), 300
மாத்தளை சோமு	: 1, 72, 104, 131, 132, 133, 230, (274-280) 300
மு. சிவலிங்கம்	: 1, 38, 116, 118, 120, 141, 179, 181, (246-253), 267
அல் அஸூமத்	: 116, 120, 141, 180, (267-274)
மல்லிகை. சி. குமார்	: 120, 141, 267, 293, 294, 297, 300
மாத்தளை வடிவேலன்	: 72, 104, 118, 120, 132, 267, 293, 294, 295, 296, 297
பரிபூரணன்	: 89, 118, 120, 141, 181, 208, 265, 266, 267
சி. பன்னீர்செல்வன்	: 118, 120, 141, 181, 259, 260, 261, 262, 267
தொ. சிக்கன்ராஜ்	: 39, 77, 141, 258
ராம சுப்பிரமணியம்	: 115, 116, 141, 180, 254, 255
மாத்தளை கார்த்திகேசு	: 72, 73, 98, 99, 100, 122, 134, 219, 251, 278
மல்லிகைக் காதலன்	: 116, 258, 259
ஏ.பி.வி. கோமஸ்	: 147, 253, 254
மொழிவரதன்	: 129, 290, 291, 292
நயீமா சித்தீக்	: 123, 141, 154, 263, 264
பூரணி	: 180, 230, 263, 264.
அ. சொலமன்ராஜ்	: 118, 266

நூரளை சண்முகநாதன்	:	141, 267
எம். வாமதேவன்	:	115, 116, 141, 180, 186, 255, 257
பி. மரியதாஸ்	:	116, 186, 255, 256, 257
தமிழோவியன்	:	115, 116, 148, 152, 168, 180
ப. ஆப்டின்	:	280, 281
கே. கோவிந்தராஜ்	:	120, 121, 122, 141, 220, 230 293, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303
செ.மு. கார்மேகம்	:	17, 39, 111, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 122, 134, 168, 171, 173, 174, 179, 219, 22
மு. நித்தியானந்தன்	:	9, 10, 21, 24, 27, 33, 41, 85, 86, 88, 124, 134, 141, 153, 156, 157, 163, 185, 186, 198, 199, 200, 201, 202, 203
ரா. மு. நாகலிங்கம்	:	122 : (174-178) 211, 213
பெரி. கந்தசாமி	:	113, 114, 115, 140, 148, 169, 170, 171, 174, 258.
அந்தனி ஜீவா	:	20, 63, 134, 182, 210, 235, 236, 238, 256, 291, 300, 304
எச். எச். விக்கிரமசிங்க	:	72, 121, 220
குமரன்	:	77, 258
சு. முரளிதரன்	:	63
வே. முக்கப்பிள்ளை	:	167
சி. கனகமூர்த்தி	:	289, 290
சுந்தரம் செளமியன்	:	290
புசல்லாவை இஸ்மாலிகா	:	264, 293
நளாயினி சுப்பையா	:	264, 265
உயன்வத்தை றம்ஜான்	:	270, 309
எம். எச். எம். ஜவ்பர்	:	310

புண்ணியாமீன்	:	310
ஏ.யூ. எல். அரபாமன்குர்	:	310, 311
க. கைலாசபதி	:	19, 33, 36, 68, 75, 77, 87, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 121, 124, 128, 168, 198, 241, 238
கா. சிவத்தம்பி	:	49, 110, 157, 267, 271
கே. டானியல்	:	66, 81, 158, 168, 198, 275, 280
அ. செ. முருகானந்தன்	:	159, 160, 161, 173, 312, 314
அ. ந. கந்தசாமி	:	315
வ. அ. இராசரத்தினம்	:	66, 81, 101, 121, 173, 314, 315
செ. கணேசலிங்கன்	:	97, 123, 158, 173, 198, 315
டொமினிக் ஜீவா	:	64, 65, 66, 69, 97, 158, 183, 197
செ. யோகநாதன்	:	66, 67, 69, 268, 315
செ. கதிர்காமநாதன்	:	66, 214, 215
என். கே. ரகுநாதன்	:	81, 158, 315
எஸ். பொன்னுத்துரை	:	66, 68, 87, 97, 102, 103, 104, 158, 168, 200, 217, 222, 283, 315
நந்தி	:	32, 280, 281, 315
பெனடிக்ட் பாலன்	:	77, 128, 129, 315, 316
சில்லையூர் செல்வராசன்	:	76, 75, 93
தி. ஞானசேகரன்	:	230, 234, 247, 316, 317
புலோலியூர் க. சதாசிவம்	:	316, 318
கே. ஆர். டேவிட்	:	316
ரத்நசபாபதி அய்யர்	:	316

இதழ் நிரல்

வீரகேசரி	:	6, 21, 23, 25, 33, 39, 82, 85, 90, 101, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 121, 141, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 172, 213, 220, 239, 298, 299
தினகரன்	:	6, 10, 33, 38, 39, 84, 99, 104, 107, 108, 121, 128, 130, 141, 213, 235
சிந்தாமணி	:	82, 141, 190, 213, 256
தினபதி	:	8, 87, 240
சுதந்திரன்	:	80, 81, 102, 154
நவஜீவன்	:	79, 80, 91, 142
மறுமலர்ச்சி	:	110
மல்லிகை	:	64, 67, 69, 73, 281, 310
மலைமுரசு	:	93, 139, 146, 147, 148, 150, 154, 155, 156, 168, 238, 245
மலைப்பொறி	:	139, 140, 154, 155, 168
மாவலி	:	5
செய்தி	:	175, 176, 213
சௌமியம்	:	208, 209
பாரதி	:	50, 51, 52, 56, 65

புதுமை இலக்கியம்	:	35, 50
கொழுந்து	:	16, 210, 300
நந்தலாலா	:	29, 134, 150
ப்ரியநிலா	:	270, 309
தேனருவி	:	228
பூங்குன்றம்	:	152
முன்னணி	:	153
அஞ்சலி	:	195, 260, 288, 214
மலைக் குருவி	:	292
கதை	:	31, 32, 87, 107, 142
தீர்த்தக்கரை	:	304, 305, 306, 307, 308, 309
விடிவு	:	310
தடாகம்	:	310
கலை ஒளி	:	142
புதிய உலகம்	:	310
ஈழகேசரி	:	314
ஈழமணி	:	142
ஈழநாடு	:	176, 195

துணை நூல்கள் - இதழ்கள்

இதழ்கள் :

மாவலி	- இதழ்கள்
வீரகேசரி	- 38ஆவது ஆண்டு சிறப்பிதழ்
வீரகேசரி	- இதழ்கள்
தினகரன்	- இதழ்கள்
சிந்தாமணி	- தினபதி இதழ்கள்
சுதந்திரன்	- இதழ்கள்
நவஜீவன்	- இதழ்கள்
செய்தி	- இதழ்கள்
கொழுந்து	- இதழ்கள்
மலைப்பொறி	- இதழ்கள்
மலைமுரசு	- இதழ்கள்
பூங்குன்றம்	- இதழ்கள்
தாமரை	- இதழ்கள்
புதுமை இலக்கியம்	- இதழ்கள்
கலாச்சாரப் பேரவை	- இலக்கிய விழா மலர்
குறிஞ்சி மலர்	- ஆண்டு மலர்-1967
தமிழ் சாகித்திய	- விழா மலர் - 1991

நூல்கள்

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு	- எம். வேதசகாய குமார்
தமிழ்ச் சிறுகதை பிறக்கிறது	- சி.சு. செல்லப்பா
தமிழ்ச் சிறுகதை	- வளர்ச்சியும் வரலாறும் - சிட்டி சிவபாதசுந்தரம்
மலையகச் சிறுகதைகள்	- துரைவி

துரைவியின் நூல்கள்

1. மலையகச் சிறுகதைகள் ... பிப்ரவரி 97
2. உழைக்கப் பிறந்தவர்கள் ... ஜூலை 97
3. பாலாயி - தெளிவத்தை ஜோசப்
3 குறுநாவல்கள் ... ஜூலை 97
4. மலையகம் வளர்த்த தமிழ்
- சாரல் நாடன் கட்டுரைகள் ... நவம்பர் 97
5. சக்தி பாலையா கவிதைகள் ... பிப்ரவரி 98
6. ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம்
- ரூபராணி ஜோசப் ... ஜூன் 98
7. மலையக மாணிக்கங்கள்
- அந்தனி ஜீவா ... செப்டம்பர் 98
8. தோட்டத்துக் கதாநாயகர்கள்
- கே. கோவிந்தராஜ் ... நவம்பர் 98
9. பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள்
- துரைவி தினகரன் ... டிசம்பர் 98
10. மலையகச் சிறுகதை வரலாறு
- தெளிவத்தை ஜோசப் ... பிப்ரவரி 99

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் நூல்கள்

1.	காலங்கள் சாவதில்லை - நாவல், வீரகேசரி வெளியீடு	...	1974
2.	நாமிருக்கும் நாடே..... - சிறுகதைத் தொகுதி தேசிய சாகித்திய விருது பெற்ற நூல், வைகறை வெளியீடு	...	1979
3.	பாலாயி -3 குறுநாவல்கள் - துரைவி வெளியீடு	...	1997
4.	மலையகச் சிறுகதை வரலாறு - துரைவி வெளியீடு	...	2000
5.	குடை நிழல் - சுபமங்களா தேசியக் கலை இலக்கியப் பேரவை பரிசு பெற்ற நாவல்	...	அச்சில்
6.	நாங்கள் பாவிளாய் இருக்கின்றோம் - நாவல்	...	அச்சில்

மலையகம் என்ற உணர்வுக்குத் தன் எழுத்தாற்றலால் உருவம் கொடுத்தவர் தெளிவத்தை ஜோசப்.

சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள், நாவல்கள் என்று மலையக இலக்கியத்தின் செழுமைக்காக ஒரு நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாகப் பணியாற்றி வருபவர்; மலையகத்தின் ஒரு முன்னோடி; தேசிய சாகித்திய விருது, கலா பூஷண விருது உட்படப் பல விருதுகளையும் இலக்கியப் பரிசுகளையும் பாராட்டுகளையும் பெற்றவர்.

ஈழத்து இலக்கியத்தின் ஓர் இன்றியமையாத மனிதராகத் திகழ்பவர். நல்ல விமர்சகர். துரைவியின் முதல் நூலுக்கான தொகுப்பு வேலைகளின்போதே இவரிடம் எத்தனை எத்தனை பழைய விஷய சேகரிப்புகள் இருக்கின்றன என்பது தெரியவந்தது. இன்றும் கூட இலக்கிய சம்பந்தமான ஏதாவதொரு பழைய விஷயம் என்றால், தெளிவத்தையைக் கேட்டுப்பாரும் என்று ஓர் எழுத்தாளர் மற்ற எழுத்தாளரிடம் கூறுவதைக் கேட்டிருக்கின்றேன். மலையகச் சிறுகதை வரலாறு என்னும் அவருடைய இந்த நூலே துரைவியின் மூலம் வெளியிடக் கிடைத்தமைக்காக மன நிறைவும் மகிழ்வும் கொள்கின்றேன்.

-துரைவி ராஜ் பிரசாத்